

The background of the cover is a romantic, atmospheric illustration. It shows a woman's legs in a striped nightgown, bent and resting on a white ledge or bed. The scene is set at night, with a large, glowing full moon in a purple and blue sky. A bat is silhouetted against the moon. In the background, there is a stone building with a chimney emitting a small flame, and a window with white curtains. The overall mood is mysterious and sensual.

Керелин
Спаркс

РИСКОВАНА ЛЮБОВ
КНИГА ПЕТА

КОЛЕДНО ЖЕЛТАНИЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ТИАРА БУКС

КЕРЕЛИН СПАРКС КОЛЕДНО ЖЕЛАНИЕ

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

Коледният списък с желания на Тони Дейвис:

1) Да измъкна най-добрата си приятелка от психиатричната клиника.

2) Да живея някъде, където мазето не е пълно с ковчези... и то заети.

3) Да открия Единствения — моля, нека бъде висок, тъмен, красив... и жив.

Тази Коледа съвсем не е весела за Тони. Най-добрата ѝ приятелка е затворена в психиатрична клиника, след като разказва пред полицията, че е била нападната от вампири. Единственият начин Тони да я измъкне от там е да докаже, че кръвопийците наистина съществуват. Така тя започва работа като охрана при един нежив, но получава повече отколкото е очаквала особено когато среща Иън МакФий — шотландски разбойник, който търси истинската любов.

Въпреки че е на повече от пет века, Иън изглежда и се държи като двадесет и седем годишен, спиращ дъха чаровник. Как може един мъртвец да бъде толкова дяволски секси? Възможно ли е погрешният мъж да се окаже Единствения? Може ли една забранена целувка да доведе до вечна страст... Нужен е само миг под имела...

ГЛАВА 1

Въздухът кънтеше от ръмженето на бас китара и необуздана похот. Той бе дошъл на правилното място.

Иън МакФий премина през обновеното хранилище, стъпките му съвпадаха с ритъма на барабаните. „Палави дяволи“ бе най-доброто място да си намери жена, за което можеше да се сети. Нощният клуб бе пълен с такива, всичките красиви и... вампири.

Ярочервени и сини лазерни светлини се кръстосваха тук-там, подчертавайки прилепналите рокли на дамите, които кършеха тела в танци близо до сцената. Те се движеха в такт с музиката, като разбунтувано море при прилив и той бе повлечен към тях сякаш от подводно течение.

Един от червените лазери мина покрай Иън и освети лицето му, заслепявайки го за няколко секунди. През него премина вълна от паника. Ами ако нито една от дамите не го харесаше? Ако бе преживял дванадесет дни в агонизиращи болки, за да изглежда по-възрастен и... грозен?

Тъй като бе вампир не можеше да види новото си лице в някое огледало. Присъстваше на няколко от дигиталните снимки от сватбата на Жан-Люк или поне така си мислеше. Не можеше да се разпознае в непознатия мъж от снимките. Хедър го бе убедила, че изглежда добре, но тя бе толкова щастлива булка, че мислеше всичко за красиво в онзи ден.

Зрението на Иън се приспособи към светлината и той осъзна, че моментният му пристъп на паника е бил ненужен, тъй като нито една от дамите не гледаше към него. Всички бяха обърнати към сцената и се взираха в танцъора, който вървеше наперено по сцената с индианска бойна украса на главата си. Бойните краски по обезкосмените му гърди изобразяваха стрелка, сочеща надолу, където стратегически поставени орлови пера скриваха „семейните скъпоценности“.

Иън пое дълбоко дъх и прецени ситуацията. Вярно бе, че дамите не го бяха забелязали, но той все още не се бе опитал да привлече

вниманието им. Девойките определено бяха в похотливо настроение, така че шансовете му бяха добри. Време беше да постави новото си лице на изпитание.

Приблужи се към тълпата. Какво трябваше да каже сега? Жан-Люк успешно бе ухаждал Хедър с чар и остроумие. Реши да пробва по същия начин.

— Добър вечер, дами.

Тътенът на музиката бе толкова силен, че само две вампирки го чуха. Те обърнаха глави и смело го огледаха.

— Не е лош — извика едната на другата.

Иън им отпрати усмивка, която се надяваше да е чаровна, макар че устните му трепнаха леко, когато забеляза, че второто момиче е с черно червило. Предполагаше, че модерните девойки го мислят за привлекателно, но на него му напомняше за бубонната чума.

— Готин килт — извика момичето с черното червило. — Сладки колене.

— Ти не си ли танцьор? — обади се първото момиче.

— Не. Позволете ми да се представя. Аз съм Иън Мак...

— О, помислих си, че килтът е част от костюма ти! — изсмя се първото момиче. — Наистина ли се обличаш така?

Тази с черните устни се присъедини към смеха на приятелката си.

— Трябва да видим повече от сладките ти колене!

Иън се поколеба. Нуждаеше се от остроумен и чаровен отговор.

— Сигурен съм, че това може да се уреди.

За съжаление, опитът му за флиртуване остана незабелязан. Внезапно избухване на силни писъци разсея двете момичета и те се обърнаха към сцената. Навсякъде хвърчаха пера, а тълпата жени подскачаха нагоре-надолу, устремени да хванат някое за сувенир.

— Прощавайте — Иън се опита отново да привлече вниманието на двете момичета. — Мога ли да ви взема по едно питие?

— Това е мое!

Момичето с черните устни бутна другото настрана, за да може да хване едно перо. Иън отстъпи назад, ужасен от това как дамите се блъскаха една друга. Погледна към сцената и преглътна. За бога, жените отскубваха перата от танцьора сякаш той бе някоя кокошка. Тези съвременни девойки бяха по-агресивни, отколкото си мислеше.

Когато дойде, за да открие своята половинка, предполагаше, че той ще бъде ловецът.

Иън се отдръпна назад, за да се предпази от обезумелите, скубещи пера жени. Може би бе въпрос на време. Да, времето бе много важен елемент, когато ловуваш. Щеше да седне някъде и да чака подходящия момент. Рано или късно танцьорът щеше да си вземе почивка и тогава може би щеше да бъде по-лесно да впечатли дамите.

А докато чакаше, щеше да подсили нервите си с едно питие. Той се запъти към бара. Беше измислил всичко. Търсеше момиче, което бе честно, лоялно, красиво и умно. В този ред. И, разбира се, трябваше да бъде лудо влюбена в него.

Последната част бе малко сложна. Как щеше да накара идеалното момиче да се влюби в него? Съмняваше се, че предполагаемо сладките му колена ще бъдат достатъчни.

Жената зад бара държеше телефон до ухото си, а с другата ръка се опитваше да заглуши силната музика.

— Разбира се, ще продължа да говоря. Значи сте от Калифорния? Боже, това е доста далече.

До нея се материализираха две млади дами. Бяха използвали гласа на барманката като маяк, за да се телепортират на точното място.

— Добре дошли в „Палави дяволи“ — барманката се усмихна и затвори телефона. — Какво ще желаете за пиене?

— Два пъти Кръв Лайт — поръча едно от момичетата от Калифорния.

Тя затвори блестящия си, покрит с камъни телефон и го прибра в също толкова блестящата си чанта.

Второто момиче посочи към сцената.

— О, боже мой, той е толкова секси!

Момичетата забравиха напълно за напитките си, когато се запътиха към сцената.

Иън вдигна ръка за поздрав.

— Добър вечер, дами.

Те минаха покрай него, без да отлепят поглед от танцуващия индианец, който бе останал само с две пера.

Иън въздъхна. Накъде бе тръгнал светът, щом един мъж с почтени намерения трябваше да се състезава със стриптийзър? Как можеше да впечатли тези съвременни девойки? Може би Ванда щеше

да му даде съвет. С лилавата си щръкнала коса и кожените си дрехи, тя бе истинска съвременна жена. Доста преуспяла при това, след като вампирите се телепортираха от Западното крайбрежие, за да посетят клуба ѝ.

Иън се настани на един стол до бара и получи ослепителна усмивка от барманката. Мис Кора Лий Примроуз вече не носеше поли с кринолин и русата ѝ коса не бе на букли, но все още звучеше като южняшка красавица от времето на Гражданската война.

— Здравей — поздрави го тя. — Би ли искал да опиташ най-новия продукт от фюжън кухнята?

— Има нещо ново? — попита Иън, явно бе отсъствал прекалено дълго.

— Да. Нарича се Кървава бира. Синтетична кръв смесена с...

— Бира?

Кора Лий изглеждаше разочарована.

— Вече си я опитвал?

— Не. Просто налучках. Ще взема една чаша.

Иън извади пет долара от спорана си и ги остави на бара, докато тя напълни една чаша с кехлибарена течност. Ароматът на кръв и бира накара устата му да се напълни със слюнка. Все светии, бяха минали векове, откакто бе вкусвал бира за последен път.

— Заповядай — каза Кора Лий и постави чашата пред него.

Той отпи голяма глътка, след това облиза червеникавата пяна от устните си.

— Великолепно.

Тя се усмихна.

— Радвам се, че я хареса. Нов ли си в града?

По дяволите. Бе решил, че първоначалната ѝ усмивка означаваше, че го е познала, но не беше. Отпи отново от Кървавата бира, за да притъпи жегването. Кора Лий бе в харема на Роман в продължение на петдесет години, живееше в същата къща, в която бе живял и работил като охрана и Иън. Толкова много ли се бе променил?

— Това съм аз, Иън.

Сините ѝ очи се изпълниха с изненада.

— Иън?

— Да. Иън МакФий.

— Не може да си Иън. Той е момченце.

Мъжът погледна към чашата си. Истинско чудо бе, че не се бе побъркал, задето се отнасяха с него като с дете в продължение на пет века.

— Ти ме караше да ти помагам в затягането на корсета ти. Сигурно си мислила, че съм прекалено млад, за да гледам извивките на бедрата ти или начина, по който корсетът повдигаше гърдите ти...

— Какво?! Аз никога... — Кора Лий отстъпи назад.

— Не, не и с мен, това е сигурно.

Тя го погледна оскърбено.

— Никога не бих легнала с едно дете.

— Аз съм триста години по-възрастен от теб — изръмжа той.

Жената наклони глава, изучавайки го.

— Съгласна съм, че очите ти приличат страшно много на тези на Иън.

— Това трябва да е, защото аз съм Иън.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Кой друг мога да бъда?

Тя го погледна подозрително.

— Само че... не си спомням да си бил толкова...

— Чаровен?

— Кисел — въздъхна тя. — Иън бе толкова учтиво и любезно момче. Аз наистина доста го харесвах.

— По дяволите, не съм умрял. Само изглеждам дванадесет години по-възрастен.

— Боже! Как го направи?

Иън се поколеба. Лекарството на Роман бе една от най-големите им тайни.

— Беше от нещо, което... ядох. В Тексас.

— Нещо, което си ял? Ти си искал да изглеждаш по-възрастен?

— Да.

— Но защо би желал нещо толкова ужасно?

Той стисна зъби. Да бъде хванат в капан в лицето на петнадесетгодишен в продължение на векове, бе жив ад. Ако Кора Лий не можеше да разбере това, е, той не се чувстваше задължен да ѝ обяснява.

— Може би просто съм искал да сваля някоя.

Тя изпуфтя.

— А беше толкова приятно момче.

— Да.

Той изпи остатъка от своята Кървава бира.

Кора Лий го наблюдаваше намръщена.

— Ако си получил това, което си желал, тогава защо си толкова кисел?

— Не съм кисел!

Изведнъж очите ѝ станаха огромни.

— О, схванах. Все още не си свалил някоя. Може би мога да ти помогна.

По дяволите, той можеше да се справи сам с ловуването. Забеляза, че звукът на музиката е намален. Танцърът индианец бе напуснал сцената, а жените не ги свърташе на едно място. Нуждаеше се спешно от съвет.

— Ванда тук ли е? Трябва да я видя.

— Само минутка.

Кора Лий забърза към масата, където стоеше една вампирка и разговаряше с няколко клиенти.

— Памела! Никога няма да познаеш кой е онзи приятел там.

Да не би Кора Лий да се опитваше да го сватоса с лейди Памела Смайт-Уортинг? Не. Не, по дяволите. Виконтесата от Регентска Великобритания също беше в харема на Роман и петдесет години го бе гледала от високо с вирнат нос.

Лейди Памела се изправи и го огледа. Роклята ѝ с множество пластове в стила на регентството вече я нямаше. Тя бе приела съвременната мода и бе облечена с червена минипола и камизолка от черна кожа.

— О, боже, виж този опърпан стар килт. — Високомерният акцент на лейди Памела не се бе променил. — Това трябва да е още един варварин от Шотландия. Никой ли в онази ужасна страна не умира от естествена смърт вече?

Иън повдигна вежда. Тя би трябвало да знае, че той може да я чуе.

Кора Лий се ухили.

— Памела, това е Иън!

Тя изглеждаше учудена.

— Със сигурност се шегуваш. Много ще се засегна, ако си играеш с мен.

— Това е Иън — настоя Кора Лий. — Малко е пораснал.

— Със сигурност го е направил. — Памела го огледа. — Това извиква въпрос, който е от голямо значение.

— Имаш предвид, как се е случило? — предположи Кора Лий. — Той ми каза, че е от нещо, което...

— Не. — Памела махна пренебрежително с ръка. — Въпросът е — тя се наведе по-близо до приятелката си — девствен ли е?

— За Бога! — изкиска се Кора Лий. — Спомена, че иска да свали някой.

— Хмм. — Памела потупваше с пръст по бузата си, докато обмисляше идеята. — Петстотингодишен девственик. Това може и да е интересно.

По дяволите. Можеше да се разчита на лейди Памела да го накара да се чувства като изрод от някой цирк. Иън ѝ обърна гръб и се запъти към офиса на Ванда.

— Ей! — Кора Лий премина на вампирска скорост и застана пред вратата. — Ванда се дразни много, ако я прекъснем, докато работи.

— Така е — добави лейди Памела и се приближи бавно. — Ванда е мозъкът зад този бизнес.

Тя приглади назад дългата си руса коса.

— Ние сме лицето.

— Със сигурност сме — каза Кора Лий и запърха с мигли.

— Поздравления — измърмори Иън.

Дали двете дами осъзнаваха, че току-що признаха, че са безмозъчни? Той безмълвно придвижи интелигентността от четвърто място в списъка си до номер три.

Кора Лий откряна вратата и надзърна вътре.

— Ехо, Ванда! Тук има някой, който е дошъл да те види.

— Най-добре да е някой сексапилен нов танцьор — изръмжа Ванда. — Този месец бизнесът запада.

— Това е страхотна идея! — каза Памела и се ухили на Иън.

Той влезе в офиса.

Ванда отмести поглед от екрана на компютъра си.

— Хубав костюм. Нека видим какво имаш под този килт.

— Боже! — възкликна Кора Лий и плесна с ръце.

— Идеално — заяви Памела, затваряйки вратата зад тях.

— Няма да се разголям. — Иън скръсти ръце и се намръщи. — И това не е костюм.

— Ох, момичетата ще се влюбят в акцента ти. — Ванда се изправи за да го огледа. Бе облечена в обичайния си лилав прилепнал костюм с черен камшик, увит около кръста ѝ. — Ще ти трябва и прашка от същия плейд, за да е в тон с килта ти.

— С червен пискюл накрая — добави Кора Лий.

— Изумително — измърмори Памела.

— Можеш ли да накараш пискюла да се върти? — Ванда завъртя пръст във въздуха.

Какви ги дрънкаха, по дяволите?

Иън пристъпи към приятелката си.

— Ванда...

— Ето, засрамахме горкото момче. — Памела се приближи до Ванда и прошепна: — Мислим, че е девствен.

Той се намръщи срещу тях.

— Ванда, не ме ли позна?

Тя се ухили.

— Скъпи, ако те бях срещала преди, нямаше да си девствен.

Памела се разсмя.

— Сега коя от нас ще има честа да го дефлорира?

— Може да теглим чоп — предложи Кора Лий.

— Няма да спя с никоя от вас — изръмжа той. — Ванда, това съм аз, Иън.

— Какво? — Ванда примигна, след това присви очи. — Не, не мисля.

— По дяволите. — Той прокара ръка през дългата си коса и без да иска я поразпусна от кожената връзка, с която бе превързана назад. — Мислех си, че може да подстрижеш косата ми, както го правеше преди. И освен това... трябва да поговоря с теб.

— Иън? — Ванда се приближи до него, оглеждайки го внимателно. — Наистина ли си ти? Какво се случи?

— Аз знам! — обяви Кора Лий и размаха ръка във въздуха. — Ял е нещо.

— Ял си нещо?

Ванда го погледна съмнително.

— Може да схрускаш мен — прошепна лейди Памела, хвърляйки му съблазнителен поглед изпод мигли.

Кора Лий притисна пръсти към устата си и се изкикоти.

— Не мога да кажа повече по този въпрос — заяви Иън и посочи с глава към Кора Лий и лейди Памела.

Една тайна никога не би била в безопасност, ако я сподели с тях.

Ванда кимна бавно, след това погледна към двете блондинки.

— Вие двете, наглеждайте клиентите.

— Пфу! Ти просто искаш девственика за себе си — обяви лейди Памела и напусна стаята, следвана от Кора Лий.

Ванда затвори вратата, след това се върна обратно при Иън, усмихвайки се широко.

— Не мога да повярвам! Ти си пораснал. — Тя го прегърна. Преди бяха почти еднакво високи, но сега върхът на главата ѝ стигаше до брадичката му. — Какво, за бога си ял, че да пораснеш?

— Недей да казваш на никой, но пих от лекарството на Роман, за да остана буден през деня. Вземах го дванадесет дни и сега съм по-възрастен с дванадесет години.

Тя присви очи.

— Но сега си толкова по-голям и висок... сигурно е боляло.

Така беше.

Той сви рамене.

— Косата ми също порасна доста. Мислех си, че ще ѝ трябва подстригване.

Тя издърпа кожения ластик от опашката му и отстъпи назад, за да го поогледа.

— Не мисля, че късата прическа ще ти подхожда вече. Сега изглеждаш по-груб.

Груб? Като планински тиранин? Нищо чудно, че му беше много трудно да се бръсне. Винаги бе имал малка трапчинка на брадичката, но сега я усещаше по-скоро като проклет кратер. Кратер, който през половината време бе пълен с кръв. Бръсненето без огледало бе дяволски трудно.

— Косата ти ми харесва дълга. — Ванда заобиколи бюрото си и извади една ножица от най-горния шкаф. — Краищата са малко неравни, така че ще я оформя.

— Благодаря ти.

Иън седна на стола срещу бюрото ѝ.

Ванда извади една четка от чантата си и започна да разчесва заплетените краища. Иън затвори очи, наслаждавайки се на познатия допир. Тя бе подстригвала косата му през последните петдесет години и тогава той ѝ бе споделял повече неща, отколкото на всеки друг, в това число Конър и Ангъс.

Не можеше да сподели с друг мъж, колко обезсърчен бе. Конър бе прекият му началник и жилав мъж, който щеше да вземе чувствата му за детско мрънкане. Ангъс МакКей бе начело на МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс и бе шеф на Иън. Той бе и този, който го бе спасил от сигурна смърт, като го бе превърнал във вампир през 1542 година. Но Ангъс се бе винил за това, че го бе хванал в капана на едно тяло и лице, които изглеждаха като на петнадесетгодишен. Не, той никога не би могъл да остави Ангъс да разбере, колко бе нещастен. Но Ванда го бе разбирала и бе пазила тайните му.

Ножиците изщракаха.

— Кога се върна в града? — попита тя.

— Тази нощ.

— Телепортира се тук от Тексас?

— Не. Бях в Шотландия.

— О. — Тя продължи да го подстригва. — Последно чух, че си в Тексас, за да охраняваш Жан-Люк.

— Там бях. Миналото лято.

Щракащите звуци се поколебаха за миг.

— Чух, че и Фил е там.

— Да.

Да не би Ванда да се интересуваше от Фил? Той бе от дневната охрана в къщата на Роман, когато харемът живееше там. Доколкото Иън знаеше, Фил се бе държал настрана от дамите. Това бе едно от важните правила на Ангъс. Един охранител никога не се обвързваше с тези под опеката му.

Ванда продължи с подстригването.

— И как е Фил?

— Добре.

Иън се запита дали тя знаеше за тайната на Фил.

— Ще се връща ли в Ню Йорк?

— Евентуално. Обучава един човек за дневна охрана на Жан-Люк.

Междувременно, Конър бе наел нов смъртен, на име Тони, да охранява къщата, докато двамата с Фил се върнат. Иън още не го бе срещал, но се чудеше дали този Тони също е шейпшифтър.

— Какво прави в Шотландия? — попита Ванда.

— Нищо особено. След цялата тази работа с порастването, Ангъс настоя да си взема няколко месеца, за да... се възстановя.

— Значи наистина е било болезнено. — Тя се наведе над рамото му, за да го погледне. — Сега добре ли си?

— Да.

Това не бе съвсем вярно. Да порасне с повече от дванадесет сантиметра за по-малко от две седмици изискваше известно приспособяване. Трябваше да пие огромно количество синтетична кръв, за да изпълни вече голямото си тяло. Докато бе в Шотландия, се бе заел с поправянето на замъка си. Вечер помагаше в строителните работи и като резултат бе добавил мускули към новото си тяло. Но все още се препъваше от големите си крака и се порязваше, докато се бръснеше, особено около проклетия кратер на брадичката си.

— Добре съм.

Тя изсумтя подозрително, но продължи да го подстригва.

— Как беше в Шотландия?

— Добре.

Винаги бе въодушевен в първия момент, щом стигне до планините, защото това бе неговият дом и изпълваше душата му с покой. Но след няколко нощи осъзнаваше, че всеки смъртен, който бе познавал в миналото, е мъртъв. И тогава го налягаше самотата.

Ванда въздъхна.

— Усецам, че има още много неща, които не ми казваш. Мислех, че искаш да си поговорим.

— Аз говоря.

— Вечерите ми не са свободни, както преди. Сега имам бизнес за ръководене.

Иън замълча, вслушвайки се в щракация звук на ножицата. Как можеше просто да каже, че иска да открие истинската любов и да бъде неземно щастлив в един брак, който ще продължи с векове, и то при положение че не бе сигурен как да го постигне?

— Как е бизнесът ти?

— Добре. — Тя хвърли ножиците на бюрото си и изтупа косата му с повече сила от необходимото. — Ще започнеш ли да говориш или да викам камшика си на помощ?

Той се ухили. Ванда обичаше да се прави на безпощадна, но само лаеше, без да хапе.

— Добре, ще говоря. Сега, с новото си по-възрастно лице, започнах да си мисля...

— Невероятно. И мозъкът ли ти порасна?

— Много смешно. Дойдох тук тази вечер, защото търся... — Той не можеше да каже думата жена. Ванда вероятно щеше да му се изсмее. — Имам кратер на брадичката си.

Тя избухна в смях.

— Това е трапчинка. — Ванда наклони глава, изучавайки го. — Притесняваш ли се за това как изглеждаш?

— Не, разбира се, че не — отвърна той и се размърда в стола си.

Тя се настани на ръба на бюрото.

— Никой ли не ти е казал как изглеждаш?

— Мъжете не говорят на подобни теми. Новата съпруга на Жан-Люк каза, че изглеждам... добре.

Ванда изсумтя.

По дяволите. Той си знаеше, че Хедър го бе излъгала.

Ванда поклати глава.

— Да кажеш, че изглеждаш добре е меко казано. Ти си направо прекрасен.

В сърцето на Иън се зароди надежда. Може би точната жена ще се влюби в него.

— Ти... нали не го казваш само за да бъдеш мила с мен?

— Някога да съм била особено мила?

— С мен да.

— Е. — Тя нагласи камшика около кръста си и го погледна ядосано. — Ти ми напомняше на най-малкия ми брат. Но предполагам, че вече не мога да се отнасям с теб като с дете.

— Съжалявам, че ти развалих забавлението — изръмжа той.

Тя се ухили.

— Много съм щастлива за теб, Иън. Сигурно ужасно много се вълнуваш, че си пораснал.

— Да.

Той забарабани с пръсти по облегалката на стола си.

Усмивката ѝ се стопи.

— Не ми се струваш много развълнуван. Какво има?

— Сега, когато изглеждам по-възрастен... си търся...

— Какво?

— Жена.

Усмивката ѝ се изви.

— Е, това си е начало — каза тя, но изведнъж очите ѝ се разшириха изненадано. — О, боже мой, ти наистина ли си девствен?

— Не! Аз съм почти на петстотин години. За какво, по дяволите, ще чакам?

— Лейди Памела мисли, че е така. Ти не го отрече.

— Това не е нещо, което един мъж обсъжда пред хората. Твърде лично е.

Ванда се изкиска.

— Толкова си старомоден. Сексът не е нещо, от което да се срамуваш.

— Аз не... — Той не можеше да го отрече. Срамуваше се. — Не е сексът, разбираш ли? А начинът, по който трябваше да го получавам. Това... никога не го почувствах правилно.

Лицето на Ванда стана сериозно.

— Всички сме правили разни неща, от които се срамуваме, за да оцелеем.

— Това беше повече от срам. Аз не се държах почтено.

Никога не бе признавал това на някой.

— Какво си направил?

Иън събра дългата си до раменете коса отзад и я върза с кожения ластик.

— След като Ангъс ме превърна, той ми обясни как да си намирам храна. В замяна на кръвта, трябваше да доставям удоволствие на дамите и да се убедя, че са задоволени.

Ванда пое дълбоко дъх.

— На мен ми звучи добре.

Иън погледна настрана, засрамен.

— Аз не знаех как. Бях само на петнадесет, нали знаеш, така че отначало редовно посещавах някои бордеи, за да мога да се науча.

Аз... аз бях схватлив ученик.

— Това не е толкова ужасно.

— Беше ужасно, щом спрях да ходя по бордеите. Беше ми трудно да прелъстявам дамите, когато те си мислеха, че съм дете. Бях много гладен, така че използвах контрол над ума им и ги карах да мислят, че изглеждам по-възрастен. Оставях ги щастливи, но...

— Чувстваш се виновен?

Иън склочи ръце.

— Да. Мамех ги. Всяка връзка, която някога съм имал, бе изградена върху измама и заблуда. Не мога да си представя отново да премина през това.

— Разбирам.

Той се надигна в стола си.

— Сега за първи път през живота си, мога да бъда честен. Най-накрая мога да открия истинската жена за мен.

Ванда се усмихна.

— Тогава си дошъл на точното място. С твоето красиво лице няма начин да не ти излезе късметът тази вечер.

— Не търся свалка за една вечер. Прекарал съм векове в свалки за една вечер. Искам да открия истинската си любов. Копнея за същото щастие, което Роман, Ангъс и Жан-Люк намериха.

Усмивката на Ванда се превърна в гримаса.

— Значи си дошъл на грешното място. Дамите, които идват тук, обикновено не се интересуват от дългосрочни връзки.

Иън се отпусна назад в стола.

— Тогава как да я намеря?

— Може би мога да ти помогна. — Ванда стана от бюрото. — Самата аз се бях замислила да потърся някой свестен мъж за себе си, така че се присъединих към един сайт за запознанства. — Тя седна зад бюрото си, хвана мишката и кликна. — Това е най-нашумелият сайт за необвързани.

Иън се наведе над бюрото, за да може да види компютърния екран. Хвърли бегъл поглед на сайта „Свободни в града“, който се гордееше с повече от половин милион клиенти, всички живеещи в Ню Йорк.

— Това няма да ми свърши работа. Не мога да излизам със смъртна.

— Защо не?

— Казах ти. Отказвам да заблуждавам поредната жена, която ще ухажвам. Ще трябва да лъжа една смъртна, докато не се убедя, че може да ѝ се вярва. И тогава, когато разкрия истинската си същност, доверието ѝ в мен ще бъде изгубено. Това няма да проработи.

— Не съм съгласна. Получи се при Роман и Шана.

— Той не я ухажваше от самото начало. Просто се нуждаеше от зъболекар. Връзката им започна случайно. И повярвай ми, тя бе много разстроена, когато разбра истината.

Ванда сви рамене.

— Преживя го.

— Няма да лъжа жената, която ухажвам. Така че най-добре да е вампир. Тогава ще разбере всичко, през което съм преминал. Една смъртна никога няма да приеме спокойно начина, по който съм се отнасял с другите жени в миналото. И аз не бих я винил.

— Ако те обича, ще разбере.

— Решил съм. Искam единствено вампир.

Ванда въздъхна.

— Добре, но мисля, че така се ограничаваш.

— И трябва да пие от бутилка, да бъде честна, лоялна, умна и красива.

— Сега със сигурност се ограничаваш. — Ванда се намръщи срещу екрана. — За твое щастие има начин да се разбере, кой е вампир. — Тя кликна върху профила си. — Виждаш ли това?

Иън погледна към мястото, което му показваше.

Наслаждавам се пълноценно на живота си. (В)

— Всички вампири слагат по едно „В“ в профилите си — обясни Ванда. — Това е тайният ни код, за да се информираме кои сме. Ако някоя те покани на среща и няма „В“ в профила си, просто ѝ отказваш.

Сърцето на Иън заби по-бързо. Не така си бе представял търсенето на истинската си любов, но бе много по-добре от нищо.

— Това в действителност може и да проработи.

— Разбира се, че ще проработи. Тук има дигитална камера. — Ванда отвори едно чекмедже. — Ще те снимаме и ще направим

профила ти. Ще отнеме няколко часа.

— Часа?

— Профилът е доста обширен. Трябва да напишеш и есе. — Лицето ѝ грейна. — Сетих се! Аз ще го напиша.

— Ти? Защо?

— Защото съм жена и знам какво иска да чуе една жена. Това е гениално!

Тя взе химикал и бележник.

Предложението ѝ бе доста примамливо, тъй като Иън си нямаше и идея какво трябваше да пише в едно есе.

— Запомни, че за мен е важно да е честно.

— Разбира се. Но бъди реалист, Иън. Не може да напишем в профила ти, че си на петстотин години.

— На четиристотин и осемдесет години съм.

Ванда потропваше с химикала върху тефтера и чакаше.

— Добре де — изстена той. — Може да кажеш, че съм на двадесет и седем.

— Страхотно. — Тя записа числото. — Колко си висок?

— Сто осемдесет и пет сантиметра. — Той се намръщи. — Да не забравиш да напишеш, че търся честна и лоялна жена. Умна и също така красива.

— Не се безпокой. Сега се усмихни и ми покажи тези трапчинки. — Ванда повдигна фотоапарата. — И не се притеснявай за нищо. Ще те направя неустоим.

ГЛАВА 2

Вече почти се зазоряваше, когато Иън се телепортира на задната веранда на градската къща на Роман в Горен Ийст Сайд. Той натисна бутона на безжичния си ключ, за да деактивира алармата, преди да отключи вратата. В кухнята беше тъмно, само клавиатурата до вратата светеше. Той въведе кода, за да активира отново алармата.

— Не мърдай — предупреди го рязко някой. — Обърни се бавно.

Иън се завъртя и забеляза отблясък на шотландски кинжал, който бе в ръцете на огромен мъж, стоящ до вратата на кухнята.

— Дугъл?

— Да. — Дугъл Кинкейд включи осветлението. В очите му не се появи искрата на разпознаването, докато погледът му не падна върху килта на Иън. — Ти ли си това, Иън?

— Да, аз съм. Искаш ли да видиш картата ми?

— Не. — Дугъл се усмихна, докато прибираще оръжието в чорапа си. — Познавам плейда ти по-добре от лицето ти. Не те очаквахме още една седмица.

— Отегчих се. — Беше самотен, ако трябваше да бъде точен, въпреки че Иън не искаше да си го признае. — Как са нещата тук?

— Спокойни. — Дугъл извади една бутилка със синтетична кръв от хладилника и я постави в микровълновата. — Вече се връщаш на работа?

— Не. Имам още една седмица почивка.

Една седмица, в която да се съсредоточи в търсенето на идеалната половинка.

Дугъл вдигна глава и се загледа в Иън.

— Чух, че си станал по-голям, но е невероятно колко различно изглеждаш.

— Да, и аз самият не мога да се позная.

Иън бе зяпал снимката, която му бе направила Ванда в продължение на пет минути. И не само лицето му бе различно. Тялото му се бе променило толкова бързо, че той едва бе имал време да свикне

с него. От време на време блъскаше ръцете си в разни неща, когато се протегнеше, а понякога се препъваше в големите си крака.

Микровълновата изпищя и Дугъл извади питието си.

— Тъкмо проведохме тренировка по бойни изкуства долу. — Той отпи от кръвта. — Трябваше да присъстваш. Новият пазач събори Финиъс по задник.

— Сериозно?

Иън бе впечатлен. Не бе често срещано явление някой смъртен да повали вампир в ръкопашен бой.

Дугъл се запъти към вратата.

— По-добре да стигна до банята си, преди да се съмне.

Слънцето почти се бе показало на хоризонта. Иън можеше да усети как организмът му отслабва. Той последва Дугъл надолу по стълбите до стаята на охраната в мазето. Билярдната маса бе бутната към далечната стена до дивана, за да се отвори място за тренировките им.

Иън вдигна един паднал стол със счупен крак.

— Това трябва да е бил дяволски бой.

— Да. Малко засрамващ за Финиъс.

Дугъл приключи с питието си, докато влизаше в общата спалня, която се намираще зад следващата врата. Вратата на банята се затвори.

Иън влезе в спалнята, очаквайки да види Финиъс МакКинли, но младият чернокож вампир не бе там. И от двете бани се долавяше звук от течаща вода, така че той най-вероятно също се къпеше. Доста вампири предпочитаха да са чисти, преди да изпаднат в мъртвешки сън. Това им помагаше да се чувстват по-малко като мъртви, гниещи трупове.

Спалнята бе почти празна. Иън си спомняше времето, когато тук имаше десет ковчега, по един за всеки пазач от вампирите, в които да спят. Повечето от тях вече ги нямаше, бяха разпределени в Източна Европа в търсене на Касимир.

Горните етажи бяха също толкова празни. Преди там живееха Роман, десетте дами от харема и голям брой гостуващи вампири. Беше оживено място. Сега всички бяха заминали.

Роман живееше в Уайт Плейнс заедно с жена си, детето си и Конър, който бе техен бодигард. Охраната от вампири, които живееха в градската къща на Роман, работеха в Роматех Индъстрис, където се

произвеждаше синтетична кръв и вампирската фюжън кухня. Конър бе начело на охраната там, но възнамеряваше да прехвърли длъжността на Иън, за да може той да се съсредоточи главно върху безопасността на Роман и семейството му.

Иън се радваше на предстоящото си повишение, но се дразнеше, че не се бе случило, преди да изглежда по-възрастен. Бе започнал работа в МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс през 1955 година и никога не бе достигал по-висока позиция от тази да е втори в йерархията. Дори на най-добрите му приятели им бе трудно да се държат с него като с възрастен, когато изглеждаше като петнадесетгодишен.

Той свали плетения си пуловер и го хвърли в коша за пране. Разходи се около ковчега, в който бе спал повече от петдесет години. Възглавницата и одеялото бяха в червено и зелено, като тартана на МакФий, също като килта му. Махна спорана и ножа от чорапа си и ги остави на тоалетната масичка до ковчега. Свали обувките си и изведнъж спря, сецайки се нещо. Бе пораснал с дванадесет сантиметра.

По-дяволите. Ковчегът щеше да му е малък.

Легна в него и наистина краката му стърчаха навън. В спалнята имаше само още един ковчег и той бе на Дугъл. Голямото легло бе на Финиъс. Всички други легла бяха горе.

Е, защо пък не? След няколко седмици Иън щеше да е начело на Роматех. Можеше да спи, където си поиска. Излезе от спалнята и се запъти нагоре.

Обикновено пийваше нещо преди лягане, но тази вечер бе пил Кървава бира. Ванда се бе присъединила към него на бара около четири сутринта, за да обяви, че профилът му е готов и че официално е регистриран в сайта „Свободни в града“.

Третата чаша Кървава бира бе повдигнала самочувствието му. Бе разговарял с няколко дами и те се бяха съгласили да се срещнат с него в клуба утре вечер.

Щом стигна до основния етаж, се включи алармата. Той замръзна за секунда, след това осъзна какво се случва. Нарушител! И, по дяволите, но реакциите му бяха забавени. Не трябваше да пие четвъртата чаша Кървава бира.

Изтича в салона. Нямаше никой. Завъртя се, спъна се в собствените си крака и се запрепъва към клавиатурата на предната врата. Изключи алармата, за да може да чува. Долови тих звук, идващ от библиотеката и се запъти към входа ѝ.

Студеното течение от отворения прозорец развяваше пердето. Човекът, отворил прозореца, бе задействал алармата и все още бе в стаята.

Жена. Смъртна. Ароматът на кръвта ѝ се носеше около него и галеше кожата му като докосване на любовница. Бе любимият му вкус — АБ положителна.

Слава на бога, че Роман бе създал синтетичната кръв през 1987 година — така Иън и другите вампири вече не бяха роби на кървавия глад. Но дори сега тялото му реагираше със същия примитивен инстинкт, който го владееше, откакто бе превърнат през 1542 година. Венците го сърбяха. Имаше достатъчно практика, за да знае как да се контролира, но тази вечер му бе нужно малко повече усилие. Петата чаша Кървава бира бе лоша идея.

Тя бе застанала с гръб към него и изучаваше рафтовете с книги в далечния край на стаята. Без съмнение се канеше да открадне от редките заглавия в колекцията на Роман. В нея можеше да се намери всичко: от средновековни томове, които бяха писани на ръка от монаси до първите копия на книги от деветнадесети век.

Жената не го бе чула да влиза, защото бе по чорапи. Не бе доловила и алармата, тъй като тя бе настроена на честота, която можеха да чуват само вампирите и кучетата. И със сигурност не бе усетила реакцията, която разпалваше в него.

Той се чувстваше твърде разгорещен, въпреки студения декемврийски въздух, който нахлуваше през отворения прозорец. Лампата, която се намираще между двете кресла, светеше слабо и хвърляше златно сияние в стаята, очертавайки фигурата ѝ с трептяща аура.

Тя беше зашеметяващ крадец, облечена изцяло в черна ликра, която прилепваше към кръста и приятно закръглените ѝ бедра. Златната ѝ коса висеше на конска опашка върху гърба ѝ. А краищата на тази прекрасна грива се полюшваха леко през рамената ѝ, щом завъртеше глава, за да огледа рафтовете с книги.

Жената пристъпи безшумно настрани и Иън забеляза, че бе само по чорапи, които също бяха в черен цвят. Трябва да бе оставила обувките си пред прозореца, като си бе мислила, че ще стъпва побезшумно без тях. Иън огледа тънките ѝ глезени, след това погледът му отново се върна на златната ѝ коса. Трябваше да е внимателен, когато я залавя. Като всеки вампир той притежаваше свръхсила, а тя изглеждаше крехка.

Мина тихо край креслата до прозореца. Щом го затвори, прозорецът издаде скърцащ звук.

Тя се обърна, ахвайки. Погледна го изненадано. Очите ѝ бяха зелени като хълмовете, заобикалящи дома му в Шотландия.

Надигащото се желание го остави за миг без думи. Тя, изглежда, бе също толкова безгласна. Без съмнение бе заета да измисли план за бягство.

Той тръгна бавно към нея.

— Не можеш да избягаш през прозореца. И няма как да стигнеш вратата преди мен.

Тя отстъпи назад.

— Кой си ти? Тук ли живееш?

— Въпросите ще ги задавам аз, веднага щом те обезвредя.

Иън можеше да чуе колко бързо бие сърцето ѝ. Лицето ѝ остана безизразно, с изключение на очите. Бяха красиви и в тях блесна предизвикателство.

Тя взе една тежка книга от близкия рафт.

— Да провериш способностите ми ли си дошъл?

Странен въпрос. Да не би да не бе разбрал ситуацията?

— Коя...

Иън залегна, щом тя рязко хвърли книга към лицето му. По дяволите, бе страдал прекалено много, за да получи по-възрастно и доста по-мъжествено лице, а тя за малко да го удари.

Книгата прелетя покрай него и събори лампата. Светлината премигна и изгасна. Със своето по-развито зрение, той можеше да види как тъмната ѝ фигура се спусна към вратата.

Затича се след нея. Точно преди да успее да я хване, тя се завъртя и го ритна в гърдите. Иън залитна назад. По дяволите, жената бе посилна, отколкото си мислеше. А той бе страдал прекалено много, за да се сдобие с тези широки и по-мъжествени гърди.

Тя продължи със серия от удари и ритници, които той блокира до един. С едно отчаяно движение, жената насочи ритника си към слабините му. По дяволите, бе страдал прекалено много, за да се сдобие с по-големите си и по-мъжествени топки. Отскочи назад, но пръстите ѝ закачиха килта му. Без тежестта на спорана, килтът му се отметна нагоре.

Погледът ѝ се плъзна надолу и се закова на място. Тя остана с отворена уста. Да, дванадесетте години растеж му се бяха отразили добре. Иън се хвърли напред и я събори на килима. Тя го заудря, затова той хвана китките ѝ и ги прикова към пода.

Жената се извъртя в опит да го удари с коляното си. Ръмжейки, той я спря със своето коляно. След това бавно се отпусна върху нея, за да я държи неподвижна. Тялото ѝ бе божествено топло, изпълнено с кръв, която пулсираше с жива енергия и го караше целият да трепери от желание.

— Престани да шаваш, девойче. — Големият му, по-мъжествен член, реагираше по доста бурен начин. — Имай милост.

— Милост? — Тя продължи да се извива под него. — Аз съм тази, която е притисната.

— Спри.

Той я притисна още по-силно.

Очите ѝ станаха огромни. Нямаше никакво съмнение какво бе усетила.

Погледът ѝ се спусна надолу, след това се върна на лицето му.

— Ставай. Веднага.

— Може да се каже, че вече съм го направил — измърмори той.

— Пусни ме!

Тя задърпа китките си от хватката му.

— Ако те пусна, ще ме ритнеш. А аз съм доста привързан към топките си.

— Чувството не е споделено.

Иън се усмихна бавно.

— Доста дълго гледа. Гледката трябва да ти е харесала.

— Ха! Толкова малко впечатление ми направи, че едва си спомням.

Той се изкикоти. Умът ѝ се движеше със същата бързина като тялото ѝ.

Тя го погледна любопитно.

— Миришеш на бира.

— Изпих няколко. — Иън забеляза подозрителния ѝ поглед. — Добре де, малко повече, но все пак успях да те надвия.

— Ако си пил бира, това означава, че не си...

— Не съм какво?

Тя погледна към него с огромните си очи. Той имаше смътното чувство, че го мислеше за смъртен. Желаше да е смъртен. Което означаваше, че тя знае за вампирите.

Иън се вгледа в красивото ѝ лице — високите скули, изящната челюст и примамващите ѝ зелени очи. Някои вампири твърдяха, че смъртните нямаха никаква сила. Грешаха.

Очите им се срещнаха и той забрави да диша. В тези зелени дълбини се криеше нещо. Самота. Рана, която изглеждаше прекалено стара за крехката ѝ възраст. За миг му се стори, че вижда отражение на собствената си душа.

— Ти не си тук, за да крадеш, нали? — прошепна той.

Тя поклати леко глава, все още пленена от погледа му. Или може би той бе пленен от нейния.

— Иън. — Към тях се приближиха стъпки. — Иън, какво правиш, по дяволите?

Той откъсна поглед от нея и видя Финиъс да стои до тях.

— Какво?

Финиъс го погледна объркано.

— Защо се биеш с Тони?

Иън премигна и се вгледа в жената, която бе притиснал към пода.

— Ти си... Тони?

Новият им охранител бе жена?

— Ти си Иън? — В очите ѝ светна разочарование, преди да погледне настрана. — Значи си един от тях.

Това болеше. В продължения на векове го съдеха по това, че изглежда прекалено млад и сега, след цялата болка, която бе преживял, той все още не бе достатъчно добър. Челюстта му трепна, щом стисна зъби.

— Имаш нещо против вампирите ли?

В очите ѝ лумна гняв.

— Да. Имам склонността наистина да се ядосвам, щом ме нападнат.

— Тя има право, братле — измърмори Финиъс, нагласяйки колана на лилавия си сатенен халат. — Не трябва да я нападаш. Тони е наш приятел.

Иън се отмести от нея.

— Приятелството се печели.

Тя се измъкна от него и седна.

— Не съм тук, за да ти бъда приятел. Охрана съм ти. Това е всичко.

Той се вгледа в нея. Конър бе наел жена да пази мъжете? Това бе нечувано в света на вампирите. Смъртна жена нямаше да има силата да... освен ако тя не бе шейпшифтър като Фил и Хауърд.

— Ти... — Как можеше да я попита, когато шейпшифтърите бяха тайна? — Променяш ли се в определено време от месеца?

Тя го погледна скептично.

— Да не би да ме питаш дали страдам от ПМС? Ама ти, сериозно ли?

— Не! Нямах това предвид... — Иън спря, прекъснат от смеха на Финиъс.

— Знам, какво имаш предвид, човече, но тя е нормална.

— Нормална? — Тя погледна към Финиъс. — Направо те разбих по-рано тази вечер.

Финиъс вдигна ръце в знак, че се предава.

— Не ме наранявай, съкровище. Ти си много силна и красива.

Тя склони глава.

— Благодаря ти.

— Конър ми каза по телефона, че е назначил някой на име Тони — измърмори Иън. — Реших, че е мъж.

Тя присви очи.

— Мислех си, че ти ще си някой що-годе интелигентен.

— Бам! — Финиъс се ухили. — Направо те размаза, брато.

Иън се намръщи.

— Беше напълно логично да предположа, че Тони е име на мъж.

Тя повдигна брадичка.

— А логично ли е да нападаш хората без преди това да си поговорил с тях?

— В този случай, да, беше. Прозорецът бе отворен...

— Аз го отворих — прекъсна го тя. — Тук бе задушно като в гробница и ми стана горещо.

— Съкровище, това е от теб, толкова си секси, че разпалваш страстите. — Финиъс издаде няколко съскащи звуци.

Иън го погледна ядосано, след това поднови обяснението си.

— Сензорът на прозореца активира алармата и когато проверих, те намерих да оглеждаш доста скъпите книги, облечена като крадец.

— Да, наистина изглеждаш като горещата и секси Жена котка. — Финиъс направи движение сякаш котка драска във въздуха. — Мяу! Хъсс!

Сега тя погледна Финиъс ядосано.

— Това са дрехите ми за тренировка. — Насочи зеления си поглед към Иън. — И изобщо не съм чула аларма.

— Само вампирите и кучетата могат да я чуят.

— О, така ли? Кое от двете си ти?

— Бам! — Финиъс се плесна по крака. — Тя направо те разсипва, човече.

— Финиъс — изръмжа Иън. — Опитвам се да проведа разговор. — Той се обърна към Тони. — Съжалявам, девойче, но това няма да сработи. Не можеш да охраняваш къща, пълна с мъже. Виждаш как Финиъс реагира на присъствието ти.

— Доста по-мил е, отколкото си ти! — Очите ѝ блестяха от гняв. — И не е мой проблем, че вие сте сбирщина сексистки прасета. Мога да се справя с работата си с или без ПМС. Преборих се с Финиъс по-рано и щях да те закова, ако имах още малко време.

— Девойче, никога няма да ме заковеш. — Той се наведе към нея. — Аз обичам да съм отгоре.

В очите ѝ блесна зелен огън.

— Това беше добро! — Финиъс размаха юмрук във въздуха. — Връщаш се във форма, братле. Само така!

— Той е прасе — измърмори Тони.

— Квик-квик — изквича Финиъс.

— Достатъчно, Финиъс! — намръщи му се Иън. — Мога да разбера, защо си бил убит толкова млад.

Тони не можа да сдържи смеха си, но бързо се овладя и се намръщи срещу него.

Тя имаше чувство за хумор? Това не бе особено важно в момента, но Иън изведнъж усети как го обзема желанието да се изправи пред предизвикателството да я накара да се засмее отново или поне да я накара да се усмихне. За жалост, не му хрумваше нищо забавно.

Той се изправи на крака и се поклони галантно.

— Извинявам се, че те нападнах. Надявам се, че не съм те наранил.

Чертите ѝ се отпуснаха леко.

— Добре съм.

Иън ѝ предложи ръката си.

Тя го погледна подозрително.

— Няма да накараш Конър да ме уволни, нали? Аз наистина мога да върша тази работа.

Той почувства нещо странно. Защо, по дяволите, една прекрасна смъртна жена ще иска да работи като охранител на вампири?

— Ще ти позволя да останеш, ако ми отговориш честно на няколко въпроса.

На лицето ѝ се изписа предпазливо изражение, но след това се усмихна ведро и пое ръката му.

— Разбира се. Какво искаш да знаеш? — попита тя и се изправи грациозно на крака.

Ръката му стисна нейната. Лошото чувство се засили. Той знаеше, че тя няма да бъде напълно честна. Усмивката ѝ бе прекалено пресилена, а пулсът ѝ току-що се ускори.

— Защо искаш тази работа? — попита тихо.

Тя издърпа ръката си от неговата.

— Заплащането е доста добро. Получавам безплатен подслон и храна, които в Манхатън струват цяло състояние.

— И си затворена по цял ден в къща, пълна с трупове.

— Е, никоя работа не е идеална. — Тя скръсти ръце. — Никой от вас не се събужда, плачейки или пък с нужда от смяна на памперса, така че е по-добре от обичайната работа като бавачка.

Бавачка? Това вече беше прекалено.

Междувременно Финиъс се изкикоти.

— Да, погрижи се за мен, секси мамче. Нуждая се от баня. Може и малко масаж с бебешко олио. Чувствам се леко стегнат, ако се сецаш

какво имам предвид.

Устата ѝ трепна.

Да не би да намираше Финиъс за забавен? Това го вбеси още повече. Иън пристъпи към нея, стиснал зъби.

— Ние не сме бебета. Ние сме воини.

Тони му показва как трепери.

— Ох, уплаших се.

Да не би тя да се съмняваше в силите им? Иън се приближи към нея.

— Нямах идея, колко свирепи можем да бъдем, девойче.

Усмивката ѝ изчезна и на нейно място се появи болезнен поглед.

— Знам това прекалено добре. Няма нужда да ми напомняш.

— Някой да не те е нападнал? — Иън погледна към врата ѝ, но не можа да види дали има следи от ухапване заради високата яка на черната ѝ блуза. — Така ли разбра за нас?

Упорито вдигнатата ѝ брадичка показваше, че не желае да разкрие повече информация. Но преди това бе споменала, че се ядосва, когато я нападат вампири. Слънцето щеше да изгрее скоро, тогава Иън и другите вампири щяха да заспят. През целия ден те щяха да лежат беззащитни и уязвими. А охраната им, изглежда, им имаше зъб.

— Девойче, защо да ти се доверя, да ни пазиш?

Тя повдигна вежди.

— Да не би да се притесняваш какво мога да ви сторя, докато сте напълно беззащитни и оставени на милостта ми?

Той я сграбчи за раменете.

— Заплашваш ли ни? Мога да изтрия паметта ти и да те изпратя да си ходиш още сега.

— Не! — Сега тя изглеждаше изпаднала в паника. — Моля те. Аз... аз наистина се нуждаю от работата. Обещах на Конър, че никога няма да нараня някой от вас. Попитай го. Той ми вярва.

Иън пусна раменете ѝ и отстъпи назад.

— Ще го попитам.

Тя го погледна нервно.

— Трябва да се преоблека в униформата си, преди да е започнала смяната ми.

Финиъс се прозя.

— Да. Започна да ми се приспива. Лека нощ, съкровище.

Той протегна свит юмрук към Тони. Тя му отвърна, усмихвайки се и удряйки го леко със своя.

— До утре, доктор Фанг.

Финиъс се ухили и се запъти бавно към стълбите.

— Да, това съм аз, доктор Фанг. С големи зъби и голям атрибут.
— Той заслиза по стълбите към мазето, а гласът му все още се дочуваше. — Докторът е тук. О, скъпа, имам лек за теб.

Иън също усещаше притегателната сила на съня, но като по-стар вампир, можеше да му устои по-дълго от Финиъс.

— Може би трябва да започнем отначало. — Той протегна ръка.
— Аз съм Иън МакФий.

Младата жена го погледна предпазливо.

— Тони Дейвис — отвърна тя и хвана ръката му, но после я пусна бързо и се запъти към стълбите.

Той я последва.

— Наистина си помислих, че си крадец. Обикновено не нападам жени.

— Освен ако не си гладен.

Тя започна да се изкачва по стълбите.

— Не нападам за храна. Еволюирали сме доста.

— Да бе, сигурно.

Тони продължи да се изкачва, без да поглежда назад.

Той вървеше след нея.

— Не ми ли вярваш?

Тя сви рамене.

— Виждала съм твоя вид да пие от бутилки.

— Значи знаеш, че се различаваме от Бунтовниците.

Тя се хвана внезапно за парапета и кокалчетата ѝ побеляха. След това го пусна и продължи нагоре по стълбите.

— Предполагам, че тази ви благородна черта е нещо ново. Преди създаването на синтетичната кръв, трябва да сте нападали хора, за да се храните.

Той стисна зъби.

— Никога не съм използвал насилие.

Тя стигна горната площадка и се завъртя, за да го погледне.

— Използвал ли си контрол върху съзнанието?

Той трепна.

— Ти не разбираш.

— О, мисля, че разбирам. Контролът върху съзнанието прави манипулирането на хората детска игра. — Тя присви очи. — Но все пак са били жертви и ти си издевателствал над тях.

— Ние никога не сме били като Бунтовниците. Тези копелета са убийци. Никога не сме убивали за храна.

— Добре. Вие не сте убийци. Вие сте просто паразити.

Тя се обърна, за да продължи нагоре по стълбите.

Иън сграбчи ръката ѝ и я спря.

— Ако ни мразиш, тогава защо си се съгласила да работиш за нас като ни пазиш?

Тя се освободи от него и започна да се изкачва по стълбите.

— Не ви мразя. И си имам причини.

— Какви причини?

Той се препъна на едно стъпало с новите си големи ходила.

Тя погледна назад.

— Защо ме следваш? Не трябва ли да идеш в мазето и... да умреш?

— Няма да спя там.

— Но аз съм виждала ковчега ти там. — Тя го погледна кисело.
— Изглежда толкова удобен.

— Тогава ти иди да спиш в него.

— Само през трупа ми. О, почакай малко. Всъщност е твоят труп. Само след пет минути. Така че по-добре побързай.

Тя взе останалите стъпала по две наведнъж.

Умница. Погледът му се плъзна надолу по закръгления ѝ, стегнат задник, така приятно очертан от черната ликра. Това бе достатъчно да го накара да пожелае отново да ухапе нещо. Иън я последва, наблюдавайки как бедрата ѝ се поклащат, докато върви по коридора. Тя се спря пред една врата от дясно.

Той спря до нея.

— Надраснах го.

— Какво? Егото си ли?

— Девојче, на теб не ти е нужно да носиш оръжие. Езикът ти може да направи човек на парчета.

Тя се усмихна.

— Ще приема това за комплимент.

— Надраснах ковчега си. Сега съм дванадесет сантиметра по-висок от последния път, когато бях тук.

Тя го погледна учудено.

— Конър спомена, че си пораснал, но аз не му повярвах особено. Мислех си, че вампирите си остават завинаги на възрастта, на която са били, когато са умрели.

— Това обикновено е така. Но аз остарях с дванадесет години през лятото.

— О. — Устата ѝ трепна. — Добре дошъл в пубертета.

Иън постави ръка на стената до нея и се наведе напред.

— Ти надникна под килта ми. Знаеш, че съм истински мъж.

Тони повдигна предизвикателно брадичка, но бузите ѝ станаха бледорозови.

— Опитвам се да изтрия този злочест инцидент от съзнанието си.

Той се усмихна бавно.

— Обади ми се, ако успееш.

Изчервяването ѝ се задълбочи.

— Господин МакФий, ще трябва да ви напомня...

— Наричай ме Иън. Тони цялото ти име ли е?

— Не. Виж, опитвам се да се разбера с теб, тъй като след около три минути ще се строполиш мъртъв в краката ми.

— Ако го направя, ще ме сложиш ли в леглото?

— Подобен разговор не е уместен...

— Името ти Антония ли е?

Очите ѝ потъмняха.

— Не.

— Тонатела? Тониша?

— Не.

— Тони Балони?

Устата ѝ трепна.

— Опитвам се да бъда сериозна.

— Аз също. — Той остави погледа си да се спусне по нея. — Сериозен съм като смъртта.

Тя изсумтя.

— Господин МакФий, преди два дни подписах договор, в който ясно се заявява, че няма да се обвързвам с никой, който пазя.

Сърцето му спря за миг и това нямаше нищо общо с изгряващото слънце.

— Не осъзнавах, че сме се обвързали.

— Не сме! — разфуча се тя. — Но ти флиртуваш с мен и това трябва да спре.

Иън премигна. Наистина ли флиртуваше? Беше по-изкушен да извие врата ѝ, отколкото да я съблазнява.

— Мислиш, че съм флиртувал?

— Ами, да.

Той се наведе по-близо.

— Хареса ли ти?

— Още го правиш.

Той се усмихна мързеливо.

— Съкровище, мога да го правя цяла нощ.

— Нощта свърши. — Тя се обърна и сграбчи дръжката. — Лека нощ, господин МакФий.

Иън отстъпи назад. Нямаше да допусне отхвърлянето ѝ да го засегне. Защо трябваше да го притеснява?

— Не бях сериозен. Няма защо да се притесняваш, че ще ти досаждам. Аз търся истинската любов, но само с дама от вампирите.

Тя пусна дръжката на вратата и се обърна към него.

— Значи мислиш, че мъртвите жени са по-добри от живите?

— Не съм казал това. Но на мен повече ми подхожда вампирка.

— Наистина? Да не би живите да са прекалено трудни, за да се справиш с тях?

Да не би да го предизвикваше?

— Все още не съм срещнал жена, с която да не мога да се справя.

— Вярно. — Тони го погледна внимателно. — Вероятно използваш вампирския контрол върху съзнанието с тях.

По дяволите, тя знаеше точно къде да забие ножа си.

— Да, използвал съм контрол върху съзнанието им. И те го харесвах. Правеше оргазмите им по-силни. — Той повдигна вежда. — Би ли желала една демонстрация?

В очите ѝ пламна гняв.

— Бих желала да се разкараш. И да умреш.

Тя отвори вратата на стаята си.

Иън се приближи до нея.

— Защо ще ни пазиш, щом не ни харесваш? Защо ще прекарваш дните си затворена в една къща, пълна с неживи?

— Лека нощ, господин МакФий.

Тя затвори вратата в лицето му.

— Ще разбере всичко за теб, Тони — извика той и се върна при стълбите.

Слънцето вече докосваше хоризонта. Можеше да усети притегателната сила на съня. Вгледа се нагоре в стълбището към петия етаж и се съсредоточи. В следващия миг бе там.

Запрепъва се навътре в офиса на Роман и затвори вратата след себе си. Тъй като алуминиевите щори бяха спуснати, в стаята бе тъмно, но това не бе проблем за неговото много силно развито зрение. Прекоси офиса, стигна до спалнята и се свлече на огромното легло. За бога, това бе къде-къде по-удобно от тесния ковчег. Протегна се, наслаждавайки се на чувството. Дишането му се забави, щом сънят го приближи.

Чакай. Той тръсна глава. Все още не бе разбрал за Тони. Претърколи се към масичката до леглото и сграбчи безжичния телефон. Зрението му бе замъглено, докато се опитваше да набере номера на Конър. Само още няколко минути — това бе всичко, от което се нуждаеше.

— Ало? — Конър звучеше сънено.

Иън се излегна по гръб и задържа телефона до ухото си.

— Разкажи ми за Тони.

— Ти ли си, Иън? — Конър се прозя. — Обади ми се по-късно.

— Разкажи ми за Тони. Как я откри?

— Натъкнах се на нея в Сентрал парк. — Конър се прозя отново.
— В понеделник вечер.

А сега бе сряда сутрин. Иън отвори уста, но от нея не излезе нищо. Очите му се затвориха.

— Трима Бунтовници — гласът на Конър се забави, — нападнаха я... много яростно...

Нищо чудно, че мразеше вампирите. Иън изпусна телефона. Дали не планираше да ги убие, докато спяха?

Докато го налягаше съня, той се запита дали изобщо щеше да се събуди.

ГЛАВА 3

Аз заслужавам да бъда щастлива.

Аз ще постигна целите си.

Ще изградя нещо значимо в живота си.

Заслужавам да бъда обичана.

Тони повтори сутрешните си убеждения, докато топлата вода се спускаше по тялото ѝ, а парата се издигаше около нея. Тя просто трябваше да повярва. Да бе, сигурно. През последните няколко дни животът ѝ бе отишъл по дяволите.

Аз заслужавам да бъда щастлива. Тя въздъхна. Семейството ѝ не вярваше в нея, така че защо тя да го прави? Спря водата. Трябваше да се закали емоционално и да не оставя други хора да я тъпчат — хора като Иън МакФий.

Как може един умрял мъж да бъде толкова хубав? Тя дръпна завесата на душа. Защо не можеше да е смъртен? За един кратък, прекрасен момент, си бе помислила, че е човек. Но не. По дяволите. Беше един от тях.

Тони излезе от душа, мъмрейки се. *Не мисли за него. Той няма никаква сила над теб. Освен...*

Освен ако не бе използвал вампирският контрол над ума ѝ. Голата ѝ кожа настръхна и тя се разтрепери, въпреки топлата пара, която я обграждаше. Погледна надолу към белезите от ухапване, които покриваха гърдите и торса ѝ.

Беше се борила с онези трима вампири. Дори си бе мислила, че може и да оцелее, докато не бяха завладели ума ѝ. Тя бе стояла в мръсния сняг, трепереца и безпомощна, докато жестоките им мисли нахлуха в главата ѝ, и я принудиха да свали ризата си. Сутиена си. Силен трепет разтреса тялото ѝ. Ако Конър не се бе появил тогава...

Тя премига, за да пропъди сълзите и взе една хавлия, за да се подсуши. Щеше да остане под контрол и съсредоточена.

Ще постигна целите си. Трябваше да успее. Сабрина разчиташе на нея. Тони вече бе потвърдила съществуването на вампирите и се бе

промъкнала в лагера на добрите.

Добри вампири? Кой би повярвал на това? Но Конър я бе спасил и се бе закълел, че всички добри вампири са се отказали от хапането. Бе ги виждала да пият от бутилки, но все още ѝ бе трудно да им се довери напълно. Без значение колко добре се държат тези добри вампири, тя все още можеше да усети звяра, който се криеше под повърхността. Беше го усетила още по-силно при Иън, но вместо да я отблъсне, това я бе развълнувало.

Колко глупава можеше да бъде? Само един истински идиот би предизвиквал звяр, който може да го ухапе. Тя щеше да го пренебрегне.

Ще изградя нещо значимо в живота си. Това щеше да се случи. Двете със Сабрина бяха планирали всичко.

Тони влезе в спалнята си, докато сушеше косата си с хавлията. Погледът ѝ блуждаеше по светлите, златисти стени и огромното легло с балдахин от брокат със сини и златни краски, който пасваше прекрасно на завесите и завивката. Гардеробите от двете страни на леглото изглеждаха като антики от времето на Луи XVI.

С нежелание трябваше да признае на вампирите поне едно нещо: имаха изключителен вкус. Дугъл твърдеше, че тази стая преди е била на една вампирска принцеса, която била част от харема на Роман Драганести. Очевидно Роман е разпуснал харема си, щом се е оженил. Тони изсумтя. Какъв страхотен мъж. Доколкото тя можеше да каже, всичките мъже вампири бяха няколко века назад в разбиранията си за жените. Иън МакФий със сигурност бе.

Заслужавам да бъда обичана. Тази последна мантра бе най-трудна за вярване. Тони метна хавлията в коша за пране. По дяволите, тя бе обичана. Баба ѝ я бе обичала.

А спомняш ли си какво се случи с нея? Ти я разочарова. Тони бързо пропъди гадния вътрешен глас, който не спираше да саботира убеждението ѝ, повтаряйки ѝ, че не заслужава да е щастлива и не е достойна да бъде обичана. Тя бе достойна, по дяволите. И нямаше да предаде Сабрина. Дори това да означава да живее в къща, пълна с пиеси кръв създания.

Сложи лещите си и облече униформата си от панталони в цвят каки и синя поло риза. Конър ѝ бе дал най-малкия размер, но все пак мъжките дрехи висяха върху тялото ѝ като безформен чувал. Очевидно

МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс не бяха свикнали да наемат жени. Дугъл и Финиъс бяха изненадани, но я приеха доста бързо, щом я видяха как се бие.

Иън бе доста по-подозрителен, но тя нямаше да го остави да я изплаши. Щеше да остане спокойна и хладнокръвна. Всичко щеше да е под контрол. Нищо нямаше да обърка плановете ѝ.

Тони подскочи, щом от телефона ѝ избухна силна музика. По дяволите. Карлос бе сменил мелодията ѝ на звънене преди седмица, но внезапният гръм на „Cum on feel the noize“ на Куайът Райът винаги я караше да подскача.

Вокалистът пищеше, докато тя ровеше из чантата си. Дано се обаждаше Сабрина. Тони бе ходила до болницата предишната вечер, за да я види, но тя спеше толкова спокойно, че Тони не бе пожелала да я събуди.

Рязко отвори телефона си.

— Ало?

— Тони? — Дрезгавият глас звучеше настоятелно. — Какво става там?

— Хауърд?

Началникът ѝ? Хауърд Бар бе начело на охраната от дневната смяна и наглеждаше Тони от базата си в къщата на Роман Драганести. Хауърд трябваше да се обади за сутрешен отчет в осем часа сутринта, но вчера бе използвал телефона в къщата, а не мобилния ѝ.

Тя погледна към масата до леглото, където имаше дигитален часовник, показващ 7:26.

— Нещо не е наред ли?

— Това питам и аз — продължи Хауърд бързо. — Направих сутрешната си проверка тук и открих Конър с телефон до ухото. Да не си му се обаждала?

— Не, всичко тук е наред...

— Не мисля така. Телефонът на Конър бе свързан с домашния телефон там. Аз затворих и се опитах да се обадя, но линията все още бе заета.

Тони погледна към телефона на масичката до леглото. Индикаторът, че линията е заета светеше. Разбира се. Иън бе казал, че ще я провери.

— Сигурно е бил Иън МакФий.

— Иън? — Последва пауза, през която Тони можеше да чуе шумоленето на хартия. — Сигурна ли си? Не е предвидено да се върне още една седмица. А и ковчегът му е празен.

— Надраснал го е.

— Значи наистина е вярно? Момчето не изглежда вече на петнадесет?

Тя сбърчи нос.

— Изглежда по-възрастен от това, но не бих нарекла поведението му зряло.

Хауърд се изкиска.

— Направил ти е добро впечатление, а? Виж, не го откривам на нито един от мониторите, така че ще трябва да го намериш и да се убедиш, че е добре.

— Сигурна съм, че е добре. Къде ще иде? Нали е мъртъв. Това ограничава подвижността му.

— Да, но ние сме отговорни за тези момчета през деня. Не може да охраняваш един труп, ако не знаеш къде е. Така че го намери.

Тони изстена беззвучно. В къщата имаше пет етажа — шест, ако брояхме и мазето, повече от осемнадесет спални, доста бани и килери. Щеше да ѝ отнеме цяла сутрин да претърси мястото.

— Ще ти се обадя пак след десет минути — каза Хауърд и затвори.

Десет минути? Тони пусна телефона си в мъжките панталони, които носеше и все още боса, хукна към коридора. Той не лежеше проснат умрял там, за нейно улеснение, така че щеше да ѝ се наложи да го търси.

Спусна се надолу по стълбите до партера. Не очакваше да го види там, но във фойето и кухнята имаше камери и тя знаеше, че Хауърд щеше да очаква да я види да минава оттам.

Бе наета на изпитателен срок за две седмици и Конър я бе предупредил, че камерите в къщата са свързани с монитори в Уайт Плейнс. С други думи, постоянно я наблюдаваха, за да разберат дали може да ѝ се вярва. Сякаш тя изобщо щеше да се опита да навреди на някой вампир.

Конър бе наблегнал на факта, че щом веднъж се е заклела да пази вампирите, тази клетва става свещена. Цената, която би платила, ако ги предаде, би била жестока. Ако предаде доверието им, нямаше да има

място на земята, където да се скрие, без да я открият. Тялото ѝ никога нямаше да бъде открито. След това продължи да ѝ разказва за страхотните здравни осигуровки, високия доход и възможностите за отпуската ѝ, които МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс предлагаше на работниците си.

При нормални обстоятелства щеше да избере вариант номер едно: да изтрият спомените ѝ, за да може да се върне към нормалния си живот. Но обстоятелствата не бяха обикновени, затова тя стисна зъби и положи клетвата си.

Иън го нямаше никъде на партера, затова се запъти към стаите на охраната в мазето. Погледна към дивана до стената. Не, нямаше го там. След това хвърли поглед към охранителната камера и поклати глава.

Спря се до вратата на спалното помещение. Налагаше се да проверява тази стая по четири пъти на ден, но все още я побиваха тръпки. Е, не толкова стаята, колкото труповете вътре. Пое дълбоко дъх и влезе вътре.

Дугъл лежеше по гръб в ковчега си, бе облечен със старомодна мъжка нощна риза, която стигаше до коленете му и приличаше малко на нощницата, която баба ѝ обичаше да носи.

Финиъс се бе разположил върху едно двойно легло, облечен само с червени копринени боксерки. Тони погледна към снимките в рамки на масичката до леглото му. Възрастна жена и младо момиче и момче, най-вероятно лелята, братът и сестрата, за които той говореше. Тя се запита дали знаят, че той се е превърнал във вампир преди почти две години.

Надникна в банята и се намръщи при вида на хавлиите и дрехите, оставени на пода. Слава на бога, че не трябваше да чисти след тях. Те си имаха служба за почистване, собственост на вампири, които идваха да почистват вечер. Погледът ѝ се спря на купчина списания в една кошница. Ау! Какви прасета.

Хукна нагоре по стълбите към партера, а след това се запъти към главното стълбище. На последните четири етажа нямаше охранителни камери, така че поне нямаше да има неприятното чувство, че някой я наблюдава. Притича покрай спалнята си, за да провери останалите пет стаи на втория етаж. След това мина през всички помещения на третия етаж. Тъй като времето ѝ изтичаше, профуча през стаите на четвъртия етаж.

По дяволите, той не бе в нито една от тях! Провери последната стая с нарастващо усещане за обреченост. Дори надникна в килера. Да не би да направи грешка, че не провери всички килери на другите етажи?

Cum on feel the noize! Тя подскочи и пъкна ръка в джоба си, за да извади телефона.

— Хауърд?

— Тони откри ли го?

— Не. — Дишаше тежко от цялото това тичане нагоре-надолу. — Проверих всички етажи. Без пети.

— Провери и него.

Тя премигна. Конър я бе предупредил да не пристъпва в личния офис и спалнята на Роман Драганести. Очевидно големият бос все още имаше вещи там. Вероятно и някой скелет в гардероба.

— Мислих, че този етаж е забранен.

— Обикновено е така, но не можем да изкараме цял ден, без да знаем къде е Иън. Така че иди да провериш — нареди Хауърд и прекъсна връзката.

Тя пусна телефона в джоба си и се заизкачва по стълбите. На най-горната площадка откри две врати, върху които бе нарисувана картина с маслени бои, изобразяваща някакви руини. Пробва дясната врата, която се отвори.

В стаята беше напълно тъмно. Заопипва стената до касата на вратата, докато не откри ключа за осветлението. Една лампа, намираща се над голямо бюро, светна. Зад бюрото имаше библиотека, а пред него кресло от червено кадифе. Сърцето ѝ подскочи при гледката на компютъра върху бюрото. Това можеше да е отговорът на всичките ѝ молитви.

Останалата част от стаята бе потънала в тъмни сенки. Тони можеше да различи очертанията на още столове, една маса и бар. В далечния край на помещението забеляза една двойна врата от тъмно дърво.

Прекося стаята, босите ѝ крака тихо потъваха в дебелия килим, а погледът ѝ се плъзна по скъпите антики. Значи това беше тайната бърлога на един могъщ господар на вампирско собище? Може би трябваше да направи малко снимки с телефона си. Не, това нямаше да

помогне на Сабрина. Разточителният дизайн доказваше единствено, че собственикът е богат, а не нежив.

Щом се приближи до двойната врата, тя чу звук, сякаш някой телефон бе оставен отворен. Бутна вратите и видя очертанията на огромно легло пред себе си, а върху него по-тъмна сянка. Тони заобиколи леглото отдясно и включи лампата на масичката до него. Стаята се изпълни с приглушена светлина, не по-силна от нощно лунно сияние.

И ето го, в края на голямото легло, лежащ върху жълто-кафявата завивка. Лицето му бе обърнато на другата страна, така че всичко, което успя да види, бе гъстата му черна коса и опашката му, която се къдреше върху възглавницата.

Някои мъже биха изглеждали женствени с дълга до раменете коса и пола, но не и Иън, ефектът бе точно обратният. В него имаше нещо диво и грубо, като шотландски войн, който отказва да бъде цивилизован. Само видът му бе достатъчен, за да се ускори пулсът ѝ и в главата ѝ да се промъкнат мисли за бунт.

Той лежеше изпънат по гръб. Погледът ѝ се плъзна по бялата му тениска, прилепнала към широките му гърди и мускулести ръце. Килтът му в червено и зелено лежеше набран около краката му, подгъвът се бе вдигнал над коленете му. Изглеждаше сякаш просто е паднал на леглото, без да го е грижа как ще се приземи.

Тони заобиколи леглото, минавайки покрай големите му крака, обути в черни чорапи. Старото поверие за размера на краката на един мъж, трябва да бе вярно. Погледът ѝ се върна отново на килта му. Краката му бяха леко раздалечени, а платът на килта леко се спускаше между тях. Какъв шок бе, когато осъзна, че той не носеше бельо. Лицето ѝ се изчерви, спомняйки си усмивката му и блясъка в очите му. Никакъв срам. Не, той изглеждаше... горд, сякаш се наслаждаваше на изненаданото ѝ изучаване.

Тони наклони глава, съсредоточавайки се в тъмното, изпълнено със сенки място между краката му. Наведе се бавно настрани.

Cum on feel the noize!

Ахвайки, тя се изправи. Какво ѝ ставаше? Мъжът бе мъртъв, а тя се бе опитала да надникне под полата му? Слава на бога, че тук нямаше камери.

Тони вдигна телефона си.

— Всичко е наред Хауърд. Иън е тук. В леглото е.

Последва пауза.

— Момиче, имаш мъж в леглото си?

Тони трепна.

— Карлос! Аз... аз не очаквах да си ти.

Той се изкиска.

— Осъзнавам това, menina^[1]. Е, кой е мъжът в леглото ти?

— Той не е в моето легло и не е...

— О, ти си у тях?

— Ами да, нещо от сорта. — Тони прибра влажната си коса зад ухото. — Виж, Карлос, не мога да говоря в момента. — Тя се намуси при звука на неприличното му кикотене. — Не е това, което си мислиш. Точно в момента той е... мъртъв.

— Изпила си му силите? Браво на теб, момиче.

Тони изстена. Може и да беше от бразилското му потекло, но съседът ѝ, Карлос Пантера, имаше еднопосочен ум.

— Карлос, всичко наред ли е в апартамента?

— Да, разбира се. Точно нахраних котката ти. Тя каза, че двете със Сабрина ѝ липсват. На мен също.

— Знам. Скоро ще се върнем, надявам се. Сега трябва да затварям, преди да се е обадил Хауърд.

Карлос ахна.

— Имаш двама мъже? Момиче, страшна си!

— Не е... ох, няма значение. После ще ти обясня. — Тя се премести към леглото.

— Това е от новата мелодия на звънене, която сложих на телефона ти — продължи Карлос. — Сега ще започне купонът.

— Да, точно така. Чао, Карлос.

Тони затвори телефона и го пусна в джоба си. Беше си чист срам, че е толкова несръчна с модерните технологии. Нямаше никаква идея как да смени мелодията, с която Карлос бе проклетел телефона ѝ.

Като говореше за телефони, на леглото при Иън все още имаше един, който издаваше звуци. Очевидно го бе държал до ухото си, но сега пръстите му бяха отпуснати, леко свити на възглавницата. Слушалката трябва да се е плъзнала по възглавницата, защото сега се бе сгушила в извивката между врата и рамото му. Главата му бе обърната към нея, очите му бяха затворени.

Тони имаше зловещото чувство, че очите му могат да се отворят внезапно и да се вгледат в нея с празен поглед като на някое зомби. Потръпвайки, тя пропъди тази мисъл от съзнанието си. Протегна се за слушалката, но без да иска докосна пръстите му. Бързо издърпа ръката си. Оу, никога преди не бе докосвала мъртъв човек. Но той не бе студен и вкочанен, както бе очаквала.

Бавно пхна ръка между пръстите и врата му и издърпа слушалката. Кокалчетата ѝ погалиха върха на брадичката му. Нямаше набола брада. Тя трепна, осъзнавайки колко близо бе до това да докосне устата му. Устните му бяха леко разтворени и идеално оформени.

Тони отстъпи назад, притискайки слушалката до гърдите си. Изражението му бе спокойно, толкова по-различно от силните емоции, които бе видяла по-рано. Гъстите му, черни мигли хвърляха сенки върху бледите му страни. Бе истински красив. Един мъж не трябваше да изглежда толкова сладък и суров едновременно.

Погледът ѝ падна върху трапчинката на брадичката му. Това бе едно от първите неща, които забеляза в него. През цялото време, в което той се суетеше около нея, бе искала да я докосне с пръст. Протегна ръка, но след това бързо я дръпна назад. Какво си мислеше? Той бе един от тях.

Тони постави слушалката на мястото ѝ на масичката до леглото. Телефонът звънна веднага.

Тя подскочи. За бога, трябваше да се успокои. Вдигна слушалката.

— Всичко е наред, Хауърд. Намерих го.

Последва женско кикотене. Определено не бе Хауърд, освен ако той нямаше някоя тайна, за която тя не знаеше.

— Ало?

— Здравсти! — Още едно кикотене. — Иън там ли е?

Тони се поколеба. Ако това момиче познаваше Иън, нямаше ли да знае, че в момента бе мъртъв?

— В момента не може да говори по телефона. Мога ли да му предам нещо?

— Ами, предполагам.

Момичето се изкикоти отново.

Тони намери химикал и тефтер на нощното шкафче. Изчака, но последва само тишина.

— Ало? Ще трябва да ми кажете какво е съобщението.

— А, да. Добре. Нека да помисля.

Още едно кикотене.

Тони зачака, докато обаждатата се се умълча, явно опитвайки се да мисли. Дали Иън действително познаваше това момиче? Не беше ли казал, че търси жена вампирка? Това момиче трябваше да е смъртна, защото в момента бе ден и тя бе в съзнание. Горедолу.

— Можеш ли да ми кажеш името си?

— О! — Още кикотене. — Аз съм Митци.

Тони го записа.

— А съобщението ти?

— Ще предадеш ли на Иън, че мисля, че е много секси?

— Разбира се. — Тони погледна към него. Тя не мислеше така. — Как се запозна с него?

— Още не съм. Току-що го открих в „Свободни в града“. Това е сайт за запознанства, сецаш се?

— Ясно.

Така ли възнамеряваше Иън да открие истинската си любов? Това нямаше смисъл, ако търсеше само вампирки.

— Да, току-що видях профила му — продължи Митци. — И снимката му. И трябваше да се обадя, защото той е толкова секси!

— Добре. Ще оставиш ли номер?

Митци издиктува номера си.

— Ще му кажеш ли, че искам да изляза с него? И вероятно ще му излезе късметът, щото е толкова секси!

Тя се изкикоти и, слава на бога, затвори.

В мига, щом Тони остави слушалката, телефонът звънна отново. Това трябваше да е Хауърд.

— Ало?

— Там ли е Иън МакФий? — попита дрезгав женски глас.

Още една жена? Поне не беше Митци.

— В момента Иън не е на разположение. Мога ли да предам нещо?

— Казвам се Лола. Тъкмо четох профила на Иън в „Свободни в града“ и трябва да призная, че бях очарована.

— Обзалагам се.

Тони погледна към компютъра в другата стая. Май трябваше да хвърли едно око на този профил.

— Да — продължи Лола. — Особено ми хареса частта за замъка на Иън в Шотландия и как е похарчил част от огромното си състояние, за да го обнови.

Огромно състояние? Тони изсумтя, след това го прикри с фино изкашляне. Съмняваше се, че Иън притежава огромно състояние, щом работеше като охранител в Роматех Индъстрис. Наистина ли би се унижил дотам, че да разказва лъжи в интернет, за да си намери гаджета? Бе невероятно красив. Защо ще му се налага да лъже за нещо, освен за малкия си проблем, че през половината време е мъртъв?

— Виждате ли — Лола сними глас драматично, — в предишния си живот съм била принцеса. Мястото ми е в замък.

— Леле.

— Също така съм и вегетарианка — обяви Лола. — Надявам се и Иън да е. Той е толкова секси.

— Добре. Спокойно мога да кажа, че не яде месо.

— Великолепно. — Лола издиктува телефонния си номер. — Чао-чао.

Тони записа цифрите и погледна към Иън.

— Лъжец. Каза, че не искаш да излизаш със смъртни.

Сит on feel the poize! Тя подскочи и извади телефона си. Сега вече трябваше да е Хауърд. Или Сабрина.

— Ало?

— Тони? — изгърмя гласът на шефа й. — Какво става?

— Всичко е наред. Иън е в спалнята на петия етаж. Телефонът беше отворен и аз го затворих.

— Какво е било толкова важно, че да се обажда на Конър?

Тони трепна.

— Вероятно се е обаждал заради мен. Идеята за жена пазач бе прекалено ексцентрична за него.

Хауърд се изкиска.

— Ще свикне с теб. Видя ли те как се биеш?

— Малко.

— Тогава знае колко си силна. С времето ще се научи да ти вярва.

Тони направи гримаса. Всъщност Иън бе прав да я подозира. Тя наистина имаше скрита умисъл, макар че не мислеше да наранява вампирите по никакъв начин.

— Днес трябва ли ти нещо? — попита Хауърд.

Той подsigуряваше доставката на продукти в къщата, така че на Тони да не ѝ се налага да я оставя без надзор.

— Засега съм добре — в петък е последният ми изпит в НЙУ^[2]. Ще ми се наложи да си тръгна около обяд.

— Помня. Уредили сме нещата така, че аз да дойда в къщата, за да можеш да отидеш.

— Но аз си мислех, че трябва да пазиш Роман и Конър.

— Те ще останат в Роматех, така че охраната там може да ги наблюдава. Не се тревожи. Погрижили сме се.

— Благодаря ти. — Тони се почувства облекчена, но и малко шокирана, че вампирите са готови да променят установения си ред, за да ѝ помогнат. — Това е последният ми изпит и официално приключвам с магистратурата си.

— Страхотно. — Хауърд направи пауза. — Знаеш ли, сигурно ще можеш да си намериш по-добра работа от тази. Тя не е много... интелектуална.

— Добра е. Заплащането е много по-голямо от това, което очаквах.

— Да, вампирите знаят колко е важно да имат смъртни, на които могат да разчитат.

— Разбирам.

Телефонът на нощното шкафче иззвъня.

— О, боже, надявам се това да не е Митци, или пък Лола.

— Кой? — попита Хауърд.

— Тези момичета продължават да търсят Иън. Очевидно се е регистрирал в сайт за запознанства.

— Майтапиш се с мен.

— Ще ми се. Ще ти се обадя за доклада в десет часа. — Тони затвори мобилния си и отговори на домашния телефон. — Ало?

— Здравсти — отвърна тих женски глас. — Иън там ли е?

Тони изстена.

— Той... медитира в момента.

— Яко. Аз съм Дестини. — Тя остави номера си. — Иън просто е толкова секси. Да знаеш, напълно синтезирах хармоничните вибрации на космоса, затова мога да кажа, че с Иън сме създадени един за друг.

— Разбирам. — И огромното му богатство няма нищо общо с това. — Някакво съобщение за Иън?

— Да. Аз обичам да се разхождам в дъжда, да стоя на плажа и да наблюдавам изгрева.

— Страхотно. — Тони написа „Планира да те убие чрез спонтанно възпламеняване“ под номера й. — Благодаря за обаждането.

Тя затвори и погледна към Иън.

— Осъзнаваш ли, че най-добрата ми приятелка е в болница и вместо да мога да й се обадя, съм вързана тук да говоря с глупавите ти гаджета?

Гласът й се извиси до вик, но Иън просто продължи да си лежи там, необезпокояван.

— Защо си търсиш жена? Защо един вампир изобщо ще вярва в истинската любов? Наистина ли мислиш, че можеш да бъдеш верен в продължение на векове? В днешно време дори няколко години са прекалено много!

Той не отговори.

— Е, поне не ми отговаряш. През деня аз съм шефът и да не си го забравил.

Той не се възпротиви.

Тя влезе в офиса. Не беше ходила в колеж, за да свърши като охрана на разгонен, секси вампир. Дотук с третото й убеждение, че ще изгради нещо значимо в живота си.

Трябваше да говори със Сабрина. Това щеше да я успокои. Отвори телефона си и набра болницата.

— Стаята на Сабрина Вандеруърт, ако обичате?

— Един момент — отвърна операторът. — Моля изчакайте.

Тони седна на черния кожен стол зад бюрото и включи компютъра. Може би щеше да открие нещо полезно там. Търсенето й в библиотеката не бе помогнало с нищо. Телефонът на бюрото иззвъня. Страхотно, още една жена. Тони бързо записа номера и името й, и затвори, след като Бритни й изложи десетте причини, поради които Иън е секси.

Междувременно, операторът от болницата се върна на линия.

— Стаята на Сабрина Вандеруърт е била освободена.

Вълна от тревога заля Тони.

— Но аз я видях снощи. Кога са я изписали?

— Не мога да ви дам никаква лична информация.

— Чакайте — започна Тони, но звукът на тона за набиране ѝ показва, че са ѝ затворили.

Телефонът на бюрото иззвъня.

— Ааа! — Тони бързо записа номера и името на друго момиче, което мислеше, че Иън е секси. След това набра номера на мобилния на Сабрина.

След седмото позвъняване, я прехвърли към гласовата поща.

— Бри, Тони е. Току-що чух, че са те изписали от болницата. Обади ми се.

Тя провери телефона си за съобщения. Нямаше. Къде бе Сабрина?

Телефонът на бюрото иззвъня отново. Този път бе ЛаТоя, която мислеше, че Иън е секси. След това Мишел, после Лорън. Очевидно сексапилът на Иън ставаше легендарен.

— Това е прекалено — изстена Тони.

Използва домашния телефон, за да се обади в апартамента си. Може би Сабрина просто се бе прибрала вкъщи и тя се тревожеше напразно.

Телефонът продължи да звъни докато не се включи телефонният секретар.

— Бри, там ли си? Обади ми се, тревожа се за теб.

Телефонира на Карлос, който живееше в апартамента срещу техния.

— Чул ли си се със Сабрина?

— Не, какво се е случило?

— Изписали са я от болницата, но не знам къде е.

Последва пауза, след това Карлос проговори с глас по-дълбок от обичайното.

— Тони, трябва да ми кажеш, какво се е случило.

— Ще ти кажа тази вечер щом се върна от работа. — Тони затвори и телефонът иззвъня веднага.

— По дяволите! — Тя сграбчи слушалката. — Какво?

— Добро утро. Обажда се Травис Бъклий.

Мъжки глас.

— Да? Какво има?

— Там ли е Иън МакФий?

Тони премигна.

— Вие... искате да говорите с Иън?

— О, да, скъпа. Видях снимката му в „Свободни в града“ и си помислих, че той е толкова...

— Секси?

— Точно.

Травис се изкиска.

Тони записа името му.

— Ще се радвам да му предам, че сте се обаждали.

— Супер. — Травис й каза номера си. — Мисля, че той е хиперсекси.

— О, абсолютно. — Тони затвори, след това потърка челото си. — Това не може да ми се случва. Заседнала съм в Зоната на здрача.

Обърна се към компютъра и щракна върху „Моите документи“. Показа се прозорец, искащ парола за достъп.

— По дяволите.

Не бе чак толкова задръстена по отношение на техниката, но нямаше никаква идея. Добре де, дори да намери документ, където група вампири признават, че са истински, какво всъщност щеше да докаже това? Всеки би могъл да напише подобна небивалица и да твърди, че е истина.

Като говорим за неверни твърдения, трябваше да провери профила на Иън в Свободни в града. Лесно го намери. Той бе на началната страница в списъка на десетте най-популярни мъже. Снимката му беше страхотна, но профилът му звучеше като Дон Жуан на виагра. Колкото повече четеше, толкова повече усещаше как от ушите й започва да излиза пара.

Телефонът извънтя отново. И отново. И отново. Списъкът с имена набъбна до тридесет и четири момичета и двама мъже, всеки от които мислеше, че Иън бе невероятно секси. Как щеше да открие Сабрина? Да се подготви за последния си изпит?

Телефонът извънтя отново. Тя го вдигна рязко.

— Да, Иън е секси! Но ти ще трябва да изчакаш реда си.

— Яко. — Момичето дъвчеше дъвка. — Нямам нищо против да деля. Пада ли си по груповия секс?

Тони се намръщи.

— Ще трябва да го попиташ.

— Добре. — Чу се пукване на балон от дъвка. — Ти коя си?

— Аз съм... наглеждащият го полицай.

— Яко. И аз си имам такъв. Спипаха ме като си търсех клиенти.

— Мразя като се случи така.

— Да. Тъй, този пич Иън, наистина ли е толкова богат, колкото пише в профила му?

Тони стисна зъби.

— Просто ми кажи името и телефона си. — Записа информацията и тресна слушалката. — Не мога повече!

Разрови се в чекмеджето на бюрото и намери голям перманентен маркер. Върна се в спалнята и погледна към Иън.

— Ако се проваля на изпита си, ще е по твоя вина! — Приглади бялата му тениска върху силните му гърди и ръце и написа с главни букви СЕКСИ, СЕКСИ ЖРЕБЕЦ. Отдолу добави: „За да си прекараш добре, се обади на Травис.“

След това слезе на партера и включи секретаря. На вампирите нямаше да им хареса, но тя не мислеше да проваля последния си изпит заради любовния живот на Иън. Докато слизаше към мазето, чу как телефонът звъни отново. Момчетата в мазето бяха добре, така че тя се обади на Хауърд за доклада в десет. Обясни му за телефонния секретар и той се съгласи.

Докато обядва в кухнята, телефонът звъня още дванадесет пъти. Все още звънеше, когато се качи в стаята си. Изключи телефона там, за да може да учи на спокойствие. В четири часа пак провери момчетата за следобедния си доклад.

Отново се обади в болницата и говори с една сестра от етажа на Сабрина. Сестрата ѝ призна, че приятелката ѝ е напуснала със семейството си, но не каза нищо повече от това. Сигурно бяха лелята и чичото на Сабрина, тъй като те бяха единственото семейство, което приятелката ѝ имаше. Тони не си спомняше фамилията им. Тази информация щеше да е някъде в апартамента ѝ. Междувременно Сабрина не се обади изобщо, така че Тони продължи да се тревожи за нея.

В четири и петнадесет Тони смени униформата си и слезе до кухнята да хапне нещо. Можеше да си тръгне, щом момчетата се събудеха, което щеше да стане всеки момент. За щастие, слънцето залязваше рано през декември.

— Добър вечер — каза Дугъл и влезе бавно в стаята, следван от Финиъс.

Те се запътиха право към хладилника за няколко бутилки кръв.

— Здравейте, момчета. — Тя приключи със салатата си. — Добре ли спяхте?

Вратата се блъсна и Иън нахлу в стаята. Той изръмжа срещу Тони и посочи с ръка надписаната с черен маркер тениска.

— Какво, по дяволите, е това?

---

[1] момиче (порт. ез.). — Б.пр. ↑

[2] Нюйорският университет (New York University) е частен изследователски университет, разположен в Ню Йорк, САЩ. Съдържа 16 училища, колежи и институти, разположени в шест центъра в Манхатън и Даунтаун Бруклин. — Б.р. ↑

ГЛАВА 4

Иън бе забравил колко е красива — толкова красива, че да разсее мислите му за секунда. Но нямаше значение колко сияйна или златна бе косата ѝ, или колко розова и сладко извита бе устата ѝ. Или как зеленият суитчър подхождаше на красивите ѝ зелени очи. Всеки охранител, който оставяше надписи върху заспал вампир, бе такъв, на който не може да се има доверие.

Финиъс му хвърли един поглед и изпръска кухненския барплот със закуската си. След това започна да се хили. Дугъл поне се опитваше да потисне смеха си.

— Иуу.

Тони се намръщи на кървавата бъркотия.

— Не се притеснявай, съкровище. Аз ще изчистя. — Финиъс взе гъбата от мивката. — Добре си го подредила.

— Не бих го нарекъл добре — изръмжа Иън към Тони.

Тя не бе отговорила на въпроса му. Просто си стоеше на масата, играейки си с хартиената салфетка, докато по бузите ѝ разцъфваше розовина. Ароматът на кръвта ѝ разпали глада му. Венците му се стегнаха. Стомахът му се присви. Той се запъти към хладилника, взе бутилка синтетична кръв и я изпи до дъно напълно студена.

Тя сбърчи малкото си красиво носле.

— Пиеш я студена?

— Да не би да ми предлагаш някоя, която е топла? — изръмжа той.

Бузите ѝ станаха яркочервени.

— Не, разбира се, че не.

— Защо си толкова ядосан, братле? — Финиъс забърса барплота. — Аз щях да съм щастлив, ако Тони бе надписала моята тениска. По дяволите, тя може да пише върху мен цял ден.

— Ти не носиш такава, когато спиш — прошепна Тони.

— Аха! — Финиъс се ухили насреща ѝ. — Възхищавала си се на невероятното ми тяло, докато спя. Знаех си. Дамите не могат да устоят

на доктор Фанг. — Той изплакна гъбата и продължи с работата. — Трябва да пишеш любовните си бележки върху мен.

— Това не са любовни бележки — запротестира Тони.

— Съвсем сигурно е, че не са — измърмори Иън. — Определено не се интересувам от Травис.

Финиъс изсумтя, след това се прицели и хвърли гъбата в мивката.

— Две точки! Казвал съм ви момчета да престанете да носите тези поли. Това дава смесени сигнали, ако се сецате какво имам предвид.

Дугъл се намръщи.

— Носенето на килт е важна и мъжествена традиция сред шотландците.

— На мен ми харесват доста — призна си Тони.

Тя наистина ли харесваше килта му? Иън винаги бе смятал тартана на клана МакФий за един от най-добрите. Или може би тя харесваше онова, което бе под него. Удари се наум. Това момиче го разсейваше прекалено лесно.

— Не отговори на въпроса ми. — Той потупа гърдите си. — Защо, по дяволите, направи това?

Тя вдигна брадичка.

— Сега ще призная, че това бе грешка, но в момента, когато го написах, ти бях много ядосана.

— Ядосана? — Иън я погледна скептично. — Какво съм могъл да направя, за да те ядосам? Цял ден бях мъртъв.

— Беше жив в интернет. Разни хора са гледали профила ти в „Свободни в града“ и телефонът не спираше да звъни. Имах си свои проблеми, с които да се занимавам, така че...

— Мен са ме търсили дами? — прекъсна я Иън.

Той не можеше да повярва. Планът на Ванда бе проработил.

Тони го погледна раздразнено.

— Не видя ли съобщенията, които ти оставих горе? На нощното шкафче?

— Не, бях разконцентриран от това. — Той притисна ръка към гърдите си. Искаше му се да остане ядосан, но мисълта, че разни жени наистина са го търсили, бе невероятна. — Търсили са ме дами?

Тони изстена, след това занесе чинията си до мивката.

— Да, господин Суперего. Четиридесет и три жени и двама мъже, да сме точни. И това бе преди десет часа сутринта.

— Двама мъже? — Финиъс се изкикоти.

Иън измърмори няколко думи на келтси, които накараха Дугъл да се разсмее. Първоначалното му вълнение се разсея, защото сега той осъзна, че всички тези жени, които се бяха обадили през деня, бяха смъртни. Нито една от тях нямаше да свърши работа.

Телефонът иззвъня и Финиъс се протегна към него.

— Не се притеснявай. — Тони се върна до масата, където бе оставила някакви дрехи на облегалката на стола. Зави зелен шал около врата си. — Вероятно още една отчаяна жена. Телефонният секретар е включен от сутринта.

— Но тя може да е секси! — Финиъс вдигна слушалката. — Здравейте — каза той с дълбок, прелъстителен глас. — Свързахте се с луксозното жилище на доктор Фанг, любовния доктор. Кажете ми къде те боли, скъпа.

— Тони — тихо каза Дугъл. — Трябва да отговаряш на телефона през деня. Не искаме хората да си помислят, че къщата е празна.

— Знам. — Тя облече якето си. — Но...

— Не, Травис, не съм заинтересован! — Финиъс затвори телефона с трясък. — Мамка му.

Тони изсумтя.

— Виждаш ли какво имам предвид? Затова Хауърд се съгласи да използвам телефонния секретар. — Тя метна чантата си на рамо. — До скоро момчета.

— Къде отиваш? — попита Иън.

Тя не му обърна внимание и излезе от кухнята, оставяйки вратата да се люлее след нея.

— По дяволите — изръмжа Иън.

Изгълта набързо остатъка от студената си закуска и остави бутилката си в мивката, докато излизаше през кухненската врата.

— Иън — спря го Дугъл. — Да не я накараш да си тръгне. Отчаяно се нуждаем от смъртна охрана, на която можем да се доверим.

Той посочи тениската си.

— Какво те кара да мислиш, че можем да ѝ вярваме?

— Тя е добър боец и има основателна причина да мрази Бунтовниците — отвърна Дугъл.

— И не ни е убила, докато спим — добави Финиъс. — Все още.

— Това е успокоително. — Иън се запъти към фоайето и намери Тони до входната врата да натиска бутоните на клавиатурата на алармата. — Не можеш да си тръгнеш.

— Не виждам защо не. Смяната ми свърши.

Тя набра кода за изключване на алармата и се протегна за дръжката на вратата.

— Трябва да говоря с теб.

— Аз не желая. — Тя посочи към телефонния секретар. — Но има стотици жени, които искат.

— Преувеличаваш.

Тони измарширува през фоайето до мястото, където се намираха телефонът и телефонният секретар. Натисна един бутон и се чу автоматичен мъжки глас.

— Имате триста и четиринадесет съобщения.

Иън остана с отворена уста.

Тони го погледна със знаеща, самодоволна усмивка, след това се върна към входната врата.

— По-добре се захващай за работа. Ще ти отнеме часове да отговориш на всички тези обаждания.

— Просто ще ги изтрия.

Тя се обърна бавно, за да го погледне.

— Няма да им отговориш?

— Те са се обадили през деня, следователно са смъртни.

— Боже господи ти си такъв арогантен сноб!

Той се наежи.

— Това не е въпрос на арогантност. Това е реалността.

— Твоята реалност! Мислиш си, че си прекалено добър за обикновените смъртни.

— Не си мисли, че знаеш какво си мисля.

Тя присви очи.

— Добре. Ще се придържаме към фактите. Това са истински хора, които са се обадили с истински чувства. Само един надут глупак би им отказал любезността от отговор.

Той се приближи до нея.

— Не ме учи на любезност, не и след като написа тези глупости върху мен, докато спях.

— Бях ядосана! — Тя пристъпи към него, бузите ѝ се изчервиха. — Трябваше да прекарам часове, слушайки как някой стене: „О, Иън е толкова seksi!“. Късметлия си, че само надписах тениската ти. Почти бях повърнала!

Беше му трудно да се концентрира върху думите ѝ, защото кръвта ѝ изпълваше ноздрите му, а ускореното ѝ сърцебиене ехтеше в ума му. Само като се вгледа в дълбоките ѝ пламтящи зелени очи и слухът му се притъпи. Ароматът на кръвта ѝ се съчетаваше с този на косата и кожата ѝ. Той никога не бе вдъхвал по прекрасен въздух.

Тя отстъпи назад.

— Нещо не е наред ли? Очите ти изглеждат малко странно.

Той се опита да мисли. Защо всички тези обаждания са я ядосали? Изведнъж се появи една мисъл.

— Ти ревнуваш.

— Какво? — подигра му се тя. — Не ставай смешен.

Той посочи думите върху тениската си.

— Не ти е харесало, че другите дами са ме наричали истински жребец.

— Те не са те наричали... — Тя трепна. — Трябва да вървя — каза и се отправи към вратата.

Той я последва.

— Частта с жребеца е била твоя идея?

— Не бе предвидено като комплимент — измърмори тя.

Иън се усмихна.

— Но това е честното ти мнение, нали?

Тони сграбчи дръжката на вратата.

— Имам работа за вършене.

Той постави ръка на вратата.

— Каква например?

— Не те засяга.

Усмивката му изчезна.

— Така и не ми каза цялото си име. Или защо си се съгласила да ни пазиш.

— Казах ти, заради добрата заплата и безплатната стая и храна.

— А аз ти казах, че не ти вярвам. Криеш нещо.

Очите ѝ заблестяха от гняв.

— Дала съм клетва, че ще защитавам егоистичната ти кожа.

— Защо ще ни пазиш, щом не ни харесваш?

Тя повдигна вежда.

— Може би не харесвам само теб.

Погледът му се плъзна по лицето ѝ, след това по късото ѝ яке и тесните дънки.

— Мога да кажа кога лъжеш, девойче. Чувам как сърцето ти препуска и подушвам кръвта, прииждаща към лицето ти.

Бузите ѝ станаха розови.

— Не е нужно да ти обяснявам нищо.

— Добре. Тогава нямам друг избор, освен да те проуча сам. — Телефонът иззвъня и отвлече вниманието му. — Не си тръгвай — предупреди я той, след това тръгна към апарата.

Зад него Тони издаде изнервен звук и той погледна към нея. С нетърпелив жест тя издърпа косата си от шала, който я придържаше. Златните кичури се спуснаха по раменете ѝ. По някакъв начин, успя направи това обикновено движение да изглежда грациозно и красиво.

Телефонният секретар се включи и фойето се изпълни с женски глас.

— Иън, току-що прочетох профила ти и бих желала да се срещнем. Там ли си? Вдигни!

Той се протегна за слушалката, но се поколеба.

— Какво не е наред? — попита Тони.

— Не знам какво да кажа.

Тя изсумтя.

— Какво ще кажеш за здрасти?

Жената остави името и телефонния си номер.

— Не е толкова просто.

Иън не можеше да знае дали жената е вампирка и съвсем не бе възможно да я попита направо. По дяволите. Щеше да му се наложи да се срещне с всички жени, които се обаждат след залез-слънце. В мига, щом ги види, щеше да знае дали са смъртни, или неживи. Но какво щеше да прави, ако са стотици?

Жената затвори и телефонът иззвъня отново.

Той прокара ръка през косата си.

— Това е прекалено, не трябваше да оставям Ванда да го прави.

— Ванда? — попита Тони. — Това още някое от гаджетата ти ли е?

— Просто една приятелка. Тя създаде профила ми и ме регистрира в сайта за запознанства. Искаше просто да ми помогне, но...

— Какво? — Тони тръгна към него. — Ти не си писал профила си?

От телефонния секретар се чу друг женски глас.

Иън намали звука, за да може да говори с Тони.

— Оставих Ванда да го напише. Тя каза, че знае какво искат да чуят жените. Явно е така, съдейки по това колко са се обадили.

Тони сбърчи носле.

— Не това бих искала да чуя аз. Никога досега не бях чела подобни глупости.

— Ти си прочела профила ми?

Тя приглади косата си зад ухото.

— Бях любопитна. Имам предвид, че се обадиха стотици жени. Искях да видя какво ги е ентусиазирало толкова.

— И си решила, че са пълни глупости?

— Разбира се. Моята истинска любов ще е като блестяща, звездна принцеса в омагьосания ми замък в Шотландия. А аз ще бъда нейният отдаден любовен роб, изпълняващ всяко нейно желание, докато тя не се понесе по вълните на чувственото удоволствие. О, възторгът! Екстазът! Гаденето!

Тони посочи устата си, сякаш искаше да предизвика повръщане.

Иън трепна. Стилът на Ванда наистина звучеше твърде драматично, но и реакцията на Тони изглеждаше прекалено преувеличена.

— Много е интересно, че си запомнила всичко наизуст. Поласкан съм, че си изучила профила ми толкова внимателно.

Тя остана с отворена уста, но бързо я затвори.

— Трябва да накараш Ванда да направи една сериозна редакция. Както е написано сега, не звучиш много... мъжествено.

Той повдигна вежда. Отново ли се опитваше да го предизвика?

— Ще го погледна тази вечер.

— Ти все още не си го чел?

— Не. — Той повдигна едното си рамо. — Сигурен съм, че Ванда е свършила много по-добра работа, отколкото аз бих могъл.

Тони го погледна подозрително.

— Не ти е в стила да си толкова скромна. — Изведнъж тя го погледна изненадано. — О, боже мой, да не си притеснен от срещите?

Той преглътна трудно. Тя улучи точно в десетката.

— Трудно е... за обяснение.

— Как може да се притесняваш? Не си ли съблазнявал жени в продължение на векове, за да можеш да се добереш до... кръвта им?

— Това бе различно. Сега търся любовта на живота си, жена, за която да се ожена и с която да прекарам остатъка от живота си. Не съм напълно сигурен как да подходя в този случай или дали ще открия подходящата. Има толкова голям избор.

— Да, срещите са трудна работа. — Погледът ѝ стана съчувствен. — Но не трябва да се притесняваш. Ще се справиш. Трябва ти само малко практика. Справи се доста добре снощи, когато флиртува с мен.

— Хареса ли ти?

Тя го погледна хладно.

— Не бих казала това.

Той наклони глава.

— Ти си жена.

— Отлично, Шерлок. Сигурно си професионален детектив.

Иън се усмихна.

— В действителност съм. Това ми е специалността.

Той забеляза уплашения поглед, който внезапно се появи в очите ѝ. Да не би тя да се притесняваше, за това, което можеше да открие за нея?

— Каза, че се нуждая от повече практика. Ще ми позволиш ли да се упражнявам с теб?

Тони погледна към вратата.

— Тъкмо си тръгнах.

— Ще отнеме само няколко минути. — Той посочи към салона.
— Наистина ще съм ти благодарен.

Иън можеше да види как зад красивите ѝ зелени очи се заражда идея. Може би ако бъде мила и му угоди, ще забрави да я разследва? Едва ли. Тя бе прекалено интригуваща.

— Предполагам, че мога да ти отделия две минути — каза Тони и се запъти бавно към салона.

— Благодаря ти.

Той изчака, докато тя остави чантата си на дивана, а след това свали якето си. Щом седна на ръба на дивана, Иън се настани до нея.

Тя му хвърли предпазлив поглед.

— Не съм сигурна, че наистина се нуждаеш от това. Снощи флиртуваше като професионалист.

— Не осъзнавах какво правя, докато ти не ми каза. Сигурно съм бил разсеян от всички други емоции, които съм чувствал тогава.

Емоции като подозрение. И страст.

— Тогава вероятно ще се справиш, стига да не се замисляш много-много върху това.

— Може би. Или може да е по-лесно с теб, защото е без значение.

Тя се стегна.

— Защото съм смъртна и е под достойнството ти?

— Не! — Какво я бе направило толкова докачлива? Да не би някой да бе разбил самочувствието ѝ в миналото? — Тони, аз едва те познавам, но не мога да видя нищо, дори малко недостойно в теб. Всеки мъж би бил благословен и поласкан да получи любовта ти.

Тя го погледна изненадано.

— Имах предвид, че не трябва да се притесняваме какво чувстваме един към друг. Няма значение, защото не може да имаме връзка. Против правилата е.

— Точно така. — Тя се облегна назад и кръстоса ръце. — Добре. Тъй като не можеш да ми повлияеш по никакъв начин, нека да видим на какво си способен. Опитай да направиш най-добрата си забивка с мен.

Забивка? Какво, по дяволите, беше това?

Тя се обърна с лице към него.

— Виждаш ме в някой бар. Аз съм секси вампирка с чифт прекрасни... зъби. Така че правиш опит да ме свалиш...

Тя го погледна в очакване.

Бавно и чаровно. Това бе свършило работа на Жан-Люк.

— Добър вечер, госпожице. Тази вечер изглеждате изключително.

— Благодаря. — Тя присви очи. — Прекрасно време.

— Така е. Може би е малко хладно.

— Наистина е така, господин Дарси. Мисля, че на овцете ще им е студено в кошарата. — Тя направи физиономия срещу него. — От кой век се пръкна?

— Шестнадесети, но съм се приспособил през вековете.

Тони изсумтя.

— Не достатъчно. Все още си назад с двеста години.

— Опитвам се да звуча чаровно.

— Чаровният принц вече не е герой. Не си ли гледал Шрек?

Той нямаше идея за какво говори тя.

— Мислех си, че чарът никога не може да излезе от мода. Свърши работа при Жан-Люк.

— Не го познавам. Виж, трябва да звучиш по-модерно. Малко по-така. Опитай отново.

Той се разрови в паметта си за точните думи.

— Йо, секси маце, нека се свалим?

Тя избухна в смях.

— Сега звучиш като Финиъс, само дето каза „нека се сварим“. О, боже, акцентът ти е толкова смешен.

— Благодаря. — Той я погледна накриво. — Може би мога да спечеля привързаността на някоя дама с неправилно изказване.

Тони се ухили.

— Все още звучиш старомодно.

— Толкова ли е лошо това?

Тя наклони глава, обмисляйки въпроса.

— Предполагам, че зависи от жената. На някои жени им харесва да им отворят вратата. Но повечето модерни жени ще приемат кавалерството ти като обида. Можем да си отворим проклетата врата и сами. Да не си посмял да ни вземеш за по-слабия пол.

— Значи ти не разбираш подбудите ми. Отваряйки вратата, ти показвам уважение, а не неуважение.

— Но наистина ли уважавах жените? Не сме ли били просто вечеря за теб в продължение на векове?

— Вие бяхте спасението ми. Никога нямаше да оцелея без вас.

Тя го погледна учудено.

— Виждаме нещата по толкова различни начини.

— Това само те прави още по-обаятелна за мен.

Той се вгледа в очите ѝ и видя как различните чувства се борят едно с друго. Тя бе толкова красива. Така целеустремена да бъде силна и да скрие раните си. Дали щеше да се уплаши, ако знаеше колко силно бе привлечен от нея той?

— Никога няма да те нараня, девойче. Надявам се да знаеш това?

Тя се отдръпна внезапно и погледна настрани.

— Да не използва контрол върху ума ми?

— Не.

— Тогава, защо съм... — Тя го погледна предпазливо. — Няма значение.

Дали и тя чувстваше същото? Тази странна връзка между тях. Той протегна ръка по облегалката на дивана.

— Каж ми нещо, Тони, когато става въпрос за сваляне на модерни момичета, добре ли ще е да я целуна на първата ни среща?

Тя издърпа чантата си в скута си.

— Целувка по бузата би било добре. Или лека целувка, когато се сбогувате.

— Ами ако искам нещо повече?

Бузите ѝ станаха червени.

— Ако искаш да скочите в леглото, това е ваш избор.

— Аз имах предвид само по-дълбока и задоволяваща целувка.

Но щом бързаш да ме вкараш в леглото...

— Мисля, че това бяха достатъчно упражнения.

Тя скочи на крака и облече якето си. Той се изправи.

— Благодаря ти. Беше много образователно.

— Добре. — Тя метна чантата си на рамо. — Мисля, че ще се справиш добре със срещите.

Тони се запъти към входната врата.

— Това е хубаво. Имам две срещи тази вечер.

Тя погледна назад.

— Две?

Да не би да ревнуваше?

— Нощите са дълги. Ще се видим сутринта преди изгрев. Все още трябва да говорим.

Тя поклати глава и се протегна към дръжката на вратата.

— Няма за какво да говорим.

— Имам въпроси, които се нуждаят от отговор.

— Прекалено си любопитен.

— Ако откажеш да говориш с мен, ще те разследвам.

Очите ѝ се подпалиха от гняв.

— Защо не ме оставиш на мира? — попита тя и си тръгна, блъскайки вратата зад себе си.

Това бе добър въпрос. Той имаше две срещи тази вечер и достатъчно телефонни обаждания, на които трябваше да отговори. Но поради някаква причина, не можеше да остави Тони на мира. Тя изпълваше мислите му. Желаше я, но това бе повече от страст. Тя бе загадка. Една красива, умна загадка. А да флиртува с нея бе толкова забавно.

Иън се телепортира на петия етаж, за да се изкъпе и преоблече. Първо щеше да иде до Роматех, за да се види с Конър и да започне разследването си. Имаше известно време за убиване преди срещите си в Палави дяволи.

В банята свали тениската си и се вгледа в думите, които Тони бе написала. Дали наистина не ревнуваше, че толкова много жени го желаеха? Или просто на него му се искаше тя да ревнува? Едно нещо бе сигурно. Той определено бе заинтригуван от красивата им охранителка.

Основното правило на Ангъс МакКей отекна в съзнанието му. Един охранител никога не трябва да се обвързва романтично с човека, за когото отговаря. Тя бе забранена. Бе смъртна.

— По дяволите — изруга Иън и хвърли тениската в кошчето за боклук.

ГЛАВА 5

Йедрек Янов мина бавно през новия си офис в Руско-Американското сборище в Бруклин. Дотук, добре. Скенерът му не засичаше никакви бръмбари. Когато пристигна в четвъртък вечер, бе открил няколко. Подозираше, че в сборището му има къртица, но преди да открие копелето, щеше да продължава да проверява офиса си всяка нощ.

Подобна нелоялност и негодност нямаше да бъде толерирана. Като новия господар, предишната вечер той бе дал да се разбере, че ще очаква повече от сборището си. Всеки член, който не е готов да умре, за да постигне целите му, спокойно можеше да умре още сега. Той подсили речта си, като заби кол в един от членовете на сборището, който не изглеждаше особено впечатлен.

Това обикновено действие бе направило чудеса за мотивацията на всички останали. Мъжете бяха предложили да ловуват за него. Жените бяха предложили да го изчукат. Всички, с изключение на една. Малката брюнетка, Надя, изглеждаше ужасена от него.

Така че, естествено, той избра нея. Усмихна се, припомняйки си бруталния час, който бе прекарал с нея. Когато най-накрая я бе оставил да си тръгне, облята в сълзи, се наслади на факта, че сега страхът ѝ от него се е увеличил. Но тя все още имаше останал дух. Щеше да го пречупи достатъчно скоро. Това бе игра, на която се бе наслаждавал много пъти през вековете.

Приключи с претърсването на стаята. Беше чисто и щеше да остане така сега, когато той отговаряше. Предишните господари на сборището са били идиоти. Иван Петровски бе свършил предаден и убит от собственото си сборище. Катя Миниская бе натрупала много пари само за да ги пръсне след това в патетичен опит да убие бивш любовник, който я бе зарязал.

Нито Иван, нито Катя бяха разбрали какво бе наистина важното. Когато Роман Драганести бе нахлул в тази сграда през деня, за да спаси един от слугите си, Иван просто бе увеличил броя на дневната

охрана. Какъв идиот! Драганести е бил буден през деня. Важността на този факт напълно бе убягнал на Иван. И на Катя.

Един вампир, който може да остане буден през деня, можеше да управлява света. Всички вампири щяха да му се кланят от страх да не бъдат убити през мъртвешкия си сън.

— Господарю?

Юри почука на вратата. Тя бе отворена, но той се страхуваше да влезе, преди да получи разрешението на Йедрек.

Добре. Бързо се учеха. Йедрек седна зад бюрото си и пусна детектора за бръмбари в шкафчето.

— Влез.

— Нося доклада и снимките, които поискахте.

— Покажи ми ги.

Юри остави няколко дигитални снимки на бюрото.

— Това е Роматех и някои от вампирите, които работят там.

Йедрек разпозна на снимките Драганести и бодигарда му Конър Бюканън.

— Кой е това?

— Грегори Холщайн. Вицепрезидентът на Роматех.

— Къде е информацията за дома на Драганести?

Юри преглътна.

— Не успяхме да го открием, засега — бързо прибави той в отговор на погледа на Йедрек. — Ето няколко снимки на градската му къща в Горен Ийст Сайд.

Йедрек ги разгледа. Имаше един шотландец, облечен с килт и млад чернокож с униформа на МакКей.

Юри посочи към снимката на трети мъж.

— Този мъж пристигна миналата вечер. Не сме сигурни, кой е. Не съвпада с никоя от по-старите ни снимки.

Йедрек изучаваше снимката на млад мъж, облечен в килт с червено и зелено.

— Още един проклет шотландец. Кълна се, че МакКей има несекващ запас от тях. — Той вдигна последната снимка, на която имаше млада руса жена.

— Кой е това? Курвата им?

— Сигурно. — Юри пристъпи на място. — Тя е смъртна.

— Откъде знаеш?

— Аз... познах я. В понеделник вечерта се хранех от нея.

Йедрек остави снимката.

— Не беше ли това вечерта, в която остави да убият Сашенка?

— Конър Бюканън го уби — бързо каза Юри. — Всичко бе под контрол, докато не се появи той.

Йедрек сви ръце в юмруци.

— Били сте трима срещу един. Трябвало е да убиете проклетия шотландец. Какво ви казах за некомпетентността?

Юри пребледня.

— Няма да бъде толерирана.

Йедрек се вгледа в мъжа, оставяйки страхът на Юри да нараства с всяка изминала минута. Той пое дълбоко въздух. Обичаше миризмата на страха.

— Късметлия си, че това се е случило, преди да стана господар. Сега съм гладен. Доведи ми някоя смъртна.

— Да, господарю. — Юри се поклони. — Веднага.

Йедрек прокара пръст по лицето на момичето от снимката.

— Доведи ми блондинка. Чувал съм, че с тях е по-весело.

След като взе метрото, а после повървя малко до площад Вашингтон, Тони стигна до апартамента на втория етаж, който делеше със Сабрина. Остави чантата и ключовете си на масичката за кафе, свали якето и шала си и ги метна върху малкия диван. Котката на Сабрина Уондъркити скочи от едно кресло и се заувива из краката ѝ.

— Здравсти, Уон. — Тони я погали зад тигровите ѝ уши. — Виждала ли си майка си?

Уон я погледна раздразнително, след това измарширува до обособената кухня и застана в кралска поза до купичката си за храна.

— Не ми се прави. Знам, че Карлос те е хранил.

Тони надниква в стаята на Сабрина.

Помещението изглеждаше по същия начин, като в неделя — захвърлени дънки на пода, отворени учебници лежаха върху пурпурната кадифена завивка. Преди да излезе в неделя вечерта, Сабрина бе прекарала по-голямата част от деня, учейки за изпитите тази седмица — изпити, които бе пропуснала. Тони бе ходила при

всички професори на Бри в понеделник, за да им обясни, защо Бри ще отсъства. Тя щеше да бъде скъсана по всичките си пет дисциплини.

Сякаш животът на Сабрина внезапно бе замразен, наред със стаята ѝ. Тони се зачуди дали животът им ще бъде същият отново.

Включи лампата до леглото, след това се разрови из чекмеджето на нощната масичка. Сърцето ѝ се сви, щом забеляза картичката за рождения ѝ ден, която Бри бе запазила. Тони ѝ я бе подарила преди години. Това бе първият път, в който бе взела картичка предназначена за сестра.

Доколкото се отнасяше до Тони, Бри бе нейна сестра. Двете бяха приятелки от десет години. Прекарваха празниците и почивките си заедно. Господ бе свидетел, че собствените им семейства не ги желяеха.

Затова бе толкова странно, че Бри бе напуснала болницата с леля си и чичо си. Тони бе чувала толкова малко за двойката през годините, че не можеше да си спомни пълните им имена. Джо и Гуен нещо си, които от време на време се сецаха да пратят на Бри по една картичка за Коледа. Защо изведнъж се бяха заинтересовали от племенницата си?

Тони откри пухкав розов тефтер с адреси и запрелиства страниците. Тъжно бе колко малко адреси бяха записани. Още по-тъжно бе колко имена бяха задраскани през годините. Горката Бри. Беше ѝ толкова трудно да намери хора, на които да вярва.

Тони занесе тефтера във всекидневната и седна на дивана. Уондъркити скочи върху задната облегалка и замърка до ухото ѝ.

— Липсва ти твоята мама, нали? — Тони изтълкува силното мъркане като потвърждение. — Да, на мен също.

Тя прехвърли страниците на тефтера.

— Аха! — Под буквата „П“ откри д-р Джо Проктър и Гуен, които живееха в Уестчестър. Това трябваше да са те, макар че Тони не знаеше, че чичо Джо е доктор.

Тя се протегна през облегалката на дивана за безжичния телефон и забеляза, че индикаторът за съобщения свети. Четири съобщения. Три бяха от нея, тъй като се бе обаждала три пъти. Може би четвъртото бе от Бри.

Тони пусна съобщенията и чу как гласът ѝ става все по-тревожен с всяко следващо съобщение. Най-накрая дойде ред на последното съобщение.

— Бри, Джъстин е. Трябва да ми простиш, скъпа...

Да бе. Тони спря съобщението. След това набра номера на семейство Проктър. Какъв доктор бе Джо? Проктолог? Изсумтяването ѝ бе прекъснато от женски глас с испански акцент.

— Домът на доктор Проктър.

— Здравейте. Сабрина там ли е?

Тони дочу приглушени гласове в далечината.

На телефона прозвуча друг глас.

— Добър вечер. Обажда се Гуен Проктър.

— Аз съм Тони, съквартирантката на Бри. Бих желала да говоря с нея.

— Опасявам се, че това не е възможно в момента. Тя спи и не мисля, че трябва да я събудяме, горкичката. Преминала е такова изпитание.

На мен ли ще ми разказваш. Тони също бе преживяла нападение от вампири.

— Добре ли е?

— Да, разбира се. — В гласа на Гуен се прокрадна студенина. — Благодаря, че се обадохте.

— Ще ѝ предадете ли да ми се обади, щом се събуди?

— Не искаме да разстройваме деликатното ѝ състояние.

Това не ли беше?

— Бри ще иска да говори с мен.

— Може би, но вие не сте квалифицирана да говорите с нея. Съпругът ми е отличен психиатър и експерт в тежките психози като тази, в която Сабрина е изпаднала в момента.

Стомахът на Тони натежа, сякаш бе пълен с камъни.

— Бри няма психоза.

Последва пауза, в която Тони чу шептене.

— Госпожице Дейвис? — по телефона прозвуча груб мъжки глас. — Обажда се доктор Проктър, чичото на Сабрина. Уверявам ви, че тя получава възможно най-добрата грижа.

— Просто искам да говоря с нея.

— Като се има предвид обстоятелствата, не мога да позволя това.

Тони сви юмрук около слушалката.

— Вижте какво, тя е на двадесет и три години. Не можете да решавате с кого да говори и с кого не.

— Няма да ѝ повлияете положително в този момент — спокойно ѝ отвърна той. — Горкото момиче вярва, че е било нападнато от вампири.

Тони стисна зъби.

— Да, знам това...

— И сега се страхува, че те могат да се върнат, за да я наранят отново. Ние ще ѝ предоставим безопасната среда, от която се нуждае за възстановяването си.

— Това е прекрасно, но аз все още искам да говоря с нея.

— Последният път, в който е говорила с вас, ви е накарала да докажете, че вампирите наистина съществуват — продължи доктор Проктър. — А вие сте се съгласила.

— Тя лежеше ранена в болницата. Как бих могла да ѝ откажа?

— Не мога да ѝ позволя да разговаря с никой, който ще окуражава параноичната ѝ заблуда. Сериозно ще заплашите напредъка, който постигнахме.

Тони преглътна трудно.

— Какво ѝ правите?

— Даваме ѝ професионална помощ. Приятна вечер.

Той затвори.

— Чакайте! — Тони се вгледа в слушалката. — Задник!

— Надявам се, че това не се отнасяше за мен.

Изплашена, Тони подскочи на дивана, след това се обърна към мъжа, който прескочи кухненския прозорец.

— Карлос! — скара се тя на съседа си. — От колко време стоиш там и подслушваш?

— Достатъчно дълго.

— В такъв случай, да, за теб се отнасяше.

Тя затвори телефона. Сега, като се замислеше, се радваше, че той бе подслушал разговора ѝ. Нуждаеше се от приятел, с който може да сподели случващото се, а сега, когато Сабрина я нямаше ѝ бе останал само Карлос.

Това не бе първият път, в който се бе промъквал зад нея. Той се движеше тихо с такава лекота. Тони предполагаше, че бе усвоил това си умение по време на пътуванията си в джунглата на Амазонка, където бе най-добре човек да не известява присъствието си. С дългата си до раменете черна коса, черните си пуловер и кожени панталони,

Карлос почти не се виждаше на площадката на аварийното външно стълбище между двата им апартамента.

Той бе седнал на прозореца, като единият му крак бе в апартамента, а другият отвън и в тъмнината зъбите му светнаха, щом се ухили.

— Хайде сега, скъпа, трябва да си мила с мен. Както изглежда, ще имаш нужда от някого с моите таланти.

Тя изсумтя.

— За кой талант става въпрос? За таланта ти в танцуването на самба, облечен в прашка с пайети?

Той изглеждаше обиден.

— Облечен съм с нещо повече от прашка. Имам яркорозова копринена пелерина и украса на главата от щраусови пера. Огромна е. — Той ѝ намигна. — Като всичко останало в мен.

Тони се разсмя. Карлос винаги се връщаше в Бразилия за няколко дни по времето на карнавала. Тъй като той работеше върху магистратурата си по антропология в НЙУ, винаги бе твърдял, че пътуването бе с образователна цел. Тони и Бри със сигурност бяха научили някои нови неща от видеото, което бе донесъл със себе си.

Той праметна и другия си крак през прозореца, след това проверя и дългото си, слабо тяло. Бе великолепен, но беше по-вероятно да им даде съвети за модата, отколкото да излезе с тях на среща. Уондъркити скочи от дивана, тласна се от пода и се озова в ръцете му.

— Мен никога не посреща по този начин — измърмори Тони.

— Тя знае, кой е шефът тук. Здравей, скъпа. — Той потърка главата на котката в гладката си, загоряла буза, а после я остави на пода. — Тъкмо идвах, за да я нахраня, когато те чух да ставаш раздразнителна по телефона.

— Това бяха лелята и чичото на Сабрина. Взели са я у тях и не ме оставят да говоря с нея.

— Хмм. Някои хора са толкова груби. — Карлос отвори шкафа под мивката и извади храната на Уон. — Меніпа, каза, че ще ми разкажеш какво става.

— Да, знам. — Но как можеше да му разкаже, без да звучи като откачена? — Нямам идея откъде да започна.

— Започни от копелетата, които нападнаха Сабрина. — Карлос сипа от храната в купичката на Уон. — Беше неделя вечер, нали?

— Да. Тя отиде да се пързала с кънки заедно с Джъстин в Сентрал парк. Скарали са се и си е тръгнала сама.

Карлос прибра храната под мивката и блъсна вратата на шкафчето.

— Merda. Трябвало е да ми се обади.

— Или на мен — съгласи се Тони. — За жалост, Джъстин я е разстроил толкова много, че не е мислила.

Кехлибарените очи на Карлос се присвиха.

— Да не я е наранил той?

— Емоционално да. Казал е нещо от сорта на това как трябва да похарчат парите, които тя ще наследи.

Карлос трепна.

— Не мислех, че той знае за тях.

— Нито аз. Както и да е, Бри се е почувствала напълно предадена и си е тръгнала сама. И тогава лошите момчета са я нападнали.

— Горката меніна.

Карлос влезе във всекидневната и се настани на страничната облегалка на дивана.

— Имало е трима... нападатели — обясни Тони. — Бри е свършила с натъртвания и пукнати ребра. Някакви хора са я открили да лежи на снега в безсъзнание и са се обадили на 911. Полицаяте са я разпитвали в болницата, но са решили, че все още е в шок от хипотермията и загубата на кръв. Не са повярвали на историята ѝ.

Карлос издаде звук на отвращение.

— Било е очевидно, че е била нападната. Да не са мислили, че се е наранила сама?

— Не, но са решили, че си е измислила, че нападателите са нещо различно от това, което в действителност са били.

— Пребили са я и са я оставили да умре. Какво може да е лошо от това?

Вампири. Но никой не бе повярвал на Бри. Дори Тони бе решила, че приятелката ѝ си е измислила някакви несъществуващи чудовища, вследствие на преживяната травма.

— Бри се разстроила, когато никой не ѝ е повярвал, затова ме помоли да ида в парка и да откроя хората, които са я нападнали.

Карлос се облегна назад.

— Да не си откачила, скъпа? Трябваше да ми се обадиш, за да дойда с теб.

Той имаше право. Карлос бе експерт по бойните изкуства. Когато бе срещнал Тони и Бри за първи път, преди две години, бе настоял те да тръгнат на курсове заедно с него.

— Искан ми се да го бях направила. Но не мислих, че нещо ще се случи наистина.

Карлос се намръщи.

— Ти също не си й повярвала?

— Сега й вярвам. Понеделник вечер бях сама в парка и тогава се появиха трима... мъже. Опитах се да се преборя с тях, но...

Тони се бе справяла добре, преди те да започнат да се движат супербързо. Това бе първата й улика, че нападателите й не са обикновени хора. Тогава в главата й се бе разбила студена вълна и те бяха нахлули в съзнанието й. Споменът предизвика тръпки, които се спуснаха по гръбнака й.

— Мепина. — Карлос седна до нея на дивана. — Какво не ми казваш?

— Аз... не мога да го обясня. Прекалено е странно.

Той я погледна раздражено.

— Прекарал съм част от детството си в амазонската джунгла. Миналото лято прекарах в джунглите на Малайзия. Виждам съм толкова странни неща, каквито ти не можеш да си представиш.

Тони пое дълбоко въздух. Не би трябвало да казва на никого за вампирите, но как би обяснила дилемата на Сабрина, без да разкрие съществуването им?

— Искан да ми обещаеш, че няма да повториш това пред никого. Говоря сериозно. Ще си имам големи неприятности, ако истината излезе наяве заради мен.

— Мога да пазя тайна. Каж ми.

— Лошите момчета ухапах Сабрина. Мен също.

Карлос се стегна.

— Те са били като животни? Искан са... плътта ви?

— Не. Искан крвта. Те бяха... вампири.

Тя наблюдаваше лицето му, страхувайки се, че той ще й се изсмее. Карлос остана загледан в нея за няколко мига, след това я погледна подозрително.

— Сериозно ли говориш?

— Мога да ти покажа следите от ухапването.

— Вампири?

— Да. Имат гадни дълги зъби. Могат да се движат невероятно бързо и най-лошото е, че могат да контролират ума ти.

Карлос прокара ръка през черната си коса и я избута назад, разкривайки малки златни обици.

— Боже, меніна, как си се измъкнала?

— Значи ми вярваш?

— Да. Знам, че не би си измислила нещо подобно. — Той хвана ръката ѝ. — Разкажи ми всичко.

Тя затвори очи за малко.

— Бях ужасена. Те бяха в главата ми, нареждаха ми да правя разни неща против волята ми. Умът ми пищеше не, но не можех да ги спра.

Карлос стисна ръката ѝ.

— Всичко е наред, скъпа.

— Тогава от нищото се появи един огромен мъж, облечен в килт, размаха меч и се развика на вампирите да ме оставят на мира.

Кехлибарените очи на Карлос светнаха.

— О, мъжественият герой.

— Така си помислих и аз. Мъжът прободде един от вампирите със сабята си и той се превърна в прах. Другите ме освободиха, за да могат да се бият с него. Тогава осъзнах, че умът ми е освободен. Затова се присъединих към борбата.

— Браво на момичето.

— Но в този миг двамата мъже изчезнаха и...

— Изчезнаха?

— Да, това е друг вампирски трик. Тогава шотландецът ме сграбчи и ние също изчезнахме.

Карлос ахна.

— Merde! Къде отидохте? — той присви очи. — Да не ми казваш, че и шотландецът е бил вампир?

— Да, но той е от добрите. Казва се Конър и ме заведе в Роматех Индъстрис.

Карлос кимна бавно.

— Чувал съм за това място. Ръководи се от някакъв известен учен, който е измислил синтетичната кръв.

— Роман Драганести. Срецнах се с него. Той е водачът на добрите вампири.

— Добри вампири?

— Да. Роман ми направи преливане на кръв. След това Конър предложи да изтрие паметта ми. Те наистина не желаят хората да знаят за съществуването им.

Карлос я погледна притеснено.

— Мога да повярвам на това.

— Но не можех да ги оставя да изтрият паметта ми, защото трябваше да кажа на Сабрина, че не съм била права.

— Claro^[1].

— За щастие имаше и друга опция. Конър знаеше, че мога да се бия, затова ми предложи работа, да пазя вампирите през деня. Разбираш ли те са напълно беззащитни тогава. И отчаяно се нуждаят от смъртни, на които да могат да се доверят.

— Значи там си била през деня? — попита Карлос. — Пазила си вампирите?

— Да. Днес бе вторият ми ден. Доста лесна работа е. През деня те буквално са мъртви, така че нямам много задължения. Но трябва да съм там. Ще си навлека големи неприятности, ако ги оставя без охрана.

Карлос изсумтя.

— Ако са мъртви, как ще разберат, че не си била там?

— Трябва да се обаждам с доклад на началника си, Хауърд. Той ме наблюдава и през камерите. Доста е отзивчив. Ще поеме смяната ми в петък, за да мога да си взема последния изпит. И ми позволи да включа телефонния секретар днес, когато всяка откачена жена в града се обаждаше заради... него.

— Него?

— Не искам да говоря за него. Имам си достатъчно проблеми и без... него.

— Ааа — Карлос се подсмихна. — Значи, този него е един от тях?

— Той е вампир, да. Доста досаден, при това.

От всички вампири, Иън бе единственият, който я подозираше в скрити подбуди. Фактът, че бе прав само правеше нещата по-лоши.

Този мъж направо я побъркваше. След атаката тя имаше всички причини да мрази вампирите. Проклетите чудовища заслужаваха да бъдат мразени. Сякаш бяха премахнали човечността ѝ, принизявайки я до източник на храна. А когато взеха контрол над ума ѝ, се бе почувствала, сякаш буквално смачкват душата ѝ. Така че как, по дяволите, можеше да намира Иън за толкова привлекателен?

За миг бе помислила, че той може да контролира съзнанието ѝ. Но не бе почувствала в нея да прониква студ. Нито бе чула гласа му в ума си. Не, привличането бе истинско. Откачено, но истинско.

Всеки мъж би бил благословен и поласкан да получи любовта ти. Сърцето ѝ почти бе спряло при изричането на тези думи. Това бе най-милото нещо, което някой ѝ бе казвал. Накара я да се чувства привлекателна и... достойна. Аз заслужавам да бъда обичана.

Начинът, по който я бе погледнал, сякаш виждаше дълбоко в нея, я бе накарал да почувства болезнено празнината в душата си. Той бе опасен. И красив.

— Menina, на мен ми изглежда, че тук има сблъсък на интереси.

— Няма да му позволя да ми влияе.

Карлос се усмихна.

— Нямах предвид него. Макар да предполагам, че той е отговорен за сантименталната ти физиономия.

— Моля?

Карлос се разсмя.

— Имах предвид новата ти работа. Плащат ти, за да пазиш вампирите, нали?

— Да. Положила съм клетва да ги пазя.

— Но в същото време искаш да докажеш, че Сабрина говори истината за вампирите. На мен ми изглежда, че ако разкриеш истината за съществуването им, ще нарушиш клетвата си да ги пазиш.

— Мислила съм за това. Виж, ако кажа истината само на един адвокат или психиатър, те ще бъдат обвързани с поверителността към клиента си. Така че ще знаят, че Сабрина не е луда, но в същото време няма да могат да разкрият истината за вампирите и да им навредят.

— О! — кимна Карлос. — Сложен план, но доста добър.

— Проблемът е в това да намеря доказателство, за съществуването им. Мислех си да направя снимки, докато спят, но те изглеждат напълно нормално.

— Сякаш спят? — попита Карлос.

— Точно. Е, Дугъл изглежда като мъртъв, защото спи в ковчег, но дори тогава ще изглежда просто като снимка на някой мъртвец. А хората умират постоянно. Едва ли е някакво откритие. Разрових се в библиотеката им...

— Имат библиотека? Не живеят в някоя тъмна, потискаща крипта някъде в гробището?

— Не, имат си луксозна градска къща. Пет етажа пълни с красиви антики и произведения на изкуството. Няма да повярваш в какво легло с балдахин спя.

— О, боже! — Карлос притисна ръце към широките си гърди. — Звучи прекрасно. Кога мога да го видя?

— Не мога да те промъкна покрай камерите за наблюдение.

Той се подсмихна.

— Не залагай на това, скъпа. Е, какво става със Сабрина?

— Леля ѝ и чичо ѝ са я изписали от болницата и са я завели у дома си в Уестчестър. Чичо ѝ Джо е психиатър и каза, че тя страда от тежка психоза. Няма да ми позволи да говоря с нея.

Карлос се намръщи.

— Какво знаеш за тези леля и чичо?

— Не много. Никога не са проявявали голям интерес към Бри преди.

— Да, но щом завърши, тя ще наследи доста пари, нали?

— Да, осемдесет и пет милиона.

Карлос я погледна изненадано.

— Нямах представа, че са толкова много!

— Е, тя не го разгласява по разбираеми причини. Родителите ѝ не искаха да се превърне в безполезна наследница, така че в завещанието си са поставили условие, че трябва да завърши колеж, преди да наследи цялата сума. Тя получава годишна издръжка откакто е на четиринадесет.

— Кога ще завърши?

— Следващата година. Всъщност малко по-късно, защото няма да може да завърши този семестър.

Карлос се изправи и закрачи из стаята.

— Може да има сериозни проблеми.

Тони преглътна трудно.

— И аз се опасявам от същото.

— Ще ми трябва цялата информация, която имаш за тези леля и чичо.

— Това е. — Тони му подаде пухкавия розов тефтер. — Фамилията им е Проктър.

Той откъсна страницата и я сгъна.

— Ще ги проверя, особено финансовото им състояние.

— Как ще направиш това?

Той прибра бележката в джоба на тесните си кожени панталони.

— Имам компютър.

— Аз също, но нямам идея как да проверя някой.

— Без да се засягаш, скъпа, но на теб ти отне месеци, за да се научиш как да свалиш писмо от пощата си.

Тони въздъхна. Вярно бе. Напълно бе изостанала, що се отнасяше до модерните технологии. Бе прекарала първите тринадесет години от живота си в къщата на баба си в провинциална Алабама, където единственият им телефон имаше шайба за набиране, а единственият им телевизор беше само с четири канала и нямаше дистанционно.

— Това ми напомня — тя зарови в чантата си и му подаде телефона си. — Трябва ми друга мелодия на звънене.

Той се ухили.

— Не искаш да разбиеш момчетата?

— Не, ще оставя това на теб. Трябва ми нещо не толкова... силно, ако обичаш.

— Няма проблем. — Той пусна телефона в джоба си. — Колко време мислиш да останеш тук?

— Около половин час. Трябват ми малко дрехи.

— Добре. Ей сега ще се върна — каза Карлос и се измъкна през прозореца на кухнята.

Тони погледна в хладилника за нещо за пиене, но всичко там съдържаше кофеин. Не вършеше работа, тъй като трябваше да е заспала до десет вечерта, защото се налагаше да става много рано

всяка сутрин. Сипа си чаша студена вода и се запъти към спалнята си, за да си събере багажа.

В понеделник вечерта, когато бе преживяла нападението и се бе съгласила да работи за вампирите, бе натъпкана на задната седалка на един седан и Дугъл я бе докарал да си вземе някакви дрехи. Тя все още бе в шок и бе взела само някои неща от спалнята си, докато Дугъл я бе чакал във всекидневната. След това я бе откарал направо в къщата и от тогава тя бе там.

Сега осъзнаваше, че вампирите не са искали да я изпуснат, като бяха наясно какво знае тя за тях. Фактът, че ѝ позволиха да излезе тази вечер, говореше, че бяха решили, че може да ѝ се има доверие. Колко дълго щеше да ѝ се наложи да живее с тях? Трудно бе да се каже. Как можеше да помогне на Сабрина, когато не можеше дори да говори с нея?

— Телефонът ти е готов — каза Карлос, влизайки в стаята.

Тя подскочи. Господи, той бе прекалено добър в промъкването зад хората. Тони пусна телефона в куфара си до кутийката с контактните си лещи.

Карлос се приближи да огледа по-добре дрехите ѝ.

— Хмм, това е прекалено старомодно. О, боже, обожавам това черно кожено елече. Какъв срам, че е прекалено малко за мен.

Той извади елечето, за да му се наслади.

Тони се усмихна и изпразни шкафчето си с бельо в куфара. Карлос ѝ бе липсвал.

— Между другото, направих бърза проверка на финансите на доктор Проктър. Затънал е в дългове чак до малките си алчни ушички. Живее много над възможностите си.

Тони остана с отворена уста.

— Нямахте те само двадесет минути и си научил всичко това?

Карлос сви рамене и закачи елечето обратно в гардероба. После ахна.

— Скъпа, никой ли не ти е казвал да не носиш хоризонтално райе? — Той извади провинилата се тениска. — Това трябва да бъде изгорено.

— Благодаря. Точно нея търсех.

Тони издърпа тениската от ръцете му и я метна в куфара си.

— Хмм. — Карлос продължи да разглежда дрехите ѝ. — Ето това вече е хубаво. Трябва да го вземеш.

Той извади оскъдна червена сатенена нощничка.

— Декември е. Ще си взема няколко дебели пижами.

— Но, menina, не искаш ли да изглеждаш секси за него?

Тони блъсна капака на куфара си.

— Определено си останал с погрешно впечатление относно него.

Кехлибарените очи на Карлос блеснаха.

— Сигурна ли си? Трябва само да спомена за него и бузите ти почервенияват като роза.

— Това е гняв, не привличане. — Тони издърпа куфара от леглото си и излезе от стаята. — Трябва да тръгвам, Карлос. Грижи се за Уондъркити.

— Не се безпокой. Ще видя и какво друго мога да открия за чичото на Сабрина.

— Благодаря ти. — Тони спря, за да го прегърне. — Не знам какво щях да правя без теб.

Той се ухили.

— Сега бързай да се върнеш при него.

— Млъквай, Карлос.

Тя напусна апартамента си под звука на кикотенето му. Ако имаше късмет, Иън щеше да е зает цяла вечер да преследва вампирки. Ако имаше истински късмет, щеше да се върне в къщата и да стигне стаята си, без да ѝ се наложи да се вижда с него.

---

[1] Разбира се (порт. ез.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Иън се приближи до леглото, където спеше Тони. Сърцето ѝ биеше нормално, лицето ѝ бе спокойно. Надяваше се тя да сънува хубави сънища. Конър бе описал нападението, което бе преживяла. Щеше да е щастливка, ако не ѝ е докарало кошмари.

Той се замисли за последния път, когато бе сънувал. Беше в навечерието на битката при Солуей Мос през 1542 година. Бе спал неспокойно в нощта преди първата си битка и бе сънувал плитки планински ручей, които ставаха червени от пролятата кръв. Той бе паднал в ручея, който се бе превърнал в бездънен вир и го засмукваше надолу, давейки го в кръв. На следващата нощ той се присъедини към редиците на неживите, когато Ангъс го откри, умиращ на бойното поле.

Иън изсумтя. Поне през последните четиристотин и шестдесет години бе подобрил значително бойните си умения. Никога след онази първа съдбовна нощ не бе сериозно нараняван. И вече не го навестяваха кошмари в нощта преди някоя битка. Вече изобщо не сънуваше.

Той започна разследването си от Роматех, карайки Конър да му разкаже за нападението в понеделник вечер. Конър бе дочул как Бунтовниците контролират Тони и използвал гласовете им, за да се телепортира на мястото.

Когато Иън прегледа личното ѝ досие, остана изненадан да открие, че тя има апартамент в Грийн Вилидж. Изненада се и от бакалавърската ѝ степен по търговия и почти получената ѝ магистратура по социология. Защо толкова образована жена ще приеме такава непродуктивна работа като охрана на неживи? Да не би да провеждаше някакво проучване?

Конър не вярваше, че ги използва за проучване. Все пак тя нямаше откъде да знае за съществуването им, преди да я нападнат Бунтовниците. Той се бе поразровил и единственото ѝ нарушение, което успя да открие, бе фиш за превишена скорост. Също като Дугъл,

Конър го бе помолил да не я пропъжда. Докато Фил се върнеше от Тексас, те се нуждаеха отчаяно от дневна охрана.

Това, което Иън бе премълчал е, че се намираше в по-голяма опасност да я привлече към себе си, отколкото да я отблъсне.

— Не я тормози — бе наредил Конър. — Девойчето се нуждае от време, за да се възстанови.

Така че Иън бе отишъл в Палави дяволи за двете си срещи. Жените бяха достатъчно красиви, но умът му не спираше да се връща на Тони и несъответствията между досието ѝ и това, което му бе казала тя.

Той погледна към часовника до леглото ѝ. Шест и половина. Четвъртък сутрин. Нямаше ли да се събуди скоро? Той се разходи из стаята. Погледът му продължи да се връща на нея, сгушена уютно в леглото си. Със своето свръхразвито зрение можеше да я вижда добре, дори и в тъмната стая. Тя бе прекрасна — начинът, по който златната ѝ коса се бе разпиляла по възглавницата, как бе свила нежните си ръце близо до лицето си.

По дяволите! Той се отдръпна. Трябваше да престане да мисли за нея по този начин. Вече бе решил, че иска вампирка, която да бъде честна, лоялна, интелигентна и красива. Тони не бе вампирка. И той имаше сериозни съмнения за честността и лоялността ѝ.

Но тя бе много интелигентна и красива. Да не споменаваме интригуваща. Сякаш възпламеняваше всичките му сетива наведнъж и чувството бе толкова опияняващо, че той си търсеше всякакво извинение, за да бъде с нея.

Иън замръзна. За това ли чувстваше тази нужда да я разследва? Прехвърли наум подозренията си. Не, въпросите му бяха основателни. Привличането му към нея не бе правилно. Тя бе охрана. Бе забранена.

Щом алармата на часовника се включи, той стигна бързо до масичката и я изключи.

Тя се протегна с тих стон. Очите ѝ се отвориха.

— Добро утро, девойче.

Тони ахна и издърпа завивките до брадичката си. Бързо се огледа из стаята, след това се вгледа в него.

— Какво правиш тук?

— Трябва да поговорим.

— Сега? — Тя погледна с присвити очи към вратата, която все още бе затворена и заключена. — Как влезе тук?

— Телепортирах се. Вратата ти не е повредена.

— Не в това е въпросът. Нахлул си в личното ми пространство.

Той повдигна едното си рамо.

— Ти не ме ли наглеждаш, когато спя?

— Това ми е работата.

— А разследването е моята работа. Имам няколко въпроса, отнасящи се до формуляра ти за постъпване на работа. Първо, забелязах, че не си дала цялото си име.

Тони го погледна ядосано.

— Трябва да ида до банята. А ти трябва да изпълниш изпаряващия си номер. — Тя се измъкна от леглото и му махна с ръка. — Фокус-мокус, изчезни.

Той отстъпи назад, щом тя се запъти към банята, без да може да се спре да забележи как гърдите ѝ подскочиха леко под червената ѝ тениска. Не носеше сутиен. Със свръхразвитото си зрение можеше да види точното място и форма на зърната ѝ. Щом тя го подмина, той се обърна да я наблюдава отзад. Долницето на пижамата ѝ бе червено с малки черно-бели пингвини. То прилепваше плътно около бедрата и задника ѝ. Когато тя се спря на вратата на банята, Иън бързо вдигна поглед, за да не го хване как я оглежда. Тони го погледна.

— Защо си още тук?

— Още не сме говорили.

Със стон тя влезе в банята и затвори вратата под носа му. Иън започна да обикаля из стаята. Не желаше да я разпитва през вратата. Искаше да може да вижда лицето ѝ, за да разбере дали говори истината. Погледна часовника. Нямахше много време преди слънцето да се покаже на хоризонта.

Той повиши глас, за да може да го чува.

— Искях да ти благодаря за краткото упражнение. Беше ми много по-лесно да разговарям на срещите си.

Никакъв отговор.

Иън се приближи до вратата и чу как тя пусна водата.

— Беше много приятно да разговарям с дамите. Насладих се на компанията им, но нещо... просто не бе както трябва. Нещо липсваше, нещо... je ne sais quoi^[1].

— Химия — каза тя, след това тихо се наруга. — Идиотка. Не говори с него — прошепна на себе си.

Той се ухили.

— След срещите си се прибрах, за да се оправя с телефонните съобщения. Намерих три, в които дамите признаха, че са вампирки. Затова им се обадох и си уговорихме срещи за тази вечер.

Отново не последва отговор.

Чу се четкащ звук, последван от плюене. Той реши, че тя си мие зъбите.

— Ще си доволна да разбереш, че се обадох на всички смъртни, които ме бяха потърсили през деня. Казах им, че съжалявам много, но вече не съм свободен.

Вратата се отвори и тя го погледна, красивите ѝ зелени очи бяха огромни от изненада.

— Обадил си се на всичките?

— Да. Някои от тях не си бяха вкъщи, затова им оставих съобщения.

— Те бяха стотици.

— Знам. Отне ми няколко часа. — Той потърка наболата си брада. — Наскоро ми казаха, че съм груб, арогантен сноб, затова се опитвам да се поправам.

Тя изсумтя.

— Твърде късно.

Подмина го, отиде до гардероба и извади бельо от едно шкафче.

Нещо синьо и дантелено, забеляза той.

— Оставих нов запис на телефонния секретар, така че всеки, който се обади днес, ще чуе, че вече не съм свободен.

— О, това е добра идея.

— Да. — Той почувства внезапно дръпване, сякаш прахосмукачка издърпваше енергията му. Слънцето трябва да бе почти на хоризонта. — Искам да обсъдим формуляра ти за постъпване на работа.

— Не съм лъгала в него. — Тя постави ръка на кръста си. — И съм обидена, че въобще го поставяш под въпрос.

— Не казвам, че си излъгала.

Той се прозя, докато вървеше към нея.

Тя погледна към часовника.

— Времето ти почти изтече, а? Трябва да си взема душ, така че изчезвай.

Той усети още едно дръпване от съня и сграбчи облегалката на леглото, за да се задържи прав.

— Ох, чувстваме се леко сънени, а? Време е да кажем лека нощ?

Той се противопостави на слабостта.

— Все още имам малко време. Отговори на въпросите ми и ще си тръгна.

Тя отвори гардероба и свали една блуза от закачалката.

— Така, както го виждам аз, трябва да те избягвам само още около две минути.

Тони взе чифт панталони и тръгна към банята.

Той мина напред с невероятна скорост и я хвана в ръце. Тя ахна.

Иън наклони глава близо до нейната.

— Можеш ли да ме избягваш сега?

Тя притисна с една ръка дрехите до гърдите си, а с другата го отблъсна.

— Няма да говоря с теб.

Иън с голямо удоволствие забеляза, че тя го отблъскваше много леко. Не възразяваше толкова, колкото показваше. Тялото ѝ бе топло и меко. Той плъзна ръце по гърба ѝ и я придърпа по-близо.

— Можем да намерим други начини да прекараме времето.

Очите ѝ блеснаха от гняв.

— Ах, ти... лъжец такъв!

Тя го блъсна по-силно и той я освободи.

— Никога не съм те лъгал, девойче.

— Каза, че искаш само вампирки. — Тя отстъпи назад и притисна дрехите си още по-близо до гърдите си. — Защо да ти казвам каквото и да е, щом не заслужаваш доверието ми?

Иън не можеше да повярва. Тя извърташе нещата.

— Ти си тази, на която нямам пълно доверие.

— Ти си този, който се опитва да наруши правилата за необвързване.

— По дяволите, аз съм мъж! Да не би да очакваш да не забележа колко си красива?

Той се олюля. Тони протегна ръка, за да му помогне, но я дръпна, преди да го докосне.

— Да не си посмял да умреш в стаята ми. Как ще обясня това?

— Никой няма да разбере, че съм бил тук. Довери ми се.

Тя го погледна тъжно.

— Как мога да се доверя на един вампир?

— Аз все още съм мъж — прошепна той. — И никога няма да те нараня.

С последни сили той се телепортира на петия етаж, свали пуловера си и се срина на леглото. Щеше да получи отговорите си тази вечер.

Докато сънят го поглъщаше, му се искаше да може да сънува прекрасни момичета със златни коси и очи зелени като шотландските поляни през пролетта.

Аз заслужавам да бъда щастлива.

Аз ще постигна целите си.

Тони започна с убежденията си под душа. Докато сапунисваше ръцете си, тя си спомни как Йън я бе сграбчил и я бе придърпал към себе си. Беше прекалено изненадана, за да се измъкне. Да, продължавай да си го повтаряш.

Ще изградя нещо значимо в живота си.

Заслужавам да бъда обичана.

По дяволите, харесваше ѝ да бъде в прегръдките му. Явно полудяваше. Повече нямаше да мисли за него. Изплакна се и започна наново с убежденията.

Аз заслужавам да бъда щастлива.

Да не би да очакваш да не забележа колко си красива?

Господи, сега неговите думи се повтаряха в ума ѝ. Но какви хубави слова. И какво ѝ бе казал по-рано? Всеки мъж би бил благословен и поласкан да получи любовта ти. Въздишайки, тя спря водата. Бе чакала цял живот, за да чуе от някого точните думи. Що за късмет имаше, че да бъдат изречени от един вампир.

Тя се облече, сложи лещите си и хвана все още мократа си коса на опашка. Щеше да я изсуши по-късно. За сега трябваше да направи обиколката си и да се обади с първия си доклад. Отиде до мазето, за да се увери, че всички малки вампири се бяха сгушили в малките си вампирски легла. Дугъл и Финиъс бяха добре. Време бе за дългото

изкачване нагоре. От всички етажи, Иън трябваше да избере последния. Поне това бе добра тренировка за сърцето ѝ.

Откри го проснат на огромното легло, облечен в килт, бяла тениска, чорапи и обувки. Пуловерът бе на земята. Тя го вдигна, сгъна го и го постави на леглото до него. Лицето му бе спокойно, но сурово заради наболата брада. Пребори се с желанието да го погали по лицето и да докосне трапчинката на брадичката му.

Отмести поглед от лицето му и забеляза обувките му. Съмняваше се да му е много удобно така. Вече бе свалила едната му обувка, когато осъзна, че бе едва вчера сутринта, когато я бе страх дори да го докосне.

Тони погледна лицето му. Той бе започнал да се превръща в човек за нея. И не просто човек, а такъв, който я привличаше. По дяволите. Тя пусна и другата обувка на пода и излезе от стаята. Трябваше да напусне тази работа колкото може по-бързо. Просто трябваше да открие доказателство, че вампирите съществуват. Тогава щеше да е способна да го натика в гърлото на доктор Проктър и да го накара да пусне Сабрина. И после можеше да изчезне отгук. Никога повече нямаше да ѝ се наложи да види Иън.

Внезапната тъга я хвана неподготвена. По дяволите, защо не можеше да е смъртен? Защо не можеше да го бе срещнала в НЙУ? Ако той се бе приближил до нея с прекрасното си лице и ритмичния си лек акцент, тя щеше да падне в краката му за секунди. Господ да ѝ е на помощ, но желаше да го чуе как говори още прекрасни неща за нея. Искаше да знае дали гъстата му, черна коса ще бъде мека, ако прокара пръсти през нея.

Всъщност колко възрастен бе той? Бе споменал шестнадесети век. Беше невероятно, като се замисли за всички неща, които трябва да е видял през вековете. Какъв ли товар носеше на широките си рамене? Какво ли го караше да продължава да съществува ноц след ноц в продължение на векове? Дали наистина искаше да сподели дългия си живот с една специална жена?

Престани да мислиш за него. Тя мина през офиса и седна на бюрото. Компютърът не бе дал никакво доказателство. Може би щеше да открие нещо в чекмеджетата. Разрови се из тях и откри тънка черна книга. На нея с бял шрифт бе отпечатано заглавието Черните страници.

Щом прегледа първите няколко страници, сърцето ѝ започна да бие по-бързо. Това можеше да свърши работа. Със сигурност бе

доказателство. Рекламите очевидно бяха за вампири.

Първокласни алуминиеви щори и кепенци. Блокирайте досадните слънчеви лъчи и се насладете на мрака!

Аеробика и тренировки за тялото. Тялото ви е на няколко века? Поддържайте го във форма с нас!

Кръвна банка „Бруклин“. Специално за нуждите на всеки вампир. Писнала ви е синтетичната кръв и жадувате за истинска?

Това беше!

Тя бе толкова въодушевена, че се обади на Карлос.

— Нарича се „Черните страници“. Перфектно е за целта!

— Не съм сигурен, че това е неоспоримо доказателство — каза Карлос, прозявайки се. — Всеки може да разпечата каквото си поиска от някой компютър.

Тони изстена.

— Не бъди такъв песимист.

— Съжалявам, мепіпа. Все пак ще се радвам да го прегледам. Можеш ли да го донесеш довечера? Нека вечеряме у вас. Ще поръчам китайско.

— Това звучи страхотно.

Щеше да вземе сака си, за да изнесе указателя.

— Откри ли още нещо за чичото на Сабрина?

— Все още не. Имам изпит днес следобед и трябва да предам един доклад утре. Но ще намеря време.

— Добре. Успех.

Тони затвори.

Бе осем сутринта, време за първия ѝ доклад. Щом приключи разговора с Хауърд, телефонът започна да звъни безспир. Тя бе облекчена, че Иън бе записал ново съобщение и нямаше да ѝ се налага да се разправя с всички момичета, които си мислеха, че той е секси. Дори и когато бяха прави.

До четири и половина следобед тя бе готова да си ходи. Бе скрила Черните страници в големия си сак. Щом Дугъл и Финиъс пристигнаха в кухнята, тя се сбогува с тях и тръгна към вратата. Иън се материализира във фоайето точно когато тя отключваше вратата.

— Тони, чакай! — той хукна напред, спъна се и почти падна по лице. Спря се почти на време. — По дяволите!

Тя се поколеба, преди да отвори вратата.

— Добре ли си?

Господи, горкият мъж се изчерви.

— Краката ми пораснаха няколко размера само за дванадесет дни — прошепна той. — Все още свиквам с тях.

Краката му не бяха единственото нещо, което бе пораснало. Лицето на Тони почервения, докато се опитваше да отхвърли спомена. Държиш се като глупачка, скара се тя на себе си. Той трябва да е страдал ужасно, израствайки толкова бързо.

— Сигурно е било много болезнено.

Той повдигна рамо.

— Струваше си, защото най-последно изглеждам като мъж.

И то какъв мъж.

— Е, със сигурност си постигнал добри резултати.

Очите му заблестяха.

— Като секси, секси жребец?

Тя трепна. Това изречение щеше да я преследва до края на дните й.

Той пристъпи към нея.

— Все още трябва да говорим.

Отново започваше с това. Може би трябваше да опита друга тактика.

— С удоволствие бих говорила с теб, но може ли да е по-късно? Трябва да вървя. Имам среща за вечеря.

Той присви очи.

— Имаш среща?

Тя тъкмо щеше да каже, че просто ще се види със стар приятел, но защо да го спасява от нещастията му? Той изглеждаше, сякаш ревнува, а на нея това някак й допаднаше.

— Нали знаеш, че не само ти ходиш на срещи?

Иън се намръщи.

— Аз имам три срещи тази вечер.

Страхотно, жребецо. Натрий ми носа.

— Забавлявай се.

Недей, помисли си тя и измарширува през вратата.

---

[1] И аз не знам какво (фр. ез.). — Б.пр.] ↑

ГЛАВА 7

Четиридесет и пет минути по-късно Тони бе в апартамента си, нагъваше китайска храна и се кикотеше с Карлос над рекламите в Черните страници.

— Виж тази — посочи той. — Ризница за неживи. Защитете тялото си от досадните дървени колове.

Тя почти се задави с храната.

— Онази с пилата за зъби си остава любимата ми. Трябва да поддържате зъбите си остри.

Карлос се изкикоти.

— Знаеш ли какво е най-хубавото, menina? Сега можеш да се смееш на вампирите.

— Повярвай ми, онова ужасно нападение все още ме притеснява. Просто ставам по-добра в това да не мисля за него. — Ако се замислеше, вероятно щеше да избухне в сълзи. — Имам дълга практика да се уча да се надсмивам над болката, вместо да плача.

Той потупа ръката ѝ.

— Справяш се чудесно. Колко време можеш да останеш тази вечер? Искам да проуча къщата на доктор Проктър в Уестчестър. Трябва да сме запознати с плана на къщата в случай че ни се наложи да измъкнем Сабрина оттам.

— Моля?

Понякога Карлос не звучеше като студент по антропология.

— Няма значение. Ще се справя с чичото. Ти продължавай да работиш по намиране на доказателство за съществуването на вампирите.

Тя въздъхна. Вече бяха решили, че всеки, който прочете „Черните страници“, ще реши, че те са просто някаква шега.

— В задънена улица съм. Изглеждаше толкова лесно да се намери доказателство за съществуването им, но се оказа, че не е така. Дори да запиша някой, който си признава, че е вампир, хората ще помислят, че просто съм наела актьор.

Карлос се загледа в нищото за миг, докато размишляваше.

— Трябва да ги хванеш в крачка. Запиши ги как изчезват или как излизат зъбите им. Иди някъде, където се събират много вампири и се чувстват свободни да бъдат себе си.

— Някое вампирско свърталище?

— Точно. — Той стана и се запъти към прозореца на кухнята. —
Имам нещо в апартамента си, което можеш да използваш.

— Плитка с чесън?

На вратата ѝ се почука силно и Тони подскочи.

Карлос се поколеба.

— Очакваш ли някого?

— Не. — Тя забърза към вратата и погледна през шпионката. —
О, не!

По дяволите! Със свръхразвития си слух той сигурно я бе чул.

— Какво не е наред?

Карлос смени посоката си и се върна обратно във всекидневната.

— Нищо.

По дяволите! Как Иън бе открил адреса ѝ? Естествено, формулярът ѝ за постъпване на работа. Сигурно бе ходил в Роматех, за да го вземе. На вратата се почука отново и тя се отдръпна назад от нея.

— Искаш ли аз да отворя? — попита Карлос.

— Не, аз ще се оправя — прошепна тя. — Това е просто... той.

— Той? Омразният той, който няма име?

Тони вдигна пръст до устата си, за да накара Карлос да замълчи.
Без съмнение Супервампирът ги слушаше.

Карлос се усмихна.

— Той, чието споменаване кара очите ти да блестят с онзи вземи ме, аз съм твоя поглед?

— Това не е истина! — Тя трепна, докато поглеждаше назад към вратата. Спусна се към Карлос и му изсъска тихо: — Прибери се у вас. Преди да съм те убила.

— Ти майтапиш ли се с мен? — Той се настани на страничната облегалка на креслото. — Не бих пропуснал да се срещна с него, за нищо на света.

Тя го блъсна по рамото, но той дори не трепна. Нямаше полза. Наведе се към него, за да може да му прошепне нещо.

— Не казвай нищо за вампирите. Не се очаква да знаеш за съществуването им.

— Устните ми са запечатани. — Очите на Карлос блестяха. — Освен ако той няма други планове.

Тони изпуфтя.

— Да не си посмял да му се сваляш.

— Ау, някой си пази територията, а?

Тя погледна към усмихнатото лице на Карлос.

Третото почукване прозвуча доста по-силно.

— Няма да стане по-млад, скъпа — прошепна Карлос. — Пусни горкия мъж да влезе.

— Наистина ще те убия.

Тя ахна, когато осъзна, че „Черните страници“ стоят на масичката за кафе. Набута указателя под седалката на креслото и забърза към вратата. Уондъркити я последва. Тони завъртя ключалката и отвори вратата.

— Време беше. — Иън влезе в апартамента, килтът му се люлееше над коленете. Погледът му мина покрай Тони и се спря на Карлос. Вдигайки брадичка, Иън се вгледа сурово в другия мъж. — Не мисля, че сме се срещали. С теб ли има среща Тони?

Карлос остана седнал, докато оглеждаше Иън.

— Хубав килт.

Уондъркити срещу Иън, след това скочи в скута на Карлос.

— Добро коте.

Той бавно погали котката. Иън повдигна вежда.

— Кой си ти и какво правиш тук?

Тони застана пред него.

— Не е твоя работа какво правя в свободното си време.

Иън сниши глас.

— Да, но когато си на работа, аз не съм в много разговорливо настроение. Ти каза, че с удоволствие ще говориш с мен по-късно, така че аз съм тук. Сега е по-късно.

— Сега не е подходящото време.

Той погледна към празните им чинии на масичката за кафе.

— Приключили сте с вечерята си, нали?

Карлос остави Уондъркити в празния стол и се приближи с протегнатата ръка.

— Аз съм Карлос Пантера, съседът на Тони.

Иън се здрависа с него.

— Иън МакФий.

Карлос погледна от Тони към Иън и се усмихна.

— Ще ви оставя насаме.

— Не е нужно да си тръгваш, Карлос.

Тони го погледна остро.

— Мепіна, имам малък подарък за теб, не помниш ли? Ще се върна след малко.

Той се запъти към кухнята. Тони се намръщи срещу Иън.

— Мислех, че имаш три срещи тази вечер.

— Не истински срещи — тихо каза Иън. — Просто ще се срещна с тях в един нощен клуб. — Той сниши глас. — За моя вид.

— Нощен клуб? — попита Карлос, прехвърляйки единия си крак през прозореца. — Трябва да заведеш Тони. Тя обича музиката и танците. Нали, мепіна?

Тони се вгледа объркано в Карлос.

— Мястото не е подходящо за нея — започна Иън.

— Прекалено диво? — попита Карлос. — Не се тревожи. Тони обича да дивее. Нали така, скъпа? — намигна ѝ той.

— Аз... аз не мисля, че ще ѝ хареса — настоя Иън и Тони осъзна, че той не можеше да обясни, че това бе нощен клуб за вампири.

— Тони просто обожава местата, където се случват много неща.

Карлос я погледна остро и тя най-последно загра. Вампирско свърталище! Това можеше да е идеалното място да си набави нужното доказателство.

— О, да! С радост ще дойда.

Иън я погледна учудено.

— Така ли?

— Разбира се. — Тя му се усмихна широко. — Ще ме заведеш там, нали?

— Но нали знаеш какви хора ще има там — прошепна той.

— Наистина бих желала да дойда. — Тони се убеди, че Карлос се е измъкнал през прозореца на кухнята. — Все още се чувствам малко некомфортно сред вампирите. Но ако дойда с теб в този клуб, това

може да ми помогне да го преодоляя. Мога да ви видя в съвсем различна светлина.

Иън кимна.

— Конър ми разказа колко лошо е било нападението. Много съжбялявам.

— Оу. — Дали наистина го бе грижа? — Аз... аз съм добре.

Той изглеждаше искрено загрижен.

— Случило се е само преди няколко ноци. Не си имала време да се възстановиш.

— Е...

Тя отметна един изплъзнал се кичур от челото си и го приглади назад.

— Конър каза, че си се била храбро. Беше много впечатлен.

Тя пое рязко дъх. Не, по дяволите, не го бе преодоляла. Целият този разговор й лазеше по нервите. И следите от ухапванията по гърдите и торса й започнаха да я сърбят.

— Не знам как щях да оцелея, ако Конър не се бе появил тогава.

— Сега разбирам защо мразиш толкова контрола над съзнанието. Той ми каза как са те принудили да свалиш...

— Моля те, спри!

Не искаше спомените да я завладеят точно сега.

— Тони... — Той докосна рамото й и тя подскочи. — Ох, девойче, аз никога няма да те нараня.

Тя премигна, отказвайки да заплаче. Така нямаше да стане. Можеше да се справи с упорития и подозрителен Иън, но с един мил и съчувствен?

Той разтапяше всичките й съпротиви.

Тони отстъпи назад и скръсти ръце пред гърдите си, върху които бяха следите от ухапванията.

— Как върви разследването? Реши ли дали заслужавам доверието ви?

— Все още не знам цялото ти име. Но отказът ти да разговаряш с мен е напълно разбираем след начина, по който си била нападната.

— Така е.

Или може би това бе щит, с който да се предпази от привличането, което чувстваше към този мъж. Не че някога щеше да признае такова нещо.

— Все още не съм сигурен защо не си позволила на Конър да изтрие паметта ти. Това ти причинява болка, девойче.

Тя изсумтя.

— Ако изтрие всичките ми лоши спомени, няма да ми остане много.

Иън се намръщи.

— Не може да е така.

Тони се замисли. Не, тя бе имала и щастливи мигове. Хубавите спомени от баба й. Веселите времена със Сабрина. Моментите на гордост, когато се бе справяла добре в училище.

— Майка ми не ме искаше.

Трепвайки, тя закри устните си с ръка. По дяволите. Как се бяха изплъзнали тези думи?

Иън изглеждаше изумен.

— Как може това да е истина?

— Аз съм... незаконно родена.

Той сви рамене.

— Мислех, че в днешно време такива неща не са от значение.

— Не бяха за баба ми. Тя бе щастлива да ме отгледа. Но майка ми винаги се срамуваше от голямата си грешка. От мен. — Тони помахаша с ръка, сякаш този факт не бе от значение. — Това не е важно. Не знам защо го споменах.

— Защото ти причинява болка. А болката, която изтърпим ни прави силни. Това, че не бягаш от нея, те прави много смела.

Погледът на Тони отново бе привлечен от неговия и тя усети как пулсът й се ускори. Кожата й изтръпна от усещането, което я обзе. Устните й пресъхнаха. Съзнанието й се замъгли и всичко, за което можеше да мисли, бе да се приближи до него. Когато Иън пристъпи към нея, тя се запита дали и той не изпитва същото.

— Знам, че този спомен ти причинява болка, но се радвам, че не си го изтрила.

— Искаш да страдам?

— Не. Но ако не го бе запазила, никога нямаше да те срещна.

— О!

Съзнанието й се замъгли още повече и тя не можеше да измисли какво да каже. Облиза устните си и забеляза, че погледът му се насочи към тях. О, боже.

— Върнах се! — обади се Карлос от прозореца в кухнята.

Тони дойде на себе си. Господи, колко време се бяха взирали един в друг двамата с Иън?

Той отстъпи назад и скръсти ръце върху гърдите си.

Карлос влезе във всекидневната и ахна.

— Какви ги вършиш, момиче? Не си се преоблякла!

— Моля?

— Не можеш да идеш в един нощен клуб облечена така — скарай се Карлос. — Ела, нека те подготвим. — Той хвана ръката ѝ и я задърпа към стаята ѝ. — Настани се удобно, Иън. Няма да отнеме много време.

Иън изглеждаше объркан.

— Ти ли... ще я обличаш?

— Не се притеснявай. Ще се погрижа да изглежда зашеметяващо. — Карлос я бутна в стаята и затвори вратата след нея. След това забърза към гардероба ѝ. — Трябва да покажеш малко кожа. Какво ще кажеш за това? — Той извади къса дънкова пола.

— Ще умра от студ.

— Ще я облечеш. — Карлос я метна на леглото и се върна към гардероба. — Трябва да облечеш това елече. Направо го обожавам.

Той хвърли черното кожено елече на леглото.

— Ще ми трябва блуза за под него.

— Наистина ли? — изстена Карлос. — Щом настояваш. — Той извади бяло поло без ръкави. — Сега ще ти трябват черни ботуши, малко повече грим и не дай си боже да оставиш косата си на тази опашка.

— Мислиш ли, че този клуб ще свърши работа? — прошепна тя.

— Да, и имам нещо за теб.

Карлос извади нещо малко и метално от джоба си, след което го закачи на елечето ѝ.

— Така ще мога да те наблюдавам.

Изглеждаше като шпионска камера.

— Сигурен ли си, че си студент по антропология?

Той се изкиска.

— Някои от племената в джунглата не си падат особено по големите камери. Стават много нервни, когато се видят уловени в една

малка кутия. Стигнал съм до извода, че е по-добре да ги записвам по този начин.

— О!

Тони предположи, че в казаното има смисъл.

— Готова си. — Карлос потупа рамото ѝ. — Късмет.

Иън се опита да чуе какво си говореха, но дочу само дума-две от шепота им. Нещо за изнервени племена в джунглата? За какво, по дяволите, говореше Карлос? И как така той можеше да гледа как се преоблича Тони? Колко точно близък бе с нея? Мъжът се бе представил просто като неин съсед.

Тих шум привлече вниманието му. Карлос излезе от стаята на Тони и затвори вратата зад себе си. Той се приведе и затвори очи със смръщено чело. Иън отвори уста да го попита какво не е наред, когато Карлос внезапно се изправи.

Мъжът притисна ръка към гърдите си.

— Кълна се във всичко свято, че ако открия още едно скрънчи^[1] в този апартамент ще го накъсам на парченца с касапския нож.

Иън не бе сигурен какво точно е скрънчи, но звучеше зловещо.

— Тони добре ли е?

— Да. Слава на бога, че бях тук, за да я спася. Страшно ще харесаш тоалета, който избрах. И ѝ казах да се пооправи.

Да оправи какво? Иън изглеждаше объркан.

— Настоях да си сложи грим. — Карлос махна с ръка, за да наблегне на думите си. — Но тя има такава естествена красота, че почти не се нуждае от него. Не мразиш ли, когато става така?

Дали изобщо говореха на един език?

— Тя е много красива.

— Добро момиче е. — Лицето на Карлос стана сериозно. — Ще съм много разстроен, ако я нараниш.

Това вече го разбираше.

— Никога няма да я нараня. — Иън се наведе напред, облягайки лакти на коленете си. — От колко време я познаваш?

— Две години. Двете със Сабрина са ми като сестри.

— Коя е Сабрина?

— О, боже, оставих кесадия^[2] във фурната. До скоро, Иън.

Карлос изчезна в кухнята, изнесе се през прозореца и го затвори след себе си.

В този мъж определено имаше нещо странно. Миризмата му бе необичайна, а поведението му противоречиво. Чу се потропването на остри точета върху дървения под и вниманието на Иън се насочи към вратата на спалнята.

— Готова съм — съобщи Тони.

Той преглътна с усилие. Мозъкът му бързо отбеляза сочните ѝ червени устни, разпуснатата ѝ копринена коса, прилепналото плетено поло, миниатюрната ѝ пола, стегнатите ѝ златисти бедра и черните ботуши с висок ток. Премигна. Тя все още бе там, все още бе ослепителна.

Тони тръгна към него, бедрата ѝ се полюшваха достатъчно, че да го хипнотизират.

— Това дали ще свърши работа за клуба ти?

— Да — дрезгаво отвърна той.

Слава на бога, че в „Палави дяволи“ бе пълно по принцип с жени. Но дори и една вампирка можеше да бъде изкушена от Тони.

— Най-добре ще е да стоиш близо до мен.

— Как ще стане това?

Тя се наведе над масичката за кафе, за да събере нещата си и плетеното поло прилепна към гърдите ѝ.

— Ти нямаше ли три срещи?

— Да. — Сутиенът ѝ трябва да бе много тесен, защото той можеше да се закъдне, че тя преливаше от него. — Те са очарователно занимание.

Тони облече якето си.

— Значи мислиш, че ще са красиви?

Погледът му се спусна върху дългите ѝ стройни бедра.

— Да, стройни и златни, целунати от слънцето.

— Имат тен? — Тя замота един шал около врата си. — Как постигат това? Ехо?

Той вдигна очи към нейните.

— Да?

Тони го погледна гневно.

— Нека ти дам един малък съвет за срещите ти. Гледай лицето на жената, с която разговаряш, не полата ѝ.

— Твоята пола изисква вниманието на мъжа. Виждал съм носни кърпи, които са по-големи.

Тя метна чантата си на рамо.

— Аз поне нося бельо под моята пола.

— Надявам се да е хубаво, тъй като всеки ще може да го види.

Очите ѝ блеснаха предизвикателно.

— Не всеки.

Той се усмихна бавно.

— Ще видим това.

С почервенели бузи Тони се отправи към вратата.

— Нека не караме жените да те чакат.

Иън стана и забърза покрай нея, за да ѝ отвори вратата.

Тя се спря в коридора и затърси ключовете в чантата си.

— Къде е този клуб?

— В Хелс Китчън^[3].

— Колко подходящо. — Тя заключи вратата. — Ще тропнеш с пети и магически ще ни отведеш там ли?

— Не, ще шофираме.

Той я придружи по стълбите. Щеше да е по-бързо, ако се телепортираха направо в клуба, но като шофира дотам, щеше да има повече време да говори с нея.

— Паркирал съм наблизко.

Тя се загледа в стълбите.

— Знаеш как да шофираш?

— Шофирам от 1913 година.

— Господи. Надявам се, че си тренирал с някой от новите модели.

Той се ухили.

— Всъщност още пазя първата си кола, Ролс Ройс от 1913. През годините съм запазил любимите си — Бентли от 38-а, Морган от 59-та и МДжБ Роудстър от 69-та. Последната ми покупка е Астон Мартин от 2005.

Тя спря на средата на стълбите с учудено изражение.

— Наистина ли колекционираш скъпи коли? Не ми казвай, че останалата част от профила ти е истина.

— Коя част?

Тя продължи да слиза по стълбите.

— Частта с пленителния ти замък в Шотландия.

Той се разсмя.

— Не бих го нарекъл пленителен, освен ако не си падаш по гледката на плесен.

— Значи наистина имаш замък?

— Не е толкова голям, колкото този на Ангъс. Бих го описал по-скоро като голямо имение.

— Оу. Колко... уютно. — Тя премина ядосано през фоайето, а ботушите ѝ на висок ток тракаха по мраморния под. — Тъй като не си писал профила си, съм сигурна, че всички онези сантиментални обещания са измислица.

Той стигна до вратата първи.

— Какви обещания?

Тя изсумтя.

— Все още не си го прочел, нали?

— Бях зает да отговарям на стотици обаждания. И да те разследвам. Какви обещания?

Тя сви рамене, сякаш не я бе грижа.

— Имаше едно за това как ще останеш верен на жена си завинаги. Сякаш може да се случи.

— Ще се случи.

Тя го изгледа съмнително.

— Имаше едно и за това как ще даряваш блестящата си като звездите принцеса с истинско блаженство завинаги. — Тя завъртя очи. — Сякаш и това може да стане.

Устата му трепна.

— Със сигурност ще се опитам. Наистина искам жена ми да се чувства щастлива.

Тя прехапа устна и се обърна настрани.

— Значи наистина възнамеряваш да се ожениш?

— Да.

Той отвори вратата и полъхът на студения вятър накара Тони да се върне крачка назад. Тя затегна шала около ушите и устата си и гласът ѝ прозвуча приглушено:

— Господи, ще ми измръзне задникът.

При това толкова хубав задник. Иън пристъпи пред нея, за да блокира вятъра.

— Насам. Не е далече.

Той я поведе по улицата и гледаше остро мъжете, които минаваха покрай тях и зяпаха голите крака на Тони.

— Как може някой в твоето положение да взема на сериозно брачните клетви? — измърмори тя изпод шала си. — Не може да твърдиш честно, че ще останеш верен в продължение на векове.

— Не ме обвинявай в нечестност.

— Съжалявам, но някои неща в профила ти нямат смисъл за мен.

В нея също имаше неща, които нямаха смисъл. А той все още не знаеше цялото ѝ име. Иън се разрови в спорана си за ключовете на колата. Беше взел една от колите на Роман — черен лексус.

— Например — продължи тя, — твърдиш, че искаш да прахосаш огромно количество пари по своята принцеса. Ако си толкова богат, как така работиш като охранител?

— Моята специалност са разследванията. Прониквал съм два пъти в Лангли, без да ме засекаат.

— Ти си подъл мошеник, нали?

Той се ухили.

— Колкото до парите, нямам толкова много, колкото Роман и Ангъс. Те притежават милиарди. — Иън натисна един бутон на ключа и отвори вратата на колата. — Аз имам само няколко милиона.

Тя го погледна иронично.

— Трябва да се срамуваш от себе си. Какво си правил през всички тези векове — лентяйствал ли си?

Подсмихвайки се, той посочи към отворената врата.

— Не ти ли е студено?

— Объркана съм. Защо изобщо работиш? Защо не си останал в Шотландия и не караш лъскавите си коли по цяла нощ? — попита Тони и се наведе, за да влезе в колата.

— Правих това в продължение на няколко десетилетия, но ми доскуча.

Той се наслади на гледката, когато тя вдигна крак, за да влезе в колата. Миниатюрната ѝ пола се вдигна опасно високо.

— Искях повече вълнение в живота си.

— Предполагам, че сега го получаваш — намръщи се тя, докато дърпаше подгъва на полата си.

— Да, така е.

Той се усмихна, докато затваряше вратата. След това заобиколи колата и се настани на шофьорското място.

Шофира до Уестсайдската магистрала, след това зави на север към Хелс Китчън. Всеки път, щом погледнеше надясно, погледът му бе привлечен от краката ѝ. Слаби и мускулести, те можеха да притиснат силно един мъж около кръста.

Иън пое рязко дъх, когато тя плъзна ръце нагоре-надолу по бедрата си.

— Имаш ли нещо против да пусна отоплението? Малко е студено тук.

Той стискаше кормилото с все сила.

— На мен ми се струва доста топло, но щом искаш.

— Благодаря.

Тя се наведе към центъра на колата, за да се заеме с отоплението.

За съжаление вентилаторите издухаха сладкия ѝ аромат право в лицето му. Вълна на желание премина от ноздрите право към слабините му. Да прекара време насаме с нея беше много лоша идея. Вместо да се снабди с отговори, той получаваше ерекция.

— Как е цялото ти име, Тони?

Тя махна с ръка, без да обръща внимание на въпроса.

— Срегнах Роман в понеделник. Той ми каза, че жена му Шана е смъртна и че още един мъж има смъртна жена.

— Да, Жан-Люк. Присъствах на сватбата му през септември.

— Ако други вампири се женят за смъртни, как ти имаш такива предразсъдъци, дори да излизаш на среща с тях?

— Нямам предразсъдъци. — Погледът му се насочи към златистата кожа на невероятните ѝ бедра. — Намирам някои от смъртните жени за много привлекателни.

Света майко божия, тя кръстоса краката си.

— Просто не разбирам, защо отказваш да се срещаш със смъртни.

— Защото искам да съм честен. С една вампирка, няма да ми се наложи да лъжа за това, кой или какво съм. Искам връзка, изградена на пълна искреност.

Тя сведе поглед към ръцете си, които бяха свити в скута ѝ.

— Без... тайни, а?

— Да. И без осъждания. Една смъртна ще има проблеми да приеме миналото ми, но една вампирка би ме разбрала и няма да вижда вина в нещата, които ми се е налагало да върша, за да оцелея.

Тя погледна рязко към него.

— Имаш предвид това, че си използвал жените за храна и секс?

Той стисна устни.

— Точно за такова осъждане говорех. Признавам, че съм вземал кръв, когато ми е била нужна, но никога не съм се натрапвал на някоя жена.

— Откъде може да си толкова сигурен? Контрол над съзнанието ли използва?

— Аз не съм изнасилвач.

Той зави по Западна 34-та. Обвиненията ѝ поне вършеха добра работа, за да разпръснат похотливите му мисли.

— Няма да те упреквам, че ме разпитваш, след като си била нападната само преди няколко нощи. Сигурен съм, че няма как да не си чувствителна на тази тема.

— Не съм чувствителна. Бясна съм.

— Не ме бъркай с някой Бунтовник. Когато навляза в ума на някоя дама, мога да чуя мислите ѝ и никога не оставам там, където не съм желан.

— Никога не си влиял върху мислите на някоя жена, за да я накараш да ти се подчини?

— Не. Аз използвах контрола над съзнанието, за да ги накарам да си мислят, че съм по-възрастен, отколкото изглеждах.

— Значи, все пак си ги лъгал.

— Проклетото ми лице бе илюзията, Тони, и нямаше как да избягам от него. Караше хората да мислят, че съм на петнадесет години, а вътрешно аз бях напълно зрял мъж. Трябваше да използвам триковете си, за да карам жените да ме виждат по начина, по който исках да изглеждам. Не се гордея със стореното, затова е толкова важно, за мен да съм честен. Друг вампир би ме разбрал.

— Може да си честен и със смъртен.

— Едва ли мога да се приближа до някоя смъртна и да ѝ кажа: „Здравей, аз съм вампир. Искаш ли да излезеш на среща с мен?“ Ще ми се наложи да я лъжа в началото, а отказвам да правя това.

— Има достатъчно жени, които биха излезли на среща с теб точно защото си вампир.

Той спря на червено и се обърна към нея.

— Не искам да ме обичат, защото съм нежив. Не повече, отколкото ти искаш да те отблъскват само защото си смъртна.

Тя погледна настрани.

— Аз... бях прекалено сурова с теб.

— Девойче, ти имаш всички причини, за да бъдеш подозрителна. Почти си загинала преди няколко нощи. Но вампирите, които са те нападнали, вероятно са били жестоки и свирепи, преди да се трансформират. Смъртта не променя човек.

— Тогава ти си бил добър мъж — прошепна тя.

Цялото желание го завладя отново.

— Опитвам се.

Погледите им се срещнаха.

— Какво желаяш повече от всичко на света?

Точно сега, той мислеше, че можеше да се взира в очите ѝ в продължение на век или два. Бяха прекрасни; така, както горяха от гняв, блестяха от веселие или се сгряваха от състрадание.

— Искам да бъда обичан, честно и искрено, обичан заради самия мен. И искам да обичам една жена с цялото си сърце за цял живот. Искам да жадувам за ума ѝ, за тялото ѝ и за компанията ѝ.

Очите ѝ станаха огромни.

— Оу.

Ароматът на топлата ѝ, препускаща кръв изпълни колата и нервните му окончания избухнаха в отговор. Иън се запита дали тя има някаква идея какво му причиняваше. Можеше ли да усети вълните на желание, прииждащи от него?

Да, можеше да се закълне, че тя ги усещаше. Сърцето ѝ биеше все по-бързо. Дишането ѝ бе накъсано. Той се наведе към нея.

— Ти... очите ти — прошепна тя.

Той знаеше, че са се оцветили в червено, защото зрението му бе станало розово. Плъзна ръка около шията ѝ. Тя не се отдръпна. Погледът ѝ се спусна към устата му, той не можеше да устои повече и я целуна.

---

[1] Ластик за коса, облечен в различни видове плат. — Б.пр. ↑

[2] Пшенична или царевична тортиля, пълна със смес от сирене, зеленчуци и др. — Б.пр. ↑

[3] От англ. ез. „Hell’s Kitchen“ в превод означава „Адска кухня“.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Тя се скова леко, но той не се отказа. Иън премести устата си върху нейната, увещавайки я нежно да му отвърне. И тя го направи. Отпусна се и се облегна върху него. Сърцето му запя и той я придърпа по-близо.

Иън захапа леко долната ѝ устна. Устата ѝ се отвори с тиха въздишка, приканвайки го вътре. Той прокара върха на езика си по влажните ѝ сладки устни.

Зад тях изсвири клаксон и двамата подскочиха. Тони ахна и се отдръпна. Иън се обърна напред и осъзна, че светофарът е станал зелен. Натисна газта.

По дяволите, какво правеше? През последните няколко дни се бе убедил, че малко флиртуване няма да навреди на никой. Но целувки? Вече не можеше да отрича. Нарушаваше правилата за необвързаност с персонала и Тони щеше да си навлече големи неприятности, ако това се разчуеше.

Той погледна към нея. Лицето ѝ бе бледо и тя притискаше ръка към устата си.

— Добре ли си?

— Да. Не!

Тони свали ръката си. Той забеляза лекия ѝ трепет, преди да сплете пръсти.

— Не трябваше да... те целувам. Съжалявам.

Тя затвори очи за миг.

— Няма да мислим за това. Или пък да говорим за него. Никога не се е случвало.

Той остана мълчалив, защото знаеше, че не може да се съгласи с това. Щеше да мисли за този миг. Щеше да се повтаря в съзнанието му отново и отново.

— Така или иначе не е от значение — продължи тя задъхано. — Ти си търсиш вампирка. Ние изобщо не си подходяме. Това бе просто... грешка.

Грешка, друг път. Би го направил отново на секундата. Въпреки това се надяваше да не я е изплашил. Напоследък тя бе преминала през много перипетии.

Внезапно тишината бе прекъсната от гръмка музика. Тони го погледна объркано, след това се огледа из колата. Музиката се повтори отново и Иън започна да схваща думите, които пееше певицата.

— Мисля, че идва от чантата ти.

Той посочи към чантата ѝ, която стоеше в краката ѝ.

— О, това е телефонът ми. — Тя издърпа чантата в скута си и го извади. — Карлос смени мелодията. Явно си пада по Пат Бенатар.

— Любовта е бойно поле?

— Мисли се за остроумен — измърмори тя и отвори телефона. — Ало? Карлос! Как може да постъпиш така с телефона ми?

Иън се опита да чуе какво си говорят, но наблизко звучеше полицейска сирена, която му пречеше да долови думите на Карлос.

— Не знам откъде ти е дошла тази идея. — Тони трепна и погледна към Иън. — Връзката ни е чисто професионална.

Вече приближаваха „Палави дяволи“, така че Иън започна да се оглежда за място за паркиране.

— Добре — продължи тя, шепнейки. — Ще говорим по-късно. Чао.

Тони приключи с разговора и прибра телефона в чантата си.

— Нещо не е наред ли? — попита небрежно Иън.

— Не, всичко е наред.

Тогава защо сърцето ѝ все още препускаше?

— Карлос ми изглежда малко... странен.

Тя сви рамене.

— Той е гей.

Иън си припомни огорченото изражение на лицето на Карлос, когато бе излязъл от стаята на Тони.

— Той ли ти каза, че е гей?

— Е, не. Ние решихме, че е, защото се държи като такъв.

— Кой сме ние?

Тя го погледна предпазливо.

— Сабрина и аз. Тя е моята съквартирантка. В момента е на гости при роднини.

Нещо не беше наред; Иън можеше да го усети. Нещо, освен забранената целувка, която бяха споделили. И бе напълно убеден, че Карлос е повече от това, за което се представя.

Той забеляза място за паркиране и отби до бордюра.

— Тони, преди да влезем, трябва да знам — защо имаш апартамент?

Тя отключи предпазния си колан.

— По-добре е от това да живееш на улицата.

— Ти каза, че си приела работата, за да имаш безплатна храна и подслон, но това няма смисъл, щом вече имаш апартамент.

— Да, плащам наем, но договорът е почти изтекъл. Повярвай ми, да имам добре платена работа с всички покрити разходи ме устройва идеално за момента. Това ми дава възможност да си изплатя студентските заеми.

— А съквартирантката ти?

— Тя не е... без пукната пара като мен. Има си хубава сума, която ѝ отпускат всяка година, а щом завърши имаме план да започнем бизнес заедно.

— Значи виждаш тази работа като нещо временно?

— Да. Най-много година. — Тя го погледна разтревожено. — Това не е проблем, нали?

— Конър не ти ли обясни какво става, когато някой смъртен напусне МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс?

— Каза, че ще изтрие спомените ми за вампирите.

— Той ще изтрие спомените ти за всичко. Ще изгубиш цялата година, сякаш никога не се е случвала.

Тони го погледна шокирана.

— Това е... прекалено.

Тя притисна ръка към гърдите си.

Иън знаеше, че трябва да я подтикне да напусне сега. Така щеше да изгуби само няколко дни. Но мисълта да не я види никога повече бе болезнена.

— Ти... ти трябва да напуснеш и да се върнеш към нормалния си живот.

Очите ѝ се изпълниха с непролети сълзи.

— Животът ми не е много нормален. — Тя премигна и изпъна рамене. — И така, отиваме ли в този клуб, или не?

— Отиваме.

Заля го облекчение. Все още не се налагаше да я изгуби. Но успокоението бързо премина в страх. Нещо наистина не бе както трябва. Един смъртен не отхвърля цяла година от живота си просто така. Тя бе намислила нещо. И, по дяволите, той щеше да открие какво е то.

Щеше да изгуби цяла година от живота си? Тони бе вцепенена от шок, докато вървеше заедно с Иън. Хвърли бърз поглед към него. За бога, беше го целунала! Бе целунала вампир. И бе останала жива, за да го разкаже.

Той дори нямаше вкус на кръв. О, по дяволите. Тя можеше да изгуби цяла година от живота си? Това бе прекалено, за да се поеме наведнъж. Как можа да го целуне? Отблъсна мисълта настрани и се съсредоточи върху другото нещо, което я подлудяваше — това, че щеше да изгуби цяла шибана година от живота си!

Проклет да е Конър. Той покри тази част. Сигурно бе решил, че тя щеше да остане на тази работа завинаги. Но двете със Сабрина имаха планове. Големи планове, по дяволите.

А тя бе целунала Иън. Една внезапна мисъл я накара да трепне. Дали Карлос я бе видял през малката си шпионска камера? Нищо чудно, че се обади след това. Вероятно е искал да се убеди, че тя е добре. Все пак, току-що бе сключила устни с един вампир. И какви устни само. Този мъж със сигурност знаеше как да се целува. Разбира се, бе имал векове да усъвършенства техниката си.

След това бе толкова мил и ѝ се извини. Защо не можеше да е смъртен? Щеше да се влюби в него на секундата. Отново погледна към Иън. Дали можеше да се влюби в него, въпреки че бе вампир?

Той я поведе към една тъмна алея.

— Входът е скрит, за да не се опитат да влязат смъртните.

Тя забеляза една червена врата на приглушената светлина с огромен пазач отпред. Охранителят кимна на Иън и отвори вратата.

— Чакай малко — каза той и вдигна мускулестата си ръка. Малките му очички се фокусираха върху Тони и мъжът сякаш подуши въздуха. — Момичето не може да влезе. Тя е...

— Тя е с мен, Хюго.

Иън сложи ръка върху раменете ѝ и я вкара в клуба.

Силна музика заглуши слуха на Тони, а мигащите светлини я заслепиха за момент. Значи това бе нощен клуб за вампири. Изглеждаше напълно като обикновен клуб. Тя се завъртя така, че камерата да може да изпрати картина в апартамента на Карлос. Той записваше всичко там.

Тони видя група леко облечени жени, които се притискаха близо до сцената, където се въртеше един здравеняк, а блестящата му червена прашка искреше под светлините. Е, Карлос щеше да се зарадва да види това. Освен танцъора, почти всички в клуба бяха жени. Дори барманът и диджеят.

Забеляза няколко вампира да стоят на масите и да пият нещо червено от чаши. Кръв, без съмнение, но дали една снимка щеше да е доказателство за съществуването на вампирите? Можеше да изглежда като снимка на обикновени хора, пиещи червено вино.

— Мога ли да ти взема нещо за пиене? — Иън се усмихна, когато тя направи физиономия. — Тук имат и некървави питиета.

— Тогава може една диетична кола. Утре имам изпит. — А сега беше на мисия, затова трябваше да е с бистро съзнание. — Не мога да остана много дълго. До десет трябва да съм си вкъщи.

— Мога да те телепортирам, когато пожелаеш.

Той я поведе към масите.

До бара внезапно се появи една жена с телефон до ухото. Тя затвори и се втурна към сцената.

— Какво беше това?

Тони се обърна, за да проследи движението, но не бе сигурна дали камерата бе хванала всичко.

— Когато някой вампир се телепортира тук за първи път, се обажда по телефона — обясни Иън. — Използват го като маяк, за да са сигурни, че ще дойдат на точното място.

— О! — Тя се зачуди дали се е обърнала достатъчно бързо, за да хване вампира в действие. — Тук има ли дамска тоалетна?

— Да, ето там. — Той докосна рамото ѝ. — Бъди внимателна.

— Мислех, че тези вампири се хранят само със синтетична кръв.

— Така е, но след няколко чаши Криски и Кървава бира, може да са пияни и да не са на себе си.

— Страхотно.

Щом се запъти към тоалетната, тя улови погледите, хвърлени крадешком и лекото трепване на ноздрите на вампирите, щом улавяха миризмата ѝ. Почувства се като ходещо предястие.

Влезе в тоалетната и откри една красива блондинка да се конти пред огледалото. Не, това не бе огледало, а голям телевизор. На стената имаше две камери, които бяха насочени към мивките. Разбира се. Дигиталната технология бе единственият начин, по който вампирите можеха да се видят.

Блондинката се обърна към нея и сбръчка вирнатия си нос.

— Господи, как влезе тук? — попита тя с високомерен британски акцент.

— Беше невероятно. Бутнах вратата и тя се отвори.

— Нямах предвид тази стая, глупачке — продължи русокосата вампирка. — Аз съм една от собственичките на това заведение и тук не допускаме от твоя род.

— О, прощавайте, Ваше Височество. — Тони се сдържа да направи реверанс. — Мислех, че това е свободна държава.

— Какво става тук? — една червенокоса жена излезе от една от кабинките. — Здравсти, Памела — тя погледна към Тони и подуши. — Как е успяла да влезе тук?

— Точно това искам да знам и аз — изсъска Памела. — Казала съм хиляда пъти на Хюго да не пуска смъртни вътре.

— Дойдох с Иън МакФий. — Тони погледна към арогантните вампири. — Аз съм охраната му, което означава, че мога да сритам нечий задник.

Памела се разсмя.

— Иън никога не би позволил една жена да му бъде охрана. Всъщност никога не би му трябвала охрана.

— Иън МакФий ли каза? — попита червенокосата. — Не е ли това онзи великолепен мъж от „Свободни в града“?

— О, боже мой! — от другата кабинка изскочи една брюнетка. — Иън МакФий е тук? — тя погледна към Тони. — Може ли да се запозная с него?

— Аз също искам да се запозная с него — червенокосата се приближи до Тони. — Можеш ли да го уредиш?

По дяволите, вече не се чувстваше като предястие, а като сводник. Бодна я ревност, но тя не ѝ обърна внимание. Онази целувка

бе грешка. Иън не бе нейният тип. Предпочиташе мъже, които бяха живи, по дяволите. Затова трябваше да приеме факта, че той щеше да излиза с други вампирки. Някоя от тях щеше да го целува от сега нататък.

— Аз познавам Иън прекрасно — похвали се Памела. — Той ме охраняваше, когато бях част от харема на Роман Драганести.

Брюнетката се обърна към Памела.

— Наистина ли е толкова хубав?

— И богат? — добави червенокосата.

— Елате с мен. Ще ви запозная. — Памела се ухили победоносно на Тони и тръгна към вратата. — Знаете ли, имам интересна теория, що се отнася за Иън.

— Каква е? — попита брюнетката щом тръгна след нея.

— Вярвам, че той е петстотингодишен девственик — обяви Памела.

— Не за дълго — прошепна червенокосата.

Щом трите жени излязоха от стаята, след тях се разнесе кикот.

— Не си измихте ръцете! — извика след тях Тони.

Тя стисна зъби. Как можеше Иън да ги предпочита? Сега поне стаята бе празна и тя бе съвсем сама. Премести се извън обхвата на камерите и се обади на Карлос.

Можеше да изгуби година от живота си. Тази мисъл не спираше да я преследва. Това не бе честно, по дяволите! Тези вампири живееха в продължение на векове, а нейният живот бе прекалено кратък. Как можеха да ѝ откраднат година от него?

— Ало? — отговори Карлос.

— Видя ли как се телепортира вампирът?

— Menina, в клуба ли си вече?

— Да. Не гледаш ли?

— Не, ще видя видеото по-късно. Сега пътувам към Уестчестър.

Тони ахна.

— Отиваш в къщата на Проктър?

— Не се тревожи. Няма да разберат, че съм там. Приключих с проверката на финансовото им състояние. Чичо Джо има лошия навик да ходи до Атлантик сити.

— Откъде знаеш?

— Кредитните карти оставят следи, скъпа.

— Но откъде ти знаеш как да...

— Харесва ли ти новата ти мелодия? — прекъсна я той.

— Не. Смъртта ти ще е бавна и болезнена.

Той се разсмя.

— Сега не се притеснявай за видеото. Записвам го в апартамента си. Ти просто хвани тези немирни вампири да правят нещо вампирско, става ли?

— Добре. — Значи той не бе видял как Иън я целуна. — Карлос, когато приключи да работя за тях, те ще изтрият паметта ми. Няма да си спомням нищо!

Последва пауза.

— Копелета — измърмори Карлос. — Не се тревожи. Ако изтрият нещо, аз ще ти кажа какво е станало. Ти само намери доказателството, което ни трябва възможно най-бързо. Така ще изгубиш само няколко дни.

Тони щеше да загуби много повече от няколко дни. Щеше да изгуби всичките си спомени за Иън. И онази целувка. По някаква странна причина това караше сърцето ѝ да се свива в гърдите.

— Добре ли си, скъпа? — попита Карлос.

— Това наистина е много гадно.

Тони затвори телефона и се върна в клуба.

ГЛАВА 9

Иън поръча една Кървава бира и диетична кола на бармана.

— Тук ли е Ванда? — попита той и подаде на Кора Лий банкнота от десет долара.

— Ето там. Изглежда някой пак я е раздразнил.

Иън погледна към сцената. Музиката бе спряла и тълпа от вампирки се бяха събрали да наблюдават как Ванда крещи на танцьора.

— Това не е бардак! — викаше тя. — Уволнен си!

— Още един танцьор си замина. — Кора Лий размаха ръце във въздуха. — Ехо, Ванда! Иън е тук!

Тълпата се обърна едновременно.

— Това Иън МакФий ли е? — попита една от дамите.

— Със сигурност — извика Кора Лий. — Елате да го хванете!

Тълпата тръгна към него. Иън преглътна.

Кора Лий се изкиска, а след това прошепна:

— Изглежда, че желанието ти ще се изпълни. Тази вечер със сигурност ще ти излезе късметът.

— Иън! — извика Памела. — При мен има две дами, които искат да се запознаят с теб.

Тя посочи към жените, които я придружаваха.

— Ние го видяхме първи! — извика една жена от тълпата и всички се втурнаха към него.

— По дяволите — каза Иън и подпря гръб на бара.

— Назад! — Ванда отмота камшика от кръста си и изплющя леко с него към тълпата. — Чухте ме! Подредете се и изчакайте реда си!

Жените се засуетиха да направят опашка. Иън трепна от блъсканиците и ругатните, които последваха. Те се държаха повече като борци, отколкото като дами. И бяха повече от петдесет.

Ванда се ухили на Иън.

— Не е ли страхотно? Профилът, който ти създадох, е невероятен! Всяка иска да излезе с теб.

— Не мога да изляза на среща с петдесет жени за една вечер.
— Разбира се, че можеш. — Тя намота камшика обратно около кръста си. — Наричат се бързи срещи.
— Но аз вече казах на три жени, че ще се срещна с тях тук.
Ванда не обърна внимание на това.
— Ще ги оставим да минат първи. — Тя се обърна към Кора Лий. — Нямах ли кухненски таймер?
— Да — отвърна тя и й подаде бял пластмасов таймер.
Ванда го постави на масата.
— Ще дадем на всяка по пет минути.
— Това ще отнеме часове.
Иън донесе питиетата на масата.
— Да не би да имаш нещо по-добро за вършене? — Ванда забеляза диетичната кола. — За какво ти е смъртното питие?
— Доведох Тони с мен. Тя е новият охранител от дневната смяна в къщата.
Ванда го погледна изненадано.
— Тя? Конър е наел жена?
Само преди нощи Иън се бе чувствал също толкова шокиран, но сега му се искаше да я защити.
— Тя е отличен боец.
Ванда го погледна със съмнение.
— Представям си някоя огромна жена с една вежда, която гълта стероиди като бонбони.
Иън се стегна.
— Не! Тя е...
— Хей, Иън! — една жена извика от другия край на клуба. — Какво стана със срещата ни? Говорихме по телефона миналата вечер. Не си ли спомняш?
— Да — той се опита да си спомни гласа ѝ. — Ти си Сторми?
— Темпест — в очите ѝ блестеше раздразнение. — А това са Мунбийм и Синди. — Тя посочи към жените до нея. — Говорихме с теб снощи. Имаме предимство!
— Може да дойдете най-отпред на опашката — разреши Ванда.
— Иън ще започне скоро.
Той изстена. Какво щеше да каже на всички тези жени?
— Защо има толкова много?

— Ти си с профил номер едно в „Свободни в града“ — гордо каза Ванда. — Всеки е чул за теб.

Иън трепна.

— Искях двамата да поговорим за това. Конър е ядосан, че си дала адреса и номера на градската къща на Роман.

— Конър е едно старо мрънкало. На жените им трябва начин да се свържат с теб.

— Разбирам това, но поради причини, свързани със сигурността е опасно местоположението ни да се знае от толкова много хора. Не ни трябва някои фанатични почитателки да се опитат да ме видят, особено през деня. Твърде рисковано е.

— Добре, добре. — Ванда разроши щръкналата си пурпурна коса. — Ще сваля адреса от сайта.

— Също така и телефонния номер. Могат да ми оставят съобщения в „Свободни в града“.

— Добре — намръщи се Ванда. — Но се правиш на трудно достъпен.

— Ей, какво става?

Един вампир, облечен в скъп костюм, се запъти към тях и намигна на опашката от чакащи жени.

— Здравейте, дами.

— Здравсти, Грегори — отвърнаха му в хор те.

Иън бе впечатлен. Грегори познаваше всички тези жени?

— Какво става тук? — Той целуна Ванда по бузата. — Да не се нареждаме за заешкия танц?

— Иън ще участва в бързи срещи тази вечер. — Ванда сниши гласа си до шепот. — Той търси истинската си любов.

— Ах. — Очите на Грегори блестяха, докато наблюдаваше Иън. — Трябва ли да ги подготвя за теб?

Иън се намръщи.

— Достатъчно трудно е да си чаровен веднъж, но петдесет пъти поред?

— Можеш да се справиш, братко. Просто бъди себе си.

Иън се намръщи още повече.

Грегори трепна.

— Може да се опиташ да се усмихнеш. Нали знаеш, дамите харесват мъже с чувство за хумор.

— Обречен съм.

— Успокой се, пич. Аз ще... — Грегори се вцепени. — Господи, само я виж. Тя е истински ангел.

Иън погледна по посока на изумения поглед на Грегори. Тони.

— Тя е моя — каза той, но се усети и допълни: — Имам предвид, че тя е моята охрана.

— Тя е пазачът, който е наел Конър? — попита Ванда.

Грегори изсумтя.

— Да, мога да видя защо я е назначил.

— Красотата ѝ няма нищо общо — отсече Иън. — Тя е отличен боец, много е храбра и умна.

— О! — Грегори погледна любопитно Иън. — Разбирам.

Иън усети как лицето му пламва. Може би бе прекалил малко.

— Всъщност ще ти бъда благодарен, ако я наглеждаш, докато съм зает.

— Разбира се. Няма проблеми, брато.

Тони огледа дългата опашка от жени, докато доближаваше.

— Мислех, че имаш само три срещи.

— Сега имам няколко повече — оплака се Иън, когато застана до нея. — Искам да те запозная с някои от приятелите ми. Това е Ванда. Тя ръководи „Палави дяволи“.

— И създава очарователни профили — добави с усмивка Тони и протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем. — Ванда стисна ръката ѝ. — В момента работя върху друг проект, който ще направи Иън още по-известен.

Той преглътна трудно.

— Това не е необходимо.

— Разбира се, че е. Трябва да открием истинската ти любов. — Ванда го потупа по бузата. — Ще те видя по-късно — каза тя и се запъти към офиса си.

— А това е Грегори — Иън посочи към него. — Той е вицепрезидент на маркетинговия отдел на Роматех.

— За мен е удоволствие да се запознаем. — Грегори взе ръката ѝ и я целуна. — Чух за теб. Майка ми, Радинка, каза, че двете с Шана ще дойдат да те видят утре.

— О, точно така — усмихна се Тони. — Ще дойдат с Хауърд, за да му помогнат да наглежда нещата, докато си вземам изпита.

Иън се намръщи при думите ѝ.

— Е, братле, не е ли време да се захващаш за работа? — кимна Грегори към дългата опашка от жени.

Иън преглътна. Работа бе точната дума. Да флиртува с Тони бе забавно, но мисълта да очарова всичките тези жени му се струваше като проклета задача.

— Първо ми трябва едно питие.

Той седна и отпи от Кървавата си бира.

Грегори издърпа един стол от масата, за да може Тони да седне.

— В кой колеж ходиш?

— НЙУ — каза тя и седна.

Грегори седна до нея.

— И аз получих там магистратурата си по търговия.

— Аз взех бакалавърска степен оттам.

Чувствайки се забравен и не достатъчно образован, Иън изпи още от Кървавата си бира. По дяволите, той трябваше да ѝ издърпа стола.

Грегори се наведе към нея.

— Ей, старият професор Хъдгинс все още ли е там? Нисък, плешив, носи папийонки. Изглежда и говори като Елмър Фуд. *Днес учим за високите лихвени проценти или кледитните калти.*

Тони се разсмя и смехът ѝ прозвуча като музика от рая. Но Иън бе наясно със засилващите се мънкания и проклетия. Петдесетте вампирки бяха бесни. Без съмнение не им допаднаше да чакат, докато той разговаряше с една смъртна.

Тони най-накрая спря да се смее и погледна към Иън.

— Грегори се превъплъщава страхотно в образ. Наистина е забавен.

— Взех ти питие.

Е, това беше екстра, скастри си се той.

— Благодаря ти.

Тони отпи от колата.

— Какво чакаме, по дяволите? — извика Темпест от началото на опашката.

Иън изстена вътрешно.

— Местните станаха нервни — каза Тони.

Тя погледна към бара и внезапно подскочи на крака, щом две жени се телепортираха.

— Добре ли си? — попита Иън.

Тя седна отново.

— Май съм малко... нервна да съм тук.

— Ела да танцуваме — предложи Грегори. — Ще кажа на диджея да се върне на работа.

Той се запъти към дансинга. Тони го наблюдава как се отдалечава.

— Грегори вампир ли е?

— Да, много млад. Бе трансформиран след изобретяването на синтетичната кръв, така че е пил кръв само от бутилка.

Тони се намръщи, щом силна, вибрираща музика изпълни пространството.

— О, боже, не. Диско?

— Грегори го обожава. Ще останеш ли с него, докато си готова да си тръгнеш?

— Мога да се грижа сама за себе си.

— Тони. — Иън се наведе напред. — Зад теб има петдесет вампирки, всяка от които те гледа кръвнишки. Моля те, остани с Грегори.

Тя погледна през рамо.

— Добре, разбирам какво имаш предвид. Ще ида да... танцувам буги. — Тя се изправи и приглади миниатюрната си пола. — Късмет със срещите ти. Макар че мога да кажа, че си губиш времето.

С високо вдигната глава тя мина покрай зяпащите я жени, като ангел, който не се бои от тъмните сили около нея. Но защо си мислеше, че срещите му са загуба на време? Да не би да смяташе, че е невъзможно да намери любовта?

— Ей! — извика Темпест. — Може ли вече да започваме?

— Да, нека да започваме.

Иън включи таймера.

Темпест забърза напред, прегърна го през врата и го целуна по бузата.

Иън махна ръцете й.

— Ще седнеш ли, ако обичаш?

— Разбира се.

Тя се настани в скута му.

— Какво правиш, девойче?

— Сядам — тя спусна лакираните си в черно нокти по гърдите му. — Знаеш ли защо ме наричат Темпест^[1]? Дива съм като ураган.

— Мислех, че можем първо да поговорим. Нали се сещаш, затишието преди бурята?

Тя издърпа кожената връзка от косата му и прокара пръсти по скалпа му.

— Защо не изпратиш другите момичета да си ходят? Искам да бъда влажна и дива с теб — каза тя и сграбчи косата му.

— Все още не те познавам — отвърна Иън и освободи пръстите й.

— Какво има да се знае? — захапа го тя за врата.

— Ами, ъмм... с какво се занимаваш, за да преживяваш?

Тя се изкикоти ниско и гърлено.

— Аз не живея, глупаче, аз съм нежива.

— Да, но все пак всички имаме сметки за плащане.

— Ако имам нужда от нещо, просто си го вземам. — Тя захапа ухото му. — Точно сега се нуждая от теб.

— Какво имаш предвид с това, че просто си го вземаш?

— Вземам неща от смъртните. Пари, дрехи, каквото и да е.

— Ти крадеш от тях?

Тя седна назад и въздъхна нетърпеливо.

— Не е кражба, ако те не осъзнават какво се е случило. Толкова е лесно да си поиграеш с умовете им. Например имам страхотен апартамент, защото домакинът си мисли, че плащам наем за него.

Защо бе решил, че всички вампири са като него?

— Опасявам се, че не си пасваме.

— Какво означава това?

Той я вдигна и я остави на крака.

— Беше ми приятно да се запознаем.

— Зарязваш ли ме? — извика тя. — Никой не ме зарязва!

Плисна остатъка от колата на Тони в лицето му, след това се отдалечи, проклинайки под нос.

Иън избърса лицето си със салфетка. Една мина — остават още четиридесет и девет. Може би Тони бе права и той си губеше времето.

Погледна към дансинга. Грегори въртеше ханш и размахваше пръст нагоре и надолу. Смеейки се, Тони имитираше движенията му.

Иън въздъхна и покани втората си дама.

Красива блондинка пристъпи към него.

— Здравсти, помниш ли ме? Аз съм Мунбийм.

— Как си? — той седна и нагласи таймера.

Жената седна срещу него.

— Предполагам, че трябва да ти разкажа за себе си. Аз съм Водолей.

— Това е хубаво.

— Родена съм през 1950 година. Името ми беше Мери. Скучно, знам. Родителите ми бяха толкова закостенели. Избягах от вкъщи, когато бях на шестнадесет, за да протестирам срещу войната. Наистина мразя войната.

Сега май не беше много добър момент да спомене, че е воин. Иън забеляза, че Грегори върти Тони.

— Естествено отидох в Сан Франциско. — Мунбийм се заигра с мънистата около врата си. — Там се случваше всичко, сецаш се.

— Какво се е случило? — попита Иън.

— Всичко, човече. Силата на цветята. Правете любов, а не война. Аз съм истински противник на насилието от всякакъв вид.

— Тогава ти никога не би манипулирала или измамила някой смъртен, за да спечелиш за негова сметка?

— Не. За бога. Това е толкова вредно за кармата.

Иън кимна. Тази можеше и да има потенциал. Поне, изглежда, притежаваше морал.

— И така, ето ме мен там, вземах си наркотиците и се наслаждавах на страхотна оргия, когато този мъж се появи от нищото и ме захапа по врата! Наистина бях напълно скапана, когато се събудих.

Иън премигна.

— Ясно.

Погледът му се върна обратно на Тони. Всеки път, когато някой се телепортиреше, тя подскачаше и се обръщаше към него. Вероятно телепортирането я плашеше? Ако беше така, трябваше да я закара до тях. Мисълта, да се измъкне от клуба, изглеждаше страхотна.

Таймерът иззвъня и той осъзна, че Мунбийм все още говореше. Иън се изправи.

— Опасявам се, че времето ни изтече.

— Добре. Мир.

Тя го прегърна и се отдалечи.

Иън посочи на Синди да мине напред. Младата жена се впусна в изброяване на дългия си списък от две хиляди и тринадесет гаджета, докато вниманието на Иън се върна към дансинга. Музиката стана по-бавна и Грегори прегърна Тони. По дяволите, той каза на Грегори да я наблюдава, не да я опипва.

След още два разговора, Ванда бавно се доближи до него.

— Направих го! Всичко е готово.

Стомахът му се сви в очакване, докато се изправяше на крака.

— Какво си направила?

— Не бъди толкова притеснен. Ще бъде страхотно. Утре вечер, в полунощ, Корки Кърант ще дойде тук!

— Онази баракуда? — всеки знаеше, че репортерката от „На живо с неживи“ бе безпощадна. — Защо ще идва тук?

— За да те интервюира! — обяви Ванда.

Иън отстъпи назад.

— Ванда, не. По дяволите, не.

— Ще бъде забавно! Повярвай ми.

Той поклати глава.

— Нищо добро няма да излезе от това. Тази жена е чудовище.

— Не бъди толкова мрънкало! — Ванда го бодна в гърдите. — Шоуто на Корки се излъчва в цял свят. Всеки вампир на земята може да го види. И да види моя клуб. Това е брилянтно!

— Кое е брилянтно? — Грегори се доближи към тях заедно с Тони.

— Иън ще гостува в „На живо с неживи“ — похвали се Ванда. — Ще дойдат утре да го интервюират.

— Ще те дават по телевизията? — попита Тони.

— По ДВК — каза Ванда.

— Дигиталният вампирски канал — обясни Иън. — Има го в къщата. Но аз няма да се появя в шоуто.

— Разбира се, че ще го направиш — изсъска Ванда. — Работя върху това в продължение на часове. Всичко е уредено.

— Бъди внимателен с Корки Кърант — предупреди го Грегори.

— Коя е тя? — попита Тони.

— Звездата на шоуто — Грегори изви ръце пред гърдите си. — Тя има най-големите... — Иън го блъсна с лакът, — реклами — завърши Грегори.

— Готова ли си да се прибиращ? — Иън попита Тони. — Мога да те закарам.

Ванда го хвана за ръката.

— Никъде няма да ходиш. Всички тези жени чакат за възможност да се срещнат с теб.

— Аз мога да телепортирам Тони — предложи Грегори.

— Но тя може да не желае да се телепортира — запротестира Иън.

— Всичко е наред. — Тони му се усмихна успокоително. — Нямам търпение да те видя по телевизията.

Иън въздъхна. Може би трябваше да се съгласи. Не искаше да разочарова Ванда или Тони. И колко лошо можеше да е в действителност?

— Грегори, мога ли да разговарям насаме с теб?

— Разбира се — Грегори тръгна с него. — Какво има?

— Аз... ъмм... помислих си, че може да ми дадеш някакъв съвет.

— Срещите ти не вървят ли добре? — прошепна Грегори.

— Имам чувството, че провеждам интервю за работа. Не усещам връзка с тях. — Не и както, когато го правеше с Тони.

Грегори постави ръка върху рамото на Иън.

— Пич, можеш да се справиш. Трябвало е да очароваш дамите, за да можеш да се храниш всяка вечер в продължение на векове.

Иън въздъхна.

— Никога не съм бил много изискан в това. Никой не очакваше да бъда. Изглеждах толкова млад, въпреки че вътрешно се чувствах стар. А сега изглеждам по-възрастен, но вътрешно се чувствам като младок. Не знам какво да кажа.

— Трябва просто да потренираш върху уменията си за общуване. Първо, упражнявай се да бъдеш добър слушател. Жените обичат да говорят за чувствата си. Дори да мислиш, че е абсолютно скучно, кимай с глава и продължавай да слушаш.

— Добре.

— Трябва да отвръщаш с реплики като: „Колко интересно. Разкажи ми още.“

— Колко интересно — повтори Иън. — Разкажи ми още.

— Точно това е. Ето още една много добра. „Ти си напълно права. Колко умно от твоя страна.“ Жените обичат да хвалиш интелигентността им.

— Добре. — Иън повтори репликите. — Благодаря ти.

Той се върна до масата с Грегори. Ванда бързаше към офиса си.

— Лека нощ, Иън — срамежливо се усмихна Тони.

— Лека нощ, Тони.

Господи, той искаше да я докосне. Искаше да я целуне отново.

Грегори го удари по гърба.

— До скоро, пич. Да вървим, Тони.

Той я поведе към дансинга. Въздишайки, Иън посочи на следващата жена да мине напред.

— Здравсти, аз съм Ейми.

— Моля, заповядай.

Иън погледна към Грегори. Той държеше Тони близо до себе си. Беше необходимост, когато се телепортираш с някой смъртен, но знанието за това не го направи по-лесно за гледане.

— Боже, когато видях снимката ти в интернет, реших, че изглеждаш секси — започна Ейми. — Но се заклевам, че на живо изглеждаш още по-добре!

— Колко интересно — измърмори Иън. — Разкажи ми повече.

По дяволите, Тони постави ръце около врата на Грегори.

— Искаш да говоря за това колко си красив? — попита Ейми. — Това не е ли малко суетно.

— Напълно си права. Колко умно от твоя страна.

— Нещастник! Аз се махам — каза тя и си тръгна.

Той изстена. Тази дяволска нощ нямаше да свърши никога.

Тони и Грегори пристигнаха на задната веранда на градската къща и тя използва специалния си ключ, за да деактивира алармата и да отвори вратата. Той ѝ пожела лека нощ и се телепортира обратно в Палави дяволи за още танци. Беше странно, но тя всъщност се бе забавлявала във вампирския клуб.

За разлика от Иън. Той бе изглеждал нещастен. Не ѝ се искаше да си признае, но част от нея се радваше на страданието му. Теорията

му, че само един вампир би го разбрал, бе толкова грешна. Онези, пиещи кръв фръцли, не бяха достатъчно добри за него.

Тя забърза нагоре към стаята си, за да се измъкне от камерите за наблюдение. Пусна чантата си на леглото и набра номера на Карлос.

— Къде си сега?

— Върнах се в апартамента си преди пет минути — отговори той. — Гледах записа на камерата. Екранът стана черен за няколко секунди.

— Това беше телепортиране. Дава ли ни доказателството, от което се нуждаем?

— Не, изглежда като неизправност на камерата. Това, което виждам луксозната ти стая ли е?

— Да — Тони откачи камерата от елечето си и я изключи.

— Хей! — протестира Карлос по телефона. — Искан разходка из къщата.

— А аз искам да си легна. — Тя пусна камерата в шкафчето си. — Не съм сигурна дали хванах някой вампир да се телепортира, защото те просто изкачаха без никакво предупреждение. Беше доста обезсърчаващо.

Но не чак толкова, колкото да гледа как всички онези ужасни вампирки се хвърлят на Иън.

— Не знам — отвърна Карлос. — Ще трябва да прегледам записа.

— Ако това не е свършило работа, имам друга идея. — Тони отвори гардероба срещу леглото си. Вътре имаше телевизор, който тя не си бе правила труда да включи досега. — Вампирите имат своя собствена телевизия, наречена ДВК.

— Наистина ли? На коя честота е?

— Не знам — тя включи телевизора. — Това прилича на реклама. Нещо, наречено Вампос. Драже за след вечеря, за да се отървеш от кървавия си дъх.

Карлос се разсмя.

— Говоря ти сериозно. Сега има един прилеп, който пърха с криле. Под него пише — ДВК, денонощно, защото винаги е нощ някъде по света.

— Звучи интересно. Ще се опитам да го хвана.

— Сега започва някакъв сапунен сериал. „Когато вампир се превърне“. Ако запишем това, няма ли да имаме доказателство за съществуването на вампирите?

— Не съвсем — каза Карлос. — Не е необичайно да има вампирски предавания по телевизията на смъртните.

— Ами рекламите?

— Постоянно виждаме говорещи гущери и пещерни човеци в рекламите. Това не ги прави реални.

— Мисля да не се съглася с последното. Излизала съм с няколко пещерняци.

Тони изключи телевизора и се зачуди как ли се справя Иън. Дали е открил блестящата си, звездна принцеса? Дали тя е толкова прекрасна, че той вече е забравил за целувката, която двамата споделиха?

— Merda — прошепна Карлос. — Не мисля, че записът от клуба ще ни помогне. Всеки път, когато се обръщаш, за да видиш телепортиращия се вампир, картината се размазва.

— По дяволите.

Как, за бога, щяха да докажат съществуването на вампирите?

— И се опасявам, че имаме и друг проблем — каза Карлос. — Открих къщата на семейство Проктър.

— Така ли? Какво стана?

— Разговарях с прислужницата, Мария. Тя е от Колумбия и за моя радост испанският ѝ е доста добър. Жената ми каза, че обаждането ти е разтревожило много Проктърви.

— Боже — Тони метна ботушите си в гардероба. — Тя каза ли ти дали Сабрина е добре?

— Била е заключена в стаята си на горния етаж. Мария я е видяла два пъти, през които била заспала.

— Страхувам се, че чичо ѝ я е дрогирал.

— Права си. Мария каза, че ѝ давал Халдол. Това е силен антипсихотик. Служи да държи хората в безсъзнание.

— Това е ужасно.

Тони закри из стаята.

— Става все по-зле. Докато стигна там, Проктърви бяха събрали нещата на Сабрина и я бяха отвели някъде. Мария каза, че са говорили нещо за психиатрична болница.

— О, не! — Тони падна на леглото. — Защо правят това?

— Не съм напълно сигурен, но можеш да се обзаложиш, че има нещо общо с парите, които Бри ще наследи. Утре ще открия нещо повече. Имам среща с Мария.

— Среща? Но ти не си ли...?

— Работа под прикритие — обясни Карлос. — Проктъррови винаги дават петък вечер на Мария, защото обичат да излизат. Затова ще я убедя да ме пусне в офиса на чичо Джо. Не мисля, че ще е много трудно. Тя го мрази, защото я щипе по задника, когато жена му не гледа.

— Какъв прекрасен човек.

— Ще ти се обадя утре вечер. Да се надяваме, че ще мога да разбера в коя болница са завели Сабрина.

— Надявам се. Благодаря ти, Карлос.

Тони затвори телефона. Горката Бри. Ако бе затворена в някоя психиатрия, щеше да се наложи да я освободят по някакъв начин. Карлос щеше да помогне.

Тони пое дълбоко дъх. Бе се провалила с баба си и вината не я напускаше оттогава. Нямаше да разочарова Сабрина.

Йедрек Янов се излежаваше в стола си с крака върху бюрото и гледаше ДВК. Той не можеше да повярва, колко информация бе събрал. Говорителят на Нощните новини в действителност бе обявил, че вампирите все още нямат идея къде се намира злият военачалник Касимир. Йедрек се надяваше Касимир да гледа. Той обичаше да го наричат зъл военачалник.

След това започна предаване, наречено „На живо с неживи“ и водещата с огромен бюст обяви, че Роман Драганести и смъртната му жена очакват второто си дете през месец май.

Йедрек изсумтя. Защо да плаща на шпиони, когато можеше да научи толкова много безплатно? За нещастие, сега започна тъпата сапунена опера. Той изключи телевизора и свали краката си от бюрото. Взе снимките, които Юри му бе донесъл миналата нощ и се разрови из тях.

От ъгъла на офиса се чу хленчещ звук. Надя все още плачеше.

— Млъкни. Не мога да се съсредоточа, когато хленчиш.

Тя се сви.

— Липсват ми приятелите.

Разбира се, че ѝ липсваха. Но първата стъпка в пречупването на кучката бе изолацията. Той я караше да стои в ъгъла цяла вечер.

— Разреших ли ти да говориш?

По лицето ѝ се спуснаха сълзи.

— Толкова съм гладна.

Разбира се, че беше. Той се бе нахранил по-рано тази вечер, пи до насита от една смъртна точно тук, докато Надя бе принудена да гледа. И да остане гладна.

— Казах на Юри да ми доведе нова закуска. Блондинка. Може и да те оставя да хапнеш този път.

— Да, моля те.

— А когато свършиш с храненето, ще убиеш блондинката, за да ми доставиш удоволствие.

Лицето на Надя пребледня.

— Ако искаш да се храниш, ще трябва да я убиеш.

Раменете ѝ се разтресоха.

— Да, сър.

— Да, господарю.

---

[1] Tempest (от англ. ез.) в превод означава „силна буря“. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 10

— О, боже мой — прошепна Тони, щом погледна през шпионката на входната врата.

Беше девет часа петък сутрин, уговореното време за детегледачките, но Тони се съмняваше, че двете момичета с коси на розови райета бяха Шана Драганести и майката на Грегори. Те отново почукаха на вратата.

Тони включи интеркома.

— С какво мога да ви помогна?

— Къде е Иън? — настоя да узнае едно от момичетата. — Опитахме се да му се обадим, но всеки път се свързваме с телефонния секретар.

— Да — съгласи се другото момиче. — Той каза, че не е свободен, но ние не вярваме. Искаме да го видим!

Тони изстена. Съобщението, което Иън бе оставил на телефонния секретар не вършеше работа. Някои от почитателките му прибягваха към по-отчаяни тактики.

— Моля, върнете се отново довечера.

— И да оставим конкуренцията да стигне първа до него? Няма начин!

Конкуренцията? Тони влезе във всекидневната и погледна през прозореца.

Господи! Имаше още дузина момичета, които обикаляха по тротоара. Те размахваха плакати из въздуха. „Избери мен, Иън!“, „Иън е толкова секси!“ Едно от момичетата имаше блестяща корона и плакат, на който пишеше: „Аз съм звездната принцеса на Иън!“

— О, боже мой! — Тони извади телефона от джоба си и се обади на Хауърд.

— По дяволите — измърмори той. — Сигурно са взели адреса преди Ванда да го махне. Почти стигнахме. Ще паркирам отзад. Ще се видим след няколко минути.

— Добре — Тони затвори, след това събра нещата си за училище в кухнята.

Скоро дочу гласове на задната веранда. Надникна през прозореца и видя Хауърд да подхвърля ключове в ръцете си. Зад него бяха възрастна жена с прошарена коса и млада блондинка, които носеха големи пазарски торби. Едно малко момче стоеше наблизко.

Тя изключи алармата и отвори вратата.

— Здравейте. Благодаря, че дойдохте.

— Няма проблем. — Хауърд се запъти към кухнята и мина направо към фойето. — Ще видя дали мога да разкарам момичетата, които се навъртат отпред.

— Добре. — Тони се обърна да помогне на по-възрастната жена да остави торбите на масата. — Вие трябва да сте Радинка.

— Да, благодаря ти. — Радинка взе ръката ѝ и я заоглежда любопитно. — Интересно — прошепна тя.

Красивата блондинка остави своите торби на масата.

— Здравей, аз съм Шана.

— Приятно ми е да се запознаем. — Тони протегна ръка, но Шана я придърпа в прегръдка.

— Чух как си била нападната онази вечер. — Шана я потупа по гърба. — Толкова се радвам, че сега си в безопасност. Добре ли си?

— Да.

Тони бе изненадана от това, колко мила и... нормална е Шана. Кой изобщо би повярвал, че е съпруга на един могъщ нежив господар на сборище? А малкото момче с лице на ангел, което стоеше до нея...

— Това е синът ми Константин.

Шана разроши русите му къдрици.

Тони се наведе.

— Здравей, Константин.

Той се усмихна, след това зарови лице в палтото на майка си.

По-възрастната жена се изкиска.

— Няма да е толкова срамежлив, щом свикне с теб. Грегори ми каза, че сте се срещнали снощи. Беше много впечатлен от танците ти.

Тони се разсмя.

— Той е много забавен.

— Да — Радинка присви очи. — Но не вярвам, че той е предназначен за теб, скъпа.

Тони премигна.

— Аз... аз не търся никой...

Шана докосна ръката ѝ.

— Не се тревожи. Радинка винаги се опитва да сватоса хората.

По-възрастната жена изсумтя.

— Изобщо не се опитвам. Аз мога да видя, когато две сърца са предопределени едно за друго. — Тя посочи към челото си. — Аз съм медиум.

— Това е хубаво.

Тони не знаеше какво друго да каже.

— Не е нужно да си медиум, за да разбереш, че едно отегчено дете ще създава проблеми. — Радинка премести една от торбите си на пода. — Затова донесохме на малкия няколко играчки.

Константин се разрови из чантата, извади голяма книжка с картинки и се настани на един от кухненските столове.

— Искам да се науча да чета.

— Това е прекрасно. — Тони му се усмихна и той ѝ отвърна срамежливо, а на бузите му се появиха трапчинки.

— Чичо Конър каза, че си добра. Каза, че знаеш как да сриташ нечий зад...

— Леле, чичо Конър говори прекалено много. — Шана свали палтото си, след това се обърна към сина си. — Нека свалим това яке.

Докато Шана закачаше връхните им дрехи на закачалката до вратата, Радинка вадеше продуктите от останалите торби на масата.

— Не бяхме сигурни дали ще имаш достатъчно храна. — Радинка постави една картонена кутия с мляко в хладилника, след това взе чайника от печката. — Ще направя на всеки по една хубава чаша чай.

Константин забеляза чантите с плодове, които все още бяха на масата.

— Може ли един банан?

— Ето ти, скъпи — отвърна Шана и му подаде един, след това прибра чантите в хладилника.

Тони тъкмо щеше да предложи на Константин да му помогне, когато забеляза, че той се справя сам. Момченцето обели банана, след това отхапа едно парче и се загледа в книгата си.

Той посочи към една дума.

— Това къща ли е?

Тя погледна над рамото му.

— Да, къща е.

Какво умно малко момче бе той. Тони се зачуди дали не бе плод на някоя от предишните връзки на Шана. Със сигурност вампирите не можеха да имат деца.

— Благодаря ви, че дойдохте днес.

— С радост го направихме. — Шана закачи празните чанти на закачалката при якетата им. — Доставчикът ще донесе едно дърво около обяд. Винаги украсяваме елха за охраната.

— Това е много мило.

С цялата бъркотия в живота ѝ, Тони бе забравила, че приближава Коледа.

Радинка сложи три чаши и чинийки на барплота.

— Видяхме онези жени отвън с плакатите им. Не мога да повярвам, че се държат толкова глупаво.

— Да. — Тони седна до Константин. — Пълна лудост.

Шана поклати глава.

— Горкият Иън. Чух, че е страдал ужасно, за да изглежда по-възрастен.

Радинка издаде цъкащ звук, докато слагаше пликче с чай във всяка чаша.

— Грегори ми каза, че ще има телевизионно интервю с Корки Кърант тази вечер.

Шана направи физиономия.

— Това си е бомба със закъснител.

— Защо? — попита Тони.

Шана прехапа устната си, замислено.

— Трябва да оставя бележка на Иън, с молба да не го прави. В мазето ли е?

— Не, ковчегът му е отеснял. На петия етаж е. — Тони трепна. — В спалнята на съпруга ти.

Шана се разсмя.

— Е, изглежда, че ме чакат малко упражнения. Ей сега ще се върна — каза тя и излезе от кухнята.

Тони бе изкушена да тръгне с нея. Бе видяла Иън само веднъж тази сутрин точно преди да се обади с доклада си в осем часа. Тя стана

в шест и половина и закусваше в кухнята, когато Финиъс и Дугъл бяха дошли да хапнат, преди да се оттеглят в мазето. Надяваше се да види Иън, но той се отправи право към петия етаж, без да се отбие да я види.

Защо не бе поискал да говори с нея? Тя се тревожеше, че е харесал някоя от онези петдесет вампирки, с които бе миналата нощ.

Чайникът изсвири и Тони се върна в настоящето. Трябваше да престане да мисли толкова много за Иън.

Хауърд влезе в кухнята.

— Тези жени са откачени! Една от тях ме удари с плаката си, когато й казах, че Иън не е тук.

Тони трепна.

— Съжалявам. Наистина изглеждат много непоколебими.

Радинка подаде чаша чай на Хауърд.

— Такава глупост. Все още ли са там?

— Накарах ги да си вървят, но се опасявам, че ще се върнат отново. — Хауърд отпи от чая си. — По-добре да проверя момчетата. Иън все още ли е на петия етаж?

— Шана тръгна натам.

Радинка постави чаша чай пред Тони.

— Тогава ще започна от мазето.

Хауърд изпи останалия си чай и излезе от стаята, мърморейки за луди жени.

— Това камион ли е? — Константин погледна към Тони, после посочи друга дума.

Тя погледна към книгата му.

— Да. — Той бе приключил с банана си. — Искаш ли нещо за пиене?

— Може ли малко мляко?

— Разбира се.

Тони се разрови из шкафовете, но не откри никакви пластмасови чаши. Трябваше да му даде стъклена. Тя я остави пред него и той отпи, без да се притеснява.

Тони седна до него.

— На колко години си, на четири?

Той й се усмихна с мустак от мляко.

— Почти на две съм.

Тони ахна, но бързо затвори уста, за да не засрами малкото момче.

— Ти... сигурен ли си?

— През март ще навърши две — Радинка добави малко мляко в чая си. — Много е умен, нали?

Повече от умен, помисли си Тони. Беше дете чудо.

— Тони с нас ли е? — попита Константин.

Радинка наклони глава, изучавайки Тони.

— Може би все още не го осъзнава, но мисля, че е.

Какво означаваше това? Тони отпи от чая си все по-объркана.

— Искаш ли да видиш какво мога да правя? — Константин се отдръпна от масата и се завъртя.

— Това е страхотно! — Тони се усмихна одобрително.

Той я погледна дяволито.

— Още не съм го направил.

— О, извинявай — тя остана с отворена уста, когато малкото момче бавно се издигна до тавана. — О, боже мой.

Радинка седеше на масата с чашата си чай.

— Той е много специален.

— Върнах се. — Шана влезе в кухнята. Тя взе чашата си и се огледа из стаята. — Къде е Тино?

Кикот от тавана привлече вниманието ѝ и Шана изсумтя.

— Трябваше да се досетя. — Тя погледна Тони притеснено. — Опитвам се да го науча да чисти вентилаторите на тавана.

— Той... той се носи — неуверено каза Тони.

Константин се изкиска и изпълни предно салто.

— О, сега вече само се фукаш. — Шана отпи от чая си. — Трябва да го видиш, когато играят баскетбол с баща му.

— Блокирах топката на татко, като седнах на коша — похвали се Константин.

— Той... той наистина ли е син на Роман? — попита Тони. — Как...?

— Роман е истински гений. Не ме питай как, но той постави своята ДНК в човешка сперма. — Шана погали корема си. — Очакваме още едно през май. Момиченце.

— Поздравления.

Тони наблюдаваше как Константин се спусна от тавана. Тя не можеше да повярва. Шана и Радинка пиеха чай, сякаш бе напълно нормално да създадеш дете, което бе наполовина човек и наполовина вампир.

— Попита ли първо дали може, преди да левитираш? — обърна се Шана към сина си.

— Да, мамо.

Той се качи обратно в стола си.

— Това е добре. — Шана седна срещу него. — Учим го да бъде внимателен с левитирането. Не е нещо, което желаем всеки да види.

— Като дядо например — каза Константин и отпи от млякото си.

— Опасявам се, че е така — съгласи се Шана. — Баща ми е начело на екип на ЦРУ, създал операция, наречена Колове. Те искат да премахнат всички вампири от земята.

Тони трепна.

— Това трябва да е малко неприятно за семейните срещи.

— На мен ли го разправяш. За щастие, баща ми е луд по внука си, затова не обръща внимание на добрите вампири и се е съсредоточил върху Бунтовниците. Но ако разбере, че Тино е наследил някои необикновени гени, това може да предизвика проблем.

Малкото момче се прегърби над книгата си.

— Дядо няма ли да ме обича повече?

— О, скъпи. — Шана се спусна да прегърне сина си. — Той винаги ще те обича. Всички те обичаме толкова много.

— Наистина е така.

Очите на Радинка блестяха от чувства, докато гледаше детето.

Тони усети леко бодване на ревност. Колко щастливо бе това момче да бъде толкова обичано. Тя винаги бе искала любовта на майка си, но това никога не се случи. Майка ѝ бе заминала, за да се омъжи за мъжа на живота си и да има още две деца. Тони никога не бе добре дошла при тях. Единственият ѝ опит с майчина обич бе от страна на баба ѝ и това бе свършило рязко, когато тя бе на тринадесет. Когато се бе провалила.

Когато Тони бе навлязла в света на вампирите за първи път преди няколко нощи, бе очаквала да открие плашещо място, пълно с чудовища. Вместо това бе отрила група вампири и смъртни, които бяха

грижовни и състрадателни. Очевидно бе, че се грижеха един за друг. Шана бе изкачила пет етажа само за да остави бележка на Иън.

Беше ли тя с тях? Това бе попитал Константин. Леко шокирана, Тони осъзна, че би могла да бъде член на това голямо семейство — семейство, в което се грижат един за друг и си вярват. Тя можеше да е част от всичко това. Никога нямаше да я отхвърлят отново. Нямаше да я карат да се чувства сякаш не е достатъчно добра.

Това бе толкова... изкушаващо. Но и притеснително, защото вече бе планирала живота си заедно със Сабрина. Тя бе нейното семейство, не тези хора от света на вампирите. Веднага, щом бъркотията със Сабрина бъде оправена, Тони можеше да напусне света на вампирите завинаги. Само преди два дни, нямаше търпение да напусне. Сега започваше да се чувства... желана. И ценена. За първи път осъзна, че е раздвоена.

— Всичко наред ли е скъпа? — попита Радинка.

— Аз... по-добре да вървя. — Тя погледна към часовника над мивката. — Изпитът ми започва след час.

Константин постави малката си ръка върху нейната.

— Всичко ще е наред, Тони.

Ръката ѝ изтръпна, щом вълна от топла енергия премина през ръката на момчето. Тя се скова, след това мигновено се отпусна, докато силата преминаваше през нея с успокояваща нежност. Напрежението ѝ се стопи, оставяйки усещане за благосъстояние и чувство, че може да постигне всичко.

Тони погледна към малкото момче и той ѝ се усмихна. В ясните му сини очи се четеше интелигентност, която би трябвало да е плашеща в едно толкова малко дете, но тя се чувстваше прекалено спокойна, за да се притеснява. Константин излъчваше доброта, затова тя знаеше, че няма смисъл да се плаши.

Той махна ръката си и съсредоточи вниманието си върху книгата с картинки. Тони събра нещата си и се сбогува. Докато вървеше към метрото, въпросът на малкото момче не спираше да се повтаря в съзнанието ѝ. Тони с нас ли е? Колко надълбоко бе затънала в този нов свят? Щеше ли да ѝ бъде трудно да се откаже от него, когато го напусне? Нямаше да е толкова тежко, ако изтриеха напълно спомените ѝ. Но как можеше да се откаже от спомените за Константин и останалите?

Как можеше да се откаже от това да види отново Иън?

Тази вечер Тони празнуваше завършването на колежа с голяма купа тройно шоколадов сладолед и двойно шоколадово брауни, когато Иън влезе.

— Добър вечер.

Той я хвана с пълна уста. Тя преглътна.

— Здравсти.

Иън отвори уста да каже нещо, но след това явно размисли. Отиде до хладилника и извади бутилка с кръв. Поколеба се и я върна на мястото ѝ.

— Не си ли гладен? — тя загреба още сладолед и го изяде.

— Вече ядох.

Той заобикаля из стаята, а килтът му се виеше около коленете.

— Видя ли коледното дърво в салона? Много е красиво. Шана и Константин го украсиха.

— Да, хубаво е.

Той продължи да обикаля.

Изглеждаше ѝ нервен.

— Ще правиш ли интервюто довечера?

— Така мисля. — Той сви ръце, докато обикаляше. — Но имам лошо предчувствие за това.

— Шана мисли, че трябва да го пропуснеш. Видя ли бележката, която ти остави?

— Да, но Ванда работи много усилено, за да организира всичко. Не искам да я разочаровам. — Той въздъхна. — Уредила ми е и няколко късни срещи.

Тони ухапа от браунито.

— Още вампирки?

— Да.

Той се облегна на кухненския плот и скръсти ръце.

— Тони, не знам как да го кажа, но...

Дали щеше да ѝ каже, че е привлечен от нея?

— Да?

— Не мога да се видя, когато се бръсна. Чудех се дали изглеждам добре. За интервюто, нали знаеш.

— О! Добре, дай да видя — тя се приближи и заоглежда бузите му, челюстта му, силния му врат, брадичката му с онази трапчинка. Усети как лицето ѝ почервява. — Изглеждаш ми добре.

Очите ѝ срещнаха неговите и сърцето ѝ подскочи леко. По дяволите, като го познаваше, той със сигурност го бе чул. Тя се отдръпна.

— Горе нямам четка, затова просто хванах косата си.

— Аз имам една.

Тя се разрови в чантата си, която стоеше на кухненската маса и извади една четка. Тъкмо щеше да му я предложи, когато осъзна, че това е шансът ѝ да докосне косата му. С бумтящо сърце му посочи стола до масата.

— Седни.

Той го направи.

Тони се загледа в тила и раменете му. Дори отзад беше великолепен. Отвърза кожената връзка и я остави на масата. След това прокара четката през гъстата му коса. Блестящите къдрици се спускаха до раменете му. До много широките му рамене.

— Имаш къдрава коса.

Тя прокара ръка по къдриците му. Косата му бе толкова мека, колкото си бе мислила, че ще бъде.

— Когато я носех къса, бе къдрава — каза той. — Благодаря ти за помощта. Аз... аз искам да изглеждам добре за интервюто, но не желая да оставям впечатление, че съм суетен.

Тя се усмихна.

— Не мисля, че си суетен.

Великолепен, но не и суетен. Тя събра косата му на опашка. Никога не бе ходила с някой с толкова дълга коса. Това бе много по-секси, отколкото бе осъзнавала. Без да бърза придърпа копринените кичури около челото и ушите му.

— Докосването ти е много нежно — прошепна той.

Тони се наведе, за да вземе кожената връзка от масата и гърдите ѝ се докоснаха до главата му. Той погледна към нея и тя затаи дъх.

— Добре ли си? Очите ти изглеждат малко зачервени.

— Малко съм уморен.

— О.

Тя не бе мислила, че вампирите могат да се уморяват. Завърза връзката около опашката му в основата на врата му.

— Не знам какво да облека — панталони или килт.

— Килтът е добре. Това е... това си ти. А ти искаш да бъдеш себе си. Имам предвид, ако една жена не те обича заради самия теб, значи не е подходяща за теб.

Той остана тих.

Тя отстъпи назад.

— Срещна ли някоя, която харесваш?

— Да. Срецнах.

Сърцето ѝ натеза.

— Ясно. Е, аз приключих тук.

— Благодаря ти. — Той се изправи бавно. — Когато споделих на Ванда, че търся истинската си любов, ѝ казах, че търся вампирка, която да бъде честна, лоялна, умна и красива.

Сърцето на Тони потъна още повече. Тя не пасваше много на описанието.

— Но сега започвам да мисля, че в любовта има много повече от това да отговориш на нечии изисквания.

— Така е.

Тя пусна четката в чантата си.

Той се запъти към кухненската врата, след това се поколеба.

— Ако не беше моя охрана, можеше да изляза с теб.

Сърцето ѝ замря. Той искаше да излезе с нея?

Иън се намръщи.

— Но ако не беше моя охрана, спомените ти щяха да са изтрити. Тогава нямаше да ме познаваш.

— Знам — сърцето ѝ трепна. — Това е някак... тъжно.

— Да, така е.

Той се обърна и напусна стаята.

Малко след десет часа се обади Карлос.

— Прибирам се вкъщи.

Тони вече бе с пижама, излежавайки се в леглото си.

— Как мина срещата ти?

— Добре. Мария ме пусна в кабинета на доктор Проктър и открих копие на завещанието. Сабрина не може да наследи сумата от тръста, докато не завърши колеж. Междувременно леля й Гуен остава попечител на тръста.

— Значи се опитват да ѝ попречат да се дипломира? — Тони седна, ахвайки. — Карлос! Ами ако възнамеряват да я държат заключена в онази психиатрия завинаги?

— Опасявам се, че точно това се опитват да направят — прошепна Карлос. — Но не се тревожи. Открих къде работи доктор Проктър. Психиатрична болница „Сенчестите дъбове“. Обадох се, но не могат да потвърдят дали Сабрина е пациент там.

— Трябва да я открием.

— Знам, мепіпа. Ще го направим. Ще се срещнем утре, щом свършиш работа и ще идем до „Сенчестите дъбове“ заедно.

— Добре.

Тони затвори телефона. Бе открила Сабрина. И щеше да я измъкне от онази болница. Нямахше да я разочарова.

ГЛАВА 11

Тони не видя Иън в събота преди изгрев. Той се телепортира направо на петия етаж, без да се отбие да каже здрасти. Как ли бе минало интервюто? Да не би да я отбягваше? Бе споменал, че е срещнал жена, която е харесал. Но беше и намекнал, че би искал да излезе с нея. Това бе толкова объркващо.

Четири пъти през деня тя се изкачва по стълбите, за да го нагледа, за да може да докладва. Стоеше там и го наблюдаваше, докато той спеше, търсейки отговори, които не можеше да прочете на красивото му, безизразно лице.

Точно след залез, Дугъл и Финиъс влязоха в кухнята за вечерната си закуска. Тони хапваше един сандвич, преди да си тръгне, за да се срещне с Карлос.

— Събота вечер — Финиъс отпи от бутилката си с топла кръв. — Сигурно имаш гореща среща.

— Нещо подобно. — Тя остави празната си чиния в мивката. — Иън защо не слиза долу? Не е ли гладен?

— Горе има малък хладилник зареден с кръв — каза Дугъл. — Въпреки това ми се иска да слезе.

— Да. Интервюто не може да е било толкова лошо — Финиъс отпи отново от бутилката си.

Дугъл се намръщи.

— Грегори ми каза, че е било много зле.

Сърцето на Тони застина.

— Защо? Какво се е случило?

Дугъл сви рамене.

— Грегори не спомена подробности. Но ще излъчат интервюто тази вечер.

Тя трябваше да го види. Хубаво би било да го пуснат, преди да излезе за срещата си с Карлос. Горкият Иън. Дали не се криеше в стаята си, защото се срамуваше?

— Цялата тази история със срещите излезе напълно от контрол. Жените дойдоха отново преди около два часа. В момента има около двадесет пред входната врата.

— Двадесет мацки? Секси ли са?

Финиъс избяга от стаята.

Тони хукна след него и го откри да изключва алармата.

— Финиъс, недей! Те вече са достатъчно свадливи. Щом погледна през прозореца, започват да викат.

— Яко — Финиъс отвори вратата и мигновено бе възнаграден с писъци. — Дами — той вдигна ръце. — Нека се представя. Аз съм доктор Фанг, докторът на любовта.

— Искаме Иън!

Те пристъпиха напред, събаряйки празни бутилки от бира.

— Внимателно — предупреди го Тони.

— Дами, дошли сте на правилното място. Аз съм близък приятел на Иън...

— Попитай го дали иска малко от това! — едно от момичетата изписка силно, вдигайки тениската си и показвайки гърдите си като подивяла.

— Това е добро начало — каза Финиъс. — Някой друг?

— Престани! — Тони затръшна вратата и погледна към Финиъс. — Трябва да се срамуваш от себе си.

Той се ухили.

Устата на Дугъл трепна, докато отново активираше алармата.

— Хайде, доктор Фанг. Трябва да отиваме в Роматех.

— Но интервюто започва след пет минути. — Финиъс отиде във всекидневната и намери дистанционното. — Не искате ли да го видите?

— Аз искам. — Тони се настани на червения диван, който гледаше към телевизора.

— Аз отивам на работа. — Дугъл погледна Финиъс предупредително. — Ще те очаквам там след петнадесет минути.

— Добре, добре — съгласи се Финиъс нетърпеливо. — Обаче си признай, брато, че и ти ще го гледаш в Роматех.

Дугъл се усмихна.

— Може би — каза той и изчезна.

Финиъс се просна на дивана до Тони и включи телевизора.

— Виждаш ли този пич? Това е Стоун Кауфън. Той води Нощните новини.

Тони се заслуша във вампира новинар с отегчителен глас. Внезапно телефонът ѝ звънна.

— Любовта е бойно поле? — изсумтя Финиъс. — Човече, каква глупост. Любовта е великолепно нещо особено когато си с доктор Фанг.

— Ще го имам предвид. — Тони отиде бързо във фойето и отговори. — Карлос? — Тя погледна към охранителната камера. — Моментът не е подходящ.

— Трябва да идем до „Сенчестите дъбове“. Довлечи си готиния задник вкъщи, скъпа, за да тръгнем.

— Аз... — Тони погледна към телевизора в съседната стая. — Трябва да остана тук още около петнадесет минути.

— Защо? Смяната ти не свършва ли със залязването на слънцето?

— Да, но...

Тя изпъшка вътрешно. Отново се случваше. Разкъсваше се в две различни посоки.

— Добре, ще те взема по пътя. И преди да възразиш, знам точно къде си, мепина. Потърсих Иън в Google миналата вечер и открих профила и адреса му. Ще бъда там след двадесет минути — каза Карлос и затвори.

— Тони, започва — извика Финиъс.

Тя се върна бързо до дивана. Екранът бе изпълнен с огромни букви в извит шрифт — На живо с неживи, водеща Корки Кърант.

— Добър вечер, приятели! — в близък кадър се показва едно лице със силно гримирани очи и устни, увеличени с колаген. — Аз съм Корки Кърант, предаваща от нощния клуб Палави дяволи в Ню Йорк.

Камерата се отдръпна и Тони позна нощния клуб, в който бе предишната вечер. Корки стоеше на масата до Иън, който изглеждаше мрачно.

— Мамка му, само ѝ виж циците — прошепна Финиъс.

— Тази вечер ще разговарям с Иън МакФий, чийто профил в „Свободни в града“ стана много популярен напоследък. — Корки наклони глава към Иън. — Очаровани сме да си гост в предаването ни, Иън.

— Удоволствието е мое — отвърна той.

— Дотук не е толкова лошо — отбеляза Финиъс.

— И на мен ми изглежда добре — съгласи се Тони.

Повече от добре. Иън изглеждаше великолепно със сините си очи и къдравата си коса. Зеленият му пуловер обхващаше широките му рамене и яките му гърди.

— Приятели, това е специална вечер. — Усмивката на Корки се стопи и тя придоби замечтан поглед. — От време на време в историята на вампирите се появява някой мъж, който се извисява над другите. Той е приказният герой, който вдъхновява прекрасни песни и поеми, прекрасният мъж, който вълпява мечтите на всички вампирки.

Иън се размърда на стола си, лицето му се изчерви.

— Той е мъжът, за който всички ние мечтаем — Корки погледна към Иън. — И това не е неговата история.

Тони ахна. Лицето на Иън пребледня.

Очите на Корки блестяха със злонамерена наслада.

— Не, тази вечер имаме една патетична история на един самотен, отчаян мъж, толкова отчаян, че се опитва да се продаде онлайн. Не, почакайте, толкова патетичен, че един негов приятел се опитва да го продаде онлайн.

— Какво правиш? — Ванда се показва във фокус.

— Това е въпросният приятел — Ванда Барковски. Кажете ми, вярно ли е, че Иън е толкова неграмотен, че не е могъл да създаде собствения си профил?

— Той не е... — започна Ванда.

— Ти ли го създаде, или не? — отрязва я Корки.

— Аз помогнах — призна Ванда, — но той не е негр...

— Замислям се какво би накарало човек да прибегне до толкова отчаяни мерки, — продължи Корки с усмивка. — Затова преди предаването, интервюирах две жени, които познават много добре Иън МакФий. Ето ги...

Камерата се премести и се показва русата барманка.

— Вие сте Кора Лий Примроуз, бивш член на харема на Роман Драганести, нали? — попита Корки.

— Да — Кора Лий се усмихна срамежливо. — Иън бе един от пазачите ни. Винаги е бил толкова мило момче.

— Момче? — попита Корки. — На снимката на профила си изглежда около тридесетгодишен.

— Защото е ял нещо, което го е накарало да порасне — обясни Кора Лий. — В продължение на векове изглеждаше като петнадесетгодишно момче.

— Това е невероятно. Какво друго може да ни кажете за Иън?

— Ами... — Кора Лий захапа долната си устна. — Той ми каза защо иска да изглежда по-възрастен. Просто иска да му излезе късметът.

Камерата се премести отново и се върна на Корки и Иън, който се бе намръщил.

— Това беше шега — измърмори той.

Корки се подсмихна.

— Следващото интервю, моля.

Сцената се смени и се показа друга блондинка. Тони я разпозна като Памела, жената от тоалетната.

— Аз съм лейди Памела Смайт-Уортинг, една от собствениците на това заведение — започна тя. — Познавам Иън МакФий от 1955 година, когато той бе назначен да пази тези от нас, които бяхме част от харема на Роман Драганести.

— Разбрах, че приличал на тийнейджър — каза Корки.

— Точно — съгласи се Памела. — Изглеждаше прекалено млад, за да се интересуваме от него. Лично аз вярвам, че Иън МакФий е петстотингодишен девственник.

— Невероятно — отбеляза Корки. — Значи този профил не е нищо повече от отчаян начин най-накрая да свърши работата?

Памела се усмихна.

— Точно.

Камерата се върна обратно на Корки и Иън.

Ванда постави ръце на масата и се наведе към Корки.

— Това са глупости. Иън търси истинската си любов.

— Можеш ли да потвърдиш, че той не е девствен? — попита спокойно Корки. — Спала ли си с него?

— Разбира се, че не — изръмжа Ванда.

Корки повиши глас.

— Някоя от вас спала ли е с Иън МакФий?

Камерата се обърна към стотиците лица, всички викащи „не“, след това се върна на усмихнатата Корки.

— Няма какво друго да добавя.

— Каза ми, че ще си мила — извика Ванда.

Корки сви рамене.

— Като отдаден журналист, мой дълг е винаги да показвам истината.

— Истината? — извика Ванда. — Истината е, че си зловна, лъжлива кучка! — тя скочи през масата и сграбчи Корки за врата.

— Ванда, не!

Иън я сграбчи, опитвайки се да я издърпа от Корки, която се тресеше като парцалена кукла, но огромните ѝ гърди останаха забележително неподвижни. Горедолу.

Очите на Корки бяха огромни, докато тя се опитваше да си поеме въздух.

— Стоп!

Започна реклама за ковчези по поръчка. Тони и Финиъс се бяха вгледали мълчаливо в телевизора.

— Мамка му — най-накрая измърмори Финиъс.

Тони преглътна трудно.

— Това беше зле.

— Много зле — Финиъс се изправи и изключи телевизора. — Трябва да тръгвам за работа — каза той и изчезна.

Тони се втурна по стълбите. Карлос щеше да пристигне всеки момент, но тя не искаше да си тръгне, без да се убеди, че Иън е добре. Това бе част от работата ѝ.

Стигна петия етаж, като едва си поемаше дъх и почука на вратата. Не последва отговор. Тя завъртя дръжката и вратата се отвори. Това бе добър знак. Той не я бе заключил.

Тони надзърна вътре. Стаята бе тъмна, освен частта, която бе осветена от телевизора. Тя отвори вратата широко и забеляза Корки Кърант на екрана.

— Приятели, сигурна съм, че сте ужасно натъжени, след като видяхте как тази зла жена се опита да ме удуши. — Корки подсмръкна и избърса една въображаема сълза. — Но не плачете за мен. Аз ще се оправя.

Телевизорът се изключи по средата на фалшивия плач на Корки и Тони забеляза Иън да стои в тъмното. Тя влезе в стаята.

— Добре ли си?

— Всичко е наред, Тони. Не се нуждая от бавачка.

— Тук съм просто като... приятел.

Тя се приближи към него.

— Гледа ли интервюто? — Той остави дистанционното на масата до стола му и взе бутилката кръв. — Разбира се, че си го гледала. Целият вампирски свят го е видял.

— Толкова съжалявам.

— Запази съжалението си за Ванда. Корки ще я съди.

— Но това са пълни глупости! Корки целенасочено се опита да те нарани. Тя бе жестока и злобна. — Тони закричи пред него. — Макар че трябва да призная, че Ванда се спусна през масата като летяща маймуна.

Трапчинките на Иън се показаха и Тони тайно се зарадва, че все още може да го накара да се усмихне.

— Ванда е лоялна приятелка — каза той. — Аз ще платя за щетите.

— Но вината не беше твоя. — Тони поднови обикалянето си. — Може да докажем, че Корки лъже. Може да доведеш някои от вампирките, с които си спал да дойдат и...

— Никога не съм спал с вампирка.

Той отпи от бутилката си.

— Наистина ли? — Тя спря. — Значи в действителност предпочиташ смъртни жени? Няма значение. — Тони започна да обикаля отново. — Ще доведем някоя от смъртните жени, с които си спал да...

Не, това нямаше да свърши работа. Смъртните не биха гледали ДВК.

— Повечето са починали.

Иън отпи отново.

— Добре тогава. Лично аз ще се обадя на онази кучка и ще ѝ кажа, че съм спала с теб.

Единият ъгъл на устата му се повдигна.

— Ще излъжеш заради мен?

Не е необходимо да е лъжа, мисълта премина през ума ѝ. Тя трепна, и си пожела да може да коригира съзнанието си. Той сигурно не си играеше телепатично с нея. Бузите ѝ почервеняха, докато му хвърляше притеснен поглед.

Иън я наблюдаваше внимателно. В очите му блесна червена светкавица, преди да премигне и да погледне настрани. След това отпи отново от кръвта.

— Трябва да вървиш, Тони.

— Добре. — Тя заотстъпва назад към вратата. — Просто не оставяй това да ти влияе, става ли?

Той сви рамене.

— Беше глупава идея от самото начало. Аз, да се опитвам да бъда нещо като Ромео, когато нямам ни най-малка идея как да флиртувам или да бъда чаровен.

— Това не е вярно. С мен беше много чаровен и флиртуваше прекрасно.

И как само се целуваше.

Той остави бутилката на масата.

— Не знам защо, но с теб се получава много лесно. Но сега вече няма значение. Отказвам се от тези глупости със срещите.

— Какво? — Тя пристъпи към него. — Отказваш се?

— Един мъж трябва да бъде откровен със себе си, Тони. Аз не се справям добре с дамите, аз съм воин. Ти сама каза миналата нощ, че само си губя времето.

— Но, аз...

Беше го казала от яд и ревност — сега осъзнаваше това. Ненавиждаше мисълта, че той предпочиташе една вампирка пред нея.

— Ти знаеш за прегрешенията ми в миналото — продължи Иън. — Наистина ли смяташ, че мъж като мен заслужава да бъде обичан?

Той не вярваше, че е заслужил да бъде обичан? Очите на Тони се напълниха със сълзи. Когато срещна Иън за първи път, мислеше, че са напълно различни, но сега осъзнаваше колко много си приличат.

Той се доближи до последното ѝ сутрешно убеждение, онова, в което ѝ бе най-трудно да повярва. Аз заслужавам да бъда обичана. Как може да заслужава любов? Тя винаги бе подвеждала онези, които разчитаха на нея, а горкият Иън... той също не мислеше, че е заслужил. Сърцето я болеше за него.

— Не е нужно да ми отговаряш — Иън се изправи и се отдръпна.
— Изражението ти е достатъчно да ми каже как се чувстваш.

— Но ти заслужаваш! — Думите се отрониха от устата ѝ. — Ти заслужаваш да бъдеш обичан.

Той се обърна към нея, поглеждайки я изненадано.

Тони премигна, за да пропъди сълзите си.

— Да не си посмял да се предадеш, Иън.

Тя се спусна към вратата.

— Тони — той прошепна тихо името ѝ, толкова тихо, че тя не бе сигурна дали го е чула.

Спря се на вратата и погледна назад. Вълна от желание премина през нея.

Иън престъпи напред и тя ахна.

Очите му бяха яркочервени.

Тони се запрепъва на излизане от стаята и затвори вратата. Мили боже. Какво правеше? Започваше да се влюбва в един вампир.

Иън отвори алуминиевите щори и погледна надолу от офиса на петия етаж. Със своето силно развито зрение успя да преброи двадесет и две жени на тротоара, всички облечени дебело, заради студа и разнасящи плакати. Една от тях носеше тиара, блестяща от светлината на близката улична лампа.

Лъскав черен ягуар спря пред къщата и жените се спуснаха натам, за да го проверят. Тогава лъч светлина идващ от къщата, освети тротоара. Жените изпищяха и хукнаха към предната врата. Тъкмо когато Иън се чудеше дали няма да му се наложи да се справя с нахлуване в дома си, светлината изчезна.

Шофьорът изскочи от ягуара. Карлос. Той измъкна някой от групата ентузиазирани жени и я поведе към колата си. Тони.

С внезапно раздражение, Иън осъзна, че Карлос я бе спасил от тълпата. Ягуарът потегли надолу по пътя. Какво бе намислила сега? Още по-раздразнен той осъзна, че тя предпочита да прекарва свободното си време с Карлос. Или пък се чувстваше по-сигурно в компанията на един смъртен, който се предполагаше, че е гей? Иън бе почти сигурен, че бързото ѝ напускане на офиса означаваше, че тя бе наясно с привличането му към нея. Но тя ахна и когато видя очите му.

Дали това, че бе нежив я плашеше? Сигурно бе така. След като бе преживяла брутално вампирско нападение, защо би приветствала опитите за сближаване на друг вампир?

Но когато я бе целунал, тя не го бе отблъснала. Може би все пак имаше надежда. Той затвори очи, представяйки си я в миниатюрната ѝ пола. Щеше да погали златните ѝ бедра, след това да плъзне ръка под полата ѝ, за да усети сладката извивка на ханша ѝ, и нежната, влажна плът между краката ѝ.

Поемайки си рязко дъх, той прочисти ума си. Какъв глупак бе. С ума си съзнаваше, че една вампирка би била най-добрият партньор за него. И въпреки това, ето го тук, потънал в похотливи желания по една смъртна. Дори по-лошо, една смъртна, която бе забранена.

Тя напълно го бе запленила — физически, емоционално и интелектуално. Бе такава интересна съвкупност от непоколебимост и несигурност в себе си, емоционална сила и скрити рани. Напомняше му за него самия.

Какви бяха скритите ѝ мотиви да бъде тук? Какво караше една умна жена с блестящо бъдеще да пази неживи и да рискува да изгуби спомените си, когато напусне? Той трябваше да разбере. Снощи, когато тя спеше, се бе телепортирал в спалнята ѝ и бе пъхнал проследяващо устройство в чантата ѝ. Щеше да разбере точно къде бяха ходили двамата с Карлос.

Върна се обратно в стаята си, за да се изкъпе и преоблече. След като се погрижи за жените на тротоара, се телепортира на паркинга на Роматех Индъстрис.

Конър не реагира по никакъв начин, когато Иън влезе в офиса на охраната. Той просто изключи телевизора.

Дугъл и Финиъс го погледнаха съчувствено, преди да се съсредоточат върху обувките си. По дяволите. Ненавиждаше съжалението повече от унижението.

— По-добре да направим обиколката си. — Дугъл се запъти към вратата. — Хайде, Финиъс.

Финиъс се спря на половината път до вратата.

— Човече, тази кучка Корки беше отвратителна. Искаш ли да се оправя с нея?

— Не. — Иън се усмихна вяло. — Но оценявам предложението.

— Винаги, брато. — Финиъс вдигна юмрук и удари във въздуха.
— Пазя ти гърба.

Той затвори вратата на излизане.

Конър седеше зад бюрото си и мълчаливо го изучаваше.

— Давай. — Иън скръсти ръце на гърдите си. — Предполагам, че искаш да ми се накараш.

— Смятам, че си претърпял достатъчно унижения за една вечер.

Иън повдигна брадичка.

— Не се сдържай заради мен. Имам висок праг на болка.

Лицето на Конър остана безизразно, въпреки че Иън забеляза блясък на веселие в сините му очи.

— Трябваше да знаеш, че не може да вярваш на Корки.

— Знаех и предупредих Ванда. Тя не ми повярва.

Конър се облегна назад в стола си.

— Смя ли да предположа, че сега ти вярва.

— Да.

Иън се усмихна, припомняйки си как Тони я описа като пищяща, летяща маймуна.

— Положението изобщо не е забавно. Чух, че има над двадесет жени, които стоят пред къщата.

— Не се тревожи. Всички си отидоха по домовете. Погрижих се за това.

Конър го погледна безизразно.

— Беше ли внимателен, докато се отърваваше от телата?

— Не съм ги убил! — Иън спря, щом видя лекото трепване на устните на Конър. Проклетият шотландец си играеше с него. — Много смешно.

Конър се изкиска, докато ставаше от стола си. Той се приближи до Иън и го потупа по гърба.

— Момко, как успя да забъркаш такава каша?

Иън усети как лицето му почервенява.

— Опитвам се да оправя нещата. Взех имената и телефоните на жените, които бяха на улицата. Те бяха щастливи да си тръгнат, щом поговорих за малко с тях. Горките девойки замръзваха там.

Конър поклати глава.

— Не мога да си представя да бъда толкова отчаян за любов.

Иън въздъхна. Не се ли нуждаеха всички от любов? Той бе преживял дванадесет дни на мъчение от лекарството на Роман само за да стане по-възрастен и да открие истинската си любов.

— Има друг проблем. Видя ли как Кора Лий обяви пред целия вампирски свят, че съм остарял? Всички ще се чудят как е станало това.

— Съмнявам се, че някой вампир би искал да остарее — Конър заобиколи бюрото си и седна. — Но ако някой разбере, че това лекарство позволява на един вампир да остане буден през деня...

— Лекарството може да бъде използвано като оръжие — довърши мисълта му Иън. — Сигурен съм, че Бунтовниците си умират да разберат как Роман успя да нахлуе в квартирата им през деня и да спаси Ласло. Ако разберат, ще направят всичко, за да се доберат до лекарството.

Конър забарабани с пръсти по бюрото.

— Ще кажа на Роман, че трябва или да скрием лекарството, или да го унищожим. И ще засилим охраната тук.

— Роман помни формулата в главата си — продължи Иън. — Трябва да го пазим.

— Да. — Конър погледна Иън притеснено. — Когато Бунтовниците започнат да търсят отговори на това как си остарял, ти ще си първата им цел.

Иън преглътна тежко. Докато той бе на лов за истинската си любов, Бунтовниците можеха да тръгнат на лов за него.

ГЛАВА 12

— Има ли смисъл в това? — Тони пристъпваше бавно в снега, докато оглеждаше триметровата тухлена ограда.

Карлос бе настоял да проверят отвън Сенчестите дъбове, преди да влязат във фоайето. Паркингът за посетители бе отпред, паркингът за служители бе от източната страна, а входът за охраната бе отзад. В момента те бяха от западната страна, обикаляйки пространството, което се славеше с няколко сенчести дъба.

Тя осъзна, че въпросът ѝ бе останал без отговор, затова се обърна към приятеля си. Но него го нямаше.

— Карлос? — Тони се завъртя и чантата ѝ се изплъзна от рамото.
— Карлос, къде си?

— Шшт, не толкова силно.

Тя проследи звука на гласа му и го забеляза високо на един от дъбовете, да лежи на един дебел клон, който се простираше над тухлената стена. Господи, сигурно бе на около пет метра височина.

— Карлос, какво правиш?

Тя ахна, когато той скочи от дървото и се приземи леко на краката си.

— Как направи това?

— По-важният въпрос е защо? — той се запъти към нея. — Трябваше да видя какво има зад стената. Вътрешен двор. Всички сгради са обърнати към него. Мисля, че сградите с номер са болничните отделения, където държат пациентите. Другите постройки изглеждат като кафетерия, гимнастически салон и вътрешен басейн. Мястото е много тузарско.

— Можеш да разбереш всичко това от дървото?

— Да, дори по-добре, видях група пациенти да се разхождат около беседката да пушат. С тях имаше само един пазач.

Той тръгна към предния паркинг.

— Това с какво ще ни помогне?

Тони намести чантата си на рамо и го последва.

— Всяка информация ни е от полза. Сега аз ще вляза първи във фойето да разгледам. Ти чакай тук извън обхвата на охранителните камери.

— Но... — тя спря, щом автоматичните врати се затвориха зад него. — Страхотно. Просто ще чакам тук на студа.

Кръглата алея до входа бе обградена от каменни статуи и затрупан със сняг жив плет. Тя можеше да види какво става във фойето през големите прозорци. Вътре изглеждаше топло и уютно, имаше кожени дивани и столове. Карлос бе прав, че Сенчестите дъбове бе тузарско място.

Той излезе, носейки лист хартия в ръка и дойде до нея извън обхвата на охранителната камера. След това пъкна хартията в джоба на коженото си палто.

— Какво беше това? — попита Тони.

— Молба за работа. Ето го разположението. Администраторката е зад информационното бюро. От двете страни на фойето има по една заключена врата, които водят към източното и западното крило. Задната стена на фойето е стъклена и гледа към двора. Има врата, но пред нея има пазач.

— Значи няма как да излезем в двора? — въздъхна тя. — Предполагам, че това не е от значение, тъй като съм сигурна, че пациентите се държат под ключ.

— Дворът е достъпен. Забравяш много удобно разположения дъб.

Тя се нацупи.

— Аз не мога да се кача на него.

— Не е и нужно. Аз ще го направя и да се надяваме, че ще успея да отвлека вниманието на пазача от фойето. Тогава ти ще провериш списъка с пациенти, който видях на бюрото на администраторката. Ако откриеш името на Сабрина, запомни идентификационния ѝ номер. Няма да можем дори да говорим по телефона с нея, ако не го знаем.

— Добре — Тони отърси калта и снега от ботушите си. — Не се чувствам напълно удобно с тези шпионски трикове. — И как така Карлос бе толкова добър в тях? — Как ще отвлечеш вниманието им?

Отново бе прекалено късно. Карлос вече бе тръгнал. Той заобиколи зад ъгъла на комплекса без съмнение, запътил се към любимото си дърво.

— Господи.

Тони запристъпва на място, за да стопли краката си. Тя му даде няколко минути да започне каквото бе намислил. Издиша, оставяйки въздухът да премине в студена пара и се запъти към фоайето. Време е за шоу. Автоматичните врати се затвориха зад нея, и пазачът и администраторката я погледнаха едновременно.

Времето за посетители бе минало отдавна, затова тя бе сама.

— Мога ли да ви помогна? — попита администраторката, изучавайки я над очилата си за четене с черни рамки.

Тони се огледа бързо наоколо. Едва можеше да види градината през прозореца. Беседката бе слабо осветена и сенките на пациентите се губеха. Цигарите им се отличаваха с малките оранжеви светлини, щом дръпнеха от тях.

Администраторката прочисти гърло.

— А, чудех се... — Тони се наведе над бюрото и забеляза списъка на пациентите под лакътя на администраторката. — Как някой може да бъде приет в тази болница? Имам една приятелка със сериозен проблем.

Администраторката я погледна иронично.

— И какъв точно е проблемът на вашата приятелка?

Тони осъзна, че жената мислеше, че говори за себе си, затова се включи в играта.

— Ами, аз... приятелката ми е пристрастена към... секса. Страшно много секс. През цялото време. Не може да се насити.

— Ясно. — Администраторката сви устни. — Обикновено психологът ви ще ви насочи към нас. Виждате се с психолог, нали? Имам предвид, приятелката ви.

Тони се усмихна смутено.

— Добре, де, хванахте ме. Да, виждах се с един терапевт, но жена му ни хвана да се натискаме на задната седалка на неговия Хамър, така че...

Администраторката свали очилата си.

— Имали сте сексуални взаимоотношения с терапевта си?

— Разбира се. Спя с всичките си терапевти. Също така и доктори, учители, водопроводчика си, онзи с гълъбите на покрива. — Къде по дяволите бе Карлос? — Нали знаете, това е заболяване.

От двора изведнъж се чува писъци и пазачът скочи на крака, за да надникне през прозореца. Администраторката се изправи.

— Какво става?

— Не знам — отговори пазачът. — Пациентите тичат наоколо.

Писъците станаха още по-силни и ужасени. Какво правеше Карлос, по дяволите? Тони подскочи, когато един пациент се блъсна в прозореца.

— Помощ! — извика той. — Пуснете ме!

Пазачът натисна клавиатурата, за да отвори вратата.

— Не трябва да ги пускаш във фоайето — предупреди го администраторката.

Точно тогава силен рев разкъса въздуха и разтреса прозорците. Писъците от двора се засилиха.

Една жена се хвърли към стъклото.

— Помощ! Нападна ме!

Пазачът отвори вратата и двама пациенти нахлуха вътре.

— Вижте какво ми направи! — жената показва палтото си. Ръкавите бяха разкъсани и подплатата висеше. — Беше истинско чудовище. Черно чудовище с блестящи очи!

— Дорис, заведи ги в клиниката — нареди пазачът на администраторката. Извади зашеметяващо устройство от колана си. — Не се тревожете хора. Ще се погрижа за това... чудовище.

Той хвърли развеселен поглед към Дорис. Без съмнение подозираше, че пациентите в психиатрията бяха луди.

Дорис дотича до пациентите.

— Елате. Насам.

Тя отключи вратата, водеща към западното крило и ги поведе натам.

В двора продължиха да се носят писъци и Тони забеляза сенките на другите пациенти, които бягаха наоколо и се блъскаха по вратите на другите сгради. Каквото и да правеше Карлос, бе изкарало ума на всички. Междувременно фоайето бе празно. Тя бързо заобиколи бюрото и прегледа списъка с пациенти. И там, на последната страница, бе Вандеруърт, Сабрина. Трето отделение. ВС48732.

Тони записа информацията на един бележник, откъсна страницата и я прибра в чантата си. Излезе през входната врата и бе

изминала половината път до колата на Карлос, когато се подхлъзна върху заледената пътека. Падна тежко на бедрото си.

— Ох! По дяволите! — тя се изправи на крака и закуцука към колата. — По дяволите.

Провери чантата си, за да е сигурна, че листът все още бе там.

След една дълга, изнервяща минута, забеляза Карлос да тича към нея. Какво по дяволите? Бе бос, носеше ботушите си в едната си ръка, а коженото си яке в другата. Черната му риза бе разкопчана и се вееше диво, докато тичаше към нея. Той прехвърли якето в другата си ръка и извади ключовете от джоба на панталоните си. С едно натискане на ключа и вратата се отключи.

Той метна обувките и якето си на задната седалка.

— Взе ли информацията?

— Да — тя отвори вратата си. — Какво ти се е случило?

— Побързай. — Той се пхна на седалката на шофьора. — Дочух пазачът да се обажда на полицията.

Тя се качи, естествено не мина без оплакване от страна на бедрото ѝ, и закопча предпазния колан.

— Какво направи? Чух толкова много писъци.

— Отвлякох им вниманието.

Той даде назад, след това подкара към изхода.

Тя погледна към голите му гърди и частично закопчаните панталони.

— О, боже мой. Не ми казвай, че си пробягал гол през двора.

— Нещо подобно. — Той излезе на улицата. В далечината се чува полицейски сирени. — Ще дойдем пак утре, след като нещата се поуспокоят. Часовете за свиждане са след пет часа в неделя. Ще успееш ли?

— Така мисля.

Тони забеляза две полицейски коли да минават покрай тях с примигващи светлини. Погледна през рамо и видя как спират на паркинга пред болницата. Какво бе накарало пазачът да се обади на полицията? Тя си спомни жената със скъсаното яке. И ужасените ѝ думи — черното чудовище с блестящи очи.

Едно неприятно чувство сви стомаха ѝ. Какво, за бога, бе направил Карлос?

Иън прибра шестте шишенца с лекарството „Остани буден“ в помещението в мазето на Роматех — една стая, която бе облицована изцяло в сребро, за да не може никой вампир да се телепортира в или извън нея. Сребърната стая бе снабдена със собствен източник на въздух и достатъчно храна, вода и бутилирана кръв, за да държи един смъртен или вампир жив в продължение на три месеца.

Междувременно Конър и Роман се подsigуряваха, че формулата за лекарството бе изтрита от всички компютърни файлове. Сега имаше само два източника на формулата — един диск в сребърната стая и в ума на Роман. Конър искаше да изпрати Драганести и семейството му да се укроят, но мъжът не мислеше, че ситуацията е толкова крайна.

Тъй като Иън все още имаше няколко дни почивка, Конър не очакваше да се навърта наоколо, затова се върна в къщата. В офиса на петия етаж, той свърза компютъра с проследяващото устройство в чантата на Тони. Увеличи, за да види мястото. Психиатрия „Сенчестите дъбове“? Защо Карлос би я завел там? Светлината започна да мига. Бяха потеглили.

Телефонът му звънна и той го извади от спорана си.

— Ало?

— Иън, Ванда е — прошепна тя. — Трябва да дойдеш в клуба, но не през входа или главния салон. Телепортирай се направо по гласа ми.

— Какво има?

— Просто ела тук, веднага! — изсъска тя.

— Добре.

Той се съсредоточи върху гласа ѝ. Няколко секунди по-късно се озова в една тъмна стая до приятелката си.

Огледа наоколо. Големи възглавници с пискюли в червена, лилава и златна коприна бяха разхвърлени по пода около ниски маси. Стените бяха покрити с фини завеси в червено и златно. На масите имаше свещи, поставени в златисто стъкло като мозайка, хвърлящи блестящи светлини из стаята. Музика и още светлина се процеждаше през дървени паравани, които обхождаха стаята.

— Какво е това място? — прошепна той.

— VIP стаята — отвърна Ванда. — Тъй като бяхме от харема, решихме, че ще е готино да я направим да изглежда като харем.

Дървените паравани се отварят, за да може VIP гостите да наблюдават през перилата долу. Но ако искат уединение, можем да ги затворим.

Иън погледна през процепа в паравана. Отдолу наистина се виждаше клубът. Пред сцената дамите подскачаха в тон с музиката, докато танцьорът на сцената се въртеше в черна, диплеща се вампирска пелерина. Под нея бе гол, като се изключи черната папийонка и червеното блестящо бельо.

Иън трепна. Дракула щеше да се обърне в гроба си.

— Между другото всички момичета долу питаха за теб — каза Ванда. — Искат да се видят с теб.

— Защо? За да ми се изсмеят?

Ванда изсумтя.

— Всъщност всички те искат да имат честта да отнемат девствеността ти.

— По дяволите — измърмори той. — Каза ли им, че са закъснели с около петстотин години?

— Опитвах се, но те предпочитат версията на Корки. Предполагам, мислят, че да бъдат първата ти жена ще ги направи известни и ще им даде време в предаването на Корки.

— Ох. Значи са привлечени от славата, а не от мен. Има ли някоя важна причина поради, която ме извика тук?

— Опасявам се, че има. — Ванда надникна през паравана. — Виж на бара.

Погледът му се плъзна към Кора Лий, чиято руса глава бе много близо до един набит вампир. Стомахът на Иън се преобърна, щом го разпозна.

— По дяволите.

Ванда го погледна притеснено.

— Значи го познаваш?

— Да. Йедрек Янов.

Иън бе видял последно смъртоносния член на Бунтовниците в Украйна, в нощта, в която бе отишъл там с Жан-Люк и останалите да спасят Ангъс и Ема. Йедрек бе там с Касимир, но когато Бунтовниците започнаха да губят битката, и двамата се бяха телепортирали, оставяйки руските си другари да бъдат надвити.

Бащата на Шана и екипът му от ЦРУ поддържаха постоянно наблюдение над руско-американските вампири и държаха Ангъс в

течение, тъй като той бе успял да постави подслушвателни устройства в главния им щаб. За нещастие, бръмбарите бяха унищожени преди няколко нощи. Йедрек явно бе много старателен.

— Обикновено се навърта из Източна Европа — обясни Иън, — но наскоро оглави руско-американското сборище в Бруклин.

— Но той е поляк — протестира Ванда.

— Наполовина поляк, наполовина руснак и дясната ръка на Касимир. — Иън погледна любопитно Ванда. — Откъде го познаваш?

По лицето ѝ се изписа болка.

— Нека просто кажем, че се разбираше доста добре с нацистите. Той е безмилостен убиец и се наслаждава на това.

— Истински пример за Бунтовниците. — Иън надникна през паравана. — Пие от Кървавата бира, за да заблуди Кора Лий да мисли, че е обикновен вампир.

— За нещастие не е много трудно да заблудиш Кора Лий.

Иън наостри уши, но не успя да дочуе тихия глас на Йедрек от силната музика и виковете на жените.

— Трябва да разбере какво казва.

Ванда се намръщи, замислено.

— Ако ида долу, той ще ме познае и... ох, сетих се. На бюрото ми има интерком, който е свързан с бара. Използвам го, когато искам да говоря с Кора Лий. Насам.

Тя се запъти към вратата частично скрита зад една прозрачна червена завеса. Иън я последва надолу по стълбите и стигна до офиса ѝ.

— Това ли е? — той се протегна към интеркома на бюрото ѝ.

— Чакай. Връзката е двупосочна — предупреди го тя. — Трябва да сме напълно тихи.

Той кимна и натисна бутона с пръст.

— Значи познаваш Иън? — попита Кора Лий.

— Разбира се — отговори Йедрек с фалшив бруклински акцент. — Знаем се от едно време. Още не мога да свикна с начина, по който изглежда сега.

— Нали! От началото дори не го познах — призна си Кора Лий. — Не мога да повярвам, че е пораснал така.

— И казваш, че се е случило в Тексас? — попита Йедрек.

— Така ми каза Иън.

— Съкровище, може ли да ми дадеш още една Кървава бира? Това нещо е направо фантастично. Роман е истински гений.

— Наистина е така. И него ли познаваш?

— Кой не го познава? Той е известен — отвърна спокойно Йедрек. — Но знаеш ли какво? И той изглежда малко остарял.

— Да, внезапно посивя по слепоочията.

— Но той не е ходил в Тексас, нали? — попита Йедрек.

— Не, беше тук, когато се случи. За бога, не мога да си представя защо някой ще пожелае да изглежда по-стар.

— Може да искат, ако има някаква много важна тайна причина зад всичко това — каза Йедрек.

Ванда ахна и Иън поклати глава, за да ѝ напомни да остане тиха. Без съмнение тя бе разбрала пълната опасност на ситуацията. Ако Бунтовниците открият способността на лекарството да ги държи будни през деня, щяха да започнат да убиват вампири, които бяха безпомощни в мъртвешкия си сън.

Телефонът на бюрото на Ванда иззвъня и Иън бързо вдигна пръст от интеркома, за да прекъсне връзката. Ванда се намръщи и вдигна телефона.

Иън се върна по стълбите във ВИП стаята и надникна през паравана. Кора Лий трябва да бе чула позвъняването, защото бе вдигнала телефона. С объркана физиономия тя затвори телефона. Междувременно Йедрек оглеждаше наоколо с присвити очи. Без съмнение подозираше нещо.

Иън обмисли да се телепортира долу и да го предизвика, но преди да прехвърли плюсовете и минусите, Йедрек изчезна.

— Какво стана? — попита Ванда, втурвайки се в стаята.

— Изчезна.

— Проклетият телефон — измърмори Ванда. — Беше танцьорът, който уволних в четвъртък вечер. Чул, че Корки мисли да ме съди и затова решил и той да се пробва. Нещастник.

— Ще разбере името на адвокатата на Ангъс — предложи Иън. — Той е най-добрият във вампирския свят. И не се тревожи за Корки. Ще ѝ платя да спре с глупостите. Не мога да я оставя да те тормози, заради мен.

— Но аз съм тази, която я нападна. — Ванда прокара ръка през щръкналата си коса. — А сега сме забъркани и в тази бъркотия с

Йедрек Янов. Той няма да се спре, докато не разбере какво е предизвикало стареенето ти. И ако се добере до лекарството...

— Знам. Ще ни убият в съня ни.

Ванда постави ръка на челото си.

— Всичко това е по моя вина. Направих те прекалено известен и сега си в опасност. Йедрек ще те открие. Той ще... той ще...

— Всичко ще е наред.

— Но аз се издъних — изплака тя. — За мен ти си като един от по-малките ми братя. А аз ги изгубих всички. Не мога да понеса да изгубя и теб, не и когато е изцяло по моя вина.

— Шшт — той я придърпа в прегръдка и потупа гърба ѝ. — Не те виня, Ванда. Сърцето ти бе искрено. Но бих бил благодарен, ако накараш Кора Лий и Памела да държат устите си затворени.

— Ще го направя, ще го направя — Ванда отстъпи назад и подсмръкна. — И ще продължа да търся идеалната ти половинка. Ще направя списък с момичетата, които искат да се срещнат с теб и ще ги интервюирам сама, за да отсея онези, които просто искат да бъдат известни.

Иън предполагаше, че щяха да са всички, но не искаше да отхвърли идеята на Ванда.

— Това ще е прекрасно. Благодаря ти.

Тя затвори очи.

— Искам да си щастлив, Иън. И в безопасност. — Щом отвори очи, в тях блестеше гняв. — Господ да ми е на помощ, ако това копеле Йедрек те нарани...

— Ванда, обеща ми, че няма да правиш нищо що се отнася до Йедрек Янов. Остави го на мен и Конър.

Тя въздъхна тежко.

— Добре, но, моля те, бъди внимателен. Той ще иска отговори, а ти си единственият, който ги има.

— Знам.

Иън осъзнаваше, че Йедрек може би го преследваше точно сега. И първото място, където щеше да провери, бе градската къща на Роман.

— Трябва да използвам компютъра ти.

Спусна се надолу по стълбите до кабинета на Ванда и се свърза с проследяващото устройство в чантата на Тони. Беше върнала в къщата.

И бе съвсем сама.

Стомахът на Иън се сви. Тони, помисли си той точно преди да се телепортира.

ГЛАВА 13

Един топъл душ помогна на Тони да прогони студа от костите си и да облекчи синината на бедрото ѝ. Наведе се, за да увие хавлия около косата си и докато се изправяше, без да иска докосна бедрото си до шкафа.

— Ох!

Погледна синината. Беше се подула и имаше прекрасен нюанс на лилавото, който си подхождаше много добре с червените белези на гърдите ѝ.

— Тони!

Тя подскочи като чу гласа на Иън да идва от спалнята ѝ. Бедрото ѝ се блъсна в шкафа.

— Ох! По дяволите!

Сграбчи поставката за хавлии, за да не падне.

— Тони, добре ли си? — Иън почука на вратата. — Някой да не те наранява? Да се телепортирам ли вътре?

— Не! — Какво правеше отвън? — Аз... аз съм вкарала тук всички нападатели на Ню Йорк Джайънтс. О, да, чувствам се страхотно! Вторият падна, остават още осем.

Последва пауза.

— Шегуваш се, нали?

Тя изсумтя.

— Брилянтно, Шерлок.

— Излез. Трябва да поговорим.

Не отново.

— Нямам никакви дрехи. Отивай си.

— Ще си затворя очите.

Сега беше неин ред да запази мълчание.

— Не ти вярвам.

— Брилянтно, Шерлок.

Проклет да е. Тя уви една хавлия около себе си.

— Отивай си.

— Не. Дойдох да те спася.

— От какво? Да не плесенясам?

— Ще изляза в коридора, за да може да се облечеш. Моля те, побързай.

Тони чу стъпки и вратата се затвори. Надникна навън. Спалнята бе празна. Тя забърза към гардероба.

— Защо ме торМОЗИШ? Сега не съм на смяна.

Пусна хавлията и бързо облече някакви бикини.

— Това не може да чака — обади се Иън от коридора. — В опасност сме от един от убийците на Бунтовниците на име Йедрек Янов. Той е новият господар на руско-американското сбирнище в Бруклин, копелетата, които са те нападнали. Йедрек иска информация за лекарството, което взех, за да остарее, затова ще ме търси.

Каквото и раздражнение да изпитваше Тони, изчезна и се смени с внезапен страх. Тя се протегна зад гърба си и закопча сутиена си.

— Колко сериозно е това?

— Много сериозно. Ако дойде в къщата, няма да е сам. Ще доведе и други Бунтовници със себе си, и всички тук, включително и ти, ще бъдат нападнати.

От студа кожата й настръхна.

— Те знаят за тази къща? Мислех си, че е тайна.

По дяволите, тя си мислеше, че тук е в безопасност.

— Къщата на Роман е пазена в тайна, но това място винаги е било известно в света на вампирите. Всяка пролет, Роман провежда конференция в Роматех и господарите на сбирнища от целия свят идват, за да присъстват на нея. Винаги отсядат тук и компанията на Ангъс осигурява охраната. Облече ли се вече?

Можеше да я нападнат отново? Господи, не. Спомени от онази нощ заплашваха да я завладеят. Не, не отново.

Пред нея се появи някой и тя ахна.

Иън я погледна учудено.

— Тони.

Ръцете й полетяха към бикините и сутиена й. По дяволите! Бельото й не покриваше кой знае колко. И белезите й! Тя погледна към лицето му и видя как изражението му се промени от шок до ужас.

— Разкарай се!

Тя му обърна гръб. По дяволите, какво бе по-лошо? Да те хванат полугола или да видиш ужасената физиономия на един мъж, щом те види гола?

— Тони, ти си покрита със следи от ухапвания.

— Знам. Бях там, когато се случи.

Тя се спусна към гардероба и издърпа чифт дънки от закачалката.

— И бедрото ти. Имаш ужасна синина.

— Престани да ме гледаш! — тя обу дънките. — Паднах на един паркинг.

— Този на психиатрията „Сенчестите дъбове“?

Тони ахна и дънките се плъзнаха до коленете ѝ.

— Как... — Тя забеляза как погледът му се плъзна надолу и бързо вдигна дънките си. — Откъде разбра?

— Аз съм много добър следовател.

Проклет да е. Тя закопча дънките си.

— Следил си ме?

Той тръгна към нея.

— Това твоят куфар ли е?

Тони отскочи настрана, за да запази малко разстояние между тях.

— Какво правиш?

Иън отвори куфара върху шкафа ѝ и започна да го пълни с дрехите ѝ.

— Приключвай с обличането.

Не я интересуваше авторитетният му тон. Или това, че я бе следил. Тя издърпа една тениска от закачалката и я надяна.

— Добре, ще се облека. Тогава може да не изглеждаш толкова ужасен от вида на тялото ми.

Той се спря с ръце пълни с бельото ѝ.

— Ядосах се, когато видях как онези копелета са те надупчили цялата. Не бях ужасен. Тялото ти е красиво.

Как можеше да остане гневна, когато бе казал това?

Той пусна бельото ѝ в куфара.

— Моля те, побързай. Трябва да тръгваме.

— Къде отиваме?

Тя изтича до банята взе четката си за коса и тази за зъби, козметичната си чантичка и лещите си и ги хвърли в куфара.

— Ще те заведа в Роматех. Там охраната е по-затегната. Тогава с момчетата ще можем да се върнем тук и да се бием с копелетата, ако дойдат.

Харесваше ѝ идеята да бъде в безопасност и наистина не ѝ допаднаше да се срещне отново с Бунтовниците, но нещо в плана на Иън я дразнеше. Не ѝ харесваше да я приема като девойка в беда. Тя седна на леглото и obu чорапите си.

— Няма да се скрия и да оставя цялата борба на теб и момчетата. Бях наета да се бия.

Иън се усмихна, докато вадеше дрехи от гардероба и ги пускаше в куфара ѝ.

— Ти си една смела девойка, за което те поздравявам, но това не е твоя битка.

Обикновено тя щеше да се съгласи. Защо да рискува живота си заради един конфликт между вампири? Но в нощта, в която Бунтовниците я нападнаха, нещата станаха лични. И колкото и да не ѝ се искаше да ги вижда отново, трябваше да го направи. Тя obu и ботушите си.

— Това е моята битка. Няма да си подвия опашката от страх. Ще си свърша работата, за която са ме наели.

Иън затвори куфара ѝ.

— Съкровище, ти си наета като дневна охрана. Това означава, че се очаква от теб да се биеш с враговете ни през деня, а именно със смъртни. Вечер не си на смяна по основателна причина. Не можеш да оцелееш в битка срещу вампир.

— Онази вечер надвих Финиъс.

— Извадила си късмет.

— Виж какво, съкровище — тя се запъти към него. — Аз съм добра. Дяволски добра. Нуждаеш ли се от демонстрация?

— Може би ти се нуждаеш.

Той изчезна и миг по-късно бе зад нея, дърпайки я към гърдите си.

Тя реагира бързо, удрайки с лакът гърдите му. Беше като да удариш тухлена стена.

Ръцете му се преместиха към врата и лицето ѝ, гласът му прозвуча тихо до ухото ѝ.

— Следващият звук, който ще чуеш, ще бъде прекършването на врата ти.

Обзе я гняв. Да върви по дяволите, не можеше ли да ги победи? Споменът от нападението ѝ се върна и я завзе, потапяйки я в ужас. Тони поклати глава, опитвайки се да пропъди образите, но те изпълниха ума ѝ, припомняйки ѝ всяка мъчителна подробност. Тя се разтресе цялата.

— Тони, всичко ще бъде наред — прошепна Иън.

— Не! — Тя се пребори със сълзите си, но колкото повече се съпротивляваше, толкова повече я завземаха чувствата ѝ. Измъкна се от Иън и заотстъпва назад. — Аз... аз мразя твоя вид!

Лицето му пребледня. Тя сложи ръка на устата си, уплашена от силата на избухването си. Устата му трепна, а в очите му блесна болка.

— Поне сега си честна.

Тони постави ръце върху белязаните си гърди.

— Те ме дъвчеха, сякаш бях храна. Сякаш не бях човек. Бях просто парче месо. — По лицето ѝ се спуснаха сълзи и тя избърса бузите си. — Не можех да се преборя с тях. Те владееха ума ми и сякаш душата ми бе смазана.

Той я придърпа в прегръдката си. Тя се стегна, но Иън я задържа.

— Девойче, няма да те нараня. Можеш да ми се довериш.

Тони пое бавно и разтреперано въздух и го изпусна.

— Знам.

Зарови лице в дебелия му пуловер и остави ароматът му да изпълни сетивата ѝ. Той ухаеше чисто, но естествено. Сладко, но мъжествено.

Иън прокара ръце нагоре-надолу по гърба ѝ.

— Надявам се да видя тези копелета довечера. Ще ми достави удоволствие да ги размажа за това, което са ти причинили.

Тони постави буза на рамото му. Той все още не разбираше напълно. Тя оценяваше желанието му да я защитава, но не искаше защитник срещу злите вампири. Това, което искаше, бе начин да се защитава сама. Но като се има предвид свръхразвитите им сили, не вярваше, че съществува такъв. И това я притесняваше най-много — неравенството и несправедливостта.

— Мога да ти сритам задника — прошепна тя.

Иън се изкиска.

— Това е моето момиче.

Тя сгуши бузата си в дебелия му пуловер. Той бе учудващо топъл и прекрасно солиден. Когато я пусна и се отдръпна назад, ѝ се прииска да се хвърли обратно в ръцете му.

— Трябва да тръгваме, девойче.

Той издърпа куфара ѝ от шкафа.

Тя взе палтото и чантата си.

— Ще шофираш ли?

— Ще се телепортираме. По-бързо е. — Хвана дръжката на куфара ѝ с една ръка и протегна другата към нея. — Ще трябва да се държиш за мен.

— О.

Това не беше проблем. Тя обви ръце около врата му.

— По-близо.

Ръцете му се затегнаха около нея.

Тони се притисна към здравите му гърди.

— Така ли?

Той затвори очи за миг.

— Да.

Дъхът ѝ спря, когато ги отвори.

— Каква е цялата тази работа с очите ти? Защо непрекъснато стават червени?

— Това е нормална реакция за един вампир.

— Не мисля така. — Тя се вгледа внимателно в светещите червени ириса. — Никой от другите вампири не е правил това.

— Това е добре. Не би ми се искало да се бия с някой от приятелите си.

— За какво говориш?

Той ѝ се усмихна криво.

— Тони, очите ми стават червени, защото те желая страшно силно.

Тя преглътна трудно.

— Но това се случва в продължение на дни.

— Да, от първия миг, в който те видях. Но не оставяй това да те притеснява. Знаем, че мразиш моя вид.

— Не те мразя, Иън. Не мразя никой от добрите вампири. Може би бе така в началото, но сега...

Той я наблюдаваше внимателно.

— Как се чувстваш сега?

Вълна от емоции предизвика сълзи в очите ѝ.

— Аз... струпаха ми се много неща накуп. Не само ти, но и приятелката ми Сабрина. Толкова съм притеснена... и объркана.

Не трябваше да се чувства така силно привлечена от един вампир.

— Каж ми какво става. Бих могъл да ти помогна.

Тя се вгледа в красивото му лице и видя искрената загриженост и състрадание. Искаше ѝ се да му се довери. Мили боже, желаше да остане в прегръдките му завинаги.

— Ще си помисля за това.

— Добре. Дръж се, съкровище.

Той я придърпа към себе си и всичко стана черно.

Веднага щом Иън се убеди, че Тони е на сигурно място в сребърната стая в Роматех, той се телепортира обратно в къщата заедно с Дугъл и Финиъс.

Щом се материализираха на задната веранда, те чуха високочестотното пицене на алармата в къщата. Мигновено извадиха мечовете си. Имаше само две обяснения за алармата — или някой смъртен бе нахлул в къщата и не чуваше алармата, или някой вампир се бе телепортирал вътре и не знаеше комбинацията, с която се изключваше.

Дугъл тихо отключи задната врата и я остави отворена. Те зачакаха с извадени мечове, готови някой да се покаже, за да провери какво става. Ако бе някой от Бунтовниците, главата му нямаше да остане дълго на раменете му.

Но никой не захапа стръвта. Иън се приближи до входа, но Финиъс го издърпа назад.

— Теб искат, братле. Стой между нас.

Финиъс влезе първи.

В кухнята цареше бъркотия. Шкафове и чекмеджета стояха отворени, а съдържанието им бе разхвърлено навсякъде.

— Сигурно са търсели лекарството.

Дугъл започна да набира комбинацията, за да изключи алармата.

— Не — спря го Иън. — Ако я изключим ще разкрием присъствието си.

Дугъл се намръщи.

— Прав си, но звукът е ужасен.

— Да, звучи като побъркана котка — измърмори Финиъс. Той застана на позиция до отворената врата. — Готови?

Иън кимна, и тримата вампири влязоха бързо във фоайето. Мигновен оглед ги убеди, че нарушителите не са на първия етаж. Книгите в библиотеката бяха разбутани по земята, а салонът бе претърсен.

Тримата слязоха бързо в мазето. Леглото на Финиъс бе разсечено, а ковчезите разбити.

— Мамка му. — Финиъс се вгледа в разбитата рамка на снимката на семейството му. — Закъснели сме.

— Трябва да проверим офиса на Роман — предложи Иън. — Сигурен съм, че са осъзнали, че той е измислил лекарството.

— Ще идем заедно — каза Дугъл. — Насочете се към площадката на петия етаж.

Тримата се телепортираха на площадката пред офиса и спалнята на Роман. Двете врати бяха отворени, а вътре се чуваха гласове, говорещи на руски.

Иън се приближи до вратата на офиса и забеляза Йедрек Янов на бюрото на Роман, който се суетеше с компютъра. Той изпсува и удари юмрук по клавиатурата. Тогава започна да рови из чекмеджетата на бюрото.

Дугъл надникна в спалнята на Роман и вдигна два пръста, за да покаже, че вътре има двама мъже. Иън вдигна един пръст. Бяха трима на трима. Той погледна Дугъл и Финиъс въпросително и двамата кимнаха.

Иън влезе в офиса, запътен направо към Йедрек. Убиецът погледна нагоре и се протегна към мечата си, който бе оставил на бюрото. Иън вече размахваше своя, за да нанесе фаталния удар, когато Йедрек се телепортира.

Мечът на Иън разсече празния стол.

— По дяволите.

Той се обърна, за да провери дали Йедрек се е материализирал зад него.

Не беше. Господарят на руското сбирище се появи в спалнята до двамата си последователи.

Иън тръгна към тях, докато Дугъл и Финиъс се приближиха от страни.

— Точно този, който търсех — надсмя се Йедрек. — Стасио, Юри, хванете мъжа в средата.

Двамата Бунтовници се спуснаха към Иън, но Дугъл и Финиъс скочиха пред него и битката започна. Иън изруга вътрешно, задето се отнасят към него като с безпомощно пале. Той се засили към Йедрек, но страхливецът отново изчезна.

Иън се завъртя точно когато Йедрек го хвана отзад за ръката. Обзе го замаяно чувство и той осъзна, че Йедрек се опитва да се телепортира с него. Заби мечата си в ръката на Йедрек и мъжът извика от болка точно преди да изчезне напълно.

— Страхливец! — извика Иън във вече празната стая.

Болезнен вик привлече вниманието на Иън обратно към боя с мечове. Финиъс бе прерязал противника си през торса. Руснакът се препъна назад и Финиъс го прободеше в гърдите. Бунтовникът посивя, след това се превърна в купчина пепел на пода.

Другият руснак извика разярено, след това се телепортира, оставяйки Дугъл да ругае.

— Направих го! — Финиъс вдигна мечата си във въздуха. — Видяхте ли това? Бях като машина за убиване!

Дугъл го удари по гърба.

— Да, първото ти убийство. Поздравления.

Финиъс вдигна ръка и им даде ръка за поздрав.

— О, да, доктор Фанг отново нанесе удар!

Иън се усмихна изморено. След няколко века прекарани в убиване на Бунтовници, той вече не усещаше тръпката. Запъти се към бюрото и изключи алармата.

— Йедрек бе ранен. Не мисля, че ще опита нещо друго тази вечер. Нека се връщаме в Роматех.

Роман и семейството му щяха да са в безопасност засега. Също и Тони.

Веднага щом Йедрек Янов се материализира в офиса си в Бруклин, той усети болката, изгаряща ръката му. Изпусна меча на земята и стисна ръката си при раната. През пръстите му се процеди кръв и покапа по скъпия турски килим.

— По дяволите!

— Сър, кръвите — каза пазачът до вратата.

— Невероятно наблюдение, идиот такъв — изръмжа Йедрек. — Веднага ми доведи Надя.

— Да, господарю.

Пазачът изчезна.

Йедрек издърпа разкъсания си и окървавен пуловер и го захвърли в малкото кошче.

Пазачът се върна с Надя. Тя се спря до вратата, отказвайки да го погледне. Той знаеше, че е ядосана. Не й бе харесало да убие блондинката.

— Донеси превръзки. Ще превържеш раната ми.

Тя повдигна предизвикателно брадичка.

— Раната ти ще се оправи по време на съня.

— Това е чак след пет часа, кучко. Веднага донеси превръзките.

Тя тръгна бавно. В нея все още имаше прекалено много дух, но той щеше да я пречупи скоро.

— Ти... — Той погледна към пазача. Името му бе Станислав, но Йедрек не обичаше да нарича хората с имената им. Това ги караше да мислят, че по някакъв начин ги харесваш. — Дай ми ризата си.

— Да, господарю.

Станислав разкопча бялата си риза.

Междувременно една размазана фигура се появи и стана солидна до бюрото. Беше Юри. Той прибра меча си и избягваше да погледне към Йедрек.

— Къде е Стасио? — поиска да разбере Йедрек.

— Той... той е мъртъв — прошепна Юри.

— Значи е трябвало да се бие по-добре. — Йедрек взе ризата, която Станислав му подаде и я намота около раната на ръката си. Белият памук се оцвети в червено от кръвта. — Кой го уби? Един от онези проклети шотландци ли?

— Не — отвърна Юри. — Беше чернокожият вампир.

— Чернокож? — попита Станислав. — Чудя се...

— Казвай — изръмжа Йедрек.

— За известно време в нашето сборище имаше един чернокож мъж — обясни Станислав. — Финиъс МакКинли. Алекс го превърна, защото беше наркочилър и Катя се нуждаеше от помощта му, за да се сдобие с беладоната.

За жалост, вече мъртвата Катя бе използвала всичката беладона в проваления си опит да достави Ангъс МакКей на Касимир. Йедрек се бе надявал да открие част от наркотика в офиса, но нямаше късмет.

— Къде е този Финиъс? Ако тази вечер имах беладона, можех да парализирам Иън МакФий и да го доведа със себе си.

— Не съм виждал Финиъс повече от година. — Станислав наклони глава, съсредоточавайки се. — Последният път, когато го видях, бе тук, в офиса. Каза, че търси Катя, но двете с Галина вече бяха в Украйна.

Йедрек присви очи. Бе открил бръмбарите, когато Катя бе господарка на сборището, а след това и когато той стана господар. Някой в сборището играеше и за двете страни.

— Разгледай снимките на бюрото ми. Има снимка на един чернокож вампир, който работи за МакКей.

Станислав прегледа снимките и изведнъж спря.

— Какво казах за некомпетентността? — изръмжа Йедрек.

Юри извади мечата си и зачака заповеди.

Станислав отстъпи назад с преbledняло лице.

— Мислех, че той е на наша страна. Помогна ни за беладоната.

Йедрек пое дълбоко дъх. От Станислав като сладък парфюм се излъчваше страх.

— Ще имаш само един шанс да се поправиш. Ще убиеш Финиъс МакКинли.

— Разбира се — Станислав кимна ентусиазирано. — За мен ще бъде удоволствие.

Юри прибра мечата си, изглеждайки разочаровано.

— Първо ще ми намериш нещо за закуска — каза Йедрек на Станислав. — Тази рана ме направи ужасно гладен.

— Да, господарю. Веднага.

Станислав излезе точно когато пристигна Надя; ръцете ѝ бяха пълни с превръзки и лепенки. Тя го приближи, гледайки го внимателно.

— Отне ти прекалено много време. — Йедрек приседна на ръба на бюрото си и вдигна наранената си ръка. — Превържи я стегнато.

— Да, господарю.

Тя започна да обвива марлята около ръката му.

Той забеляза синините по ръцете ѝ, където по-рано бе забил пръстите си.

— Доставя ми удоволствие да те наранявам.

Ръцете ѝ трепнаха, докато превързваше неговата. Добре, показваше точното количество страх. Той обичаше да всява ужас в другите. Това му даваше надмощие над тях. Хората се кланяха пред боговете от страх.

— Какво ще правим с лекарството? — попита Юри. — И с Иън МакФий?

— Първо, трябва да се възстановя. — Йедрек сви ръката си. — Утре ще нападнем отново. Ще открием отговорите, които търсим. И онези вампири ще умрат.

ГЛАВА 14

Звук от извънпяване събуди Тони. Къде беше? О, да, сребърната стая в Роматех Индъстрис.

Един проблясък привлече вниманието ѝ и тя се скова, когато осъзна, че не е сама в стаята. Тогава позна килта в червено-зелено. Широките рамене и черната опашка, която се къдреше в края си.

Червената светлина на знака за изход над вратата, хвърляше червено сияние в цялата стая. Иън извади една бутилка с кръв от микровълновата. Това трябва да бе източникът на звъна. Тя погледна към часовника до леглото. Беше време да става за работа. Тони седна и се засуети с чаршафите, защото Иън се обърна към нея.

— О, не исках да те събудя.

— Няма нищо. Време ми е да ставам.

— Може да поспиш още, ако искаш.

Тя мигновено падна в леглото.

— О, господи, да.

Той се изсмя.

— Всички ще останат тук по време на съня си. В мазето има няколко спални — всички имат камери за наблюдение. Хауърд е в офиса на МакКей и ни наблюдава.

Тони погледна нагоре към камерата в ъгъла. Червената светлина свидетелстваше, че работи.

— Има друг офис за дневната охрана — продължи Иън. — Те наблюдават смъртните работници и охраняват сградата. Чувал съм, че през деня горе е много натоварено. Много смъртни произвеждат синтетична кръв, бутилират я и я изпращат към болници и кръвни банки.

— Не се ли тревожите, че някой смъртен работник може да се натъкне на някой заспал вампир?

— Смъртните не се допускат до сутерена. Трябва да имаш специална карта-ключ, за да накараш асансьора да стигне дотук или да минеш по стълбището. Оставил съм една на масата за теб.

— Изпуснах ли нещо, докато спях?

Той повдигна едното си рамо.

— Къщата бе нападната.

— Какво? — тя седна. — Бунтовниците са били там?

— Да. Финиъс уби един. Много е горд от себе си. Йедрек се опита да се телепортира заедно с мен, но аз пронизах ръката му, за да се освободя.

— Господи — прошепна Тони. Това бе ужасно. — Добре ли си?

— Да. — Иън изпи бутилката си и я изплакна в кухненската мивка. — Очакваме, че тази вечер ще опитат нещо, така че трябва да си починеш още докато можеш.

— Добре. Само ще ида първо до банята.

Тони тръгна натам. Щом приключи, затвори вратата зад себе си и изчака очите ѝ да се приспособят към червеникавата тъмнина. Иън вече не бе в кухнята.

Тя пристъпи към леглото и застина. Бе там, в далечния край. Лежеше върху завивките, облечен в килта си, бяла тениска и чорапи до коленете.

— Какво правиш?

Тони се огледа из стаята. Имаше само едно легло. Може би ако събереше креслата заедно, щеше да успее...

— Няма да те закачам, девойче. Много скоро няма да мога да мърдам. — Той склочи ръце върху стомаха си и се загледа в тавана. — Макар че се надявам ти да не си играеш с мен, когато няма да съм в състояние да се защитавам.

Тя изсумтя.

— Да бе. Защото има нещо толкова неудържимо в един труп.

Той се усмихна леко, щом погледна към нея.

— Ако те притеснява да спиш до мен, мога да легна на пода. Щом веднъж умра, няма да има никаква разлика.

— Излизала съм с няколко мъже с подобна степен на чувствителност — измърмори тя, докато обмисляше дали да се върне в леглото.

Той се прозя и затвори очи.

— Скоро ще заспя.

Тя седна на ръба на леглото.

— Боли ли?

— Да знам, че до мен лежи една красива жена, а аз няма да мога да я докосна? — Иън отвори очи и в тях блестеше веселие. — Това е истинско мъчение. Но няма да е за дълго.

Тони се подсмихна.

— Имам предвид дали те боли всяка сутрин, когато умираш?

Той лежеше там, а погледът му се спусна по нея, забавяйки се на места, сякаш се опитваше да запомни всеки малък детайл. Кожата ѝ изтръпна в отговор на погледа му. Точно когато си мислеше, че няма да ѝ отговори, той се обади тихо.

— Сякаш пропадаш в черна дупка, толкова черна и дълбока, че там няма светлина, няма чувства, няма мисли. — Той премигна и блясъкът в очите му изчезна. — Щеше ми се да можех да сънувам.

— Какво биха сънували вампирите? Огромна бъчва с кръв? Чисто нов ковчег с кожена тапицерия?

— Не. Аз щях да имам прекрасен сън. — Лека усмивка изви устните му, а очите му се затвориха. — Щях да сънувам теб. — Лицето му се отпусна.

Мен? Сърцето на Тони заби по-бързо. Той щеше да сънува нея? Тя се наведе напред, за да го погледне.

— Мъртъв ли си вече?

Той не отговори. Просто лежеше там. Най-прекрасният мъж, който бе виждала. Погледът ѝ се спря на трапчинката на брадичката му. Миналият ден искаше да я докосне. Беше се протегнала, но бе изгубила кураж.

Сега щеше да има куража. Но не и възможността. Погледна към охранителната камера. Нямаше да е добре Хауърд да я види как докосва лицето на Иън.

Тя се пъкна под завивките и легна по гръб до него. Господ да ѝ бе на помощ, искаше ѝ се да се сгуши до мъртвото му тяло. Това бе грешно по толкова много начини.

Тони се завъртя и легна с гръб към него. Толкова грешно. И въпреки това, започваше да изглежда така правилно.

Слава на бога, че в неделя следобед в „Сенчестите дъбове“ работеше друга администраторка. Тони се бе притеснявала, че Дорис можеше да е там и да я разпознае като секс маниачката. Тя се опита да

изглежда по-различно, като носеше очила, вместо лещите си и бе сложила плетената си шапка така, че да скрива русата ѝ коса.

Карлос я бе взел от Роматех. Слънцето все още грееше и всички вампири все още бяха мъртви. Хауърд я бе уверил, че всичко е под контрол и че може да върви. И въпреки това тя усещаше онова тревожно чувство, че е разкъсвана в две посоки. Иън мислеше, че Бунтовниците ще нападнат отново. Ненавиждаше мисълта, че няма да е там, за да помогне.

— Тук сме, за да се видим със Сабрина Вандеруърт — каза тя на администраторката.

— Трябва да се разпишете и да попълните тази бланка.

Докато Карлос ги вписваше, Тони набързо попълни бланката, която включваше името и идентификационния номер на Сабрина.

Администраторката свери бланката с регистъра, същият, в който Тони бе надникнала предната вечер.

— Ще ми трябват документите ви.

Тя провери шофьорските им книжки и надписа имената им върху табелки.

— Ще задържа документите ви, докато се върнете, за да се отпишете. — Тя им подаде баджовете. — Носете ги през цялото време. Не можете да внасяте никакви лични вещи, храна или напитки в отделенията. Разбрахте ли?

— Да.

Тони бе насочена към пазача, който прерови чантата ѝ, след това провери самата нея и Карлос.

Пазачът отключи вратата.

— Следвайте пътеките около двора, след това завийте надясно към трето отделение.

Докато минаваха през двора, Тони се огледа наоколо. Вътре във всяка сграда имаше по още един пазач. Тя потръпна. Мястото беше като затвор.

Карлос отвори вратата на трето отделение и я последва в малкото фойе. Пазачът провери баджовете им и взе бланката им, след това я пусна в една плъзгаща се метална кутия. Тя се плъзна в отделението за сестрите, което бе обградено със стъкло.

— Сложете палтата и личните си вещи в тези кутии.

Пазачът посочи към няколко пластмасови сандъка върху масата.

Докато те ги пълнеха, в отделението на сестрите влезе мускулист медицински служител и прегледа бланката им.

— Елате до вратата — каза той през интеркома.

Последва бръмчащ звук, след това металната врата се отвори.

Медицинският служител им даде знак да влязат. Тони забеляза, че на баджа му пишеше Бродли. А коридорът миришеше на дезинфектанти и отчаяние.

— Мен ли идват да посетят? — попита един млад мъж, докато се приближаваше към тях, влачейки крака, обути в пантофи от рипсено кадифе.

Пижамата му на Спайдърмен бе намачкана, а червеният цвят бе избледнял до розово.

— Не са тук за теб, Теди — изръмжа Бродли. — Върни се в стаята на мъжете.

— Добре.

Теди прокара ръка през тъмната си коса, която по средата бе оцветена в бяло, което го караше да прилича на скункс. Той затътри крака надолу по коридора.

— Насам. — Бродли ги поведе надясно. — Сабрина е в стаята за жените. Държим мъжете и жените разделени, освен по време на хранене. Така е по-добре, тъй като от време на време имаме по някой сексманиак.

Тони трепна.

— Ето че пристигнахме.

Бродли посочи към отвореното пространство, след това тръгна надолу по коридора.

Една сестра седеше зад гишето, наблюдавайки всички. В средата на обикновена бяла стая имаше две маси, заобиколени от оранжеви пластмасови столове. Още столове бяха наредени по три от стените на стаята. Високо в единия ъгъл имаше закачен телевизор, на който вървеше анимационен филм с намален звук. Въздухът бе застоял и топъл. Задушаваш.

Две жени на средна възраст стояха до стената срещу телевизора, вирайки се глупаво в него. Ръката на едната жена не спираше да потреперва, а устата на другата бе отворена. Очите им изглеждаха мъртви. Сърцето на Тони се сви в гърдите й.

В ъгъла една млада пациентка стоеше до мъж посетител, вероятно съпругът ѝ. Дватама стояха тихо, сякаш вече не знаеха какво да си кажат.

Сърцето на Тони вече бе разбито, когато видя Сабрина. Тя носеше долнище на фланелена пижама и синя тениска. Косата ѝ, обикновено жизнена и блестящо руса, бе останала без блясък и стоеше рошава. Тя седеше на една маса, поклащайки крака напред-назад, докато разглеждаше едно списание. Кецовете ѝ се поклащаха свободно на краката ѝ. Връзките ги нямаше.

Щом Тони се приближи, тя осъзна, че Сабрина не разглежда списание, а книжка за оцветяване. Младата жена прехвърляше страниците и се спря на такава, която все още не бе оцветена. Извади един счупен розов пастел от пластмасовата кутия и започна да оцветява.

Това беше първокласната студентка от НЙУ, която бе начело в класациите на декана през последните шест семестъра. Тони стисна очи. Няма да плача пред нея. Ще бъда силна.

— Мога да убия чичо ѝ — прошепна Карлос.

Тони пое дълбоко въздух и лепна усмивка на лицето си.

— Здравсти, Сабрина!

Бри се обърна към тях с безизразно лице и след това премигна.

— Тони! Карлос! — Тя се изправи. — Дойдохте да ме видите.

— Разбира се, че ще дойдем. — Тони я прегърна. — Тревожехме се за теб.

— Изглеждаш добре, меніна. — Карлос също я прегърна, а после седна на масата срещу нея. — Как си?

— Добре съм. — Бри вдигна ръка, за да им покаже синята пластмасова идентификационна гривна на китката си. — Днес ме издигнаха до синьо. Толкова се радвам, че вече не съм жълто.

— Какво не му е наред на жълтото? — попита Тони.

— То е за пациенти със склонност към самоубийство. — Бри избра зелен пастел от кутията. — Не че аз съм била такава.

Тони преглътна трудно.

— Това е добре — прошепна тя.

— Просто така поставят под специално наблюдение всички, които пристигнат първоначално тук — обясни Бри.

— Чудя се защо ли — прошепна Карлос, докато се оглеждаше из мрачната стая.

— Бях толкова самотна — продължи Бри. — Трябваше да се храня сама и да стоя тук сама, докато другите ходеха до салона.

— Здравсти, Сабрина.

Те се обърнаха и видяха Теди да влиза, влачейки крака в стаята.

Той наклони глава настрани.

— Имаш посетители?

— Теди! — Брадли се запъти към него. — Колко пъти да ти повтарям да стоиш в стаята за почивка на мъжете?

— Добре.

Теди се запъти надолу по коридора.

— Побъркан идиот — измърмори Брадли, щом тръгна след него.

— Аз не съм побъркан — запротестира Теди.

Сабрина продължи да си оцветява, сякаш всичко бе напълно нормално.

— Срецнах се с Теди днес на обяд. Мисля, че е самотен. Никой не идва да го посещава. — Тя се усмихна на Тони. — Радвам се, че дойде.

Няма да плача. Тони се усмихна.

— И аз се радвам.

— Теди не е луд — прошепна Бри. — Той просто е много тъжен. Претърпял е автомобилна катастрофа заедно с приятелката си и тя е починала. Той е карал, затова се чувства виновен.

Тони кимна.

— Ужасно е да се чувстваш, сякаш си предал някого, когото обичаш. — И Господ да ѝ е на помощ, тя щеше да предаде Сабрина, ако не я измъкне от това място. — Искаме да те върнем вкъщи.

— Опитвам се да се оправя. Имам самозаблуди.

— Не е вярно — настоя Тони.

— Трябва да си го призная, ако искам да се оправя. Това казва терапевтът ми. Както и да е, много от хората тук имат самозаблуди. — Бри се усмихна. — Дори някои от пазачите. Снощи те казаха, че са видели огромна черна котка да тича из двора.

Тони погледна към Карлос, но лицето му бе безизразно.

Бри взе лилав пастел от кутията.

— Трябва да оцветя косата на Жасмин в лилаво. Взеха всичките черни пастели, защото се прекалено депресиращи.

Тони потисна нуждата да изпищи. Как някой, който бе на това място, можеше да не е депресиран?

— Бри, аз направих това, което искаше. Отидох в Сентрал парк, за да видя дали някой вампир ще дойде да ме нападне.

Бри поклати глава, докато оцветяваше.

— Вампирите не са истински.

— Права си — бързо каза Карлос и погледна остро Тони, когато тя се опита да го прекъсне. — Трябва да кажеш на чичо си, че си сгрешила. Просто си била травмизирана от атаката. Но сега вече си добре и трябва да те пусне отгук.

Тони знаеше, че това няма да свърши работа. Бри се нуждаеше от разрешението на чичо си, за да бъде изписана, а той никога нямаше да го даде.

Приятелката ѝ остави лилавия пастел обратно в кутията.

— Чичо Джо иска да остана тук, докато намерят точната комбинация от лекарства за мен. Може да отнеме няколко седмици.

Или завинаги, огорчено си помисли Тони. Докато чичо Джо отговаряше за бъдещето на Бри, тя нямаше да има такова.

Тони просто искаше да помогне на Сабрина да докаже, че вампирите съществуват, но засега се бе провалила в откриването на истинско доказателство. А и предвид обстоятелствата се съмняваше, че чичо Джо би приел каквото и да било уверение. Просто изобщо не бе в негов интерес да пусне Бри да си тръгне от тази болница.

Докато минутите течаха, Тони бе обзета от паника. Карлос задаваше рутинни въпроси, като това какво ядат на вечеря. На Тони ѝ бе трудно дори да диша.

— Искаш ли да вземеш тази рисунка? — попита Бри, щом свърши с оцветяването.

— Да.

Тони се усмихна насила.

Брадли тръгна към тях.

— Часът за посещение свърши — обяви той.

— Утре ще правим коледни чорапи и ще украсим дървото. — Бри подаде картината на Тони. — Може ли пак да дойдеш?

— Разбира се. Имам предвид, че ще се опитам.

Опасяваше се, че чичо Джо ще ѝ откаже достъп, щом види името ѝ в списъка с посетители.

— Да вървим — нетърпеливо ги подкани Брадли.

Двойката в ъгъла се раздели. Съпругът се запъти надолу по коридора. Жената потъна в стола си и започна тихо да плаче.

— Насам, моля — гневно ги погледна Брадли.

Тони прегърна приятелката си, след това тръгна бързо, за да не може Бри да види сълзите в очите ѝ. Тя последва Карлос обратно до фойето и трепна, щом тежката метална врата се затвори зад тях, изщраквайки.

Бавно облякоха палтата си и събраха вещите си, за да може съпругът да си тръгне преди тях. Няколко минути, след като той излезе, те тръгнаха през двора.

Студеният въздух удари Тони в лицето, донасяйки ѝ чувство на неотложност.

— Трябва да я измъкнем оттук — прошепна тя.

— Знам — отвърна Карлос. — Цяла вечер се опитвах да измисля план.

— Чичо ѝ никога няма да я пусне. — Гласът на Тони се повиши от паника. — Ще трябва да...

— Шшт — предупреди я Карлос. Той посочи към дъба и масивния клон, който се простираше над стената. — Мога да се опитам да я кача на дървото, но все още съществува проблемът с това как да я изкараме от отделението. Това проклето нещо е заключено поздравно от девствения пояс на някоя монахиня.

— Трябва да направим нещо.

— Не виждам никакво решение.

Тя сграбчи ръката на Карлос.

— Не казвай това! Трябва да има някакъв начин.

Просто трябваше да минат през пазачите и заключените врати.

— О, боже мой, знам как ще го направим.

— Как? — попита Карлос.

— Ще я телепортираме оттам.

— Не можем да направим това.

— Но познаваме някой, който може.

— Ще помолиш онзи вампир, Иън? — попита Карлос. — Сигурна ли си, че може да му се вярва?

— Мисля, че да. Надявам се да е така.

Той бе предложил да ѝ помогне. И колкото повече Тони мислеше по въпроса, толкова повече се убеждаваше, че това е единственият вариант.

Тони настоя Карлос да я върне директно в Роматех. Докато стигнаха, вече бе тъмно. Пазачът на главната порта я позна и им махна да продължат.

Карлос спря колата пред входната врата.

— Знам, че искаш да говориш сама с Иън, но ме дръж в течение. Това ще изисква сериозен план.

— Добре.

Тя свали шапката си и разроши косата си. Искаше да изглежда добре за разговора си с Иън.

— Щом веднъж измъкнем Бри, ще ни трябва сигурно място, където да я пазим. Не можем просто да я върнем в апартамента ѝ.

— Защо не?

Тони прибра очилата си в калъфа им и го пусна в чантата си. Зрението ѝ бе малко замъглено в далечината, но за разговор очи в очи нямаше да има проблем. Свали сенника и се огледа в огледалото.

— Тони, чичо ѝ може да заподозре, че ние стоим зад изчезването ѝ и да ни обвини в отвличане.

Думите му я накараха да се вцепени. Тя върна сенника обратно.

— Но Бри ще дойде с нас по своя воля.

— Сигурна ли си? След всичко, през което е преминала, наистина ли очакваш да се довери на един вампир?

— Е, аз го направих. — Тони трепна. — Но имах силни мотиви. Опитвах се да помогна на Бри. — Сълзите отново заплашваха да я надвият. — Трябва да я измъкнем оттам.

— Съгласен съм. Не ми харесва какво правят с нея тези лекарства. Изгубила е желанието си за борба. Вече не е себе си.

— Знам.

Тони пое дъх накъсано. Едва държеше емоциите си под контрол. Карлос потупа ръката ѝ.

— Всичко ще е наред, меніна. — Той погледна в огледалото за обратно виждане. — Какво, по дяволите, е това?

Тони погледна през рамо. Паркингът бе добре осветен и тя забеляза към вратата на Роматех да върви нисък мъж, свил се заради студа. На рамото си носеше голяма торба за боклук.

— Носи нещо доста тежко.

— Той? — Карлос погледна отново, после върна поглед към огледалото. — Няма го в огледалото. Видях само една торба да се носи из въздуха.

— Наистина ли? — Тони свали сенника и погледна в огледалото. И в действителност торбата за боклук се движеше сама. — Това изглежда толкова странно. Сигурно е вампир.

Те стояха в колата и наблюдаваха как ниският мъж мина през входната врата.

— Чудя се какво ли носеше в торбата — измърмори Тони.

Карлос изсумтя.

— Труп?

Тони го удари.

— Тези вампири не са такива.

— Ти ги познаваш само от една седмица, Тони. Как може да си сигурна на какво са способни?

— Те ме спасиха, когато бях в беда. Нека се надяваме, че могат да спасят и Сабрина. — Тя отвори вратата на колата и излезе. — Ще ти се обадя утре.

Карлос ѝ помахаша и тръгна към изхода.

Тони влезе в голямото фоайе с блестящите му мраморни подове и огромните цветя, които прикриваха охранителните камери и металните детектори. Тръгна надолу по коридора наляво, запътвайки се към офиса на охраната на МакКей.

Ниският вампир с пълната торба за боклук бе на половината път по коридора. Той спря пред една врата и набра кода на клавиатурата.

Вратата от другия край на коридора се отвори и Шана забърза навън. След това спря.

— Ласло! Колко е хубаво, че те виждам.

— Госпожо Драганести. — Ниският мъж се поклони леко. — Как сте?

— Добре съм. — Тя се приближи към него. — Какво носиш?

Той отвори торбата си и тя надникна вътре.

— Ласло, прекрасни са! Благодаря ти!

Той се изчерви.

— По-добре да ги вкарам вътре.

Мъжът влезе в помещението с мистериозната си торба.

Какво, по дяволите, ставаше тук?

— Какво става? — Тони посочи към заключената врата.

— Тони! — Шана я прегърна. — Видя ли вече кабинета ми? —
Тя посочи към зъболекарския кабинет отсреща.

— Не.

Тони предположи, че Шана се опитва да измести темата.

— Трябва да си запишеш час — продължи тя. — Всички служители на МакКей получават по два безплатни прегледа всяка година. Е, всъщност не са безплатни. Ангъс плаща за тях. Срещна ли вече Ангъс?

Определено се опитваше да смени темата.

— Не, не съм.

— Здравсти, мамо! Здравсти, Тони! — извика Константин.

Тони го видя да се носи из въздуха на поне един метър височина в помещението до кабинета на Шана. Това сигурно беше детската стая. Долната част на вратата бе затворена. Горната част бе отворена и Константин бе левитирал, за да може да ги види в коридора.

— Здравсти, Константин.

Тони надникна в стаята за игри. Тя бе пълна с играчки, книги, плюшени животни, двойно легло и няколко удобни стола.

— Леле, имаш доста неща.

— Може да го повториш — измърмори Радинка, докато връщаше няколко книги на рафтовете. — Вие двете по-добре побързайте или ще закъснеете за службата.

— Добре. — Шана се наведе над вратата и прегърна сина си. — Ще те видя след това, скъпи. — Тя тръгна по коридора, но се спря, когато Тони не я последва. — Няма ли да дойдеш?

— Съжалявам, но трябва да говоря с Иън — посочи Тони към офиса на охраната.

— В момента там е само Хауърд. — Шана се приближи. — Всички вампири са в параклиса, за да се убедят, че там е безопасно. Опасяват се, че Бунтовниците ще опитат да направят нещо тази вечер.

— Какво например?

Шана въздъхна.

— Миналата година взривиха параклиса. За щастие, по това време там нямаше никой.

Тони трепна.

— Това е ужасно.

— Да. — Шана погледна към детската стая и сниши глас. — Затова оставих Тино в забавачницата с Радинка. Просто за всеки случай. Хайде. Трябва да се срещнеш с отец Андрю. Той е прекрасен.

Тони я последва надолу по коридора до главното фоайе.

— Не знам дали трябва да идвам. Не съм отгледана като католичка.

Шана се ухили.

— Нито пък аз. Но тези стари вампири са толкова средновековни, само това знаят. Знаеше ли, че съпругът ми е бил монах?

— Не знаех. — Тони последва Шана в дясното крило. Тя се зачуди колко ли стар бе в действителност Иън, но не искаше да привлича внимание с интереса си към него. — Всички ли мъже са от средновековието?

— Не. Грегори е млад. Роман го е превърнал през 1993 година, когато няколко Бунтовници са го нападнали отвън на паркинга. Горкият просто е дошъл да прибере майка си от работа.

— Колко тъжно. — Тони се намръщи. Но това поне обясняваше как може да има смъртна майка, която все още бе жива. — Ами Конър и... Иън?

— Те са превърнати след една битка в Шотландия около 1500 година, при това в една и съща нощ, затова винаги са били толкова близки. Роман е превърнал Конър, а Ангъс — Иън.

— Те са искали да бъдат превърнати? — попита Тони.

— О, да. И двамата са били смъртоносно ранени. Или е трябвало да се превърнат, или да умрат. — Шана влезе в стаята отдясно. — Това е салонът, в който всички се събираме след църква. Исках да се убедя, че всичко е готово.

В помещението имаше две дълги маси — и двете застлани с дълги бели покривки. Беше очевидно, че едната е предвидена за вампирите, а другата за смъртните. На масата за смъртните бяха сервирани плато със сирена и месо, плато със зеленчуци и сос, купа с пунш и плато с шоколадови бисквити.

Върху другата маса имаше два големи сандъка с лед и бутилки с кръв. В ъгъла ѝ беше поставена микровълнова, а в средата наредени чаши.

— Дами, службата почва — от коридора се чу мъжки глас.

Този дълбок, енергичен глас не можеше да бъде сбъркан. Сърцето на Тони се разтуптя в гърдите ѝ. Когато се обърна към него, то направи още по-голям скок.

— Ще говорим по-късно.

Шана я потупа по ръката и побърза да излезе от стаята.

Тони се приближи към Иън и сърцето ѝ заби още по-бързо под изпитателния му поглед.

— Трябва да говоря с теб.

Той повдигна вежди.

— Най-после си готова да разкриеш тайните си?

Лицето ѝ почервеня. Всички останали вампири ѝ се бяха доверили от самото начало. Само Иън подозираше, че има скрити намерения.

— Откъде знаеш, че имам тайни?

Той се наведе по-близо и прошепна:

— Сърцето ти препуска. Бузите ти са червени. — Той се усмихна бавно. — А сега очите ти блестят в гневно, но въпреки това прекрасно зелено.

— Ти си като човешки детектор за лъжа. — Тя погледна към него. — Много е вбесяващо да изгубиш правото си да лъжеш.

Иън се разсмя, докато я хващаше за ръката.

— Казват, че изповедта е добра за душата.

Звукът от песен се понесе от параклиса. Дълбоки мъжки гласове. Вампирите пееха химн.

— Защо един вампир би се тревожил за душата си? — прошепна тя. — Може да живеете вечно.

— Никой от нас не живее вечно.

— Значи се молите за избавление?

Тони реши, че в това има смисъл. Кой би се нуждаел от изкупление повече от един вампир?

— Моля се за много неща, Тони. — Ръката му се плъзна надолу по нейната и се заигра с пръстите ѝ. — Моля се да ми се довериш изцяло.

А тя щеше да се моли той да я разбере.

ГЛАВА 15

Иън намираше утеха в старите, познати песни и молитви. През вековете, силите в света може да се променяха, технологиите да напредват, смъртните приятели да починат, но литургията си оставяше една и съща. И ароматът на Коледа си оставаше същият. Той си пое дълбоко дъх, наслаждавайки се на миризмата на елхата и свещите.

Тази вечер имаше и друго ухание, който не спираше да го отвлича от благочестивите му мисли. АБ положителна. Любимият му вкус. Разнасяше се от Тони, която седеше до него на задния ред. Тя бе свалила якето си и го бе сгънала в скута си. Бе сплела ръце толкова силно една в друга, че кокалчетата им бяха побелели. Какво се бе случило да я отчае дотам, че да му разкрие тайните си?

Когато се бе събудил и бе осъзнал, че я няма, бе проверил проследяващото ѝ устройство на компютъра. Тя се бе върнала отново в онази психиатрия. По стиснатите ѝ ръце и бледото ѝ лице, той съдеше, че нещо в болницата я е разстроило. Дали бе свързано по някакъв начин с това, че бе приела работата като техен пазач?

Отец Андрю започна проповедта и Иън се опита да се съсредоточи върху свещеника, вместо върху божественото тяло до него.

— Както знаете, аз никога не разкривам нещо, което съм чул по време на изповед — започна отец Андрю. — Но тази вечер бих искал да говоря за едно нещо, което съм чувал много пъти и всеки път, щом го чуя ме натъжава изключително. Много от вас вярват, че не заслужават щастие или любов. Смятате, че не сте достойни за тях.

Иън чу как Тони си пое рязко въздух.

— Докато смъртните имат един къс живот да изпитват съжаление — продължи свещеникът, — един вампир може да живее много по-дълго и да събере много повече съжаление и вина. Някои от вас смятат, че сте спечелили голямата награда в състезанието по недостойнство, че за вашата душа няма надежда. Опасявате се, че

Господ никога няма да ви прости. Само защото вие не можете да си простите.

Тони притисна ръка към устата си. Иън видя, че тя е стиснала здраво очи. Какво не бе наред? Той се надяваше, че тя няма да заплаче. Не можеше да понесе да гледа как някоя жена плаче.

— Вие помнете само провалите си, само грешките си — каза отец Андрю. — Но помнете и това, вие все още сте деца на Небесния баща, и Той ви обича.

Тих звук, който звучеше като потиснато ридание, се дочу откъм Тони.

— Не вярвайте, че сте недостойни за любов, защото Господ ви обича. И не оставяйте греховете от миналото ви да ви измъчват. Ако Господ може да ви прости, защо вие не можете да си простите?

Тони изскочи от мястото си и избяга през задната врата.

Иън се загледа в затворената врата. По дяволите. Защо се бе разстроила толкова? Той бе видял личния ѝ файл. Тя бе само на двадесет и четири години. Най-голямото ѝ прегрешение бе фиш за превишена скорост. Беше ангел в сравнение с вампирите в стаята, както и със самия него.

Отец Андрю продължи да говори монотонно и не даваше вид, че скоро ще приключи. А Тони бе някъде, плачейки.

Той се измъкна през вратата и последва шума от подсмърчането ѝ. Тя стоеше в стаята с храната, превила се напред, с лице в ръцете си.

— Тони, добре ли си?

Глупав въпрос, скастри се той. Девоичето плачеше.

Тя се надигна в стола си и избърса лицето си.

— Добре съм.

— Какво има? Свещеникът да не те разстрои?

— Сигурна съм, че е имал добри намерения. — Тя стана и тръгна към масата с храна за смъртните. — Сигурна съм, че е прав за прошката, но...

Иън се приближи към нея.

— Но какво?

— Аз... аз никога не успях да си простя.

— Девоиче, какво може да си направила? Ти си толкова млада и... невинна.

Тя се обърна към него и той трепна при вида на покритото ѝ със сълзи лице.

— Аз... аз оставих баба си да умре.

Той не бе очаквал това.

— Сигурно е било злополука.

— Не исках да се случи.

По лицето ѝ се стекоха сълзи.

Иън не можеше да го понесе, затова я придърпа в прегръдките си и потърка гърба ѝ.

— Какво се случи?

— Бях в средното училище и тогава здравето на баба вече не бе много добро. Научих се да се оправям. Бях свикнала да се събуждам сама сутрин и да си подготвям обяд и да хващам автобуса. Винаги прегръщах баба, преди да тръгна.

Иън можеше да види, че Тони се бе научила да бъде силна и независима от ранна възраст.

— Една вечер баба имаше проблем със съня. Можех да я чуя горе. Но онази сутрин, когато отидох да ѝ кажа довиждане, тя спеше. Не исках да я будя, затова отидох на училище. Но когато се прибрах вкъщи, тя все още бе там. — Тони отстъпи назад и взе една салфетка от масата, за да избърше лицето си, но сълзите продължиха да прииждат. — Беше починала, докато ме е нямало.

— Съкровище, тя е починала естествено. Ти не си виновна.

— Но аз знаех, че онази нощ бе болна. Продължавам да си мисля по какъв друг начин можеше да постъпя. Ако се бях обадила на бърза помощ онази сутрин, тя можеше и да оживее. Дори и майка ми каза, че съм се провалила в това да се грижа за нея. Тя не ми позволи да живея с тях, след като баба почина. Изпрати ме в пансион.

Иън трепна.

— Девойче, не искам да те обидя, но майка ти е същински задник.

Тони примигна.

Очевидно изказването му я бе изненадало.

— Можеш да ми вярваш. Аз съм експерт, що се отнася до майките. Бях на петнадесет, когато ме превърнаха. Мислех си, че мога да се върна вкъщи, но майка ми не ме прие.

Почервенелите очи на Тони се ококориха.

— Защо?

— Ох, как го каза? Аз бях чудовище от ада. Тя се страхуваше, че ако поогладнея, ще да нападна малките си братя и сестри.

— Но това са пълни глупости! Всеки, който те познава, знае, че не би наранил някой, когото обичаш.

Убедеността ѝ изпълни сърцето му. А и как само блестяха очите ѝ от гняв. Иън си помисли, че не е виждал по-красива жена.

— Оценявам вярата ти в мен. — Той се приближи. — Сега добре ли си?

Тя издуха носа си в салфетката.

— Така мисля. Наистина съжалявам за това. Напоследък съм емоционален парцал, а ти не спиращ да ме виждаш все в най-лошите моменти.

— Не, мисля, че те улучвам все в най-добрите.

Тя го погледна със съмнение.

— С насълзени очи и червен нос?

Той искаше да целуне насълзените ѝ очи и червения ѝ нос.

— Всъщност имах предвид състрадателното ти сърце.

Тя изсумтя.

— Не се чувствам много състрадателно. Тъкмо си мислех, че твоята майка е била същински задник.

Той се изкиска.

— Поне и двамата сме оцелели.

— Знаеш ли какво, когато те срещнах за първи път, си помислих, че сме съвсем различни. Жива, мъртъв. — Тя посочи към себе си, а после към него. — Модерна, старомоден. Интелигентна, не чак толкова интелигентен.

— Моля?

Тя се ухили.

— Шегувам се. Но тогава сгрехих. В действителност имаме много общо.

— Имаш предвид безсърдечните ни майки?

— Повече от това е. Споделяме едни и същи страхове и тревоги. Мислим, че не сме достойни. Че сме предали някого, когото сме обичали.

Лицето ѝ отново стана тъжно.

Той го докосна и прокара палец по влажната ѝ буза.

— Имаш ли още дълбоки, мрачни тайни, които да споделиш с мен?

— Опасявам се, че да.

— О, ти си толкова потайна.

— И мрачна. — Тя се усмихна. — Благодаря ти. Сега се чувствам малко по-добре.

— Ще ми кажеш ли цялото си име?

Тя трепна.

— То е прекалено ужасно.

— Девойче, не може да е толкова лошо.

Иън докосна и другата ѝ буза и сега лицето ѝ бе в ръцете му. Можеше да усети как сърцето ѝ заби по-бързо. Той се приближи.

Тя не се отдръпна.

Иън прокара палец по челюстта ѝ. Устата ѝ се отвори леко и тя облиза устни. Ох, как му се искаше да усети това. Плъзна палеца си по влажната ѝ долна устна. Тони си пое остро въздух.

— Очите ти отново са червени — прошепна тя.

— Знам.

Той се приближи още повече, докато гърдите му не опряха в нейните.

Погледът ѝ се спусна към устата му. Салфетката се изплъзна от ръката ѝ и падна на пода. Тя бавно вдигна ръка и докосна трапчинката на брадичката му.

Това бе просто движение, но той го възприе като позволение. Тони натисна бутона, на който пишеше „да“ и това бе всичко, което имаше значение. Да вървят по дяволите правилата и разумът.

Иън обхвана лицето ѝ и я целуна леко веднъж, после втори път. Тя се наведе към него и страстта му се отприщи в една дива, всепоглъщаща целувка. Той я придърпа по-близо — с една ръка на шията ѝ, а друга на кръста ѝ. Придърпа я толкова близко, че краката ѝ се отлепиха от земята. Тя обви ръце около врата му и отвърна на целувката му.

Глад, който бе държал потиснат в продължение на ноци бе отприщен. Той не можеше да ѝ се насити достатъчно. Устните ѝ, езикът ѝ. Изследваше устата ѝ и хапеше устните ѝ. Тя бе сладка, тръпнеща и го притискаше силно. И той искаше още. Чувстваше се сякаш я бе желал векове.

Иън направи пътека от целувки надолу по шията ѝ, след това я погъделичка с езика си, докато не стигна до ухото ѝ. Тя потрепери.

— Тони — прошепна той и засмука ухото ѝ.

Тя изстена и прокара пръсти през косата му.

— Иън.

Той плъзна ръце по гърба ѝ, обви ги около задника ѝ и я стисна леко. Тъкмо се връщаше към устата ѝ за още целувки, когато чу някой да прочиства гърлото си.

Иън застина. Замръзна с ръце обвили плътно задника на Тони. Това беше лошо. Погледна през рамо. Конър стоеше на входа. Бе извърнал лице, но челюстта му бе стисната.

Иън пусна Тони и отстъпи назад. Тя погледна към него, а после към Конър с широко отворени очи. Той прочисти гърлото си.

— Това бе по моя вина. Ще поема пълната отговорност.

— Не — прошепна Тони и поклати глава.

— Може ли да поговорим насаме, Иън.

Конър се обърна и тръгна надолу по коридора.

Иън се опита да се усмихне успокоително на Тони.

— Ще се върна веднага.

Тя не изглеждаше много успокоена. Той побърза да настигне Конър.

На средата на коридора шефът на охраната отвори вратата на конферентната зала.

— Това ще свърши работа.

Иън погледна назад. Хората излизаха от параклиса и се отправяха към стаята с храната. Надяваше се, че Тони ще е добре.

— Затвори вратата след себе си — тихо нареди Конър, докато вървеше към края на дългата маса.

Иън затвори вратата.

— Ще те помоля да не порицаваш Тони. Аз предизвиках... инцидента и ще поема цялата отговорност за това.

— Колко благородно. Не бих приел нещо по-малко от теб. — Конър се спря на края на масата и постави ръка върху облегалката на един стол. — Но не съм вчерашен. Беше доста очевидно, че тя не действаше под принуда.

Радостна тръпка премина през Иън и той потуши една усмивка. Истина бе — тя не се съпротивляваше. Нещо повече. Бе отвърнала на

целувката му. Стенеше от удоволствие. Желаше го. А той искаше да извика от радост.

— Тя съзнателно наруши правилата. — Конър потърка челото си. — Нямам друг избор, освен да я уволня.

— Не! — Иън тръгна към него. — Тя плачеше, когато я открих. Бе много разстроена и аз се възползвах от това.

— Иън. — Конър го погледна сурово. — Какво ти става напоследък? Върна се преди по-малко от седмица и те преследва цяла тълпа жени. Получи стотици телефонни обаждания и имейли. Жените си направиха къмпинг на тротоара ти. Чух, че си излязъл на среща с петдесет дами в една нощ, а и онова интервю.

— Нещата излязоха малко извън контрол, но...

— Не просто малко! — Очите на Конър блестяха от гняв. — Не ти ли е достатъчно да имаш стотици жени, които ти се хвърлят на врата? Защо ще прелъстяваш единствената жена, която не можеш да имаш? Да не би, защото е забранена?

— Не. Охранявах харема на Роман в продължение на петдесет години. Никога не съм нарушавал правилата с някоя от тях. Тони е... различна. Специална.

— Безработна — сухо добави Конър.

— Не можеш да я уволниш. Нуждаем се от нея.

— По дяволите, Иън. — Конър удари с юмрук облегалката на стола. — Как очакваш от мен да пренебрегна правилата?

Иън пое дълбоко въздух. Трябваше бързо да измисли нещо или Конър щеше да изтрие паметта ѝ тази вечер.

— Ами ако Бунтовниците вече знаят, че работи за нас? Ако я уволниш и изтриеш паметта ѝ, тя ще бъде напълно беззащитна срещу атаката им.

Конър се намръщи.

— Това е така, но се основава на предположение.

— Не може да си играем с живота ѝ. Върши отлична работа за нас и може да продължи с нея. Няма да преча на работата ѝ.

Конър започна да обикаля из стаята, дълбоко замислен.

— Наех я за изпитателен период от две седмици. Мога да я оставя да ги изкара, преди да взема крайното си решение. — Той погледна към Иън. — Можеш ли да държиш ръцете си далеч от нея за още една седмица?

Иън не бе сигурен, че може да издържи още половин час.

— Мога да се опитам.

— Да се опиташ? Не си ли чувал за въздържание, човече?

Иън стисна зъби. Колкото повече си казваше, че не може да има Тони, толкова по-силно я желаше.

Конър въздъхна.

— Ще забавя решението си за още една седмица. — Той се запъти към вратата. — Междувременно, ако те е грижа за девойката, ще я оставиш на мира.

— Наистина ме е грижа за нея, но... не разбираш ли как се чувствам? Никога ли не си изпитвал пламенността на... копнежа?

На лицето на Конър се изписа тъжно изражение.

— Да, пламенно е. Гори като опустошителен огън и те оставя само с пепел.

Той напусна стаята.

Какво се бе случило с Конър, за да го превърне в такъв песимист? Иън знаеше, че една връзка между смъртен и вампир рядко сработваше. В крайна сметка те или се разделяха, или смъртният се съгласяваше да бъде превърнат. Шана се бе съгласила да стане вампир някога. Дали той наистина желаше да въвлече Тони във връзка, в която щеше да му се наложи да я пресуши, докато не умре, за да може да я превърне?

Конър имаше право. Ако наистина го бе грижа за нея, което бе така, щеше да я остави на мира. Щеше да я остави да открие любовта със своя вид. А той щеше да продължи да търси любов сред вампирите.

— Какво има? — попита Шана.

Тони въздъхна. Знаеше, че изглежда ужасно. Как за бога, Иън я бе намерил за привлекателна? Тя напълни една чиния с хапки от сирене, моркови и броколи и — какво пък, да го вземат дяволите — няколко шоколадови сладки.

— Превъплъщавам се в ролята на Рудолф елена с червения нос.

Шана ѝ подаде чаша с пунш.

— Да не би да не си щастлива с работата си тук?

— Не.

Тя отхапа от една бисквита.

Залата бързо се пълнеше с хора. Тони не искаше всички да видят подутите ѝ, зачервени очи, но и все още не искаше да си тръгне. Трябваше да говори с Иън.

— Имам близка приятелка, която е в болница. Тъкмо се върнах от посещение при нея и докато бях там всичко бе само усмивки, но сега...

— Сега стресът те е настигнал — отбеляза Шана. — Толкова съжалявам. Ако ти трябва малко свободно време, сигурна съм, че това може да се уреди.

— Много си мила.

За съжаление скоро можеше да има много свободно време. Конър сигурно щеше да я уволни. Щеше да я уволни за това, че бе целунала един вампир. Кой можеше да знае, че животът може да е толкова рискован? Но тя осъзнаваше, че е против правилата. Дали би го направила отново? На секундата.

Това бе най-изключителната целувка в живота ѝ. Не една от онези непохватни, които бе имала в миналото, когато бе прекарвала цялото време, чудейки се дали го правеше правилно, или дяволски да ѝ се иска мъжът да знае как да го направи правилно. Нямахше чудене или желание. Тя просто бе отнесена от прекрасна вълна от чисто усещане. Това бе целувката, за която винаги бе мечтала.

А Иън бе романтичният герой, за който тя винаги бе мечтала. Силен, но прекрасно раним. Прекрасна комбинация от гордост и несигурност. Дързък достатъчно, за да я целуне, а последствията да вървят по дяволите. Възбуждащ, благороден, умен, секси — идеален във всеки аспект, освен един: той бе вампир.

— Шана, мога ли да ти задам един личен въпрос?

— Разбира се.

— Чудех се ти как... ами, трудно ли е да имаш връзка с вампир?

— Ох. — Шана отпи от пунша си. — Предполагам, че зависи от вампира. Аз извадих късмет с Роман.

Тя се огледа из стаята и Тони можеше да посочи точния момент, в който Шана видя съпруга си. Очите ѝ станаха по-нежни.

Роман трябва да бе усетил погледа ѝ или да я бе чул да казва името му, защото се обърна, докато разговаряше с отец Андрю и ѝ се усмихна.

— Той е любовта на живота ми — прошепна Шана. — Константин също. Напълно съм изумена от тях.

— Но как се справяш с различните часове?

— Двамата с Тино стоим до късно. Стоим будни до към един сутринта или там някъде, за да може да прекарваме повече време с Роман. След това спим до късно. Имам часове в стоматологичния си кабинет от три следобед до девет вечерта, така че да мога да преглеждам и смъртни, и вампири. Малко е трудно да се справям със семейство и кариера, но това е така за всички жени, затова не мисля, че моята ситуация е толкова странна.

— Разбирам какво имаш предвид.

Тони хапна парче броколи потопено в сос.

— Кой от вампирите е привлякъл вниманието ти?

Тя за малко да се задави. Очите ѝ се насълзиха и отпи малко от пунша.

— Не съм казала, че има такава нещца.

Шана се ухили.

— Няма значение. Мисля, че знам кой е.

— Това бе хипотетичен въпрос — настоя Тони. — Просто се чудех как един вампир и смъртен могат да успеят, а е очевидно, че вие с Роман се справяте доста добре, затова попитах. Това е всичко.

— Аха. — Шана я погледна знаещо. — Е, говорейки хипотетично, аз мисля, че той е страхотен и ти ще си побъркана, ако го подминеш.

Тони се зачуди дали говореше за Иън, но не смееше да попита.

— Не ми се иска да съм песимист, но не виждам как това може да продължи, не ѝ, когато смъртния продължава да старее, а вампирът не.

Шана кимна.

— Това бе тежко решение, което не съм взела с лека ръка. — Тя потърка корема си, където растеше второто ѝ дете. — Реших, че в крайна сметка ще се превърна, но ще изчакам известно време, докато децата станат малко по-големи.

Тони ахна.

— Ще се превърнеш в една от тях?

Очите на Шана блеснаха от веселие.

— О, страховито, а? Те не са чудовища, знаеш това. Осъзнавам, че може да ти отнеме малко време да го разбереш. Поне на мен ми трябваше. Е, само една седмица. — Шана се разсмя. — Влюбих се в Роман толкова бързо.

Тони можеше да я разбере. В Иън имаше нещо специално. Той я заинтригува още от самото начало. И тя можеше да познае себе си в него. Ако той трябваше да измисли четири сутрешни убеждения, тя се обзалагаше, че неговите щяха да са същите като нейните.

— Чувствам се толкова щастлива да бъда част от техния свят — продължи Шана. — Имам най-добрия съпруг и най-прекрасното малко момче...

— Няма го!

От коридора се чу вик, последван от шум от тичане. Радинка се спря на входа, останала без дъх.

— Тино! Няма го!

Роман хукна към нея.

— Не е в забавачницата?

— О, боже! — Шана разля пунша си, докато оставяше чашата си на масата. Тя забърза към Радинка. — Какво се е случило?

— Не знам. Обърнах му гръб само за секунда. Аз не...

— Дугъл, Финиъс, отидете да проверите... — Роман започна да дава заповед, но двамата пазачи вече бяха изчезнали през вратата.

— Аз ще проверя източното крило. Ти иди в западното — извика Дугъл на Финиъс.

— Кажете на Конър! — извика след тях Роман. — И на Хауърд!

Всички останали вампири и отец Андрю побързаха да излязат, за да помогнат в търсенето.

— О, боже! — Шана се вкопчи в ръката на Роман. — Ами ако са го отвлекли? Ами ако Бунтовниците...

Той стисна рамото ѝ.

— Все още няма да изпадаме в паника. Той може просто да е левитирал и да е минал през вратата.

— Хиляда пъти съм му казвала да не прави така — каза Шана.

— От сега нататък пред забавачницата винаги ще има пазач — тихо каза Роман. — Ще ида да проверя паркинга.

Шана пребледня.

— Не отивай сам. Това може да е капан.

Роман изтича в коридора и извика на Конър. Шана и Радинка тръгнаха по коридора, викайки Константин.

Вълна на паника вкамени Тони. Дали Бунтовниците биха отвлекли дете? Ако се телепортираха някъде с Тино, как изобщо Роман щеше да го намери? Искаше ѝ се да може да помогне с нещо, но не знаеше с какво. За първи път, наистина поиска да е вампир, за да може да се движи и да се бие по-добре.

Тони тръгна напред и се спъна в нещо. Беше салфетката, която бе изпуснала, докато се целуваше с Иън. Наведе се да я вдигне и забеляза нещо странно. Покривката на масата помръдна.

Докато виковете за Константин заглъхваха в далечината, Тони чу тих плач. Тя заобиколи масата, приклепна и вдигна края на покривката.

Константин ахна. Той прегръщаше коленете към гърдите си, а розовите му бузи бяха мокри от сълзи.

— Тино — прошепна тя. — Как дойде тук?

— Не знам — изплака той и покри лицето си. — Мама ще ми е толкова ядосана.

— Няма, миличък. — Тони го издърпа изпод масата и го гушна. — Те просто са изплашени. Трябва да им кажем, че си добре.

— Не! — Тино я стисна за раменете. — Мама ми каза да не излизам от забавачницата. Тя ще ми се ядоса.

— Тя звучеше разстроено, защото я бе страх. Повярвай ми, ще е много щастлива да разбере, че си добре.

Той подсмръкна.

— Няма да се сърдят?

— Не, миличък. Те, те обичат толкова много.

Тони се изправи, все още държейки малкото момче и тръгна към коридора.

— Той е тук! Тино е добре!

Вампирите трябва да я бяха чули първи, защото Дугъл и Финиъс дотичаха с невероятна скорост към нея. Конър, Иън и Роман се появиха след няколко секунди.

— Тате!

Тино се протегна към Роман, който го грабна и прегърна силно.

Другите вампири се върнаха заедно с Хауърд Бар, следвани от отец Андрю. Чуха се весели викове и няколко потупвания по гърба.

— Ти го намери? — Роман попита Тони. — Няма да мога да ти се отблагодаря.

— Браво, Тони!

Финиъс протегна ръка за „дай пет“.

— Браво — кимна ѝ Конър.

Тя усети как лицето ѝ пламва. Щеше ли да я уволни сега? Погледна към Иън. В очите му блесна страст, след това той се обърна настрана.

— Константин!

Шана тичаше към тях, следвана от останалата без дъх Радинка.

Роман притича бързо към тях и Шана се хвърли към съпруга си, притискайки малкото им дете между двамата.

— Слава на бога.

Шана го прегърна силно.

— Толкова се уплаших. — Очите на Радинка бяха пълни със сълзи. — Никога нямаше да си простя, ако нещо се бе случило с теб — докосна тя бузата на момчето.

Всички се върнаха, където се бяха събрали останалите.

— Кой го намери? — попита Шана. — Къде беше той?

— Тони — отговориха няколко вампира едновременно, докато ѝ се усмихваха.

Сърцето ѝ се изпълни с топло усещане. За първи път в живота си се чувстваше сякаш принадлежеше в едно семейство.

— О, благодаря ти — Шана я прегърна.

— Той се страхуваше, че ще му се сърдиш — прошепна Тони. — Открих го скрит под масата — посочи тя с глава към залата.

— О, боже — Шана се обърна към сина си. — Как влезе вътре без никой да те види?

— Не знам. Може ли да си взема една сладка?

— Тино — тихо каза Роман. — Казано ти е да не напускаш забавачницата сам.

— Не исках да го направя. — Константин забърса носа си. — Аз просто си мислих за теб и мама и колко много искам да бъда с вас. Тогавя всичко стана толкова тъмно и не можех да виждам нищо. После бях там, под масата и паднах, защото бях замаян. След това чух, че всички викат и помислих, че ми се сърдите.

— О, боже мой.

Шана притисна ръка до устните си.

— Всичко стана тъмно? — попита Роман сина си. — Беше в забавачницата, след това изведнъж се появи тук?

Когато Константин кимна, всички се спогледаха шокирано.

— Тино, ти си се телепортирал. — Роман погледна към всички и се ухили. — Синът ми може да се телепортира!

Вампирите извикаха възторжено. Тино остана с отворена уста.

Шана едва си поемаше дъх, а лицето ѝ бе бледо.

— О, боже, това е ужасно.

— Сърдиш ли ми се, мамо? — попита Константин.

— Не, не. — Тя го прегърна, след това погледна остро съпруга си. — Можеш ли да го научиш да контролира това?

— Да — увери я Роман. — Всичко ще бъде наред.

— Ела. — Радинка поведе Шана към залата. — Мисля, че е по-добре да седнеш.

Шана трепна.

— Едно малко дете, което може да се телепортира?

Всички влязоха в залата и Роман настани сина си до Шана. След няколко секунди той се върна с чинии и за двамата. Константин захапа доволно една сладка.

Радинка се огледа наоколо.

— Къде е Грегори?

— Не съм го виждала — отвърна Тони.

Радинка изсумтя.

— Този вагабонтин. Каза ми, че ще дойде за проповедта.

Тя отиде до масата за смъртните, за да си напълни една чиния с храна. Тони се отпрати към Иън.

— Все още ли имам работа?

Той погледна към Конър, който бе зает да поздравява Роман.

— Да, засега. Крайното решение ще бъде взето след една седмица.

Тони въздъхна с облекчение. Една седмица щеше да е достатъчна, за да спасят Сабрина. Тогава и да загуби работата си щеше да е добре. Но тя все още не искаше да изтрият паметта ѝ. Карлос можеше да я запознае с фактите, но той нямаше да може да ѝ каже как се бе чувствала, когато бе живяла с вампирите. Тя щеше да забрави

колко хубаво бе да се чувства част от тяхното семейство. И щеше да забрави всичко свързано с Иън.

— Ако изгубя тази работа, мога да живея с това. Но не искам да изгубя спомените си.

Иън се намръщи на обувките си.

— Ще направя каквото мога за теб. Но ще бъде най-добре да не оставаме насаме.

Тони преглътна трудно. Той се отдръпваше. Дали го правеше, за да спаси работата ѝ? Или целувката им не означаваше нищо за него? Тя можеше да се закълне, че имаше много страст.

— Все още трябва да говоря с теб.

Той погледна към Конър.

— Сега не е подходящият момент. Аз... аз обещах на Ванда, че ще ида до клуба тази вечер.

Тя стисна зъби.

— Все още търсиш идеалната вампирка, с която да споделиш вечността?

Той изруга под нос.

— Никога не съм те лъгал, Тони. Още от самото начало ти казах, че искам вампирка.

— Точно така. Защото те са толкова по-висши.

— По-подходящи — поправи я той.

— Добре. Но все още се нуждая от помощта ти за нещо наистина важно. Когато намериш време в натоварения си график със срещи, ме уведоми.

Тя излезе от стаята, преди да се поддаде на нуждата да го удари по красивото лице.

ГЛАВА 16

Йедрек Янов се скри зад едно голямо яворово дърво в двора на Роматех. Бе накарал Юри да спре на километър разстояние от входната порта. След това се телепортираха в двора и се приближиха през дърветата до централната сграда.

— Паркингът изглежда изцяло покрит с охранителни камери — прошепна Юри. Той приклекна до Надя зад един покрит със сняг храст. — А охраната обикаля из тези гори през петнадесет минути. Не можем да стоим дълго тук.

— Няма да се наложи. — Йедрек погледна към множеството коли на паркинга. Имаше повече вампири, отколкото бе очаквал. — Да не би да са работохолици или правят оргия?

— Имат смъртен свещеник, който провежда литургия в неделя вечер — обясни Юри.

— И си забравил да ми споменеш това? — изръмжа през стиснати зъби Йедрек.

— Решихме, че са ги преустановили — възрази Юри. — Наистина бяха спрели за известно време. Взривихме параклиса миналия август.

Значи сладките малки, хранещи се от бутилка, идиоти отново са започнали да ходят на църква. Направо му се повдигаше от тях.

— Надявам се, че се молят за спасение. Ще им е нужно. — Той погледна към дългата раница на Юри. — Подготви РПГ-то.

— Да, господарю.

Юри отвори раницата и внимателно извади едно ракетоизтрелващо оръжие и зареди една граната.

— Чух, че вампирите правят парти след литургията — прошепна Надя. — Раздават безплатно Шококръв.

— И откъде ще знаеш това? — тихо попита Йедрек.

Тя го погледна предпазливо.

— Аз никога не съм ходила. Бяха някои от другите момичета от сборището. Те бяха любопитни.

— Тъпи крави — измърмори Йедрек. — Кажи ми, Надя, виждала ли си как един вампир изгаря?

Тя поклати глава.

— Отговори ми.

— Не, господарю. Не съм.

— Ще получиш специален подарък. Ще покажеш благодарността си към мен по-късно тази вечер.

Тя притисна коленете към гърдите си.

— Да, господарю.

Той се усмихна. Вече се поддаваше на желанията му.

Юри вдигна оръжието на рамото си.

— Готов съм.

— Добре. Ще изчакаме да се върнат към колите си и тогава ще взривим няколко от тях — каза Йедрек. — И когато оцелелите бягат наоколо като уплашени малки мишки, ще открием МакФий или Драганести и ще получим необходимата ни информация.

Вниманието му се насочи отново към Роматех, когато входната врата се отвори.

Дълга фигура изтича навън.

— Джакпот — прошепна Йедрек. Бе Роман Драганести. Той тичаше из паркинга, търсейки като обезумял нещо. — Този глупак не е въоръжен. Хванете го.

Юри остави оръжието и извади дълга сребърна верига от раницата си. Той обви краищата около ръцете си облечени в дебели ръкавици.

Точно тогава, двама шотландци, носещи мечове дотичаха от входната врата, запътени точно към Драганести.

Юри се поколеба.

— Има ли някакъв проблем? — попита сухо Йедрек.

Той разпозна шотландците като Конър Бюканън и Иън МакФий.

— Това е Бюканън — каза Юри. — Той уби Сашенка.

— Тогава би трябвало да си нетърпелив да му отмъстиш.

Юри бавно извади меча си.

— Те са повече на брой.

Йедрек завъртя очи. Бе заобиколен от страхливци. Извади своя меч.

— Дръж Бюканън зает, аз ще хвана МакФий и ще се телепортирам с него.

Точно тогава, Драганести се спря и наклони глава към Роматех. После хукна обратно към сградата следван от двамата шотландци. Вратата се затвори след тях.

— Идиот такъв — изсъска Йедрек към подчинения си. — Страхливостта ти провали шанса ни.

Юри сведе глава.

Надя потръпна.

— Студено е. Може ли вече да се прибираме вкъщи?

— Все още не знам какво е предизвикало стареенето на Иън МакФий — измърмори Йедрек.

— Защо ни трябва да знаем? — попита Надя. — Никой не иска да остарява.

Йедрек уви ръка около врата ѝ и стисна.

— Осмеляваш се да поставяш действията ми под въпрос?

— Сгреших. Прости ми, господарю.

Йедрек я пусна. Главното му притеснение бе как Драганести бе успял да нахлуе в щабквартирата им в Бруклин през деня. Той смътно подозираше, че внезапното остаряване на МакФий имаше нещо общо с това. Искаше отговори. Тази вечер.

След няколко минути, една кола спря на паркинга. Млад мъж излезе от черния Лексус. Йедрек го разпозна от снимките, които бе изучавал. Това бе Грегори Холщайн, вицепрезидентът на Роматех и добър приятел на Роман Драганести.

— Той ще знае тайните им. — Йедрек се обърна към Надя. — Иди да говориш с него. Отвлечи му вниманието, за да може Юри да го хване.

— Да, господарю.

Тя тръгна към паркинга.

Грегори извади една пълна черна торба за боклук от багажника на колата си. Той си пееше, повтаряйки две думи. Остани жив, остани жив. Колко подходящо.

— Телепортирай го тук — нареди Йедрек. — Искам малко време с него.

— Да, господарю.

Юри тръгна към паркинга, прикривайки се.

— Извинявайте.

Надя се приближи към Грегори.

Той се обърна към нея.

— Госпожице, какво правите тук?

— Тук ли правят партито с безплатната храна?

— Да. — Грегори я погледна по-добре. — Добре ли сте, госпожице?

— Аз съм... толкова гладна.

Надя се препъна.

Грегори пусна торбата за боклук, за да я хване. Юри изтича свръхбързо зад него, за да го сграбчи и секунда по-късно и двамата се материализираха до Йедрек.

— Какво по...

Грегори се намръщи, щом Йедрек сложи сребърната верига около голия му врат. Кожата на Грегори изцвърча, там, където го изгори среброто.

— Среброто ще ти попречи да се телепортираш. — Йедрек подаде краищата на веригата на Юри. — Имам няколко въпроса.

— Върви по дяволите — изръмжа Грегори.

— Той изпрати телепатично съобщение — предупреди го Надя, щом се присъедини към тях в гората.

— Чух го.

Йедрек сграбчи главата на Грегори и вля в нея безмилостно физическо насилие. Това бе трик, който бе научил през вековете. В действителност бе унищожил няколко мозъка, преди да изпипа техниката си.

Грегори се скова, опитвайки се да устои на нападението, но беше млад вампир, лесна плячка за Йедрек. Мъжът премина през спомените на Грегори, сякаш прехвърляше страници на албум за снимки, докато не откри тази, която търсеше.

Един нисък вампир в лабораторна престилка говореше с Драганести.

— Резултатите са ясни, сър. За всеки ден, в който вземате лекарството Остани буден, ще остарявате с една година. Съветвам ви да спрете да го вземате незабавно.

— Затова ли побеля? — попита Грегори.

— Има сребристи кичури — поправи го една блондинка. — Роман, аз съм съгласна с Ласло. Не искам да вземаш повече от това лекарство.

— Но ти се нуждаеш от помощ през деня с бебето — протестира Роман.

— Господарю — изсъска Юри. — Те идват!

Йедрек забеляза пазачите нахлули на паркинга. Той пусна Грегори и вампирът падна напред, задържан само от сребърната верига.

— Избутай го обратно към паркинга.

Юри издърпа веригата, за да освободи Грегори и го бутна към паркинга. Раненият вампир се запрепъва към паркираните коли, докато пазачите се спуснаха към него.

Йедрек сграбчи РПГ-то и го сложи на рамото си. Избра най-близката кола до Грегори и останалите пазачи. Усмихна се и дръпна спусъка.

Тони седеше в офиса на охраната заедно с Хауърд Бар, мълчаливо премисляйки идиотското поведение на Иън, когато Хауърд скочи на крака.

— Мамка му!

Той натисна алармата и хукна към оръжията. Сложи един пистолет в колана си.

— Какво? — Тони прегледа мониторите, но не виждаше нищо без лещите си.

— Някой отвлече Грегори от паркинга! — Хауърд излезе през вратата, носейки пистолети и мечове.

— О, боже.

Тони облече якето си и се зареди с един зашеметител и няколко дървени колове в джобовете си. Сърцето ѝ биеше силно. Бе време да се изправи лице в лице със страховете си. Тя хукна надолу по коридора.

Вампирите, естествено, бяха по-бързи и вече бяха взели оръжия от Хауърд и бяха изтичали навън. Шана бе във фойето, опитвайки се да удържи извиващия се Константин и в същото време да успокои Радинка.

— Не ме интересува какво са казали, трябва да ида там!

Радинка се спусна към входната врата.

Тони я изпревари.

— Остани зад мен.

Тя отвори вратата и излезе навън.

Бум! Една кола експлодира. Парчета метал и стъкло се пръснаха навсякъде, докато пламъци и дим се носеха към нощното небе.

Тони спря шокирана. Зад нея Радинка извика. Константин започна да плаче.

Тони тръгна бавно напред. Странно ехо звучеше в ушите ѝ, което караше писъците и виковете да звучат сякаш идват някъде отдалече и въпреки че знаеше, че трябва да се движи по-бързо, тялото ѝ просто не съдействаше. Една кола бе подпалена, но в паркинг пълен с коли, всеки миг можеше да се случи нова експлозия. Топлината от огъня обля лицето ѝ. Димът се разнесе и тя видя тела да лежат по паважа.

Нещо в нея изщрака и внезапно тя можеше да бяга.

— Иън!

Хукна напред, ботушите ѝ мачкаха счупените стъкла. Къде бе той?

— Грегори!

Радинка дотича до сина си и падна до него.

Той вдигна една окървавена ръка към лицето ѝ.

Тони ахна, след това се закашля, заради дима, който бе вдишала. Очите ѝ запариха, докато се опитваше отчаяно да открие един килт от червен и зелен плейд.

— Иън!

Той се изправи на колене на застлания със стъкла паваж, после се изправи бавно. Кръвта се стичаше по краката му.

— Иън!

Тони хукна към него и изплака, когато той се изправи. Лицето му бе разкъсано и кървящо.

Тя стисна раменете му.

— О, Иън. Красивото ти лице.

Малки парченца стъкло бяха нацепили кожата му.

— Внимателно, ще се порежеш — прошепна той. — Върни се. Тук не е безопасно.

— Не ме интересува — тя издърпа парче стъкло от пуловера му.

— Съжалявам, че бях груб с теб — каза той. — Наистина не искам да излизам с никой друг.

— Това е добре. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Опасявам се, че съм станала много... себична, що се отнася до теб.

Усмивката му изглеждаше малко страховита с кръвта по лицето му.

— Може ли да помогнеш на ранените да се приберат?

Тя се огледа наоколо и забеляза, че повечето вампири се бяха изправили и бяха взели оръжията си.

Трепвайки, Иън се наведе, за да вземе меча си.

— Трябва да проверя околността. Може все още да са тук.

— Не си в състояние да се биеш.

— Това са само повърхностни рани. — Той уви кървавата си ръка около дръжката на меча си. — Дугъл, Финиъс, елате с мен!

Тримата окървавени воители тръгнаха към гората.

Конър вдигна Грегори на ръце и тръгна към Роматех. Радинка вървеше до тях. Роман помогна на Хауърд Бар да се изправи.

— Мога да вървя.

Хауърд закуца към входната врата с рана в единия крак.

Шана изтича до Роман, все още държейки Константин в ръце. Освен няколко одраскания Роман изглеждаше добре.

— Побързайте да влезете вътре — предупреди ги Роман. — Може да има още експлозии.

В далечината се чуха сирени.

Тони се зачуди как щяха да обяснят това на полицията. Тя се огледа из паркинга. Нямахше да е добре да има мечове и дървени колове пръснати наоколо. Забеляза черна торба за боклук, лежаща на земята до един черен лексус.

Надникна вътре. Видеоигри? Да не би Грегори да бе донесъл тези на работа? Бяха чисто нови и неотворени.

— Аз ще взема това.

Дугъл взе торбата и се понесе към входната врата.

— Но... — Тони подскочи, когато Иън внезапно се появи до нея. — Каква е цялата тази работа с торбите с играчки?

— Таен Дядо Коледа. — Иън я поведе към входната врата. — Гората е чиста, но можем да кажем къде са се крили.

— Да, човече. — Финиъс се появи до тях. — Скапаните страхливци са се телепортирали.

Тони трепна при вида на кръвта по лицето на Финиъс.

— Вие двамата се нуждаете от медицинска помощ.

— Роман и Ласло могат да ни позакърпят — каза Иън.

Те влязоха във фойето и откриха всички насочили се към чакалнята. Тони погледна към коридора и забеляза Дугъл с торбата видеоигри. Той отвори заключената врата на стаята срещу забавачницата.

— Ела.

Иън я побутна към чакалнята.

Отец Андрю се молеше с Радинка. Другите седяха тихо, сякаш пълната сила на шока най-после ги бе застигнала.

Конър обикаляше напред-назад, а Константин го следваше, копирайки походката му. Когато малкото момче забеляза Тони, той изтича до нея с вдигнати ръце. Тя го вдигна и го прегърна.

— Роман и Шана са в операционната заедно с Грегори — обясни Конър. — Той бе ударен най-лошо.

— Ще се оправи ли? — Тони осъзна, че Константин бе затворил очи и бе заспал на рамото ѝ.

— Има няколко сериозни порязвания и изгаряния — каза Конър, — но ако оцелее до изгрев, ще може да се излекува по време на съня си.

Вратата на операционната се отвори и Роман и Шана излязоха от нея.

— Грегори ще се оправи — обяви Драганести и всички въздъхнаха с облекчение.

Радинка се спусна напред.

— Мога ли да го видя?

Роман кимна.

— Той е в съзнание. Ласло му преля кръв.

След като Радинка отиде в операционната, Роман се приближи към Конър и Иън и сниши глас.

— Има няколко лоши новини. Грегори, каза, че един Бунтовник е стопил мозъка му като вулкан, каквото и да означава това и Бунтовниците знаят за лекарството Остани буден.

— Тогава са научили, че ти си съзателят му — каза Конър. — Искам още тази вечер да ви скрия на безопасно място със семейството ти.

Роман се намръщи.

— Добре. Но първо искам да прегледам ранените и да се оправя с полицията.

— Хауърд може да се справи с полицията. Ние тръгваме при първа възможност — нареди Конър. Той се обърна към Иън. — Ти ще си начело тук.

— Но какво ще стане с Коледния бал? — попита Шана.

Конър сви рамене.

— Това не е важно.

— Разбира се, че е — възрази тя. — Всички ще дойдат. Трябва да направим това, Роман.

— Повече се тревожа за твоята безопасност...

— Ще бъдем в безопасност — прекъсна го Шана. — Ангъс и Ема ще дойдат. Жан-Люк, Золтан, Джакомо — всички ще дойдат. Няма как да бъдем в по-голяма безопасност.

Роман размени поглед с Конър.

— Тя има право. Тук ще има малка армия.

— И аз отказвам да оставя Бунтовниците да развалят Коледата ни — заяви Шана. — Ако отложим, ще изглежда сякаш сме се уплашили от тях.

Конър се поколеба.

— Те пак могат да нахлуят на партито. И да се опитат да отвлекат Роман, защото той знае как да направи онова проклето лекарство.

— Ще е бал с маски — каза Шана. — Ще им е трудно да го познаят. — Лицето ѝ засия. — Знаем! Имаме стотици костюми на Дядо Коледа. Всички мъже ще облекат един и същ костюм. Напълно ще ги обърка.

Роман се ухили.

— Харесва ми.

Стотици костюми на Дядо Коледа? Тони се зачуди. Защо група вампири ще имат стотици костюми на Дядо Коледа? Дали имаше нещо общо с това, което Иън бе нарекъл тайния Дядо Коледа?

Конър кимна бавно.

— Това е достатъчно откачено, че да свърши работа. Но тази вечер все пак ще заминем. Ще се върнем за бала във вторник.

— Съгласен.

Роман бе на половината път към операционната, когато Дугъл отвори вратата на чакалнята.

— Роман, полицията е тук.

— Хауърд ще се оправи с тях — каза Конър. — Къде е той?

— Ласло превързва крака му. — Роман надникна в операционната. — Хауърд, готов ли си? Полицията е тук.

— Заемам се.

Той закуца към чакалнята, за да се присъедини към Дугъл в коридора.

Погледът на Роман се плъзна по вампирите из чакалнята.

— Финиъс ти си следващият.

Той влезе в операционната, следван от Финиъс.

— Хайде, Конър. Аз ще погледна порязванията ти.

Шана побутна шотландеца към операционната.

— Ти си зъболекар, не доктор — измърмори Конър.

— Щом мога да извадя един зъб, значи ще мога да извадя и стъклата от лицето ти. — Тя го бутна вътре и погледна назад. — Ти си следващият, Иън.

Тони трепна.

— Това ще е забавно.

Радинка излезе от операционната, усмихвайки се.

— Грегори ще се оправи. Ето, нека взема малкия и да го сложа в леглото му.

Тя взе спящия Константин от ръцете ѝ и излезе от стаята.

— Ти също трябва да поспиш — каза Иън на Тони. — Имаше тежък ден.

— Не целият бе лош.

Погледът ѝ се спусна към устата му. Между ужасното посещение на болницата и страшната експлозия на паркинга, имаше една божествена целувка.

Тя се надяваше, че Иън се сеца какво има предвид, тъй като не смееше да го спомене в стая пълна с вампири със свръхчувствителен слух.

Той пристъпи по-близо.

— Не съжаляваш ли за това? Каза, че първата е била грешка.

— Бях объркана. Все още съм объркана. — Тя поклати глава. — Не знам какво да мисля за всичко това. И все още трябва да говоря с теб. Наистина е важно.

— Готова си да признаеш тайните си?

— След като се погрижат за нараняванията ти.

— Добре съм. — Иън се огледа из стаята. — Не тук. Ела.

Той я изведе от стаята.

ГЛАВА 17

Иън тръгна надолу по коридора.

— Дамската или мъжката?

— Моля? — попита Тони.

— Коя тоалетна предпочиташ? Искам да се поизмия малко.

— О. Дамската предполагам. Ако нямаш нищо против.

Той се усмихна.

— Стига да е празна. — Той бутна вратата на дамската тоалетна.

— Ехо?

Тони го последва вътре и погледна под вратичките.

— Роматех е почти празна в неделя вечер. Има само няколко човека, които идват на литургията.

Той пусна водата и изми ръцете си.

Тони застана зад него.

— Не се отразяваш в огледалото. Мога да видя себе си, сякаш теб изобщо те няма. Толкова е зловещо.

— Благодаря ти. — Той напълни вода в шепите си и я плисна в лицето си. По мивката се разсипа кръв. — Сега ми кажи тайните си.

Той дръпна хартиена салфетка от автомата и избърса лицето си.

— Внимателно — предупреди го тя. — Не искаш да забиеш някое стъкло по-навътре.

— Очевидно не мога да видя какво правя.

Той захвърли салфетките в кошчето.

— Ето, дай на мен.

Тя намокри няколко салфетки и ги сгъна. След това внимателно забърса челото му.

— Тайните ти?

— Добре. — Тони издърпа едно парче стъкло от косата му и го хвърли в кошчето. — След като баба ми почина, когато бях на тринадесет, ме изпратиха в пансион в Чарлстън. Бях толкова нещастна, преди да срещна Сабрина.

— Съквартирантката ти?

— Да. Дойде в училището, след като и двамата ѝ родители починали в катастрофа с малък самолет. Тя бе единствено дете, затова бе наистина сама. Отначало просто си мислих, че е готино да има някой, който е по-нещастен от мен, но тогава я опознах и станахме най-добри приятелки. Повече като сестри.

— Да.

Иън можеше да разбере това. За него Конър и Ангъс винаги са били като по-големи братя.

Тони хвърли окървавената салфетка в кошчето, намокри нова и я прокара по бузите му.

— Сабрина и аз измислихме план за бъдещето си и работим по него от години. Нали знаеш как някои знаменитости осиновяват деца от чужди страни?

— Да.

— Мислим да направим това в по-голям мащаб. Ще създадем сиропиталище, в което ще цари истинско любящо обкръжение, като в семейството, което винаги сме искали. И ще спасяваме деца от цял свят. Аз изучавах бизнес и социология, за да мога да управлявам сиропиталището, а Сабрина ще вземе степен по образование, за да може да ръководи училището. А Карлос вече е открил няколко сираци за нас.

Не такова нещо бе очаквал Иън. Това бе голямо начинание.

— Ще ви трябват много пари.

Тони внимателно избърса брадичката му.

— Родителите на Сабрина ѝ оставиха огромно наследство. Осемдесет и пет милиона.

Иън повдигна вежди.

— Тя може да наследи цялата сума само след като завърши колеж. Родителите ѝ не са искали да бъде поредната безполезна наследница.

Иън кимна бавно, въпреки че умът му препускаше. Ако Тони имаше такива големи планове, защо работеше като охрана? И тя със сигурност нямаше намерение да остава. Щеше да бъде ужасно егоистично от негова страна да се опита да я задържи, когато тя имаше такъв благородна идея за бъдещето си.

— Всичко вървеше по план до миналата неделя — продължи Тони. — Сабрина бе нападната в Сентрал парк. Тя свърши в болница

със счупени ребра, сътресение и... следи от ухапване.

Иън пое остро въздух.

— Бунтовниците.

— Да. Изпаднала в истерия, когато полицията я разпитвала. Заявила, че е била нападната от вампири.

— Идиоти. Трябвало е да изтрият спомените ѝ.

Тони се ококори.

— Мислиш, че е добре това, което са ѝ направили?

— Не, разбира се, че не. Но всеки вампир, добър или лош, знае, че няма нищо по-важно от това да пазим съществуването си в тайна.

Тони трепна, докато хвърляше мръсната салфетка. Издърпа още салфетки от автомата.

— Нека да изчистя коленете ти.

Тя започна да кляка, но Иън левитира, докато коленете му стигнаха до нивото на мивката.

— Така ще е по-лесно.

— О. — Тя погледна към него. — Това е странно.

— Благодаря ти. Обратно към историята ти...

— Да. — Тя внимателно издърпа окървавените чорапи от коленете му. — Попечителският фонд на Сабрина се ръководи от леля ѝ и чичо ѝ. Чичо ѝ е психиатър и ѝ е поставил диагноза психоза и делюзии. Настанил я е в психиатрия.

— Тя е в психиатрията „Сенчестите дъбове“, нали?

— Да. — Очите на Тони заблестяха гневно. — Чичо ѝ иска парите ѝ, затова прави всичко по силите си да се убеди, че никога няма да я изпишат. Двамата с Карлос отидохме да я видим тази вечер и беше ужасно.

Иън се спусна към пода.

— Била си там преди литургията?

Нищо чудно, че бе реагирала така.

Тони кимна.

— Не мога да я предам така, както направих с баба. Трябва да я измъкна оттам.

Той стисна ръката ѝ.

— И си помислила, че може да ти трябва моята помощ? Затова ли прие работата като моя охрана?

— Аз наистина се нуждая от помощта ти, но нещата не се случиха точно така. След като Сабрина бе нападната, тя ме помоли да открия вампирите, които са я атакували, за да докажа, че тя не си измисля.

Иън се скова.

— Нарочно си отишла в парка, за да те нападнат?

— Не смятах, че нещо ще се случи наистина, защото не вярвах, че вампирите са истински. Но...

— Ти си била нападната — завърши изречението ѝ той. — Можело е да умреш, ако Конър не се е появил.

— Повярвай ми, знам колко лошо бе. Конър предложи да изтрие паметта ми, но аз не можех да направя това, не и когато тъкмо бях разбрала, че Сабрина е права. Затова приех работата, надявайки се, че мога да намеря доказателството, от което тя се нуждае.

От Иън се разнесе хлад.

— Възнамеряваш да докажеш съществуването ни? — той пусна ръката ѝ. — Дала си клетва, че никога няма да ни разкриеш.

Тони трепна.

— Знам.

— Нима не разбираш цялата значимост на тайната ни? Ако съществуването ни стане публично достояние, ще има милиони смъртни, които ще искат да ни унищожат. По улиците ще плъзнат убийци, носейки проклетите колове. Ще има учени, които ще искат да правят експерименти с нас или да ни изучават. А ако открият за лечебните свойства на кръвта ни, ще ни подгонят като животни и ще ни пресушат. Разкриването ни означава измиране.

Тя пребледня.

— Никога не съм искала да нараня някого. Мислех, че мога да дам доказателството на психолог или адвокат, който ще го пази в тайна. Нещо като отец Андрю.

— Това е голям риск. Не можеш да си сигурна, че някой ще си трае, особено ако ни счита за сериозна заплаха за човечеството.

— Бунтовниците са сериозна заплаха.

— Не можеш да разкриеш тях, без да разкриеш и нас! А само ние сме способни да се справим с тях. Не мога да повярвам, че ще подложиш на такъв риск живота ни.

Той се отдалечи от нея.

— Отначало не знаех колко са мили вампирите. Веднъж, щом ви опознах, знаех, че няма да мога да ви нараня.

— Това е ужасно великодушно от твоя страна — намръщи се срещу нея Иън. — Трябваше да ми кажеш от самото начало.

— Не знаех дали мога да ти имам доверие. Отне ми няколко дни да те опозная.

Иън не знаеше какво да мисли. Усещаше ужасното чувство за предателство.

— Аз... аз трябва да помисля по въпроса — каза той и тръгна към вратата.

Тя го последва.

— Иън, трябва да знаеш, че аз никога не бих те наранила.

Той се чувстваше прекалено объркан, за да знае как да отговори.

— Лягай си, Тони. Ще се видим утре.

— Съжалявам, Иън.

Той не можеше да понесе да гледа посърналото ѝ лице, затова се върна в чакалнята. Шана бе готова да го прегледа. Седна на операционната маса, премисляйки нещата, докато Шана вадеше стъклата от лицето и коленете му.

Не можеше да повярва, че Тони бе планирала да разкрие тайната им. Тя вероятно не разбираше, колко важно бе това. Но Конър сигурно ѝ бе обяснил.

Можеше да ѝ се признае, че поне имаше благородни намерения. Опитваше се да спаси приятелката си Сабрина. Иън би се чувствал по същия начин, ако се отнасяше за някой негов приятел. Но тя възнамеряваше да разкрие вампирите. Това караше вътрешностите му да се бунтуват.

Щом Шана приключи, той тръгна надолу по коридора. Тони бе подписала договор, с който се заклеваше да ги защитава. Как е можела да планира да ги предаде?

Но тя не го бе направила. Трябваше ли да я вини за намеренията, които е имала, преди да ги опознае? След като Бунтовниците я бяха нападнали, може да си е помислила, че всички вампири са зли и трябва да бъдат разкрити.

Но тя си бе послужила с измама. Той се бе закълел, че в потенциалната му половинка, нищо не е по-важно от честността и лоялността. Затова ли се тормозеше толкова? Виждаше Тони като своя

потенциална половинка. Господ знаеше, че я желае. Болеше го от копнеж по нея. Мислеше за нея през цялото време. Но можеше ли да ѝ се довери?

След часове, в които не стигна до никъде, той реши, че му трябва съвет. Затова се телепортира в офиса на Ванда в „Палави дяволи“. След като тя се съвзе от шока заради раненото му лице, той ѝ разказа подробно историята на Тони.

Ванда седна зад бюрото си.

— Тази малка кучка.

Иън се скова.

— Тя не заслужава това. Опитва се да спаси приятелката си, която е в беда.

Ванда повдигна вежди.

— Да не би сега да я защитаваш? Мислех, че ѝ се сърдиш.

— Не съм сърдит. — Той закрочи из офиса. — Объркан съм.

— Защо? Този проблем може да се реши много лесно.

Той спря.

— Така ли мислиш?

— Разбира се. Уволни жалкия ѝ задник и изтрий паметта ѝ. Тогава тя няма да бъде повече заплаха и ще бъде вън от живота ти завинаги.

Вън от живота му? През него премина вълна на паника. Как можеше да понесе да я загуби?

— Но... какво ще стане с приятелката ѝ?

— Какво ти дреме? Тя не ти дължи никакви пари.

— Тя е заключена в психиатрия...

— Да, да, от злия ѝ чичо. Леле — мале. Това е просто един човек. Смъртен. А Тони бе готова да ни изложи на ужасна опасност заради това.

— Само защото я е грижа толкова много — протестира Иън.

— Тя не е единствената — измърмори Ванда.

Иън се намръщи.

— Добре, ще си призная. Грижа ме е за нея. Нямах да съм толкова разстроен, ако не беше така.

— Само преди седмица ми се закле, че единственото нещо, което искаш, е вампирка. Имам списък с двадесет жени, всички проучени от

мен, които нямат търпение да се запознаят с теб. Може да започнеш да се срещнеш с тях тази вечер.

Преди седмица, това щеше да звучи прекрасно. Но сега Тони бе в живота му и всичко се бе променило.

— Не искам да се срещам с никой друг. Свали профила ми от сайта за запознанства.

— Иън, тя е планирала да ни предаде.

— Но не го направи. Никога не е направила нещо, с което да ни навреди.

Най-накрая той бе способен да разбере положението ѝ. Тя искаше да спаси Сабрина, защото я обичаше. И не го бе разкрила, защото държеше на него. Той бе видял това ясно, когато тя го търсеше на паркинга като обезумяла. Наистина държеше на него. Но в същото време не можеше да понесе да предаде приятелката си. Сърцето ѝ бе разкъсвано на две.

Всичко, което трябваше да направи, бе да ѝ помогне да спаси приятелката си. Тогава тя нямаше да бъде разкъсвана в две посоки. Щеше да бъде свободна да тръгне изцяло към него.

А това той желаше повече от всичко друго. Искаше Тони да бъде свободна да го обича. Тя бе единствената, която желаше.

Тони се събуди бавно. Не бе могла да заспи цяла вечер, защото имаше чувството, че върху гърдите ѝ лежи огромна тежест. Иън. Можеше да го изгуби. Обърна се по гръб и осъзна, че не е сама.

— Иън?

Тя седна. Той бе там до нея.

През нея премина вълна на облекчение. Не можеше да ѝ е сърдит, щом е легнал до нея, нали? Миналата вечер тя се опасяваше, че връзката им е приключила. Той изглеждаше толкова разстроен.

Сега сякаш бе напълно спокоен. Лежеше по гръб с ръце, скръстени на корема си.

Тя погледна към часовника на нощното шкафче. Осем и четиридесет и пет? Бе нагласила алармата за шест и половина. Сигурно той я бе изключил, преди да легне при нея. Отново се обърна към него. За първи път, откакто го познаваше, той не носеше килт. Бе облякъл долнище на пижама, което също бе от червено-зелен плейд и

това я накара да се усмихне. Бе измил цялата кръв и мръсотия от себе си.

Тони се наведе по-близо да провери порязванията по лицето му. Вече изглеждаха много по-добре. Вдигна една от ръцете му. Дълбоките рани се бяха затворили и белезите избледняваха. До залез-слънце щеше да бъде великолепен, както преди.

Изведнъж осъзна, че държи за ръка един мъртвец. И нито трепна, нито го пусна. Защо не откачаше? Погледна към лицето му. Той все още бе същият смел воин, който се бе спуснал да спасява Грегори, същият самоотвержен герой, който бе настоял тя да се върне на безопасно място, докато той стоеше там, кървейки; същият мил мъж, който я бе целунал страстно, а след това бе поел цялата вина за това.

Тя стана от леглото и отиде до банята. Там откри бележка залепена за стъклото.

Тони,
искам да ти помогна да спасим приятелката ти.
Моля те, прости ми, че бях такъв задник.

Иън.

Смеейки се, тя притисна бележката към гърдите си. Разбираше я. Можеше да му се довери. И щяха да спасят Сабрина. Тя дотича обратно до спалнята.

— Благодаря ти, Иън. Благодаря ти.

Той просто си лежеше там.

Тони седна на леглото, усмихвайки му се.

— Ти не си задник. Ти си един прекрасен мъж.

И тя се влюбваше в него.

Тони се изпълни с трепет. Как можеше да не го обича? Той бе най-милият, сладък, секси мъж, който бе срещала някога.

Продължи да изучава лицето му, докато любовта растеше в нея. Това изобщо не приличаше на предишните й две връзки. Бе се хвърлила в тях с отчаяние, предизвикано от отхвърлянето на майка й. Имаше нужда да се чувства обичана.

Сега беше различно. Не искаше да се влюбва в Иън. За първи път това не бе свързано с нея и с нуждата й да бъде обичана. Всичко бе за

Иън и любовта, която тя изпитваше към него. Бе станало болезнено ясно, когато избухна експлозията и тя се страхуваше, че може да е мъртъв.

Докосна трапчинката на брадичката му. Не можеше да избяга от него. Щеше да бяга от собственото си сърце.

Тони се изкъпа, преоблече се и остави Иън в безопасност в сребърната стая. Когато излезе от асансьора на приземния етаж, се изненада от многото хора. Истински хора. Те се движеха шумно из коридора. Повечето носеха лабораторни престилки. Всички имаха баджове с логото на Роматех, закачени на джобовете си.

Докато вървеше към офиса на охраната на МакКей, тя се обади на Карлос.

— Познай? Иън се съгласи да ни помогне да спасим Сабрина.

— Това е страхотно! — Карлос сниши глас. — Кажи ми, мепіпа, какво направи, за да го убедиш?

Тя изсумтя.

— Говорих с него.

— Хайде де, сигурно си била доста... дружелюбна.

— Карлос, трябва да измъкнем Бри оттам, колкото може по-скоро. Мислиш ли, че е възможно да го направим тази вечер?

— Да — гласът му стана по-сериозен. — Ще начертая няколко плана и ще дойда да те видя този следобед.

— Добре.

Тони затвори и влезе в офиса на охраната. Хауърд бе зад бюрото, а превързаният му крак бе подпрян върху един стол.

— Съжалявам, успях се — каза тя и седна до него.

— Няма проблем. — Той посочи към мониторите. — Не се случва нищо. Дневната охрана почиства бъркотията на паркинга.

Тони погледна към мониторите, които показваха паркинга. Една аварийна кола издърпваше опожарения автомобил.

— Какво каза полицията за снощи?

Хауърд ухапа една поничка.

— Свикнали са Роматех да бъде бомбардирана. Казах на главния следовател, който бе начело, че сме набелязани от група луди фанатици, които са против производството на синтетична кръв. Което в действителност е съвсем близо до истината.

Да, не може да намериш някой по-побъркан от един Бунтовник. Тони прегледа другите монитори. Единият показваше стая с няколко легла. Финиъс и Дугъл спяха там. Сребърната стая бе на друг монитор. О, страхотно. Дали Хауърд я бе видял да докосва лицето на Иън?

— Дневната охрана не намира ли за странно, че сме тук и наблюдаваме как няколко мъртъвци спят?

— Те си имат собствен офис. Стоят настрана от нашата работа. — Хауърд побутна кутията с поничките към нея. — Искаш ли една?

— Разбира се. — Тя си избра една обикновена. — Е, какво се случи, докато спях?

— Конър заведе Роман и семейството му, заедно с Радинка, на сигурно място към три сутринта. Никой не знае къде. Така е по-добре, щом кретени като Йедрек могат да ровичкат из мозъка ти.

— Йедрек е онзи, който нападна Грегори?

— Да.

Хауърд приключи с поничката си и облиза пръстите си.

Йедрек бе и този, който се бе опитал да отвлече Иън. Тони въздъхна. Съмняваше се, че го бяха видели за последно.

Хауърд плъзна един лист по бюрото си.

— Това е списък с нещата, които трябва да се направят за Коледния бал. Шана и Радинка бяха малко разочаровани, че няма да са тук, за да помогнат, но им казах да не се притесняват.

Тони хапна последната хапка от поничката си. Списъкът беше огромен.

— И всичко това трябва да се свърши преди утре вечер?

— Не се притеснявай. Погрижил съм се. Дадох едно копие на Тод Спенсър, вицепрезидента по продукцията от дневната смяна. Той знае какво да прави. Шана организира коледно парти всяка година, а имаме и вампирски конференции и галавечер всяка пролет.

— Тод трябва да е смъртен. Знае ли за вампирите?

Хауърд се размърда в стола си.

— Тод знае много неща. Вече е накарал няколко работници да подредят масите и столовете.

— Номер едно е украсата на голямо коледно дърво — прочете на глас Тони от списъка. — Не си спомням да видях дърво.

— Ще пристигне около обяд.

Хауърд отпи от чашата си за кафе.

Тони погледна отново към списъка. Задача номер десет бе да се потвърди групата. Беше записан и телефонен номер.

— Ще се обадя на групата.

Хауърд се изкиска.

— Изчакай до довечера. В момента „Високоволтовите вампири“ не могат да запалят и една крушка.

— Това е вампирска група?

— Да, свирят на всички големи вампирски празненства и сватби.

— Хауърд стана и се запъти към вратата. — Ела. Ще ти покажа балната зала.

Точно отдясно на основното фоайе, имаше няколко стаи за срещи с междинни стени, които можеха да се прибират като голям акордеон. Тони бе изненадана колко голяма бе залата. Задната стена бе основно от прозорци, които гледаха към градината. Пред прозорците Тод Спенсър надзираваше група работници, които издигаха сцената. Хауърд я представи.

— Приятно ми е да се запознаем — извика Тод, за да заглуши шума, докато се здрависваше с нея. — Време бе от МакКей да назначат и жена.

Тони се огледа из голямата зала, пълна с работници.

— Колко хора работят през деня?

— Сега са над двеста, разделени в четири отдела — обясни Тод. — Изследване, продукция, пакетаж и доставка.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Тони.

— Можеш да помогнеш с украсяването, ако желаш.

Тод ѝ показа пластмасовия кош пълен с украшения и зеленина.

Хауърд закуцука обратно към офиса, за да наблюдава мониторите, а Тони прекара няколко часа, слагайки покривки и окачайки гирлянди. Хапна набързо нещо за обяд в кафетерията и се обади в „Сенчестите дъбове“.

— Бих желала да говоря със Сабрина Вандеруърт от трето отделение.

Тони издиктува идентификационният ѝ номер.

— Опасявам се, че не можем да разрешим това — отвърна администраторката. — Лекарят ѝ остави стриктни инструкции, че тя не може да приема посетители или външни обаждания.

Тони трепна. Чичо Джо бе открил посещението им.

— Не може ли да получим второ мнение за това? Със сигурност е от полза за пациента да знае, че има хора, които ги е грижа за него.

— Решението е окончателно — отвърна жената и затвори телефона.

— По дяволите.

Тони се върна в балната зала и откри, че е пристигнала почти петметрова елха. Тя помага с украсяването ѝ няколко часа, след това отиде до офиса на МакКей.

— Как са нещата?

Хауърд посочи към мониторите.

— Все още са мъртви, но трябва да се събудят след около двадесет минути.

Телефонът на бюрото иззвъня и Хауърд го вдигна.

— Да? — той се заслуша, след това покри слушалката с огромната си ръка. — Обажда се охраната от главната порта. Някой е дошъл да те види. Кара черен ягуар.

— Това трябва да е Карлос — предположи Тони и се запъти към вратата.

— Карлос кой? — попита я Хауърд.

— Карлос Пантера.

— Тя потвърди името му — каза Хауърд на пазача по телефона. — Пусни го.

Тони забърза към предната врата и излезе точно когато Карлос паркира колата си. Беше хладно, тъй като слънцето залязваше, затова тя разтърка ръцете си, докато вървеше към мястото, където бе паркирал.

Той излезе от колата си, изглеждайки като шпионин, целият облечен в черно. Карлос посочи към изгореното място, заобиколено с оранжеви конуси.

— Какво се е случило там?

— Няколко вампира дойдоха снощи. Взривиха една кола и причиниха леки щети. Нищо съществено.

Карлос погледна към изгореното място и се намръщи.

— Да не би да казваш, че вампирите не са много приятелски настроени едни срещу други?

— Моите са добрите — те пият от бутилки. Лошите се наричат Бунтовници. Те са тези, които нападнаха мен и Сабрина. Те мразят

хората, за които работя.

Карлос я погледна разтревожено.

— Тони, ти си се набъркала във война.

Тя потрепери.

— Знам.

— Студено ти е. Нека влезем вътре. — Той отвори багажника си и извади лаптопа си и едно руло бяла хартия. — Донесох плановете, за да ги разгледаме. Ще го направим тази вечер, нали?

— Да.

Поне Тони се надяваше, че Иън ще се съгласи да го направи тази вечер.

Карлос посочи към раницата си.

— Взех някои дрехи и обувки за Сабрина. И малко въже и тиксо за всеки случай.

— Добре.

За пореден път тя се запитва дали Карлос не бе нещо повече от студент по антропология.

Той затвори багажника и тръгна с нея към предната врата.

— В безопасност ли си тук?

— Така мисля. Вампирите се чувстват достатъчно сигурни, че да проведат Коледния си бал утре вечер.

— Веселят се в лицето на опасността? Мисля, че ще харесам твоите вампири.

Карлос се ухили, докато отваряше вратата. Влезе вътре и усмивката му мигновено изчезна. Подуши въздуха и на лицето му се изписа притеснение.

— Внимателно — предупреди я той и вдигна ръка, за да блокира пътя ѝ.

— Какво има?

— Опасност — прошепна той.

ГЛАВА 18

— Карлос. — Тони надникна над широките му рамене. — Няма нищо нередно.

— Кой е това? — прошепна той, сочейки с глава към големия мъж в далечния край на фойайето.

— Това е шефът ми, Хауърд — прошепна Тони.

Хауърд внезапно се скова и се обърна към тях. Ноздрите му се свиха, докато наблюдаваше Карлос. Той се приближи, накуцвайки към тях.

— Ти ли си Карлос?

— Да.

Новопристигналият изучаваше внимателно Хауърд.

— Аз съм Хауърд Бар. Може ли да поговорим насаме?

Той посочи към офиса на охраната. Карлос кимна и тръгна с него надолу по коридора.

Какво беше това по дяволите? Тони пристъпи напред, за да може да види как двамата мъже изчезнаха в офиса. Да не би и Хауърд да бе гей? Макар че можеше да се закълне, че реакцията им един към друг бе подозрение, а не привличане.

Тя се запъти към офиса. Боже, не смееше да нахълта при тях. Вниманието ѝ бе привлечено от тайнствената заключена стая срещу забавачницата. Опита се да я отвори, но нямаше късмет.

Почака малко и вратата на офиса се отвори. Карлос излезе, изглеждайки смутен.

— Добре ли си? — попита го тя.

— Да. — Той тръгна към нея, носейки лаптопа си и лист хартия навит на руло. — Случи се нещо странно.

Тони трепна.

— Не е нужно да ми казваш.

— Хауърд току-що ми предложи работа.

— Какво? Ще работиш като дневна охрана, като мен?

Карлос кимна.

— Оказа се, че имам някои... умения, които в МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс ценят изключително много.

— Като бойни изкуства?

— Това също. — Карлос прокара ръка през дългата си черна коса. — Предупредих Хауърд, че обичам да скитам, но той ми каза, че имат клиенти по целия свят, които се нуждаят от помощ в охраната и може да ме местят от едно място на друго.

— Той каза ли ти за вампирите? — прошепна Тони.

— Не, нарича ги клиенти. Ще обмисля предложението му. Заплащането е отлично, а аз имам много разходи.

— Това е така.

Тони знаеше, че Карлос подпомага няколко сиропиталища в Бразилия. Това бе едно от първите неща, които бяха привлекли Сабрина и нея към него. Той плащаше сам и за образованието си и за изследователските си пътувания до Южна Америка и Малайзия.

— Хауърд е добър работодател. Той е играл като защитник в НФЛ, но е сладък като плюшено мече.

Карлос я погледна остро.

— Да, забелязах. Къде може да обсъдим плановете си за Сабрина?

Тони го поведе по коридора, докато не стигнаха до една стая, на която пишеше Конферентна. Тя погледна вътре и включи осветлението.

— Това ще ни свърши работа.

Карлос влезе в стаята и веднага се захвана за работа, разполагайки лаптопа си, след това развивайки рулото бяла хартия.

— Начертах план на „Сенчестите дъбове“, така че Иън да знае къде точно да се телепортира.

Той посочи с пръст един правоъгълник с надпис Трето отделение.

Тони се наведе да изучи картата.

— Това е много добро.

Карлос щеше да бъде отличен работник на МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс.

— Мепина, знам, че се шегувах с теб за Иън, но се чудех дали е умно да се обвързваш с него. Не ме разбирай погрешно, той е мил мъж, но е вампир.

— Не би ме ухапал. — Тони се изчерви при спомена за снощната невероятна целувка, изпълнил съзнанието ѝ. — Поне не и за храна.

Карлос се намръщи.

— След като спасим Сабрина, трябва да напуснеш работата си тук и да забравиш, че тези вампири изобщо съществуват.

— Това ще бъде малко грубо, не мислиш ли? Просто да използвам Иън заради свръхсилите му и после да му кажа adios. И как може да настояваш да напусна, когато ти обмисляш да започнеш работа тук?

— Ти имаш специални планове със Сабрина. Аз нямам. А истината е, че Иън не е от твоя вид.

Тони постави ръце на кръста си.

— Изненадваш ме, Карлос. Очаквах, че ти от всички хора ще бъдеш малко по-разбиращ и толерантен.

— Толерантен съм към всичко, което двама хора искат да правят със себе си, но той не е точно човек.

— Той е по-истински човек от всеки, който познавам. И аз го обичам.

— Познаваш го от една седмица.

— И през тази седмица се случиха ужасно много неща. — Тони постави ръка върху гърдите си. — Сега съм различен човек. Имам чувството, че най-после се превръщам в истинска личност — такава, която е способна, силна и достойна. Вече не съм ранено дете. И ми харесва какво става с мен. Няма да се откажа.

— Добре тогава. — Карлос докосна рамото ѝ. — Много се радвам за теб.

Тя го прегърна, след това отиде до прозореца да погледне през щорите.

— Слънцето залезе. Ще отида да доведе Иън.

— Добре. И се преоблечи. Облечи се в черно. — Карлос се премести до лаптопа си. — Дай ми телефона си.

— Защо? — попита тя и го извади от джоба си.

— Защото ти трябва нова мелодия — той го взе. — Любовта вече не е бойно поле за теб.

— Сложи нещо хубаво — предупреди го тя и тръгна да открие Иън.

Той бе в сребърната стая, все още по пижама, довършвайки закуската си.

Тя му се ухили.

— Намерих бележката ти. Благодаря ти, че ще ни помогнеш. — Тони се разрови из куфара си, за да открие някакви черни панталони. — Карлос иска да се облечем в черно.

Иън повдигна вежди.

— Тази вечер ли ще го направим?

— Да. Става ли?

— Да. — Иън остави празната си бутилка в мивката. — Трябва да остана тук през по-голямата част от вечерта в случай че Йедрек опита нещо, но няма да отнеме много време да телепортирам приятелката ти.

Тя откри една черна тениска, но за нещастие отпред бе щампирана с ярки бели букви. „Луда Ли Съм, Или Да?“ Показа я на Иън.

— Идеалната тениска за влизане с взлом в психиатрия.

Той се изкиска.

— Би искала да си подходящо облечена във всякакви случаи. — Изведнъж лицето му стана по-сериозно. — Съжалявам за начина, по който реагирах снощи.

— Няма нужда да се извиняваш. Беше грешно дори само да обмислям да издам тайната ви.

Очите му блеснаха.

— Ти си положила невероятно много усилия, за да помогнеш на приятелката си. Преживяла си яростно нападение, прие да работиш за неживи, а сега си на път да извършиш сериозно влизане с взлом. Подобна лоялност е много рядка.

Очите ѝ се замъглиха, а сърцето ѝ се изпълни с любов.

— Говориш ми прекрасни неща.

Иън я караше да осъзнае колко достойна бе в действителност.

Той погледна към охранителната камера, след това посочи с глава към банята.

— Трябва да се преоблечеш, нали?

— Да.

Тони събра черните си дрехи и тръгна към банята. Тя ахна, когато Иън я последва и затвори вратата.

— Какво...?

Той я издърпа в прегръдките си и положи уста върху нейната. Дрехите ѝ паднаха на пода и тя се разтопи от целувката му.

Иън засмука долната ѝ устна, след това прокара пътечка от хапещи целувки надолу по шията ѝ.

— Трябва ли ти помощ, за да излезеш от дрехите си?

— Разбойник такъв.

Тони прокара пръсти през меката му коса.

Той запретна ризата ѝ нагоре и пъкна ръцете си отдолу.

— Желая те. — Огледа набързо малката баня с червените си, блестящи очи. — Това е... предизвикателство.

— Иън. — Тя постави ръце на бузите му. — Точно сега нямаме време. И аз наистина не искам едно бързо в банята.

Той се усмихна.

— Не е много романтично, а?

Тя се ухили.

— Мисля, че ти си много романтичен, но Карлос ни чака горе, а имаме и работа за вършене.

— Разбирам.

Той я целуна бързо по устата и излезе.

Тони се преоблече и го откри в кухнята да облича един черен пуловер. Бе облякъл черни кожени панталони, с които изглеждаше невероятно секси. Тя почти го извика обратно в банята за едно бързо.

— Да вървим. — Сграбчи якето си и двамата използваха асансьора до първия етаж. — Днес подготвихме залата за голямото парти.

Той кимна.

— Финиъс ми обеща да ме научи на повече модерни танци, за да мога да танцувам с теб. Мога да танцувам само менует и валс и няколко народни танца.

Тя му се усмихна, докато излизаха от асансьора.

— Искаш да танцуваш с мен?

— Да. Финиъс каза, че трябва да знам как да танцувам хип-хоп.

Тони се разсмя.

— Ще танцуваш хип-хоп облечен в килт?

— Всъщност ще съм облечен в костюм на Дядо Коледа, заедно с още деветдесет и девет мъже.

— Как така имате толкова много костюми? — Тя посочи към заключената стая срещу стоматологичния кабинет. — Каква е цялата тази работа с тайния Дядо Коледа?

— Ако ти кажа няма да е тайна.

Тя го перна по ръката.

— Аз ти казах моите тайни.

— Не всички. Все още не знам цялото ти име.

— Не виждам смисъл да се задълбочаваме в това точно сега.

— Не може да е толкова лошо. Моето е Иън Дейвид МакФий.

— Това е хубаво име. Лесно е да си го признаеш. — Тя отвори вратата на конферентната зала. — Ето ни. Карлос е планирал всичко.

— Свикнал съм да правя свои планове. — Той влезе в залата, намръщен. — Добър вечер, Карлос.

— Здравсти, Иън. Готини панталони. Страшно си падам по кожата. Ето ти телефона, Тони.

Тя прибра апарата в джоба на панталоните си.

Иън заоглежда картата на Сенчестите дъбове.

— Това е Трето отделение — посочи Карлос. — Тук държат Сабрина. Вътре има пазач, точно до входната врата, но забелязах една врата ето тук. Мислиш ли, че можеш да се телепортираш вътре незабелязано?

Иън го погледна с празен поглед.

— Телепортирал съм се незабелязано в Лангли.

Карлос повдигна вежда.

— Тогава приемам това за „да“.

Тони потисна една усмивка. Надяваше се тези двамата да не решат да мерят на кой му е по-голям.

Иън кимна.

— Да, мога да го направя.

— Ще те чакам в колата. Мога да паркирам тук или там.

Карлос показа предния паркинг и задния сервизен вход.

— Използвай паркинга — каза Иън. — Така ще се набиваш по-малко на очи.

— Съгласен съм.

Иън го изгледа.

— Вършил си такава работа и преди.

Карлос нави картата.

— Проучванията ми са ме водили до странни места и ситуации.

— Какви проучвания?

— Необикновени, примитивни култури, най-вече в Южна Америка и Югоизточна Азия. — Той се премести към лаптопа си. — Ще използвам този път, за да ни откара до хотела. Сградата е в Куинс и не бие много на очи. Предплатил съм стаята в брой.

Иън го изучава за момент.

— Изглежда добре. Трябва да нагледам нещата тук, затова ти отиди дотам с Тони. След това тя ще ми се обади и аз ще се телепортирам при вас.

— Съгласен. — Карлос затвори лаптопа си. — Да вървим.

Щом стигнаха до „Сенчестите дъбове“ Карлос паркира ягуара си в един тъмен ъгъл. Тони се обади на Иън и той се материализира до нея на паркинга.

— Ще дойда с теб — каза му тя.

— Не. Не мога да телепортирам двама човека едновременно.

Упорит мъж.

— Тогава ще направиш два курса.

Карлос излезе от шофьорското място.

— Какво има?

— Тони иска да се изложи на опасност — измърмори Иън.

— Трябва да ме вземеш с теб — настоя Тони. — Как иначе ще разбереш коя точно е Сабрина?

— Предполагам, че тя ще може да ми каже името си.

Тони го изгледа вбесено.

— Тя може да спи. Или пък ако е будна, може да се развика и да вдигне охраната под тревога. Ако аз съм с теб, мога да я успокоя.

— Мисля, че Тони е права — намеси се Карлос.

Тя му се усмихна с благодарност.

Иън се намръщи.

— Добре.

— Ще ти е по-лесно да влезеш от запад — предложи Карлос.

— Ще се оправя — изръмжа Иън. — Хайде, Тони.

Тя тръгна до него, докато вървяха през паркинга към западната част на болницата.

— Карлос просто иска да помогне. Той наистина държи на Сабрина.

— И на теб.

Тя се зачуди дали ревнува.

— Ние сме просто добри приятели.

— Не искам да се цупя — измърмори Иън. — Просто съм свикнал да върша подобна работа сам.

— Защо?

Той запази мълчание, докато вървяха покрай западната стена. Най-накрая проговори:

— Никога не съм искал да работя с другите мъже, защото те неизменно ме третираха като дете.

— Оу, съжалявам. Сигурно е било ужасно обезсърчаващо да изглеждаш на петнадесет години толкова време.

— Почти петстотин години — той погледна към нея. — Доволен съм, че не си ме познавала тогава. Ти винаги си ме виждала като мъж, какъвто се чувствах вътрешно през всичките тези години.

— Ти си един прекрасен мъж, Иън.

Той хвана ръката ѝ.

— О, горките ти пръсти са измръзнали — каза и стисна дланта ѝ между своите.

— Това е дъбът, който изкачи Карлос. — Тя посочи дървото със свободната си ръка. — Дворът е точно зад стената.

Иън пусна ръката ѝ.

— Ще хвърля един поглед.

Тя премигна, когато той се издигна до върха на стената.

— Всичко е наред. Ела — каза той и протегна лявата си ръка към нея.

— Аз не мога... — тя замлъкна, когато тялото му се сниши малко.

Той сграбчи ръката ѝ и я придърпа в прегръдките си. След това отново се издигна до върха на оградата.

Тони обви ръце около врата му.

Белите му зъби блеснаха в тъмнината.

— Не е необходимо да ме душиш, съкровище. Няма да те изпусна.

— Съжалявам. — Тя се опита да се отпусне. — Не съм свикнала да се нося два метра над земята.

— Това там е Трето отделение, нали? — посочи сградата той.

Тя присви очи, за да види през слабо осветения двор.

— Да.

Без съмнение зрението му бе много по-добро от нейното.

— Виждаш ли сенчестото пространство отдясно на сградата? Близо е до задния вход. Първо ще се телепортираме там.

— Добре.

Тя се стегна. Черното замайващо усещане я завладя, след това тя се препъна в краката си, щом се приземи на твърда земя.

— Внимателно.

Той я поведе към задната врата. Беше заключена, разбира се, но през прозореца можеха да видят коридора и стаите от двете му страни. Бяха отворени, а от някои се процеждаше светлина по бляскавия под, покрит с линолеум.

По коридора вървеше една сестра, обута в бели спортни обувки.

— Осем часа! Гасете лампите!

Светлините изгаснаха, оставяйки коридора слабо осветен само от няколко аварийни светлини. Сестрата се отдалечи, вероятно към отделението за персонала до главния вход.

— Това трябва да са спалните — прошепна Иън. Той я издърпа към себе си. — Да вървим.

Около нея отново настана тъмнина, след това тя откри, че се намира вътре в коридора заедно с Иън. Въздухът бе топъл и застоял. Тръгна от лявата страна на коридора, а Иън от дясната. Придвижваха се безшумно, проверявайки имената до всяка врата.

След четири врати Тони забеляза името Вандеруърт, Сабрина. Помаха на Иън и двамата влязоха в тъмната стая. Едва успяваше да различи двойното легло на издигнатата платформа. Нямаше шкафове, просто голи етажерки като за книги. Нямаше място да се скрие нещо. Липсваха лампи или огледала. Едно тяло се бе свило под обикновено одеяло. Русата коса на Сабрина блестеше нежно на възглавницата.

Тони приклепна до нея.

— Бри, можеш ли да ме чуеш? — попита тя и докосна рамото ѝ.

Приятелката ѝ изстена.

— Остави ме на мира, перверзник такъв.

— Сабрина, това съм аз, Тони.

— Тони? — тя се обърна по гръб. — Ти не може да си Тони.

— Аз съм Тони. Дойдох да те измъкна оттук.

Сабрина потърка очи.

— Просто сънувам. Това е илюзия.

— Не, не е. — Тони хвана ръката ѝ и я стисна. — Наистина съм аз. Хайде. Тръгваме си.

Бри се опита да седне.

— Малко ми се спи. Може ли да дойдеш пак сутринта?

— Не, тръгваме си сега.

Тони осъзна, че приятелката ѝ е прекалено дрогирана, за да мисли ясно. Тя откри чехлите ѝ до леглото и ги сложи на краката ѝ.

— Това отнема прекалено много време — прошепна Иън. — Просто ще я хвана и ще вървя.

Бри присви очи, за да види Иън в тъмнината.

— Кой си ти?

— Един приятел — обясни Тони. — Иън. Той ще ти помогне да избягаш.

Бри се изкиска.

— Да избягам? Никой не може да избяга оттук.

— Не толкова силно, ако обичаш — прошепна Иън. Той се наведе към вратата, за да провери коридора. — По-бързо. Чувам, че някой приближава.

— Той говори толкова сладко — прошепна Бри.

— Шотландец е. — Тони я издърпа да стане и я поведе към изхода. — Иън ще изведе първо теб, а после ще се върне за мен.

Приятелката ѝ погледна към задната врата.

— Не можем да излезем оттам. Вратата е заключена.

— Иън може да те измъкне. — Тони свали якето си и го сложи на Бри. — Навън е студено.

— Сабрина, да не би да имаш посетители?

Един пациент се затътри към тях. Пижамата му на Батман бе избеляла до мръсносиво, но златният прилеп на гърдите му все още блестеше.

— Здравсти, Теди — отговори Бри.

Иън изстена.

— Аз ще избягам — обяви тя, после се изкиска.

Иън се приближи до Тони и прошепна:

— Накарай го да си мълчи. Щом се върна за теб ще изтрия паметта му.

— Добре. — Тони закопча якето си върху Бри. — Не се страхувай. Може да се довериш на Иън.

Сабрина се стресна, когато Иън обви едната си ръка около раменете ѝ.

— Какво...

Тя изчезна заедно с Иън.

Теди ахна.

— О, боже мой!

— Не толкова силно — прошепна Тони. — Мога да обясня.

— Той е супергерой! — възкликна Теди. — Спаси я със своите суперсили!

— Теди, отново ли не си в леглото си? — чу се мъжки глас в далечината.

— Ох, по дяволите, това е Бродли — прошепна Теди. — Нямахте да се налага да обикалям наоколо, ако не беше толкова...

Тони го сграбчи за раменете.

— Не му казвай, че Сабрина е избягала. Разбираш ли?

Той премигна.

— Добре.

Тони се спусна към стаята на Сабрина, качи се в леглото и се зави чак до уши.

— Теди, защо не си в леглото? — гласът на Бродли прозвуча по-близо.

— Аз... аз видях един супергерой! Ей сега бе тук и после пуф! Изчезна!

— Ти си напълно откачен — измърмори Бродли. — Връщай се в стаята си.

— Не съм откачен — измърмори Теди.

Влачещите му се стъпки се отдалечиха.

Тони въздъхна с облекчение. Бягството на Сабрина все още бе тайна. Замръзна, щом долови някакъв звук. Да не би Иън да се връщаше толкова бързо? Кожата ѝ настръхна и всичките ѝ сетива застанаха нащрек. Нещо не бе както трябва. До леглото приближиха стъпки. Тя затвори очи.

— Сабрина — прошепна Брадли и погали косата ѝ.

На Тони ѝ прилоша. О, боже, пожела да стане от леглото и да забие юмрук в гърлото му. Но не смееше. Не можеше да издаде бягството на Бри. Трябваше да им осигури достатъчно време, за да се измъкнат.

Преглътна трудно. За това ли Бри я бе нарекла перверзник по-рано? Брадли сигурно я бе докосвал преди, когато е била дрогирана от лекарствата.

— Сабрина — отново прошепна той.

Чу се тихо тупване и върху нея падна едно тяло.

Тони се измъкна от леглото далеч от тялото на Брадли. Той се бе проснал в безсъзнание върху леглото.

До него стоеше Теди, държейки една дебела книга.

— Не го харесвам. Той е лош човек.

— Благодаря ти, Теди.

Той се усмихна плахо.

— Не си пия лекарствата. Знам, че трябва да наблюдавам този перверзник.

Иън влезе в стаята и погледът му падна върху мъжа в безсъзнание.

— Какво стана?

— Дълга история — обясни Тони. — Но Теди ме спаси от това да бъда тормозена.

Иън пристъпи към Брадли.

— Този мъж се е възползвал от жените тук?

— Опитваше се — каза Теди. — Затова обикалям из коридорите вечер.

— Копеле. — Иън постави ръка върху главата на Брадли. — Ето. Ще спи до сутринта. Нека се опита да обясни присъствието си в леглото на Сабрина.

— Яко — прошепна Теди. — Имаш много яки суперсили, човече. Как се казваш?

— Иън.

Теди се намръщи.

— Пич, по-добре си намери по-хубаво име от това. И ти трябва пелерина.

Иън се разсмя.

— Като вампирска пелерина? Някъде имам такава.

— Това ще е страхотно, човече.

Иън се приближи към Теди.

— Сега трябва да изтрия паметта ти.

Теди отстъпи назад.

— Не! Това е най-готиното нещо, което ми се е случвало от векове насам. Искам да си го спомням.

— Иън.

Тони го погледна умолително. Разбираше как се чувства Теди. Самата тя също не искаше да изгуби спомените си.

— Тони, той знае, че сме помогнали на Сабрина да избяга.

— Тогава ме вземете с вас — започна Теди.

— Не — Иън поклати глава.

— Сериозно, пич. Ако ме вземете с вас, няма да мога да кажа на никой какво сте направили. Не че бих го направил, но те могат да се опитат да ме хипнотизират или нещо такова. Аз не съм наистина луд, да знаете. Просто бях депресиран, защото нямаше нищо, към което да се стрема, но с вас мога да бъда наистина щастлив.

Иън се поколеба.

— Щом веднъж узнаеш тайните ни, няма връщане назад.

— Яко!

Иън се намръщи.

— Трябва да разбереш опасността да бъдеш с нас. Ние сме във война с някои много зли същества.

Теди размаха юмрук.

— Страхотно!

Иън погледна Тони въпросително.

Тя сви рамене.

— Теди, знаеш ли какво правиш?

— Не съм глупав — изръмжа той. — Бях начело на математическия отдел в Академията „Св. Бартоломей“.

— Ти си учител? — попита Иън.

— Да — Теди ги погледна предпазливо. — Това означава ли, че не съм достатъчно готин, че да се мотая със супергерои?

— Всъщност, мисля, че си точно това, от което се нуждаем. — Иън му направи знак да го последва. — Ела.

— Супер. — Теди го последва в коридора. — Ще се телепортираме в кораба-майка ли?

Тони погледна през вратата и ги видя да изчезват. *Телепортирай ме, Скоти*^[1]. Тя се зачуди, защо Иън се интересуваше от това, че Теди е учител. И докато Теди наистина имаше добри препоръки, изглеждаше малко несигурен кое бе реално и кое не. Не искаше да му търси недостатъци, не и когато я бе спасил от онзи перверзник.

Брадли се беше строполил настрани през леглото. Тя задърпа тялото му, за да го намести да легне по дължина.

Тони забеляза нещата на Бри в отворените шкафове. Два чифта дрехи и още един чифт пижама. Облече якето на Бри, след това забеляза част от бельото ѝ на шкафа.

Погледна към Брадли и я завладя вдъхновение. Взе чифт от бельото на приятелката си и ги набути в ръката на Брадли. След това взе един от сутиените ѝ и го сложи на главата му като шапка. Нека се опита да обясни това на сутринта.

Иън се появи в стаята.

— Мисля, че Теди е малко разочарован, че се намира в лека кола, а не в някой космически кораб. — Той погледна към мъжа. — Интересно.

— Харесва ми. — Тони събра останалата част от нещата на Бри. — Ще тръгваме ли?

Иън се усмихна.

— С теб никога не е скучно, Тони — каза той и я телепортира на паркинга.

Тя отвори вратата на колата и надникна вътре. Теди се бе сгушил на малката задна седалка заедно със Сабрина, която се бе облегла на него; очите ѝ бяха подуты от лекарствата.

— Бри, Карлос ще те заведе до хотела, където ще може да си починеш — каза ѝ Тони.

Тя премигна срещу нея.

— Мислех си, че съм в леглото. Как се озовах тук?

— Всичко ще е наред — настоя Тони. — Трябва ти само малко почивка. Утре ще дойда да те видя.

— Не. — Бри се опита да стане. — Не ме оставяй. — Лицето ѝ се намръщи. — Мисля, че откачам. Не знам как се озовах тук.

Тони трепна.

— Добре. Ще дойда с теб. Само секунда.
— Трябва да побързаме, menina — предупреди я Карлос.
Иън докосна рамото ѝ.
— Всичко е наред. Върви с приятелката си. Може да ми се обадиш после и аз ще се телепортирам, за да те отведе вкъщи.
Тя обви ръце около него и го целуна.
— Как ще ти се отблагодаря?
Устата му трепна.
— Все ще измисля нещо. Ще се видим по-късно.
Той отстъпи назад и изчезна.
Тони се качи в Ягуара.
— Да вървим.
— Ти да не целуваше онзи мъж, Тони? — попита Сабрина.
— Разбира се, че го целуваше — отвърна Теди. — Супергероите винаги печелят момичето.

Йедрек седеше на бюрото си, изучавайки снимката на Роман Драганести и семейството му. Как може един мъж да бъде едновременно толкова умен и толкова глупав? Лекарството му „Остани буден“ бе фантастично. Но идиотът го бе използвал, за да бъде детегледачка? Ако малоумникът имаше малко мозък, щеше да даде лекарството на шотландците и те можеха да прекарат деня в убиване на враговете им, които щяха да спят безпомощни през деня.

Това можеше да се случи. Йедрек бе наредил двойно повече хора да ги охраняват през деня. Но колкото ѝ добре да бяха обучени мъжете от руската мафия, не му харесваше идеята да разчита на тях за безопасността си.

Това, от което се нуждаеше, бе проклетото лекарство. Тогава можеше да прекара няколко дни, убивайки вампири. Разрови се из снимките, обмисляйки как ще ги прободат до един. МакКей и жена му. Бюканън. МакФий.

— Господарю? — Юри влезе в офиса, следван от Станислав. — Искал си да ни видиш?

— Трябва да планираме следващия си ход — обяви Йедрек.

— Утре вечер ще проведат Коледния си бал в Роматех — предложи Станислав.

Йедрек поклати глава.

— Прекалено предсказуемо. — Той побутна с ръка снимката на черния вампир. — Помниш ли този?

— Да — отвърна Станислав. — Предателят, Финиъс.

Йедрек повдигна вежда.

— Все още ли не си го убил?

Станислав преглътна.

— Ще го направя, господарю.

— Погрижи се да го направиш.

Йедрек продължи да преглежда снимките. Спря се на смъртното момиче с русата коса. Беше я видял миналата вечер, след като бяха избухнали бомбите. Тя бе хукнала през паркинга, викайки името на МакФий. Земята бе застлана с ранени мъже, но тя бе отишла право при Иън.

— Какъв ще е следващият ни ход? — попита Юри.

Йедрек прокара пръст по снимката на русата смъртна.

— Знам точно какво трябва да направим.

---

[1] „Beam me up, Scotty.“ — реплика от сериала Стар Трек. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Във вторник вечер, Тони влезе в една бална зала пълна с мъже в костюми на Дядо Коледа. Танците вече бяха започнали и няколко от мъжете се въртяха в ритъма на валса с партньорките си. Костюмите на жените бяха малко по-разнообразни. Няколко бяха облечени като госпожа Коледа в рокли с дълги, обемни поли, бели престилки и бели бонета с къдрички върху сребристите им перуки. Други жени носеха костюми, напомнящи тези на Рокетс^[1] в коледното им шоу.

Тони се вгледа по-внимателно. Двете фигури, облечени в същите костюми, които стояха до ледената скулптура, изобразяваща елен, й изглеждаха като мъже.

Тя се запъти към масата с истинската храна. Доколкото бе наясно, само смъртни, които знаеха за вампирите, бяха поканени на бала. Партито на останалите смъртни, които работеха за Роматех се бе провело по-рано през деня.

Тони се огледа из стаята, търсейки Иън, но всички мъже, маскирани като Дядо Коледа, изглеждаха еднакво. Дори носеха подплънки под червените велурени палта, за да имат изкуствено коремче. Под червените им шапки имаха рошави бели перуки и бради. Единствената разлика между тях бе, че няколко от мъжете носеха мечове — в случай че Бунтовниците се появят неканени. Дори Тони бе скрила няколко дървени кола в колана си.

Тя забеляза един Дядо Коледа, които се различаваше от другите. Бе с тридесетина сантиметра по-нисък от останалите и си играеше с копчетата на палтото си. Това трябва да бе Ласло, ученият, който бе помагал в операционната и бе доставил някакъв чувал за мистериозната стая.

До масата за смъртните, стоеше една госпожа Коледа с малко момиче, които похапваха сирене и плодове.

Жената се усмихна на Тони и протегна ръка.

— Здравей. Аз съм Хедър Ешарп, а това е дъщеря ми, Бетани.

— Аз съм Тони. — Тя се здрависа, след това се усмихна на малкото момиче. — Каква красива рокля.

— Новият ми татко я направи за мен. — Лицето на Бетани блесна и тя посочи през стаята. — Виж, мамо. Това е Константин. Мога ли да ида при него?

— Разбира се, съкровище.

Хедър погледна нежно към Тино, който бе облечен като миниатюрен Дядо Коледа, но без брада.

Бетани завлече Константин на дансинга, а танцуващите възрастни успяха да избегнат това да ги прегазят. Децата стигнаха до средата на дансинга, където започнаха да подскачат и да се смеят.

Тони хапна едно зърно грозде.

— Значи ти трябва да си тази, която се е омъжила за известния моден дизайнер.

— Да — Хедър се усмихна. — Жан-Люк е някъде тук. Изгубен в морето от дядоколедовци.

— Да, нямам представа кой, кой е.

Хедър отхапа една ягода.

— Така е най-добре, предполагам. Това напълно ще обърка всеки Бунтовник, решил да нахлуе на партито. — Тя се приближи до Тони. — Надявам се, че нямаш нищо против, но Шана ми разказа за теб.

— О?

Хедър се усмихна.

— Не се тревожи, бяха само хубави неща. Искам да кажа само, че Иън е добър човек и че се надявам между вас да се получи.

— Ние... ние не излизаме или нещо такова. Аз съм от охраната, така че е против правилата да се обвързваме.

— Откога любовта се придържа към правилата? — Хедър сниши глас. — Иън бе в Тексас, когато взе лекарството, за да порасне. Той преживя такава болка, почти ме уби да го гледам. Умолявах го да спре, но знаеш ли какво ми каза?

— Какво?

Очите на Хедър се изпълниха със сълзи.

— Той каза, че цялата болка ще си заслужава, ако това му помогне да открие истинската си любов.

Сърцето на Тони се сви в гърдите ѝ.

— Ще ида да го потърся. Извини ме — каза тя и тръгна през залата.

Групата започна да свири някаква модерна песен и тя забеляза един диско Дядо Коледа на дансинга. Грегори, помисли си тя с усмивка. Той отново бе на себе си.

Тони закъсня малко за бала, защото прекара прекалено много време в сребърната стая, суетейки се с косата и грима си. Искаше да изглежда добре заради Иън.

Бе стояла до късно вечерта, за да се убеди, че Сабрина е достатъчно добре преди Иън да я телепортира в Роматех. Тъй като бе ужасно уморена, се бе запътила направо към леглото. Днес се бе обадила два пъти в хотела. Карлос ѝ бе казал, че Бри спи през повечето време, а Теди гледа телевизия. Надяваше се утре да се види с Бри, но засега нямаше търпение да срещне Иън.

През целия ден сърцето ѝ бе изпълнено с радост. Нямаше търпение да го види. Срамота бе, че не бе могла да се облече малко по-секси. Шана бе настояла тя да носи точно този костюм.

Приблужи се към група дядоколедовци, които си говореха. Те я забелязаха и ѝ се усмихнаха.

Тони бързо огледа очите им. Иън го нямаше.

— Извинете ме — каза тя и се отдалечи.

— Bellissima^[2], не бягай. — Един вампир в костюм на Дядо Коледа с блестящи кафяви очи я хвана за ръката. — Позволи ми да се представя. Аз съм Джакомо ди Венеция. Моля, наричай ме Джак, както останалите ми говорещи английски приятели.

— Аз съм Тони Дейвис.

Той целуна ръката ѝ.

— Bellissima, ти си пазачът, който Конър е наел? Той не ми каза, че си истинска богиня. — Джак се обърна към останалите мъже. — Тя е красиво видение, нали?

— Засрамваш я, Джак — каза друг Дядо Коледа с шотландски акцент. Той протегна ръка. — Добре дошла в МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс. Аз съм Роби МакКей.

Тони се здрависа с него.

— Ангъс роднина ли ти е?

— Да, но той е много, много по-стар от мен — каза Роби с усмивка.

— Как сте? — Третият вампир в групата протегна ръка. Очите му бяха с форма на бадем, а акцентът му бе много по-силен. — Аз съм Золтан Заквар от Будапеща.

— О! — Тя погледна към ръката му. — Аз съм Атила Завоевателя.

Мъжете се разсмяха.

— Ще танцуваш ли с мен, Атила? — попита Золтан.

— Може би по-късно. Аз... в момента търся някого.

— Ах — кимна Джак. — Амоге. Опасявам се, че сърцето й вече е заето, Золтан.

Унгарецът се поклони.

— Тогава ще се надяваме, той да те заслужава.

— Добре.

Тони се усмихна, докато се отдалечаваше от тримата мъже. Във вампирите мъже със сигурност имаше нещо привлекателно.

Тя се приближи към друга група мъже, но никой от тях не й изглеждаше познат. Тогава забеляза някой, който лесно се разпознаваше. Той бе единственият черен Дядо Коледа в стаята. Пиеше кръв от чаша за вино, заедно с друг Дядо Коледа.

— Финиъс.

Тя махна с ръка.

— Здравсти, сладка. — Той вдигна ръка за „дай пет“, после удари юмрук в нейния. — К'во става?

Разпозна Дугъл във втория Дядо Коледа.

— Здравсти, Дугъл. Виждал ли си Иън наоколо? Не мога да го открия.

— Последният път, когато го видях — отвърна Дугъл, — беше до масата с напитки и пиеше Кървава бира.

Финиъс огледа костюмът на Тони.

— Момиче, какво се предполага, че си? Изглеждаш като малката кучка на веселия зелен великан.

Тони се озъби.

— Аз съм елф.

Дугъл се разсмя.

— От теб ще излезе добър елф.

— Благодаря ти — измърмори Тони.

Финиъс изсумтя.

— Значи живееш в някое дърво и печеш курабии? Какво криеш за мен във фурната си? — Той ѝ намигна. Тя го перна по ръката. — Аз ще се преборя с веселия зелен великан заради теб.

Тони се отдалечи от тях, чувствайки се още по-нелепо в костюма си. Имаше червено перо в глупавата ѝ зелена шапка, малки звънчета на зелените ѝ пантофи, които издаваха звук всеки път, когато направи крачка. Ако още някой изрече глупав коментар за костюма ѝ, щеше да го намушка.

Заобиколи дансинга. Музиката бе сменена с нещо бавно и модерно. Тони забеляза Хедър да танцува с един Дядо Коледа, вероятно съпругът ѝ, Жан-Люк. Шана също танцуваше с друг Дядо Коледа, навярно Роман. Щом доближи до масата, предвидена за вампирите, видя двете съмнителни фигури в костюми на Рокетс, които бе забелязала при ледената скулптура по-рано, да говорят с друг Дядо Коледа.

Едната допря ръка към гърдите на Дядо Коледа. Ноктите ѝ бяха лакирани в яркочервено.

— О, боже мой, виж се само! Толкова си пораснал!

Тони трепна. Гласът определено бе мъжки.

— Сладкото ни малко момченце — каза и другата с мъжки глас. — Толкова пораснал и красив. — Той размаха ръка пред лицето си. — Мисля, че ще се разплача.

— Да не си посмяла, Тутси — скара се първият. — Ако започнеш да плачеш, ще се разплача и аз и ще разваля грима си. Нали, Иън?

— Няма откъде да знам — изръмжа той. Щом видя Тони, на лицето му се изписа облекчение. — Тони, търсех те.

— О, боже! — Онзи на име Тутси погледна към Тони. — Да не би нашият малък Иън да е открил половинката си?

Иън я придърпа към себе си.

— Тони, нека те запозная с Тутси и Скарлет. Те се телепортираха от Ню Орлиънс.

Тя се усмихна любезно.

— Как сте?

Скарлет притисна ръка към гърдите си.

— О, боже, тя не е ли най-красивото създание?

Оцветените в червено устни на Тутси трепнаха.

— Толкова са сладки заедно. Аз... аз не мога да се сдържа. Ще се разплача!

Скарлет се намуси.

— Е, само не ме оставяй аз да почна.

Иън отстъпи назад, влачейки Тони със себе си.

— Извинявайте, но обещах на Тони да танцувам с нея.

Скарлет въздъхна.

— Това е толкова мило.

— И романтично.

Тутси попи очите си с една дантелена кърпичка.

Иън поведе Тони още по-далеч.

Тя погледна назад и видя, че двамата мъже, облечени в костюми на Рокетс, все още ги гледаха с очи пълни със сълзи.

— Изглежда те обичат много.

— Те са много приятелски настроени. — Иън постави ръце около кръста ѝ. — Благодаря ти, че ме спаси.

Тя постави ръце на раменете му и следваше стъпките му, докато той се въртеше и се движеше напред-назад.

— Къде ги срещна?

— В Ню Орлиънс преди няколко години. Правих разследване за един вампир с амнезия.

— Наистина? Откри ли кой е той?

Иън кимна.

— Беше каубой с тайно бебе.

Тони се разсмя.

— Говоря сериозно — ухили се Иън и това накара бялата му брада да се изкриви. — Какво се очаква да си ти?

— Елф, и да не си посмял да ми се подиграваш.

— Шегуваш ли си с мен? Червеният ти клин ме побърква.

Тя се блъсна във фалшивото му коремче, което стърчеше над колана му.

— Това подплънки ли са, или се радваш да ме видиш?

Брадата му трепна отново.

— А това какво са? — пръстите му напипаха дървените колове в колана ѝ. — Възнамеряваш ли да ги използваш срещу мен?

— Може би. Ако Дядо Коледа не ми донесе онова, което искам за празника.

— А какво искаш?

Тя почти отвърна „теб“, но се поколеба.

— Това е тайна.

— Още една тайна? — Сините му очи блеснаха. — Някога ще ми кажеш ли цялото си име?

Тя вдигна рамене.

— Може би никога.

— Но трябва да го знам. Направих списък. И го проверих два пъти^[3].

Тя се разсмя.

— Кажи ми, Тони — той я придърпа по-близо. — Непослушна ли беше, или добра?

В нея се разля топло чувство. Желаше този мъж толкова силно. Събра ръцете си зад врата му. Той затегна прегръдката си.

Тони погледна към очите му и усети как топлината се покачи с няколко градуса.

— Може да е забавно да бъдеш малко непослушен.

В погледа му блесна лек червен пламък.

— Може да идем на някое уединено място. Никой няма да забележи, ако има един Дядо Коледа по-малко в стаята.

Тони облиза устните си. Идеята да издърпа брадата му и да го целуне бе много възбуждаща.

— Очите ти стават червени.

— Сърцето ти започва да бие по-бързо. — Той се наведе по-близо, бялата му брада погъделичка бузата ѝ. — Бих желал да сваля този червен клин от краката ти.

— Може и да ти позволя — подразни го тя. — Ако ми дадеш това, от което се нуждая.

Очите му станаха още по-тъмночервени.

— Скъпа, имам това, от което се нуждаеш.

Тя се ухили.

— Това, от което се нуждая са няколко отговора. Имам няколко въпроса за теб.

— Любимият ми цвят е зеленият. Като очите ти.

— Не такива въпроси. — Тя прокара ръце надолу по гърдите му. — Мога да направя така, че да си струва чакането. Щом отговориш на някой въпрос, ще... свалям по нещо.

Веждите му се повдигнаха.

— Това вече е палаво.

— Разбира се, ти трябва да се съгласиш на същите условия. Ако отговоря на някой от твоите въпроси, ти ще трябва да свалиш нещо.

— Съгласен съм. — Той се огледа из стаята. — Ще си тръгнем поотделно. Ще се срещнем в коридора след половин час.

Той си тръгна, оставяйки я сама на дансинга.

Тони се върна до масата с храната за смъртните, със сърце биещо в ушите ѝ. Господи, на какво се бе съгласила току-що? Искаше да получи някои отговори, но да се съблича за тях, бе нещо, което вероятно щеше да излезе извън контрол.

Добре. Усмихна се на себе си. Желаше го. Той я желаше. Нямахше как да отрече червения блясък в очите му.

Пое дълбоко въздух няколко пъти, за да се успокои, след това пийна малко пунш. С периферното си зрение забеляза един Дядо Коледа да напуска балната зала. Тя пресуши чашата си, след това се запъти към изхода. Тръгна надолу по коридора в посока към параклиса. Къде беше той?

Една врата се отвори отдясно и ръка облечена в червено кадифе се протегна и я сграбчи. Тя ахна, след това се разсмя, когато Дядо Коледа я придърпа в тъмната стая. Той затвори вратата и я притисна към нея.

— По-добре да си Иън.

— Аз съм.

Той я ухапа по врата.

— Махни тази брада. Искам да те целуна.

Той се изкиска.

— Ти си много настоятелна девойка.

Иън заключи вратата, след това я поведе навътре в стаята.

Това бе една от конферентните зали, забеляза Тони, с дълга маса, заобиколена от дузина столове. Иън бе оставил лампите изключени, така че единствената светлина идваше от червения знак за изход над вратата и осветлението на паркинга, навлизащо през високия прозорец.

— Навън вали. — Тя се разходи около масата. — Ще трябва ли да спуснем щорите?

— Вижда се само от едната страна. — Той седна на стола по средата на масата. — И така, как е цялото ти име, Тони?

— Пак ли това? Наистина ли има значение?

— Любопитен съм само защото не искаш да ми кажеш.

— Добре, добре. — Тя се настани на масата до него и подпря единия си крак на облегалката на стола му. — Но това ще ти струва две неща.

Той уви ръка около глезена ѝ.

— Добре.

Тя се отпусна назад, подпирайки се върху ръцете си.

— Знам само това, което ми е разказвала баба ми, така че познанието ми по този въпрос е малко съмнително. Изглежда, че майка ми е искала да се омъжи за автомобилен състезател, когато е била на седемнадесет. Отишла на Дайтона 500, за да открие състезател и налетяла на някакъв мъж, облечен с гащеризон в един гараж. По-късно се ядосала, когато открила, че той е просто механик и станала още по-бясна, когато разбрала, че е бременна.

Иън поклати глава.

— Майка ти продължава да ме обърква.

— Явно ѝ е било необходимо да си напомня никога да не прави същата грешка втори път, защото ме е нарекла на пистата, където съм зачената.

— Името ти е Дайтона Петстотин?

— Не. — Тя погледна към него. — Само Дайтона. Това не е ли достатъчно унижително? Моля те, не казвай на никого.

Бялата му брада трепна.

— Дайтона Дейвис. На мен ми харесва.

— Всъщност е Дайтона Лин. Това е южняшко нещо. Сега се събличай, Дядо Коледа. Две неща.

Той свали червената си шапка и перуката, която бе прикачена към нея.

— Това е едното. — Свали и брадата си. — Това е второто. — Иън ги хвърли на масата и каза: — Твой ред е.

— Каква е работата с тайния Дядо Коледа? И какво криете всички в онази стая срещу забавачницата?

Той отново я хвана за глезена.

— Това са два въпроса.

— Но те са свързани, нали така?

— Ох, вече станаха три.

Тя го бутна с крака си и звънчето на пантофката ѝ позвъня.

— Просто отговори на въпроса.

Той се усмихна.

— Роман започна договорката с тайния Дядо Коледа през 1950 година, когато стана господар на сборището. Имаме няколко вампира из страната, които работят нощна смяна, сортирайки писмата в пощите. Всяка година те събират писмата адресирани до Дядо Коледа и ние купуваме играчките. На Бъдни вечер, няколко вампира се обличат като Дядо Коледа да доставят играчките, включваме и места като сиропиталища и приюти за жени.

Тони остана мълчалива за момент, обмисляйки казаното. Какви доказателства още ѝ трябваха, за да приеме, че тези вампири са добри и благородни?

— Това е страхотно.

— Благодаря ти. — Иън издърпа и двата ѝ крака в скута си и свали една от зелените ѝ пантофки. — Забавляваме се доста.

Свали и втората пантофка. Те иззвъняха, щом ги хвърли на масата.

— Искаш да кажеш, че си един от дядоколедовците.

— Да. Правя това, откакто дойдох да работя тук през 1955 година. — Смъкна един от пухкавите ѝ червени чорапи. — Стотици сме.

Иън дръпна другия ѝ чорап.

— Какво правиш?

— Отговорих на въпросите ти. — Той метна чорапите на масата. — Два въпроса.

— Но свали четири неща.

— Не. Чорапите и обувките се броят по чифт.

Той обвини ръка около крака ѝ и започна да го масажира.

Как можеше да се възпротиви, когато се чувстваше толкова добре?

— Добре. Попитай ме нещо друго.

Той стоеше там тихо, масажирайки крака ѝ, докато обмисляше въпроса си.

— Искаш ли деца?

Това я изненада.

— Да.

Иън свали колана и меча си и ги плъзна по масата върху купчината дрехи.

— Това ли е? — каза тя. — Само един колан?

— Това беше лесен въпрос за теб.

— А ти искаш ли деца?

Тя знаеше, че този отговор нямаше да е лесен за него. Никога нямаше да има деца, ако се оженеше за вампирка.

— Ако някога имам деца ще се чувствам истински благословен.

— Това е малко уклончиво. Но все пак е добре.

Тони откопча кожения си колан и дървените колове паднаха шумно на масата.

Той се изправи, бутна коловете през масата и те тупнаха на пода.

— Малко сме чувствителни, щом става въпрос за колове, а?

— Да.

Иън свали шапката ѝ и я хвърли върху купчината с дрехи.

— Какво правиш?

— Ти ми задаваш въпрос и аз отговарям. В действителност току-що отговорих на още един. — Той дръпна краищата на зелената ѝ елфска туника.

— Престани с това. — Тя отблъсна ръката му. — Тези въпроси не се броят. Това беше обикновен разговор. Сега попитай официалния си въпрос, ако обичаш.

— Добре. — Иън седна обратно в стола си и се вгледа в нея. — Какво искаш най-силно в живота си?

— Това е голям въпрос. Ще трябва да свалиш пет неща за него.

— Четири.

— Добре, четири. Но аз ще избира кои.

Той се усмихна.

— Съгласен.

Какво искаше най-много?

— Всяка сутрин започвам деня си с четири убеждения. Предполагам може да се каже, че те описват най-точно това, което желая от живота. Или в какво искам да вярвам най-силно. Първото е, че заслужавам да съм щастлива.

— Да, така е.

Тя слезе от масата.

— Ще взема ботушите ти.

Тони ги свали и се усмихна на карираните му чорапи. Толкова шотландски.

— Второто ти убеждение? — попита я той.

— Ще постигна целите си.

Тя разкопча червеното му велурено палто.

— Свали това, Дядо Коледа.

Той го метна на масата, заедно с малката възглавничка, която бе служила за корем.

— Продължавай.

— Номер три е, че ще постигна нещо значимо в живота си.

— Това е важно. За това се бия с Бунтовниците.

Иън се изправи, когато тя дръпна тениската му. Той я издърпа през глава и я хвърли настрана.

Тя се вгледа в голите му гърди. Пътеката черни къдрави косъмчета, мускулите, плочките. Червените му кадифени панталони бяха завързани на бедрата му с бял шнур. Тони хвана бялата връзка и я дръпна леко.

— А четвъртото ти убеждение?

Тони вдигна поглед към лицето му.

— То винаги е било най-трудното за вярване. — И най-трудното за признание. Очите ѝ плувнаха в сълзи. — Заслужавам да бъда обичана.

— Девойче — той приглади косата ѝ назад. — Никога не съм срещал някой, който заслужава да бъде обичан повече от теб.

— Иън — тя докосна лицето му. — Така мисля и аз за теб.

Той я придърпа в обятията си и я целуна. Тони отвърна на целувката му с цялата страст, която нарастваше в нея през последните дни. Иън доближи устата си до нейната и я подкани с език. Коленете ѝ омекнаха. В целувките му имаше такъв глад. Това я караше да се чувства отчаяна. Изгаряща.

Тя плъзна ръцете си надолу по гладкия му, гол гръб.

— Желая те.

— Имаш ме.

Той хвана зелената ѝ елфска туника и я издърпа през главата ѝ. Скоро я последва и червената ѝ блуза. Преди да успее да свали ръце, той откопча сутиена ѝ.

— Много си бърз.

— Да — хвърли сутиена ѝ настрана. — Като теб, аз възнамерявам да постигна целите си — обясни той и обхвана едната ѝ гърда.

Зърната ѝ се втвърдиха под блесналия му червен поглед. Тя притисна бедрата си.

— Какви са целите ти?

— Да те накарам да стенеш. — Той прокара палеца си по зърното ѝ и тя изстена. — Да те накарам да трепериш и викаш.

Той се наведе, за да поеме зърното ѝ в уста. Засмука го, подразни го с езика си, после го дръпна нежно.

Тя потръпна и се отпусна в ръцете му.

— Искам да пирувам с теб.

Иън прехвърли вниманието си на другата ѝ гърда. Дразнеше зърното ѝ с езика си. Бяха ли зъбите му следващите?

— Искаш да ме ухапеш ли?

Той вдигна глава и я погледна предупредително.

— Не правя това, за да се нахраня.

— Но ти каза, че искаш да пируваш.

Устата му се изви.

— Имах предвид орален секс. Имаш ли някакви възражения да ме оставиш да те целувам и да те вкуся?

Тя преглътна с усилие.

— Не, няма проблем.

Той пхна пръсти под колана на червения ѝ клин и бавно го смъкна надолу.

— И няма да се срамуваш, когато цялата си влажна и свършиш върху лицето ми?

— Не — изписука Тони.

Иън се усмихна, когато ръцете му обхванаха голото ѝ дупе, придърпвайки клина ѝ по-надолу.

— Палаво девойче, не носиш бельо.

— Следвам твоя пример — тя прокара ръце по бицепсите му, след това по раменете и гърдите му. — Ти си най-красивият мъж.

Той изсумтя. Така, както бе с клин, смъкнат до половината на бедрата ѝ той я хвана за кръста и я постави на масата. После сграбчи клина ѝ и го свали напълно.

— Чакам да докосна краката ти от дни. — Той ги повдигна и ги постави на раменете си. — Толкова дълги и златни, целунати от слънцето.

Плъзна ръка надолу по бедрата ѝ и обърна глава, за да целуне прасеца ѝ.

Тони се размърда неспокойно, усещайки все по-силно как бавната, мъчителна нужда се надига в тялото ѝ. Иън се наведе напред, приближавайки се все повече до сърцевината ѝ, целувайки вътрешната страна на коляното ѝ, после бедрото ѝ. В тъмнината, червеният блясък на очите му я накара да потръпне. Господи, желаше го.

— Моля те.

Тя се отпусна назад върху масата. Сключи крака зад врата му и го придърпа по-близо.

Той я погали по корема и тя потръпна.

— Всички светии, мога да усетя аромата ти. Толкова е сладък. Не мога да устоя да не те вкуся.

Думите му докоснаха някаква примитивна нужда в нея, карайки я да стане още по-мокра. И готова. Тя разтвори краката си за него.

Очите му станаха още по-червени. Той прокара пръсти през къдриците ѝ и се наведе напред.

— Искам да видя лицето ти, когато те докосна за първи път.

Тони се съсредоточи върху червените му очи и ахна, когато пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ. Тя се разтрепери, докато той я галеше нежно, улеснявайки достъпа си до чувствителната ѝ плът. Тя забеляза блясъка на бели зъби, когато ѝ се усмихна.

— Толкова си влажна. — Той пхна един пръст в нея. — И толкова топла.

— Да!

Тя се притисна към него.

— О, бедното девойче. — Иън размърда пръста си в нея. — Имаш крайна нужда от внимание.

С другата си ръка той подръпна клитора ѝ.

Тони извика. Той се притисна към нея, а тя се отпусна назад и заби пръсти в масата.

— Моля те, побързай.

Иън издърпа пръста си.

— Следващият път ще го направим бавно. — Той седна в един стол и се приближи до масата. Обхвана дупето ѝ и я придърпа към лицето си. — Това имах предвид под пируване, съкровище.

Нахвърли се върху нея, прокарайки език по женствеността ѝ, изследвайки, вкусвайки я.

Тони се сгърчи и той я стисна по-силно. Тя се задъха и затвори очи, докато всички усещания се съсредоточиха върху горещата ѝ кожа и невероятната му уста. Той погъделичка клитора ѝ, а след това го засмука нежно. Тя извика. Краката ѝ се стегнаха. Езикът му се движеше бързо.

Тони извика отново. През нея премина, спираща сърцето, невероятна тръпка, след това се издигна отново и отново.

— Ох, Тони. — Иън се изправи и задърпа връзките на червените си велурени панталони. — Умирам за теб.

Внезапно спря, наклони глава и се намръщи.

— Какво има?

Тя се опита да се изправи. Тялото ѝ бе разтопена купчина от изтощени сетива.

— По дяволите — измърмори той. — Включи се алармата.

---

[1] Танцова трупа основана през 1925 г. в Сейнт Луиз, Мисури, а от 1932 г. изнасят представленията си в Радио сити хол в Манхатън, Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Красавице (ит. ез.). — Б.пр. ↑

[3] Част от текста на коледната песен „Дядо Коледа пристига в града“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Иън изпсува още веднъж, докато обличаше палтото си на Дядо Коледа. Закопча го свръхбързо и обу ботушите си.

Моментът беше ужасно неподходящ. Можеше да се изкуши да остави Конър или Ангъс да се заеме с това, но алармата бе задействана от телепатично обаждане за помощ от Финиъс. Иън бе научил младия вампир как да се фехтува. Трябваше да е там с него, без значение колко силно желаше Тони. И боже, как само я желаше.

Тя се бе навела, за да издърпа червения си клин. Дългата ѝ руса коса падна напред, скривайки част от зачервеното ѝ лице. Изправи се, отмятайки коса назад, докато се извиваше, издърпвайки клина върху бедрата си. Все светии, никога не бе осъзнавал, че обличането може да е секси.

— По дяволите — прошепна той.

— Зле ли е?

Тони вдигна сутиена си от земята.

— Да. Ужасно болезнено е. Твърд съм като камък и ще избухна всеки момент.

Той сложи меча си.

Тя се спря със сутиен, облечен наполовина.

— Имах предвид нападението.

Иън погледна към прозореца, гледащ към паркинга. Все още валеше сняг, затова бе трудно да се види добре.

— Мога да ги чуя отвън. Финиъс сигурно е правил обиколката си.

Той сложи брадата, перуката и шапката си.

— Стой тук. Ще се върна възможно най-бързо.

— Но аз трябва да помогна. Това ми е работата.

Тя облече червената си блуза.

— Стой тук — повтори той. — Има достатъчно вампири, които да се заемат с работата.

— Не мислиш, че съм достатъчно силна, за да се бия с един Бунтовник, нали?

— Честно казано, предпочитам да не разбирам.

Той се телепортира на паркинга и забеляза следите в снега, където останалите вампири бяха минали, за да навлязат в гората. В далечината се чуваше звук от сблъсък на мечове. Вадейки собствения си меч, Иън се затича към шума.

Щом навлезе в гората, снегът намаля, тъй като снежинките се оплитаха в короните на дърветата. Забеляза дузина костюми на Дядо Коледа. Стояха неподвижни, затова по шапките и раменете им имаше натрупан сняг. Повечето от мъжете бяха направили кръг около една двойка, която се сражаваше. Финиъс и един Бунтовник облечен в черно. Те се въртяха бавно в кръг.

Други двама мъже облечени в костюми на Дядо Коледа бяха хванали друг Бунтовник и го държаха на мушка срещу едно дърво с мечове, насочени към сърцето му.

Иън се приближи към кръга от дядоколедовци.

— Какво стана? — попита той мъжа от дясната му страна.

— Финиъс правеше обиколката си в гората — отвърна Дядо Коледа и Иън разпозна гласа на Роби МакКей. — Двама Бунтовници му налетяха и той се обади за помощ. Чухме алармата и дойдохме да му помогнем.

Мечовете издрънчаха, щом Бунтовника се хвърли към Финиъс. Той отби атаката и принуди нападателя да отстъпи.

— Хванахме този — Роби кимна към втория Бунтовник, приклещен към дървото. — Другият предизвика Финиъс на дуел и той прие.

Иън се загледа внимателно в дуела, преценявайки уменията на противниците. Изглеждаха еднакво способни, макар че усещаше силно отчаяние в руснака.

— Да вървим, Станислав! — извика заловеният Бунтовник. — Да се омитаме оттук!

— В мига, в който видя, че започваш да се телепортираш, ще те понижа в сърцето — предупреди го един от мъжете, които го бяха заловили. Иън разпозна френския му акцент. Жан-Люк Ешарп.

— По дяволите — измърмори втория мъж. Беше Ангъс. — Нека просто набучим копелето и да се свърши с цялата работа.

— Не съм въоръжен! — извика пленникът.

— Преди две минути, преди да хвърлиш меча си, бе въоръжен — обади се Ангъс. — Виж, Юри. Да, не е нужно да изглеждаш толкова изненадан. Знам, кой си. Това е просто въпрос на спестяване на време. Ако не ви убием сега, ще се върнете отново и ще трябва да го направим по-късно. Затова аз гласувам да ви очистим веднага. Това ще ни спести доста време.

Жан-Люк се изсмя.

— Очакваш, той да се съгласи с теб?

— Ако наистина сте толкова добри и благородни, както твърдите — отвърна Юри, — никога няма да убиете невъоръжен мъж.

— Ох, мразя, когато казват това — изръмжа Ангъс.

Жан-Люк притисна върха на меча си към гърлото на руснака.

— Не бъди страхливец, Юри. Вдигни оръжието си и ще решим проблема като мъже.

— Сега ти го плашиш — каза Ангъс. — Мисля, че подмокри гащите си.

— Не съм! — запротестира Юри. — Станислав, ще си тръгна без теб.

Бунтовникът бе зает с Финиъс. И двамата мъже се придвижиха бавно надясно, с присвити колене и готови мечове.

— Стан, човече, ще паднеш — тихо каза Финиъс. — Защо правиш това? Винаги съм мислил, че ти си свестен. Ти беше единственият руснак, с когото понасях да разговарям.

— Ти ме предаде, копеле — Станислав се подхлъзна в снега и бързо се изправи. — Подлъга ме да ти кажа къде бе Катя.

— Тя беше кучка, Стан. Още ли не си осъзнал, че си на грешната страна? Ти си от лошите момчета.

— Предател!

Руснакът се хвърли напред, размахвайки бясно меча си.

Финиъс блокира всеки удар и Станислав падна назад, дишайки тежко.

Финиъс го заобиколи.

— Няма да преживееш това, Стан.

— Да вървим! — извика Юри.

— Не мога! — Станислав избърса потта от челото си. — Йедрек ще ме убие, ако не довърша Финиъс.

— Затънал си до шия в лайната.

Финиъс нападна и с един перфектен удар изби меча на Стан от ръката му.

Руснакът отстъпи назад.

Финиъс се вгледа във върха на меча си, опрян в гърдите на Станислав.

— Така, както го виждам аз, имаш три опции. Може да те убия аз, да те убие Йедрек или може да се присъединиш към нас.

— Чакай малко — Ангъс се запъти към тях. — Сериозно се съмнявам, че може да се доверим на това копеле.

Станислав изчезна. Иън се обърна навреме, за да види как Юри също се телепортира.

— Merde — измърмори Жан-Люк.

Ангъс въздъхна.

— Добре — той потупа Финиъс по гърба. — Справи се добре, момко.

Последният прибра меча си.

— Трябваше да го убия, когато имах възможност. Просто...

— Не искаше? — попита Ангъс. — Това те прави един от нас, момко. Ние убиваме, когато се налага, макар че не ни е по вкуса.

— Но той просто ще дойде отново — каза Финиъс.

Шотландецът сложи ръка на раменете му.

— Винаги има зли вампири, които се налага да бъдат убити. Живял съм повече от петстотин години и това изобщо не се е променило. Времето ме е научило на едно нещо, и то е, че няма нужда да бързаш да убиваш.

— Това е истина. — Конър се обади от кръга. — Щом убиеш един, на следващата вечер се появяват двама нови.

— Тук е адски студ — намеси се Роман от кръга. — Нека се върнем обратно на партито.

Дядоколедовците се върнаха на паркинга. Иън прибра меча си.

Роби се наведе към него и прошепна:

— По-добре измий миризмата ѝ от себе си преди Конър или Ангъс да я усетят.

После избърза напред, за да се присъедини към останалите.

Иън трепна. Изчака, докато всички влязат в Роматех и след това изтича в сребърната стая. С вампирска скорост се изкъпа и облече

наново.

Изтича към стълбите. После чу звънеца на асансьора зад него и се обърна. Вратите се отвориха и Тони излезе от него.

— Тони.

Запъти се към нея. Дотук беше с това да прави каквото й каже той и да остане в конферентната зала.

Тя се обърна.

— Иън. Какво правиш тук долу? Мислех, че си с Финиъс.

— Бях, но... какво правиш тук долу?

Тя сниши глас.

— Бях във фойето, за да разбера какво се е случило, когато Ема МакКей ми прошепна, че трябва да се оттегля за тези вечер. Тя е една от големите шефове, затова не исках да споря, но останах с впечатление, че знае какво сме правили...

— Вампирите имат много силно развито обоняние. Аз получих подобно предупреждение.

Тя се приближи.

— Нима могат да подушат, че ние... нали знаеш?

— Знам много добре. За жалост, някои от другите също са забелязали.

— Господи — прошепна тя. — Не може ли човек да има малко уединение тук?

Иън се ухили.

— Толкова ли си нетърпелива да скочиш в леглото с мен?

— Тихо. — Тя се огледа из коридора. — Не искам да те въвека в неприятности. И не желая да ме уволнят. Със сигурност не искам да си изгубя паметта, не и след като... нали знаеш.

— Да не би да имаш предвид как се разтопи върху лицето ми?

Тя трепна.

— Не трябва да говорим за това.

Тони отново се огледа из коридора.

— Сами сме, съкровище.

Тя огледа тавана.

— Но тук някъде има камери.

— Да. Затова не съм те грабнал в обятията си. — Той скръсти ръце върху гърдите си. — Току-що си взех един студен душ, но не помогна.

— О, Иън — въздъхна тя. — Не знам къде може да отидем. Всички стаи тук имат камери.

— Ще измисля нещо. Ще е по-лесно, щом Конър заведе Роман на сигурно място. А Жан-Люк има планирано парти в Тексас, така че доста от гостите ще се телепортират там късно тази вечер.

— Това е добре — прозя се Тони.

— Уморена си. Върви да си легнеш, съкровище.

Докато я наблюдаваше как влиза в сребърната стая, той знаеше, че никога няма да може да се откаже от нея. Не бе сигурен как щеше да се впише в плановите ѝ да ръководи сиропиталище и училище. Но знаеше, че я обича достатъчно, че да не може да понесе тя да пожертва някоя от мечтите си. Някак си щяха да се справят.

Конър нямаше да посмее да изтрие паметта ѝ, ако тя е сгодена за него. Това бе голяма стъпка, но не предизвика никакви сигнали за тревога в него. Просто го чувстваше правилно. И вълнуващо.

На следващата сутрин Тони се обади на Карлос, за да провери как е Сабрина.

— Вече е напълно будна — рапортува той. — И пълна с въпроси. Иска да знае защо не може да се прибере вкъщи. Как си успяла да я измъкнеш от болницата. Помолих Теди да си трае, докато ти успееш да говориш с нея, но той не спира да пуска коментари за супергерои.

— Кажй ѝ, че ще ѝ обясня всичко тази вечер, щом приключи работа — каза Тони. — Поне ще се опитам.

— Има и друг проблем — продължи Карлос. — Местният канал е излъчил снимката на Бри в новинарската си емисия. Казват, че е отвлечена. Не смея да я заведа никъде, за да не я разпознаят.

Тони трепна. Не можеха да я крият постоянно в хотела.

— Помислих си, че може да се видим във вампирския клуб — предложи Карлос.

— В „Палави дяволи“? Защо?

— Това е страхотно място да се скриеш. Никой смъртен няма да я търси там. А се съмнявам, че някой вампир ще се обади в полицията, за да докладва. Там също е идеалното място да убедим Бри, че вампирите са истински.

— Не знам — Тони се намръщи. — Може да я изплаши още повече.

— Мъжките вампири там са стриптийзъори. Изглеждат безобидни. — Карлос сниши глас. — Бри все още мисли, че не е добре. Трябва да ѝ дадем доказателство, че не е така, иначе пак ще свърши в някоя психиатрия.

— Добре, добре. Ще помоля Иън да ме заведе там довечера. Ще се срещнем в пет и половина. — Тя затвори.

Рано този следобед доставиха малка синя кутия от Тифани за нея. С разтуптяно сърце, Тони извади златния медальон във форма на сърце със златна верижка. Имаше и бележка — „С цялата ми любов, Иън“.

Той я обичаше. Тя едва успя да се концентрира върху нещо през останалата част от деня. Не искаше Хауърд да разбере, че е получила подарък от Иън, затова пъкна сърцето под ризата си и го остави да почива между гърдите ѝ.

Щом слънцето залезе, тя забърза към сребърната стая, за да се преоблече.

— Благодаря ти, благодаря ти!

Усмихна се на Иън, докато вървеше към банята, за да се преоблече.

— Трябва да идем до „Палави дяволи“ — извика му оттам. Той беше в кухнята и пиеше закуската си. — Трябва да се срещнем с Карлос, Бри и Теди там.

— Те ще ходят в „Палави дяволи“? — попита Иън. — Защо?

— За да може да убедим Бри, че не се е побъркала. — Тя облече дънки и един зелен пуловер, след това отвори вратата. — Можеш ли да ме телепортираш там?

— Да. — Той извади телефона от спорана си. — Нека предупредя Ванда. И трябва да се обадя на Хауърд, за да му кажа, че излизаме за малко.

Пет минути по-късно, Тони пристигна с Иън в задната алея на Палави дяволи.

Карлос вече бе там с Бри и Теди. Той посочи към пазача.

— Този тук не ни пусна вътре.

Сабрина погледна Иън подозрително.

— Защо сме тук? Аз просто искам да си ида вкъщи.

— Не можем да се върнем в апартамента, Бри — каза Тони. — Чичо ти ще те потърси там. Трябва да се скриеш за известно време тук. Бри погледна нервно към пазача.

— Какво е това място?

— Обзалагам се, че това е тайното им свърталище! — обади се Теди.

— Повече е като нощен клуб — обясни Тони. — Ванда ни очаква, нали?

— Да — отговори Иън. — Тя се съгласи да ви пусне да се скриете във ВИП стаята. Дори е доставила някаква смъртна храна.

— Смъртна? — прошепна Бри.

— Знаех си! — Теди се доближи до нея. — Той е от друга планета. Затова има суперсили тук.

— Аз не съм супергерой — измърмори Иън.

— Разбира се, че си! — настоя Теди. — Ти имаш суперсили, човече. А аз ще съм помощникът ти.

— Иън, трябва да им кажем истината — каза Тони.

Той се намръщи.

— Сигурна ли си, че могат да се справят?

— Сабрина заслужава да знае, че е била права през цялото време. — Карлос погледна към приятелката си. — Мепина, никога не си била побъркана.

Бри поклати глава.

— Не, аз сгреших. Вампирите не съществуват.

Иън погледна към Карлос.

— Значи и ти знаеш истината? — той погледна Тони разочаровано. — Предполагаше се, че няма да кажеш на никого.

— Карлос трябваше да знае какво става — каза Тони. — Освен това той знае как да пази тайна.

Иън го изгледа заинтригувано.

— Да, със сигурност е така.

Карлос размени бърз поглед с шотландеца преди отново да се обърне към Сабрина.

— Мепина, помниш ли как бе нападната от група зли вампири?

Тя поклати глава.

— Обърках се.

— Ти ме помоли да ида в Сентрал парк и да ги намеря — каза Тони. — Същите вампири нападнаха и мен.

Бри ахна.

— Не!

— Да. Нападнаха ме. И сигурно щях да умра, ако един мъж с меч не се бе появил, за да ме спаси.

— Той имаше ли суперсили? — попита Теди.

— Да — отвърна Тони. — Намушка един от нападателите ми и той се превърна на прах. Другите двама изчезнаха. Мъжът с меча ме телепортира в Роматех.

— Това друга планета ли е? — попита Теди.

Иън изстена.

Тони се усмихна.

— Това е Роматех Индъстрис. Те произвеждат синтетична кръв. Конър, мъжът, който ме спаси, ми каза, че той е от добрите вампири.

— Леле — възкликна Теди. — Добри вампири?

Бри поклати глава.

— Няма такава нещo.

— Напротив, има — настоя Тони. — Точно както смъртните могат да бъдат добри и лоши, вампирите също могат да бъдат добри и лоши. — Тя посочи към Иън. — Той е добър вампир.

Бри се отдръпна назад, на лицето ѝ се изписа ужас.

— Той е един от тях? Той хапе хора?

— Не — намръщи се срещу нея Иън. — Аз пия от бутилираната кръв на Роматех.

— И имаш суперсили — добави Теди. — Това е толкова яко. Предполагам, че се бориш срещу лошите вампири?

— Наричаме ги Бунтовниците — обясни Иън. — Те се наричат Истинските.

— Тони... — Бри се приближи до нея и прошепна: — Защо се движиш с... него?

— Иън е един от добрите — прошепна в отговор Тони. — Аз работя за тях след нападението.

— Защо? Да не би да те контролират?

— Не. Исках да открия начин да докажа, че си права. Никога не си била болна, Бри. Чичо ти те държеше като затворничка, дрогирана, за да контролира парите ти.

— Но той... той ми е чичо...

Беше тъжно за гледане. Тони можеше да види как Бри осъзнаваше всичко стъпка по стъпка, докато емоциите се изписваха по лицето ѝ. Първо неверие, след това шок, ужас и накрая гняв.

Лицето ѝ почервеня.

— Никога не съм била болна.

— Не, скъпа — Тони стисна раменете ѝ.

Сабрина погледна изпитателно към Иън.

— И вампирите са истински.

Тя затвори очи и потрепери.

— Нека влезем вътре — предложи Иън. — Хюго, тези хора са с мен.

Охранителят изсумтя нещо и отвори вратата.

Иън влезе вътре с Карлос и Теди. Бри се забави назад, залепяйки се за Тони.

— Всичко е наред — настоя тя. — Това е нощен клуб за вампири. — Когато лицето на Бри пребледня, тя продължи: — Всички те пият от бутилки. В пълна безопасност си.

Бри остави Тони да я повлече навътре. Посрещна ги ярка, премигваща светлина и силна музика. Бри не се отделяше от приятелката си, а погледът ѝ се стрелкаше нервно във всички посоки. Тони забеляза обичайната тълпа от оскъдно облечени момичета да подскачат в такт с музиката близо до сцената.

— Тези момичета са много секси — каза Теди. — Всички ли са...?

— Неживи, да — Карлос се огледа любопитно наоколо.

Момичетата се развикаха, щом на сцената излезе един танцьор, облечен като пират. Той метна шапката си към тълпата и дамите се сборичкаха коя да я вземе като сувенир. Още дрехи полетяха във въздуха, докато танцьорът остана само по бельо. Той се обърна с гръб към публиката, за да им покаже черепа и преплетените кости на задната част на бельото му. След това завъртя бедра подканващо.

— О, боже — прошепна Сабрина.

— Много е талантлив — добави Тони.

— Дами, идвате ли?

Иън стоеше до вратата на офиса на Ванда, наблюдавайки ги намръщено. Карлос и Теди чакаха с него.

— Идваме.

Тони дръпна Бри за ръката.

Тя погледна отново към танцьора.

— Започвам да се чувствам много по-добре.

Тони се разсмя.

— Хубаво е, че отново си себе си. — Тя се присъедини към Иън пред офиса на Ванда, той я погледна и повдигна едната си вежда. Лицето ѝ пламна. — Само гледах.

Устата му трепна и той почука на вратата.

Ванда ги посрещна.

— Влизайте. Подготвила съм всичко.

Щом Тони влезе, тя се усмихна.

— Благодаря ти за помощта.

— Няма проблем — отвърна ѝ Ванда хладно.

Тони имаше усещането, че тя не одобрява това. Докато Иън представяше всички, погледът на Ванда премина през Бри и Теди и се спря на Карлос. Очите ѝ се присвиха подозрително.

Карлос се усмихна леко.

— Харесва ми костюма ти.

— Благодаря. — Ванда намести камшика, който използваше като колан. Отвори една врата, която разкри стръмно стълбище. — Това е задният вход. Предположих, че не желаете никой да ви види, че се качвате горе.

— Правилно.

Иън ги поведе нагоре по стълбите.

Тони мина през няколко висящи нанизии от мъниста и отметна настрани една тънка завеса.

— Господи.

— Леле — прошепна Бри. — Красиво е. Изглежда като будоара на принцеса Жасмин.

— Радвам се, че ви харесва. — Ванда влезе в стаята обзаведена като харем. — Както виждате, има храна и напитки на онази маса и достатъчно големи възглавници, на които да си починете. — Тя посочи към двете врати от другия край на стаята. — Това са тоалетната и главното стълбище.

— Идеално е. — Тони отиде до дървената решетка. Оттам можеше да вижда клуба. — Благодаря ти, Ванда.

Тя намести колана си, изглеждайки раздразнена.

— Иън е добър приятел. За него бих направила всичко.

— Аз също.

Тони погледна към Иън. Той бе до масата с храната, наливайки си чаша Кървава бира.

Ванда се приближи.

— Ще се откажеш ли от него?

Тони се скова.

— Защо да правя това?

— Защото той търси истинската любов — настоя Ванда. — Някой, с когото да прекара вечността. Ти не можеш да направиш това.

— Не знам как ще се подредят нещата — каза Тони. — Но съм сигурна, че съм влюбена в него.

Тя чу как някой ахна зад нея.

— Ти си влюбена в един вампир? — извика Сабрина.

Тони трепна, защото всички се бяха вторачили в нея, шокирани или ужасени. Всички, с изключение на Иън. Той я наблюдаваше съсредоточено и очите му блестяха от емоции.

Тя повдигна брадичка.

— Да, влюбена съм в Иън.

Той тръгна към нея, а на устните му бавно разцъфна усмивка.

Ванда се намръщи срещу него.

— Ти каза, че искаш вампирка.

— Промених си мнението.

Иън вече се хилеше и острите върхове на зъбите му се показваха.

Сабрина притисна ръка към гърдите си.

— Тони, как можа?

— А как да не го направя?

Тя извади златния медальон изпод зеления си пуловер. Златната верижка и сърцето блестяха на приглушената светлина.

— Благодаря ти, че ми изпрати сърцето си.

Иън спря и усмивката му замръзна.

— Не съм ти пращал това.

Тони премигна.

— Но то пристигна този следобед с бележка, на която пишеше: С цялата ми любов.

Иън се спусна към нея и с бързо движение на китката си скъса верижката.

— Иън... — Тони ахна, когато той пусна медальона на масата и го смачка с юмрук.

Иън вдигна малка метална част.

— Това е проследяващо устройство — каза Карлос.

Шотландецът пусна устройството на пода и го смачка с пета.

— Ще извикам Финиъс и Дугъл тук и ще можем да телепортираме всички в Роматех.

Той отстъпи назад и затвори очи за малко.

Тони осъзна, че изпраща психологично съобщение.

Сабрина я хвана за ръката.

— Кой... кой би искал да ни проследи? Да не би да е чичо ми или полицията?

— По-лошо е — измърмори Карлос.

Теди ококори очи.

— Злите сили! Те идват!

Долу, в клуба, прозвучаха изстрели и след това се разнесоха виковете.

ГЛАВА 21

Иън отиде до дървената решетка, за да провери какво става долу. Забеляза Йедрек Янов с пистолет в ръка, а на колана му висеше меч. Йедрек стреля два пъти във въздуха и се разсмя, щом жените се разпръснаха крещейки. За щастие, повечето от тях имаха достатъчно разум, за да се телепортират.

— Тони, обади се на Дугъл и Финиъс, за да могат да използват гласа ти, за да се телепортират направо в стаята. И им кажи да донесат допълнително оръжие. — Когато Иън бе изпратил телепатичното съобщение, той просто им бе казал да дойдат в Палави дяволи. Но сега не искаше да се телепортират случайно в средата на бъркотията долу. И не искаше да изпраща друго телепатично съобщение, което Йедрек можеше да дочуе.

Тони извади телефона си от джоба на панталоните си.

Сабрина започна да плаче и Теди се опита да я успокои. Ванда и Карлос надничаха през дървената решетка.

— Взели са ги за заложници — тихо каза Карлос.

Иън погледна надолу. Поне десет вампирки се бяха вцепенили от страх и не бяха успели да се телепортират, за да избягат от опасността. Станислав и Юри използваха сребърни въжета, за да ги уловят като подплашени добичета, докато Йедрек стоеше на сцената и се усмихваше, когато среброто изгаряше кожата им и ги караше да пицят. Жените бяха събрани на едно място и друга жена от Бунтовниците праметна още сребърни въжета около тях, за да ограничи движенията им и да им попречи да се телепортират.

Финиъс и Дугъл се материализираха до Тони, със себе си носеха пет меча и няколко дървени кола.

Иън подаде един меч на Карлос.

— Знаеш ли как да го ползваш?

— Мога да се науча — Карлос хвана дръжката. — Защо не използваме пистолети?

— Можем да се възстановим от повечето рани от куршуми, но ако забиеш меч в сърцето на някой няма връщане назад.

Иън подаде последния меч на Ванда.

— Не, благодаря ти — тя разви камшика от кръста си. — С това ще ми е по-удобно.

— Може ли и аз да получа меч? — приближи се към него Теди.

— Теди, не! — Сабрина го дръпна назад. — Не трябва да се замесваме в това.

— И аз искам да съм герой — настоя Теди.

Иън му подаде меча.

— Ти ще пазиш жените.

— Може да пази Бри — Тони грабна няколко дървени кола. — Аз няма да остана тук.

— Ти си... — Иън бе прекъснат от гласа на Йедрек.

— Иън МакФий! Знам, че си тук. Донеси ми лекарството „Остани буден“ или ще започна да убивам.

Гласът на Йедрек бе заглушен от писъците на заложниците му.

Иън кимна на Финиъс и Дугъл да се присъединят към него.

— Ще се телепортираме едновременно. Оставете Йедрек на мен.

Финиъс надникна през решетката.

— Аз ще взема Стан.

— Тогава на мен се пада Юри — каза Дугъл.

— А аз ще поема жената — добави Тони.

Иън настръхна.

— Не. Ти ще останеш тук.

— Аз ще поема жената — Ванда погледна към Тони. — Аз мога да се телепортирам. Ти не можеш.

Тони отвърна на погледа й.

— Аз мога да се оправя със сребърните въжета. Ти не.

— Ти няма да... — Иън бе прекъснат от Йедрек.

— Не си мисли, че може да ме нападнеш, МакФий! — извика той от сцената. — Тук си имаме един заложник и тя ще умре, ако някой се доближи до мен. Надя, ще убиеш блондинката, за да ми доставиш удоволствие, нали?

— Да, господарю.

Ръцете на Надя бяха облечени с ръкавици и тя завърза блондинката за пилона на сцената.

— О, не — прошепна Ванда. — Това е Кора Лий.

Барманката се бореше със сребърните въжета, които я притискаха и цвърчаха до кожата ѝ.

— Пусни ме!

Йедрек насочи оръжието си към нея.

— Сребърни куршуми, скъпа моя. Наистина болят. — Когато Кора Лий изхленчи, той се усмихна. — Страхът ти те прави още по-красива.

— Ванда — прошепна Тони. — Имаш ли клещи някъде тук?

— Може би. Имам комплект инструменти в офиса ми.

— Тони — Иън я погледна неотстъпчиво. — Няма да слизаш там долу. — Щом тя отвори уста, за да спори с него, той продължи: — Това не е приятелска молба. Аз съм ти шеф. Ще правиш каквото ти кажа.

Очите ѝ пламнаха гневно.

Иън се обърна към Карлос.

— И двамата оставате тук.

— Не можеш да ми заповядваш — изръмжа Карлос.

Иън не му обърна внимание и кимна към другите вампири.

— Ще се телепортираме на три — той преброи и всички изчезнаха.

Иън се материализира до Йедрек и с първия удар на меч си избистолета от ръката му.

Полякът отскочи назад, видя кръвта, течаща от ръката му и извика:

— Убий блондинката, Надя!

Иън погледна към Кора Лий, която все още бе вързана за пилоната и продължаваше да се гърчи и да плаче. Надя бе прекалено заета да избягва плющиящия камшик на Ванда, за да изпълни заповедта на господаря си.

Иън се спусна към Йедрек, но той изчезна.

— По дяволите!

Шотландецът се завъртя да види къде се е телепортирало копелето.

Дугъл и Финиъс се биеха с опонентите си, сблъсъкът на мечовете се смесваше с ужасените викове на заложниците. Йедрек се появи, стоящ на бара. Извади меч си и от ръката му покапа кръв.

Господи, дано дръжката стане хлъзгава. Иън скочи от сцената и тръгна към него. Нека отслабне от загубата на кръв.

Йедрек не откъсваше очи от Иън, докато се протегна надолу, за да вземе няколко салфетки от бара. След това ги притисна към кървящата си ръка.

— Невероятно е колко силно могат да кървят тези малки порязвания — отбеляза Иън.

С подигравателна усмивка, Йедрек метна напоената с кръв салфетка на пода.

С периферното си зрение, Иън забеляза как Тони се измъкна от офиса на Ванда. По дяволите, не! На кръста си имаше дървени колове, а в ръцете си носеше клещи. Придържайки се ниско, тя се придвижваше към заложниците.

Иън не можеше да позволи на Йедрек да я види. Той ѝ бе пратил колието със сърце. Явно знаеше, че го е грижа за нея и това я правеше главната му цел. Все светии, тя трябваше да е наясно с това. Трябваше да го послуша и да остане скрита.

Иън хукна бързо към бара и скочи отгоре му, карайки Йедрек да се обърне към него и да остане с гръб към Тони. Шотландецът нападна, замахвайки със сабята си с все сили. Йедрек залитна на ръба на бара, губейки баланса си и изчезна.

— По дяволите!

Иън се завъртя. Как можеше да се бие със страхливото копеле, ако не спре да се телепортира?

От бара можеше да види почти цялата зала. Групата заложници вече бе намаляла от десет на шест. Още една изчезна и станаха пет. Очевидно Тони ги освобождаваше, колкото може по-бързо. Но успехът ѝ щеше да я доведе до разкриване, защото, когато не останат заложници, нямаше да има зад кого да се скрие.

Йедрек се появи на сцената.

— Тази тук ще умре, МакФий!

Той се спусна към Кора Лий.

— Не!

Ванда изплющя с камшика си към него. Той се уви около ръката му, с която държеше меч.

— Кучка! — полякът хвана камшика и дръпна Ванда към себе си. Тя го пусна, за да не бъде прободена от острието му. — Трябваше

да те убия още в Полша. Щеше да се криеш завинаги в пещерите като някой плъх.

Ванда се дръпна назад.

— Надя, ще ми достави удоволствие да убиеш блондинката — нареди Йедрек.

— Да, господарю.

Рускинята се приближи към Кора Лий.

— А, аз ще убия теб, Ванда — Йедрек вдигна меча си.

Иън се телепортира на сцената и препречи пътя на Йедрек.

— Помогни ми! — извика Кора Лий, когато Надя приближи до нея.

С яростен вик Ванда се метна на гърба на рускинята. Двете жени паднаха на сцената и се сборичкаха за изпуснатия меч. Иън искаше да помогне, но беше зает да отблъсква атаката на Йедрек.

Зад него забеляза Тони да се промъква към сцената. О, не, по дяволите. Той се биеше яростно, за да задържи вниманието на Йедрек изцяло върху себе си. Тони пробяга покрай тях и срязва сребърните въжета, които придържаха Кора Лий към пилоната. Тя слезе от сцената, плачейки. Междувременно, Надя се добра до меча и се насочваше към невъоръжената Ванда.

Тони хвана сребърното въже, с което допреди малко бе вързана Кора Лий и го хвърли към гърба на Надя. Тя извика от болка. Въздухът замириса на изгоряла коса.

Иън отскочи назад, когато мечът на Йедрек едва не преряза стомаха му. Трябваше да се съсредоточи. Хвърли се към него, но копелето изчезна отново.

— Мамка му! — Иън се завъртя наоколо, търсейки противника си.

Йедрек се появи до Тони.

— Не! — Иън се спусна към тях, но Бунтовника изчезна заедно с нея. — Не!

Страх скова гърлото му.

Заля го облекчение, когато видя полякът да се появява на бара заедно с Тони. Поне копелето не я бе завело в някое тайно скривалище да я измъчва и убие. Иън скочи от сцената и хукна към тях.

Облекчението му не изтрая дълго. Йедрек придърпа Тони към гърдите си и притисна меча си към врата ѝ. Иън замръзна.

— Другари, при мен! — извика Йедрек и тримата руснаци се телепортираха на бара. — Виждаш ли, МакФий, трябва ни само един заложник, когато е правилният.

Зъбите му изскочиха със съскащ звук.

Той потърка уста в бузата на Тони. Зъбите му одраскаха кожата ѝ, оставяйки розови следи. Тя затвори очи.

— Мога да подуша страха ѝ, МакФий. Нищо чудно, че я харесваш толкова много. Има невероятен вкус.

Иън преглътна трудно, заради яростта, надигаща се в гърлото му. Трябваше да спаси Тони, но Господ да му е на помощ, защото не знаеше как. В мига, в който нападне, Йедрек щеше да пререже гърлото ѝ.

— Знаеш какво искам, МакФий. Донеси ми лекарството.

Дали трябваше да се съгласи, за да си спечели малко време? Налегна го отчаяние, заплашващо да попречи на способността му да мисли. Не можеше да понесе да я изгуби. Не можеше да понесе да я предаде. Пусна меча си и той издрънча на циментовия под.

Йедрек се усмихна.

— Имаш пет минути.

Отгоре се чу силен трясък. Всички погледнаха нагоре и върху тях се посипаха разтрошени парчета дърво. През дупката в дървената решетка, изскочи огромна черна пантера. Тя изръмжа и звукът проехтя в обхваналата клуба тишина.

Докато Йедрек бе разсеян, Иън взе меча си и тръгна към него. За жалост, Йедрек осъзна, че пантерата се бе насочила право към него. Той се завъртя, държейки Тони, така че тя да поеме пълната сила на атаката на животното. Изпъна меча си, явно надявайки се да намушка пантерата, когато тя се приземява.

Тъй като Йедрек бе обърнат с гръб към Иън, той се втурна към него и го прободe в дясното рамо. Бунтовника извика и изпусна меча си. Хватката му върху Тони отслабна достатъчно и тя успя да се наведе, когато пантерата скочи върху им. Огромните ѝ лапи уловиха раменете на Йедрек и го събориха от бара заедно с Тони. Иън отскочи надясно, когато пантерата прелетя покрай него, падна на земята и се претърколи. Тони бе паднала върху Йедрек. Тя се претърколи наляво точно когато пантерата се спусна отново. Бунтовника изпищя, когато

острите нокти на животното разкъсаха ризата и гърдите му, оставяйки кървави следи.

Тони извика и запълзя назад. Пантерата погледна към нея, след това се обърна към бара, кехлибарените ѝ очи се присвиха към тримата Бунтовници. Те се телепортираха. Йедрек също. Котката осъзна, че плячката ѝ се е измъкнала и изръмжа гневно.

Дугъл и Финиъс се приближиха бавно с мечове, насочени към звяра.

— Да го убием ли? — попита Дугъл.

— Не! — извика Иън. — Оставете го.

Пантерата тръгна към него, ръмжейки, след това съсредоточи кехлибарените си очи върху Тони. Когато завъртя глава, Иън забеляза блясъка на две златни топчета в острите му уши. Разбира се. Трябваше да се досети. Но никога нямаше да познае, че е пантера.

Огромната котка се насочи към Тони.

— Не!

Тя отстъпи назад и се опита да се изправи, но краката ѝ трепереха.

Иън се хвърли пред нея.

— Карлос, не.

Пантерата изръмжа тихо.

— Карлос? — прошепна Тони.

Иън чу глухо тупване и погледна назад. Тони се бе отпуснала на пода в несвяст.

— Ох, девойче.

Той приклепна до нея и отметна косата от лицето ѝ.

— Това е Карлос? — Финиъс свали меча си и подсвирна. — Здравсти, котенце.

Пантерата тръгна към Тони с големите си лапи. Иън отбеляза с облекчение, че ноктите са прибрани, но зъбите ѝ бяха ужасно остри. Едно ухапване и Тони щеше да е шейпшифтър пантера за цял живот. Това ли искаше Карлос?

Котката наведе глава и я подуши.

— За бога, не я хапи — прошепна Иън.

Пантерата завъртя опашка толкова силно и бързо, че събори Иън на колене. След това се запъти към офиса на Ванда. Тони бе оставила вратата леко открената и котката се промуши пред нея.

— Мислех си, че мирише като шейпшифтър — каза Дугъл. — Но реших, че е черен вълк.

— Аз също.

Иън предположи, че Карлос се бе върнал в стаята обзаведена като харем, за да се преобрази и облече. Когато Сабрина извика, разбра, че е пристигнал.

— Господи, мразя шейпшифтърите.

Ванда бе открила камшика си и го увиваше около кръста си.

— Знаеш за тях? — попита я Иън.

Ванда сви рамене.

— Дълга история. Просто разкарай котката оттук, става ли?

— Той спаси живота на Тони — напомни ѝ Финиъс.

— Нямахме да се нуждае от спасяване, ако беше следвала заповедите — сопна се Ванда. — Трябва да я уволниш, Иън.

— Не! — Кора Лий тръгна към Ванда. — Тони ме освободи. Тя освободи всички заложници. И попречи на онази ужасна Надя да те убие, Ванда. За бога, никога не съм виждала толкова смел смъртен.

— Добре, добре, тя е смела. — Ванда затегна камшика си. — Но все пак не може да следва заповеди.

Да, Тони бе пренебрегнала пряка заповед. Иън потуши гнева, който бушуваше в него. Не му се подчини и почти загина. А той бе неспособен да я спаси. Ако не бе Карлос... прободете го ярост. По дяволите. Това бе истинската причина за раздражението му. Карлос я спаси. Той не бе успял.

Иън чу тихия ѝ стон. Потупа бузата ѝ и клепачите ѝ трепнаха.

— Тони, събуди се.

Тя премигна срещу него със замъглен поглед.

— Какво се случи?

— Припадна.

Тя се опита да седне.

— Това е откачено. Аз никога не припадам. — Огледа се наоколо. — Бунтовниците?

— Телепортираха се — обясни Иън. — Съмнявам се, че ще ги видим отново тази вечер. Йедрек бе в лоша форма.

Тони се огледа наоколо.

— Карлос? Той е...?

— Шейпшифтър пантера. — Иън ѝ помогна да се изправи. — Това е доста необичайно.

— Сериозно. — Тя погледна нагоре към разбитата дървена решетка. — Не мислех, че подобни създания съществуват.

— Не познавам никой, който да се превръща в котка.

Иън забеляза Хюго да влиза, залитайки в клуба. Ръцете му бяха вързани зад гърба със сребърно въже, а на бедрото си имаше рана от куршум, от която течеше кръв.

— О, боже мой!

Ванда се спусна към него.

— Ще го вземем с нас в Роматех — предложи Иън. — Ласло може да извади куршума.

— Аз ще го заведа.

Дугъл хвана Хюго и двамата изчезнаха.

Въздишайки, Ванда прокара ръка през късата си коса.

— Всички си тръгнаха, така че затварям за тази нощ. Само се надявам, че клиентите ще се върнат отново и че не сме съсипани.

— Господи, не се притеснявай за това — каза Кора Лий. — Това място ще стане легендарно. Няма да можем да се отървем от клиенти.

— Надявам се — Ванда изправи един стол. — Нека да почистим.

Кора Лий огледа помещението и се намръщи.

— Лейди Памела със сигурност избра подходящата нощ да си вземе почивка.

Иън хвана Тони и се телепортира във ВИП стаята. Финиъс се появи малко след тях. Сабрина ахна при внезапната им поява и се отдръпна назад.

Карлос отново бе в човешка форма и ги погледна нервно, докато закопчаваше ризата си.

Тони го приближи бавно.

— Ти спаси живота ми.

— Исках да ти кажа за моето... състояние, но... — той погледна към Сабрина, която го наблюдаваше ужасена. — Не исках да изгубя приятелството ти.

— Карлос — Тони обви ръце около него. — Ти винаги ще бъдеш мой приятел.

Той също я прегърна.

— Благодаря ти, меніна. Знаеш, че бих направил всичко за теб.

Тя го погледна накриво.

— Мисля, че видях котенце.

Той се ухили.

— Така е, така е^[1].

И двамата се разсмяха. Иън изпита смесени чувства — парна го ревност и го заля гордост. Тони бе толкова щедра и приемаща хората такива, каквито са. Бе рискувала живота си, за да спаси вампири, които дори не познаваше и бе останала лоялна към приятелите си, независимо от всичко.

— Това не е смешно — измърмори Сабрина от другия край на стаята. — Видях го да се преобразява. Беше ужасно.

— Беше страхотно, човече — Теди се изчерви. — Помислих си, че е малко откачено, когато започна да се съблича.

— Това не беше нищо — възпротиви се Сабрина. — Какво ще кажеш за момента, в който започна да му расте черна козина и нокти и за звука от чупещи се кости при преобразяването? — потрепери тя.

— Да, това беше яко. — Лицето на Теди се освети от ентузиазъм. — Имаш ли си име, пич? Като мъжа пантера?

— Не.

Карлос седна на ниската маса, за да обуе чорапите и обувките си.

— Е, стига де. — Теди седна до него. — Вие супергероите сте напълно невежи в това как трябва да се държите. Как очаквате да станете известни без готини имена?

— Ние не искаме слава. — Иън застана пред Теди. — Слушай ме. Не може да говориш за нас. Никога. Ако външният свят научи за съществуването ни, те ще ни избият.

— Това е вярно. — Карлос обу обувките си. — Моят вид бе открит от строителен предприемач в Амазонка. Той изпрати стотици, за да ни унищожи. Те преследват хората ми и ги избиват.

Тони притисна ръка към гърдите си.

— Карлос, толкова съжалявам. Това е ужасно.

— Успях да спася някои от децата. Родителите им бяха избити.

— Това ли са сираците, на които помагаш? — попита Тони.

Карлос кимна.

— Пет от тях. Броят ни намалява бързо. Търсих из Малайзия, защото в джунглата има пантери и из селата там се разказват странни истории. Надявах се да открия още от моя вид.

— Ще разкажа на Ангъс — заяви Иън. — Той ще е щастлив да подпомогне търсенето ти. Компанията му винаги е била в помощ на шейпшифтърите.

Кехлибарените очи на Карлос засияха.

— Това ще е прекрасно, благодаря ти.

— Какви други видове шейпшифтъри има? — попита Теди.

— Повечето от тези, които срещаме са вълци. — Иън отиде до масата с напитки и си сипа една Кървава бира. — Разбира се, Хауърд не е.

— Какво? — Тони изглеждаше объркана. — Хауърд е шейпшифтър?

Карлос си взе един сандвич.

— Ти сама го каза, Тони. Той е истинско плюшено мече.

Иън изсумтя.

— Изобщо не е толкова любвеобилен, щом веднъж се преобрази, повярвай ми.

Тони остана с отворена уста.

— Началникът ми е мечка?

— Да, Хауърд Бар.

Иън пресуши чашата си.

— Това е толкова яко — прошепна Теди.

— Не, не е! — извика Сабрина. — Не мога да го понеса. Пантери и вампири и мечки...

— О, боже! — подметна саркастично Финиъс.

— Всички сте чудовища! — Сабрина заотстъпва към главното стълбище. — Измитам се оттук!

— Бри, чакай! — Тони хукна след нея. — Не можеш да си тръгнеш. Нямах документи.

— А и полицията те търси — добави Карлос.

— Сякаш това е по моя вина? — Сабрина се вгледа в тях. — Вие ме отмъкнахте от стаята ми.

— Ние те спасихме — каза Тони, намръщена.

— Направихте ме безпаричен беглец. — Сабрина вдигна брадичка. — Сега отивам до апартамента си, за да взема ключа от кутията си в банката. Там имам паспорт и доста пари в брой и няма да ми се налага да се задържам около група чудовища!

Карлос тръгна към нея.

— Не можеш да се прибереш в апартамента си, Бри. Полицията ще те потърси там. А преди да отворят банките има още десет часа.

— Няма да прекарам нощта, обградена от вампири!

— Успокой се, мепина — Карлос вдигна ръце. — Ще те заведа на някое безопасно място за през нощта. В друг хотел.

— Никъде не отивам с теб — по лицето ѝ се спуснаха сълзи. — Ти си животно.

Карлос се спря и я погледна намръщено.

— Затова не ти разкрих тайната си. Уондъркити ми каза, че не би могла да понесеш истината.

Сабрина ахна.

— Ти... ти говориш с котката ми?

Иън бързо губеше търпение. Нямаше начин да пусне Сабрина да си тръгне със знанието, което имаше сега.

Тя гледаше Карлос.

— Ти каза, че имаш сираци за сиропиталището ни, но и те са животни като теб.

Лицето на Карлос бе залято от гняв.

— Те са деца, които се нуждаят от дом и образование. И състрадание.

Сабрина изтри сълзите от лицето си.

— Не мога да ги сложа при нормалните деца. Те може да ги ухапят или... да ги изядат.

— Достатъчно! — Иън тръгна към Тони и прати телепатично съобщение на Финиъс да хване Сабрина. — Госпожице Вандеруърт, страхът ви е резултат на невежеството ви.

Тя ахна.

— Как смееш!

Иън обви ръка около Тони.

— Двете с приятелката си идвате в Роматех. Без спорове. Без неподчинение. — Това му навлече един гневен поглед от нея. Иън погледна към Карлос. — Ти също може да дойдеш, ако желаеш.

— Ще дойда утре — отвърна Карлос. — И ще доведе Теди.

Сабрина изпищя, щом Финиъс я хвана. Иън изчезна, вземайки Тони със себе си.

[1] Реплики от анимационния филм на Уорнър Брос „Загадките на Силвестър и Туити“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

— Държат ни като затворници тук! — Сабрина се разхождаше из сребърната стая.

— Пазят ни. — Тони отвори консерва с пилешка супа и я изсипа в една тенджера. — Тази стая е облицована със сребро и нито един вампир не може да се телепортира вътре.

Тя не смееше да каже на приятелката си, че знае как да отключи вратата. Последното, от което се нуждаеха, бе Бри да се шляе из Уайт Плейнс, твърдейки, че е видяла вампири и шейпшифтър пантери. Щеше да свърши отново в „Сенчестите дъбове“, преди да е минала нощта.

Бри седна на едно кресло.

— Това е пълна лудост.

Тони разбърка супата, докато се топлеше на печката.

— Ще видиш, че нещата са по-лесни за приемане, щом организмът ти се изчисти от лекарствата.

— Защо ще искам да приема вампирите? И Карлос... Не мога да му повярвам. Чувствам се толкова предадена.

— Чичо ти бе този, който те предаде.

Тони притъпи гнева, който я изгаряше от часове. Първо Иън се опита да я командва. Ванда се отнасяше с нея като с мекотело. Карлос някак си бе забравил да ѝ каже, че е шейпшифтър, дори след като тя му бе разказала за вампирите. А Сабрина се държеше сякаш бяха съсипали живота ѝ, а не го бяха спасили.

Тони стисна зъби.

— Сигурна съм, че Карлос може да промени факта, че се е родил шейпшифтър, колкото и аз мога да променя това, че съм се родила извънбрачно.

Сабрина се прозя.

— Това е, нали? Приемаш всички тези... същества, защото са отхвърлени от обществото, а ти винаги си се чувствала така.

Тони щеше да спори, но се спря. Сабрина може и да бе права. Тя винаги бе изпитвала съчувствие към всеки, който се чувстваше недостоен или не се вписваше в обкръжението си. Иън мислеше, че не заслужава да бъде обичан, заради миналото си — това я бе разчувствало силно. Беше я направила целеустремена да му докаже, че греши. И готовността ѝ тази вечер да се изложи на опасност, за да спаси вампирите — дали все още се опитваше да докаже, че самата тя бе достойна?

— Не мога да повярвам, че работиш за неживите — измърмори Бри. — Имам предвид, била си нападната от вампири и след това започваш да работиш за тях? Това е пълна лудост.

— Има огромна разлика между Бунтовниците, които ни нападнаха и вампирите, за които работя.

Тони сипа от супата в две купи и ги занесе до масата.

— На мен ми изглеждат еднакво опасни. — Сабрина седна на масата и се прозя. — Уморена съм.

— Взела си доста силни лекарства.

Тони сложи две лъжици на масата.

Бри потърка очите си.

— Не мога да повярвам, че видях един от най-добрите си приятели да се превръща в пантера.

— Ще се опитаме да те върнем към нормалния ти живот възможно най-бързо. Ще ти трябват документите ти. Знаеш ли къде е чантата ти? В „Сенчестите дъбове“ или в къщата на чичо ти?

Бри хапна малко от супата, докато мислеше.

— Не си спомням много. Мисля, че все още е в къщата на чичо Джо.

— Ние ще я вземем.

Бри се намръщи.

— Когато казваш ние, имаш предвид ти и онзи вампир?

— Да. Иън.

— Той те командваше.

— Опитваше да ме предпази.

Тони бе осъзнала прекалено късно колко беззащитна щеше да бъде. Винаги се бе била добре на тренировките, но добрите вампири се биеха с чест. Бунтовниците се телепортираха и вземаха заложници.

— Трудно е да се състезаваш с вампир.

— Точно. — Бри остави лъжицата си. — Не можеш да се състезаваш с тях, Тони. Ти не принадлежиш към техния свят. Какво те накара да се присъединиш към тях?

— Направих го заради теб. Искях да намеря доказателство, за съществуването им, за да докажа, че нямаш делюзии.

Очите на Бри се изпълниха със сълзи.

— Съжалявам. Ето ме тук, създавайки ти главоболия, когато ти си такава добра приятелка. Винаги си била тук за мен.

Сълзите пареха в очите на Тони.

— Стига толкова, че и двете ще се разциврим.

Бри подсмръкна.

— Страх ме е за теб, че си с тези създания. Не искам да те изгубя.

— Не си ме изгубила.

Бри се намръщи.

— Ти каза, че си влюбена в него.

Тони остави лъжицата си.

— Така е.

— От колко време го познаваш? Седмица?

— Малко по-дълго.

Тони занесе купата си до мивката.

— Но не достатъчно. Може ли една връзка, създадена толкова бързо да издържи цял живот?

Тони изми купата си, а след това и тенджерата. Коментарът на Бри бе хаплив, но тя знаеше, че приятелката ѝ бе наистина загрижена за нея.

— Не съм сигурна как ще се подредят нещата. — И дали изобщо могат да се подредят. — Но наистина знам, че го обичам.

— Много е привлекателен, признавам си, но Тони, той е мъртъв.

— Само през половината време.

— И ти искаш половин живот?

Сабрина се прозя отново.

— Иди да си легнеш. Изтощена си.

Тони занесе купата ѝ до мивката.

— Работим по плана си десет години.

— Знам.

Тони изми купата ѝ.

— Не можеш да имаш и двата свята, Тони.

Тя се обърна и видя Бри да се качва на леглото. Същото легло, в което бе видяла Иън в мъртвешкия му сън, където бе докоснала трапчинката на брадичката му.

— Наистина го обичам.

— Това е една глава от живота ти, но тя вече приключи — прошепна Бри. — Точно като ада, през който преминах аз през последната седмица. Време е да продължим напред.

Тони изгаси лампите, за да може приятелката ѝ да поспи. След това седна в креслото. В гърдите ѝ се настани тъпа болка. Тя се увеличаваше все повече, докато действителността я нападеше.

През последните десет години се бе вкопчила в мисълта за сиропиталището като удавник за сламка. Това я караше да продължи напред, когато работата в училище ѝ се виждаше прекалено трудна. Беше ѝ давала благородна цел и идентичност, когато се бе чувствала маловажна и недостойна. Не бе очаквала Иън да се появи в живота ѝ, или любовта да разцъфне в сърцето ѝ и да я накара да се почувства цяла.

Няколко пъти през изминалата седмица се бе чувствала разкъсвана между двата свята — новия на вампирите и стария, където бе Бри. Когато Иън ѝ бе предложил помощта си, за да спасят приятелката ѝ, тя бе ликувала, сякаш двата свята най-после се бяха свързали и можеше да ги има едновременно.

Болката в гърдите ѝ се усили, стискайки сърцето ѝ. Ами ако тези два свята никога не можеха да съществуват заедно? Ако бе принудена да избере? Как можеше да предаде Сабрина след всичко, през което бяха преминали? Как можеше да се откаже от Иън?

Бе станало почти обяд, когато Тони се събуди в голямото легло. Тя погледна към Сабрина, която спеше спокойно до нея и се зачуди къде ли Иън прекарваше мъртвешкия си сън. Вероятно в другата стая заедно с останалите мъже.

Тя се изкъпа и пропусна сутрешните си убеждения. Сега те изглеждаха като жестока подигравка. Да, тя заслужаваше да бъде обичана, но това не ѝ гарантираше, че нещата ще се получат. Облече

униформата си и пусна телефона в джоба си. Време беше да иде да види мечката. Началника си.

Качи се до първия етаж с асансьора и тръгна по коридора. И каква мечка, всъщност бе той? Приятелски настроена малка мечка като БуБу или огромно гризли? През ума ѝ мина картина как Хауърд се превръща в яркожълто пухкаво мече със слънце на коремчето. Тя изсумтя. Е, защо не? Щом вампирите наистина съществуват, защо да не съществуват и Грижовните мечета.

Тони подмина няколко смъртни работника, които вършеха всекидневните си задължения. Доколкото те знаеха, Роматех произвеждаше синтетична кръв за различни болници. И наистина бе така. Служителите нямаха идея, че нощната смяна се състоеше от вампири, които произвеждаха Шококръв, Кръв Лайт, Газирана кръв, Криски и Кървава бира.

Нощ и ден. Два различни свята. Дали бе възможно да живее и в двата?

Мина покрай забавачницата на Константин. Малкият ѝ липсваше. Докато минаваше покрай стоматологичния кабинет на Шана, забеляза табелата на вратата. „В почивка съм, ще се върна скоро.“ Шана, която успяваше да живее и в двата свята, все още имаше проблеми с това да държи себе си и семейството си в безопасност.

Тони влезе в офиса на охраната на МакКей.

— Здравсти, Хауърд. — Не мисли за него като за мечка. — Съжалявам, че закъснях.

— Няма проблем. Не си изпуснала нищо. — Хауърд седеше зад бюрото си, изглеждайки ведър както обичайно. — Днес няма голямо раздвижване.

Не е гризли, помисли си Тони. Прекалено дружелюбен и добродушен. Може би розовата Веселушка^[1]. Тя седна до него точно когато той бутна кутията с понички към нея.

— Благодаря.

Тони се поколеба с ръка на половината път до кутията. Имаше обикновени понички и мечи лапи^[2]. Тя бързо взе една обикновена поничка и се вгледа в мониторите. Можеше да види Сабрина, която все още спеше в сребърната стая. Финиъс и Дугъл бяха на леглата в стаята на охраната, а Иън спеше на пода. Горкият. Макар че едва ли щеше да забележи твърдия под.

— Чух, че снощи нещата са се разгорещили в „Палави дяволи“.
Хауърд си взе една меча лапа от кутията.

— Да, доста.

Тони трепна и напъха поничката в устата си, за да не ѝ се налага да говори.

— Като девица... — чу се да припява женски глас.

Тони седна изправена и се огледа наоколо.

Хауърд се изхили.

— Панталоните ти пеят.

Тя скочи и извади телефона от джоба си. Отговори и прекъсна твърдението на Мадона, че е докосната за първи път. Това без съмнение бе идеята на Карлос за шега. Можеше да се смее през целия път до ада.

— Ало?

— Мепіа, как си?

— Карлос — Тони прекоси офиса. — Кълна се, че ще ти изтръгна ноктите.

Той се разсмя.

— Виждам, че харесваш новия си рингтон. Как е Сабрина?

— Все още спи.

Тони погледна към монитора.

— Може ли да говориш свободно?

— Разбира се. Аз съм в офиса на охраната с Хауърд Беър^[3]... ъх,
Бар.

Тя трепна.

Хауърд се изкиска и взе още една меча лапа.

— Мепіа, току-що полицията бе в сградата, търсейки теб и Бри.
Тропаха на вратите на всички съседни и питаха за вас.

Тони преглътна тежко.

— Значи мислят, че съм замесена в изчезването ѝ?

— Подозират те. Мен също ме разпитваха и искаха да разгледат апартамента ми.

— Господи, ами Теди?

— Не се тревожи. Тази сутрин му дадох малко пари и го пратих за нови дрехи и нова прическа. Трябва да се срещнем на площад Вашингтон в три часа.

— Значи той е добре?

Тони се бе притеснявала, че Теди не бе напълно готов за реалния свят.

— Много е щастлив. Полицията търси и него. Имат снимки на двамата с Бри. Предполагам, че болницата прави снимки на всичките си пациенти, когато ги приемат. Държах се сякаш съм напълно шокиран и притеснен относно изчезването на Бри.

— Добре.

Тони можеше да си представи как Карлос изнася правдоподобно шоу за пред полицията.

— Те си мислят, че Теди и Сабрина може да имат романтична връзка и да са избягали заедно.

— Казаха ли нещо за онзи Брадли? — попита Тони.

— Не, предполагам, че болницата иска да покрие този малък проблем.

Тони отново провери монитора. Бри все още спеше.

— Попитах я за чантата ѝ. Тя си мисли, че може все още да е в къщата на чичо ѝ.

— Хмм — Карлос млъкна. — Мога да отида и да проверя дали прислужницата ще ми я даде.

— Но проблемът с чичо ѝ, който иска да я върне в психиатрията, ще е още на лице.

— И проблемите с полицията — добави Карлос. — Днес следобед ще доведе Теди и ще обсъдим възможностите.

— Това звучи добре.

— Аз... надявам се, че Бри ще преодолее страха си от мен — тъжно каза Карлос.

— И аз се надявам.

Тони затвори. Искаше ѝ се Бри да преодолее страха си и от петте сирачета. Бедните деца се нуждаеха от помощ. Нуждаеха се от приемане и любов, за да не пораснат, чувствайки се като чудовища, които заслужават да бъдат избити като родителите им.

— Идва един пазач.

Хауърд се изправи и закуцука към вратата.

Тони забеляза охранителя от дневната смяна на Роматех на един от мониторите. Той носеше малка златна кутия. Хауърд отвори вратата.

— Да?

— На портата направиха доставка. За Тони Дейвис.

— Благодаря.

Хауърд затвори вратата и подаде малката кутия на Тони.

Тя я огледа внимателно.

— Наистина ли очакват да се хвана на това отново?

Хауърд се усмихна.

— Този път е истинска. Снощи видях Иън да го поръчва онлайн.

— Наистина ли?

Тони сграбчи кутията и отвърза златната панделка. В кутията, на легло от памук, лежеше красиво златно, изящно сърце. Тя се усмихна. Дизайнът му показваше, че вътре в сърцето няма нищо скрито. То бе чисто.

В горната част на кутията бе поставена бележка.

Скъпа моя Дайтона,

ти върна слънчевата светлина отново в живота ми.

Иън

Тони притисна бележката до сърцето си, което преливаше от емоции. В този момент знаеше, че каквото и да се случеше, тя щеше да постъпи правилно, стига да следваше сърцето си.

Щом Иън се събуди в четвъртък вечер, той предупреди Дугъл и Финиъс да бъдат още по-бдителни. Йедрек щеше да е напълно излекуван след мъртвешкия си сън и без съмнение щеше да крои планове за отмъщение заради срамната си загуба в Палави дяволи.

Докато Финиъс и Дугъл правеха обиколката си в Роматех и околностите му, Иън се обади на Ангъс, за да го информира и да поиска още пазачи. Шотландецът все още бе в дома на Жан-Люк в Тексас. Тъй като Джак и Золтан планираха да се приберат в Европа скоро, те се съгласиха да останат в Ню Йорк за няколко нощи, преди да се телепортират на изток. Щяха да пристигнат, преди да се съмне.

Бърза проверка на мониторите в офиса на охраната му показа местоположението на Тони. Тя бе в кафетерията на Роматех заедно със Сабрина, Карлос и Теди. Той се вгледа по-внимателно в монитора.

Тони носеше верижката със сърцето, който той бе поръчал. Това бе добър знак. Смееше се с Карлос и Теди. Сабрина се хранеше мълчаливо и от време на време хвърляше притеснен поглед към Карлос.

Хауърд му бе казал, че шейпшифтърът и Теди са дошли преди час и са попълнили молби за работа в МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс. От Карлос щеше да стане страхотен охранител, когато не бе зает да издирва останалата част от вида си. А що се отнасяше за Теди, Иън имаше други планове за него. Той спря в офиса на Шана и взе папката ѝ, след това продължи към кафетерията.

Красивите зелени очи на Тони грейнаха, щом той ги приближи. Ръката ѝ се премести към златното сърце на гърдите ѝ.

— Благодаря ти.

— Моля.

Той я целуна по бузата, след това поздрави останалите.

Сабрина го наблюдаваше любопитно.

— Носи килт — прошепна тя на Тони.

— Той е средновековен шотландец — прошепна ѝ Тони.

— Оу.

Очите на Сабрина станаха огромни.

— Остана ни малко начос — Карлос посочи към чинията на масата. — Но предполагам, че не си заинтересован.

— Вече се нахраних.

Иън седна накрая на масата.

— Някой, който познаваме? — кехлибарените очи на Карлос блеснаха. — Ох.

Той погледна към Тони.

Иън се усмихна, защото бе чул ритника под масата.

— Пия предимно АБ положителна. Тя ми е любима. — Щом бузите на Тони почервенияха, той пое дълбоко въздух. — Ухаеш като самия рай.

Тя се изчерви още по-силно.

— Може да усетиш различните кръвни групи? И можеш да разбереш какъв тип имат различните хора?

— Да. — Щом Сабрина се намръщи и се обърна настрани, Иън осъзна, че е най-добре да смени темата. Той потупа папката, която бе взел от офиса на Шана. — Това е нещо, по което Роман и Шана

работят, откакто Константин започна да левитира, когато стана на три месеца.

Той погледна към Сабрина и Теди.

— Ще обясня. Роман Драганести е собственик на Роматех и създател на синтетичната кръв.

— Вече им казах кой, кой е — заяви Тони.

— А Хауърд разказа на Теди и мен за войната с Бунтовниците — добави Карлос.

— Добре — Иън отвори папката. — Роман и Шана очакват второто си дете. Хедър и Жан-Люк също планират да имат деца.

— Говориш за полувамписки деца? — попита Сабрина и носът ѝ се сбръчка.

— Да, това е единственият начин да бъдем бащи — Иън хвърли един поглед към Тони, чудейки се как би се чувствала тя да даде живот на едно подобно дете.

Погледът ѝ срещна неговия и очите ѝ се разшириха. Дали знаеше какво си мисли той? Дали осъзнаваше колко дълбоко се влюбваше в нея?

Карлос прочисти гърлото си.

Иън прекъсна зрителния контакт и извади няколко големи снимки от папката. Постави ги на масата.

— Това е собственост в Горен Ню Йорк, която Роман купи наскоро. Има имение, доста други сгради, басейн, тенискорт и триста акра земя.

— Леле. — Теди сграбчи една снимка. — Огромно е.

Тони изучаваше снимката на основната сграда.

— Красиво е.

Тя подаде снимката на Сабрина.

— Впечатляващо. — Карлос гледаше въздушна снимка на цялата собственост. — Роман трябва да е изключително заможен.

— Да, но това не е замислено като нещо, с което да покаже богатството си. Роман иска да го запазим в тайна. Преди известно време двамата с Шана осъзнаха, че децата ще се нуждаят от безопасно място, където да се образуват и да опознаят специалните си сили.

Теди вдигна поглед от снимката, която изучаваше.

— Възнамерявате да превърнете това имение в училище?

— Да. — Иън им подаде останалите снимки. — Разбирате необходимостта от това всичко да остане в тайна? Децата, посещаващи това училище, ще бъдат уникални.

— А децата от моя вид? — попита Карлос. — Те ще бъдат ли добре дошли там?

— Да — кимна Иън. — Всяко дете с различни от нормалните способности. Или деца, които просто знаят прекалено много. Дъщерята на Хедър попада в тази категория.

— Това е страхотно! — Теди разглеждаше различните снимки. — Училище за бъдещи супергерои! Ще живеят ли в кампуса?

— Могат да го направят — Иън сви рамене. — Някои от децата на вампирите могат да бъдат телепортирани, ако предпочитат да живеят у дома си.

— Това е прекрасно. — Тони подаде друга снимка на Сабрина. — Нямам търпение да те запозная с Константин. Той е толкова умен и сладък. И вече може да левитира и да се телепортира.

Сабрина остана мълчалива, мръщейки се на снимките.

— Виж това. — Карлос посочи към снимката с езерото. — Тук има остров. Това ще е идеалното място за моите деца да тренират, без да поставят другите деца в опасност.

Тони се облегна напред, за да погледне.

— Това е страхотна идея.

— Главният проблем, който имат Роман и Шана — продължи Иън, — е да намерят учители и администрация, на които могат да се доверят.

— Бройте ме — каза Теди.

— Мен също — каза Карлос. — С удоволствие ще доведе сираците си тук.

Иън погледна Тони въпросително.

— Какво мислиш?

— Мисля, че е много умно от страна на Роман и Шана да планират това предварително. Не мисля, че Тино би бил щастлив в обикновено училище. — Тя се обърна към Сабрина. — Това би било интересно място за работа, не мислиш ли?

Сабрина бавно събра снимките.

— Мястото наистина е красиво. И идеята е интересна. — Тя погледна Тони притеснено. — Но това не беше нашият план. Ние

искахме да помогнем на деца, които нямат дом, които гладуват или страдат. Този Константин има баща билионер, който ще се погрижи за него. Ами децата, които нямат никой? Не можем да им обърнем гръб само защото тези деца мутанти са по-интересни.

Бузите на Тони почервеняха.

— Моля те, не ги наричай мутанти.

Сабрина присви очи.

— Ти не планираш да имаш такова, нали?

Настана неловка тишина. Иън наблюдаваше Тони внимателно, но тя избягваше да го погледне. Изчервяването ѝ се засили. Да не би да се срамуваше, че е обвързана с него?

Сабрина отблъсна купчината снимки.

— Това е достойно за уважение, но не е нашият план. Двете с Тони работим по нашата идея в продължение на десет години.

Тони затвори очи с болезнено изражение. В Иън се надигна вълна на паника. Ами ако тя реши да напусне света на вампирите завинаги? Какво щеше да стане, ако тя го напусне?

Той сграбчи снимките.

— Тук има триста акра. Може да построим още сгради. Няма да е нужно да обърнем гръб на нито едно дете.

Тони най-накрая погледна към него.

— Може да направим обикновено сиропиталище там?

Иън хвана ръката ѝ.

— Ще трябва да съгласуваме всичко с Роман. Но аз наистина искам да запазиш и двата свята. Не трябва да избираш единия или другия.

Очите ѝ заблестяха от влага.

— Това би било добре.

— Виж това поле зад имението. — Карлос показа снимката на Сабрина. — От него ще стане страхотно футболно игрище.

Тя изсумтя.

— Разбирам къде са насочени приоритетите ти.

— Хайде, Сабрина. — Теди се наведе напред. — Това е най-страхотната възможност.

Тя въздъхна.

— Ще си помисля. Още ми е необходимо време да се приспособя към... всичко това. — Тя погледна предпазливо към Карлос и Иън. —

А и все още имам една година да уча. Стига да мога да се върна в училище без чичо ми да се опитва да ме заключи някъде.

— Точно за това говорехме, преди да се появиш. — Тони си взе от чипса и го хапна. — Трябва да вземем чантата на Бри от къщата на чичо й и някак си да го убедим да остави нея и парите й на мира.

Карлос взе солницата и поръси чипса с още сол.

— Днес дойде полицията и търсиха Бри, Теди и Тони. Трябва да оправим тази каша преди някой от нас да бъде арестуван.

Иън се замисли, докато прибираше снимките обратно в папката.

— Къде живее този чичо?

— Уестчестър. — Карлос си хапна от чипса. — Ходил съм там преди. Мисля, че мога да накарам прислужницата да ми донесе нещата на Бри.

— Аз трябва да отида — каза Сабрина.

Иън поклати глава.

— Не, ти си в по-голяма безопасност тук с Теди. — Той се изправи. — Карлос, закарай Тони до къщата на чичото. След това ми се обадете и аз ще се телепортирам, за да се срещнем там. Първо трябва да ида някъде другаде.

— Къде? — попита Тони. — Какво планираш?

— Оставих пелерината си в Шотландия. Но Роман има вампирска пелерина и смокинг в градската къща. Първо трябва да си облека костюма.

Тони го погледна изненадана.

— Костюм?

Теди се ухили.

— Яко! Винаги съм казвал, че ти трябва пелерина.

Сабрина се намръщи.

— Какво ще правиш с чичо ми?

— Не се притеснявай. Няма да му навредя — Иън се усмихна. — Но не мисля, че чичо ти ще се зарадва на запознанството си с граф Дракула.

---

[1] Герой от анимационния филм „Грижовните мечета“. — Б.пр.

↑

[2] Вид сладкиш подобен на поничките. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи — Bear (анг. ез.) означава мечка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

— Изглеждаш много красив.

Тони намести черната вратовръзка на Иън. Той тъкмо се бе телепортирал в задната алея на къщата на Проктърви в Уестчестър.

— Предполага се, че трябва да изглеждам страшен — измърмори той.

По-скоро секси. Тони прокара пръсти по елегантния му смокинг. Черната му сатенена пелерина бе червена отвътре, а черната му коса се къдреше в изправената яка.

— Ако снимах филм за вампири, щях да те наема на секундата.

Карлос прочисти гърлото си.

— Ако вие двамата сте приключили с това да се възхищавате един на друг, нека да се заемем със задачата си.

Той приближи до задната врата за кухнята и почука тихо.

Прислужницата надникна през прозореца и се усмихна, щом Карлос ѝ помахаше. Тя отвори вратата и му каза нещо тихо на испански. Той посочи към Тони и Иън и прислужницата кимна.

— Мария ще ме пусне да се промъкна по задното стълбище — каза им Карлос. — Ще взема нещата на Бри и ще се срещна с вас долу. Каза, че докторът е в библиотеката, отпред в къщата.

— Аз ще заобиколя.

Иън изчезна в сенките.

Карлос се промъкна към стълбището, докато Мария водеше Тони към библиотеката.

Доктор Джо Проктър обикаляше зад бюрото си, говорейки по телефона си.

— Виж какво, Дженкинс, предполага се, че си най-добрият частен детектив в бранша. Не ми казвай, че не можеш да намериш едно скапано момиче. — Той спря и потърка с ръка плешивата си глава. — Да, осъзнавам, че сигурно някой ѝ помага. Това е... — той забеляза Тони на входа на библиотеката. — Ще ти се обадя по-късно.

Джо метна телефона на бюрото си и тръгна към Тони.

— Коя си ти?

— Тони Дейвис, съквартирантката на Сабрина.

Той се поколеба, след това се ухили широко.

— Тони, колко прекрасно е да се запозная с теб. Сигурно се притесняваш ужасно за Сабрина. Нека те уверя, че не щадя никакви ресурси, за да я намеря. Ти не знаеш нищо за изчезването ѝ, нали?

— Никога няма да я намериш.

Усмивката му се превърна в озъбване.

— Ти си ѝ помогнала да избяга, нали? — Той се върна до бюрото си и взе телефона си. — Ще те предам на полицията. Естествено може да избегнеш това да бъдеш арестувана, ако ми кажеш къде е Сабрина.

— Давай. Обади им се. И аз искам да съобщя за някои престъпления. Нека да видим: имаме злоупотреба с медицинското ви служебно положение за това че твърдите, че Сабрина има халюцинации, когато не е така.

Той повдигна брадичка.

— Всеки психиатър ще се съгласи с диагнозата ми.

— След това имаме незаконно присвояване на попечителския ѝ фонд и това, че я държахте като затворник, за да крадете още от парите ѝ.

Той затвори телефона си.

— Не можеш да докажеш нищо от това.

Тони тръгна към него.

— Веднъж, щом полицията разследва финансовите ви доклади, всичко ще стане много ясно. Вие държахте Сабрина като затворник. Обявихте я за луда. Опитахте се да откраднете целия ѝ живот.

— Не, не — той размаха ръка във въздуха. — Нямаше да я държа затворена завинаги. Просто ми трябваша малко пари, за да платя дълговете си от залаганията.

— Тогава щяха да дойдат други дългове.

Проктър присви очи.

— Онези мъже щяха да ме убият. Нямах никакъв избор.

— Те са най-малкия ви проблем. Не се ли питате как изчезна Бри?

Той я наблюдаваше внимателно.

— Разбира се, че се чудя.

— Вие я затворихте, защото тя твърдеше, че вампирите съществуват наистина. Но само един вампир би успял да ѝ помогне да избяга.

— Ти си откачена като нея — очите на Проктър блеснаха. — Ще ви заключа и двете.

Тони се усмихна.

— Може да опиташ. Но първо нека те запозна с някой.

Тя вдигна ръка в знак за Иън, който чакаше отвън пред прозореца.

Тялото му се материализира в средата на стаята.

Проктър ахна и отстъпи назад.

— Какво? Това... това е някакъв трик.

Иън вдигна ръце, развявайки пелерината си.

— Ти не вярваш в съществуването на неживите?

Тони прехапа устна, за да не се разсмее. Във фалшивия трансилвански акцент на Иън се долавяше шотландска нотка.

— Това е не... невъзможно — заекна Проктър.

Иън се спусна към бюрото с вампирска скорост. Проктър се запрепъва назад и се блъсна в рафта с книги.

— Сега ще повярваш.

Иън се издигна във въздуха.

Тони трепна, когато главата му почти се блъсна в тавана. Поне Проктър имаше вид на напълно ужасен, когато се скри зад бюрото си. Според нея Иън изглеждаше просто ужасно сладък.

Той скочи на бюрото изведнъж и очите му заблестяха по-светлосини, а зъбите му се показаха. Тони трепна. Това не беше много сладко.

Проктър се сви на кълбо на пода, вдигайки ръце да се предпази.

— Не ме наранявай. Моля те.

Съскайки Иън метна пелерината над раменете си. Тони залитна, когато коленете ѝ омекнаха. Господи, той се бе вживял напълно в ролята си на чудовище, а всичко, за което тя можеше да мисли бе Захапи ме. Колко странно бе, че атаката на Бунтовниците я бе ужасила и отвратила, докато мисълта за това как Иън я хапе караше кожата ѝ да трепери в очакване.

Лицето ѝ изгаряше и тя чувстваше как се изчервява цялата, и усещаше как кръвта бушува във вените ѝ. Движеща се все по-бързо и

по-бързо, сякаш се нуждаеше да избяга, сякаш го зовеше.

Иън се обърна към нея и една вълна от страст почти я събори. Тя ахна, когато сините му очи станаха червени. О, боже, той знаеше, че тя е възбудена.

Отстъпи назад, вдигайки ръка към гърлото си. Сърцето ѝ бумтеше като подивяло. Бедрата ѝ се притиснаха заедно с внезапна нужда. Господи, нищо чудно, че през вековете жените са му предлагали кръв.

Иън се обърна отново към треперещия доктор, свит на пода. Той изпъна дясната си ръка и Проктър потръпна сякаш го бе ударила невидима сила.

— Ти си под мой контрол — сега очите на Иън блестяха яркосини и Тони осъзна, че той използва контрол над съзнанието. — Ти си смирен роб, а аз съм твоят господар.

— Ти си смирен роб, а аз съм твоят господар — прошепна Проктър с разширени и стъклени очи.

Иън се намръщи.

— Не. Аз съм господарят.

— Ти си господарят — каза Проктър.

Тони потисна една усмивка. Иън не бе много добър в това да е зло чудовище. Нищо чудно, че го обожаваше.

— Слушай ме и ми се подчинявай — нареди Иън. — Никога повече няма да крадеш от Сабрина. Никога няма да се бъркаш в живота ѝ. Ще бъдеш нейният почтен чичо. Разбра ли ме?

— Да, господарю.

Иън се обърна към Тони.

— Нещо друго?

— Да се обади в полицията — прошепна тя.

Иън отново изпъна ръка.

— Ще прекратиш търсенето на Сабрина и Теди. Ще кажеш на полицията, че си сгрешил. Ще попълниш формулярите за изписване. Никога повече няма да залагаш. Ще изплатиш дълговете си, използвайки собствените си ресурси.

Проктър кимна.

— Да, господарю.

Иън скочи от бюрото и застана до доктора.

— Няма да казваш на никой за тази нощ. Знам как да те намеря, Джоузеф Проктър.

— Да, господарю.

— Приключихте ли? — попита Карлос от входа, ръцете му бяха пълни с нещата на Бри.

Прислужницата гледаше любопитно към Иън.

— Още нещо — Иън се обърна към Проктър. — Ще се отнасяш почтително с прислужницата си.

Постави ръка върху главата на доктора и той потъна в дълбок сън.

— Благодаря ви, сеїор. — Мария се прекръсти, след това ги поведе към задната врата. — Сабрина добре ли е?

— Да — каза ѝ Тони. — Благодарим ти за помощта.

— Gracias. — Карлос целуна прислужницата по бузата.

Мария се изкикоти и затвори вратата.

— Беше прекрасен! — Тони прегърна Иън. — Благодаря ти.

Той се усмихна и я целуна по челото.

— Вземете си стая — измърмори Карлос и се отправи към колата.

Той прибра нещата на Бри в багажника.

Докато вървяха към колата на Карлос, Иън държеше Тони за ръка.

— Золтан и Джак ще пристигнат преди изгрев. В Роматех няма достатъчно стаи за всички, затова ще се върнем в градската къща, за да спим.

— Сигурен ли си, че там е безопасно? — попита Тони.

— През деня ще е безопасно — отговори ѝ Иън. — Бунтовниците ще бъдат мъртви, колкото нас. А и Хауърд ще е там. Карлос също.

— Добре — Тони спря до ягуара на Карлос. — Идваш ли с нас, Дракула?

— Ще се видим по-късно, съкровище.

И той изчезна.

Но тя не го видя по-късно. След като Карлос я върна в Роматех, и те съобщиха добрите новини на Сабрина и Теди, Бри незабавно

пожела да се прибере вкъщи при Уондъркити. След като всички се събраха в апартамента на Бри, си поръчаха китайско и празнуваха.

Хауърд бе помолил Карлос да започне работа веднага, затова той събра малко дрехи, които да вземе със себе си в градската къща. Тони също събра още малко от своите. Притесняваше се да остави Бри сама, затова Теди предложи да остане през нощта в апартамента.

Когато Карлос и Тони пристигнаха в къщата на Роман Драганести в Горен Ийст Сайд, вече бе десет вечерта, а им отне и още половин час Карлос да огледа и да се възхити на всяка стая в къщата. Избра си стаята до тази на Тони.

— Това е идеално за мен, *menina* — той прокара одобрително ръка по таблата на леглото, изработена от дърво и ковано желязо. — Харесва ми испанското обзавеждане.

— Мисля, че стаята е принадлежала на една средновековна испанска дама, която се казва Мария Консуела — каза Тони.

— Какво се е случило с нея? — Карлос сложи куфара си върху плюшената червена завивка.

Тони се опита да си спомни какво ѝ бе разказал Дугъл за бившия харем, когато се бе нанесла тук преди малко повече от седмица. Бе толкова отвратена от идеята за харем, че не бе обърнала внимание на половината от нещата, които ѝ бе казал.

— Моята стая е била на някаква средновековна мацка, която се казва принцеса Джоана. Тя и Мария Консуела не са били особено очаровани от идеята да са съсобственици на „Палави дяволи“, затова продали дяловете си на Ванда и се преместили в Европа. Мисля, че в Лондон.

Карлос отвори куфара си и започна да вади дрехите си.

— Трябва да ти благодаря, приятелко. Това е възможно най-добрата работа за мен. Хауърд каза, че ще съобразят смените ми с оставащите ми лекции, за да мога да завърша.

— Това е страхотно.

Тони забеляза купчината с бельото му. Имаше с леопардова шарка, а също така и с тигрова.

— Ще се съобразят и с пътуванията за проучването ми. Никога не бих намерил друг толкова разбран работодател.

— Е, вампирите знаят колко силно се нуждаят от смъртни, на които могат да разчитат.

Не, че Карлос бе напълно смъртен. Карлос Пантера. Тони се удари мислено по челото. Трябваше да се досети. Трепна, когато той постави още един предмет на леглото. Божичко. Това беше най-голямата нокторезачка, която бе виждала.

— Всичко е толкова прекрасно, меніна. Винаги е трябвало да пазя тайната си... ами в тайна. Но с тази работа съм свободен да бъда себе си. В действителност това, че съм шейпшифтър тук се смята за плюс. И намерих дом за моите сираци.

Тони се усмихна.

— Много се радвам за тях. И за теб.

Карлос заобиколи леглото и я прегърна.

— Благодаря ти толкова много.

— Аз ти благодаря, Карлос. Ти винаги си бил прекрасен приятел. — Тя потисна порива си да го почеше зад ушите. Той направо си мъркаше. — Ще те оставя да се нанесеш. Нали знаеш, трябва да станем преди изгрев.

Тя тръгна към вратата.

Той взе част от дрехите си и се отправи към гардероба от тъмно дърво с орнаменти.

— Какво ще правиш, меніна? Ще останеш ли с Иън, или ще се върнеш при Сабрина?

Това бе въпросът на деня. Тони хвана златното сърце, което лежеше върху гърдите ѝ.

— Надявам се, че няма да ми се наложи да избирам единия или другия. Ще ми се да вярвам, че Сабрина ще размисли, ако ѝ дадем време.

Карлос кимна.

— Понякога човек трябва да се осмели да мечтае.

Тони отиде в спалнята си, повтаряйки си тези думи. Осмели се да мечтаеш. Тя обичаше Бри, обичаше и Иън. Трябваше да вярва, че нещата щяха де се подредят.

Тя се успа сутринта и не се събуди, докато не чу Карлос да тропа по вратата ѝ.

— Ей сега ще дойда — извика Тони.

По дяволите, по дяволите, по дяволите. Мразеше тези ранни събуждания. Изкъпа се набързо и облече униформата си. Бързаше надолу по стълбите и хващаше все още мократа си коса на опашка, когато забеляза Золтан Заквар и Джакомо ди Венеция, познат още като Джак, да се качват по стълбите.

— Bellissima, прекрасна както винаги — поклони се Джак.

Господи, биваше си го. Тони оценяваше комплимента, но знаеше, че мъжката ѝ униформа бе огромна и грозна, а тя бе сложила много малко грим.

— За нощта ли се оттегляте, момчета — имам предвид деня?

— Да. Ще бъдем в гостните на четвъртия етаж — каза Золтан.

Между прозявката му и унгарския му акцент бе доста трудно да го разбере.

— Bellissima, ще ме наглеждаш ли лично ти? — Кафявите очи на Джак блеснаха.

— Ако искаш. Разбира се.

— Molto bene. Ciao, bellissima^[1].

Джак продължи по стълбите. Золтан тръгна след него.

— Мислиш да спиш гол, нали?

Джак се подсмихна.

Тони завъртя очи, след това хукна надолу по стълбите. С надеждата, че Иън щеше да е още буден. Във фоайето срещна Дугъл и Финиъс, запътени към мазето.

Финиъс се прозя.

— Лека нощ, сладка.

— Лека нощ. Или сутрин — тези момчета я объркваха. — Виждали ли сте Иън?

— Вече си легна — Дугъл затвори вратата на мазето зад себе си.

Прекалено късно. По дяволите. Беше трудно да имаш приятел в смяната на гробището. Тръгна към кухнята.

— Добро утро.

Хауърд седеше на масата, похапвайки си мечи лапи.

Отново понички? Ако продължи да ги яде ще стане голяма като мечка. Забеляза, че Карлос ядеше нещо от купа. Това изглеждаше здравословно.

— Какво ядеш? Котешка храна?

Хауърд избухна в смях, докато Карлос я погледна безизразно.

Тони му се усмихна сладко.

— Чух, че имат нова антикосмата формула.

— Това е зърнена закуска.

Карлос ѝ показа кутията.

— Хмм, специален К за котенца? Може ли да я пробвам?

Тя си взе една купа.

— Само ако спреш да си толкова злобна — изръмжа Карлос.

— Извинявай.

Тони го потупа по главата. Знаеше, че е опака. Но бе толкова разочарована, че не бе видяла Иън. До залез имаше дълго, дълго време.

След закуска тя предложи да го провери.

— На петия етаж ли е?

— Да — Хауърд изпи чашата си с чай. С допълнително мед без съмнение. — Какво ще кажеш, Карлос? Готов ли си за обучение по бойни изкуства? Искам да видя колко добре можеш да се биеш.

— Готов съм.

Карлос и Хауърд тръгнаха към стълбите за мазето, а Тони започна дългото изкачване към петия етаж.

Докато стигне до офиса на петия етаж, вече дишаше тежко. Стаята беше тъмна, алуминиевите щори бяха спуснати. В мивката имаше празна бутилка от кръв. Иън сигурно бе хапнал, преди да си легне.

Тя отвори двойната врата, водеща към спалнята. От полузатворената баня се процеждаше светлина.

— Оставил си лампата включена. Срамота.

Тя се приближи до лявата страна на леглото.

Иън лежеше там облечен в бяла тениска и долнище на пижама с десен на плейд. Бе махнал кафеникавата завивка, за да легне на хладните памучни чаршафи. Черната му коса бе разпусната от кожената връзка и създаваше драматичен контраст върху белите калъфки.

Бе в обичайната си поза, в която спеше. По гръб, стъпалата му сочеха към тавана, а ръцете му бяха скръстени върху плоския му корем. Вероятно бе научил тази поза от векове, прекарани в сън в някой ковчег.

Тони огледа втори път мястото под сплетените му ръце. В долнището на пижамата му определено се забелязваше голяма

подутина. Тя се наведе, за да види по-добре. Божичко, бе заспал възбуден. Беше ли възможно подобно нещо?

Изправи се, поемайки си дълбоко въздух.

— Палаво момче — прошепна тя и погледна към красивото му лице.

По силната му челюст бе набола брада. Черните му мигли бяха толкова плътни. Щеше да го мрази, ако не го обичаше толкова много. Протегна се да докосне сладката трапчинка на брадичката му.

Изведнъж очите му се отвориха. Тони подскочи. Една ръка се обви около китката ѝ в здрава хватка. Тя ахна.

— Изненада.

Иън я хвана за ръцете и я преобърна върху леглото.

---

[1] Много добре. Чао, красавице (ит. ез.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Иън със сигурност я изненада. Тя лежеше на леглото, а красивата ѝ уста бе останала отворена от изумление. Той се преобърна на една страна, за да е с лице към нея и се подпря на лакът.

— Ти... ти не си мъртъв — прошепна тя.

Той се усмихна.

— В момента не.

— Как? Да не си изпил лекарството? Онова „Остани буден“?

— Да. Знам къде бе скрито.

Тя седна.

— Но, Иън, то те кара да остаряваш.

— По една година за всеки ден — той сви рамене. — Така че ще изглеждам на двадесет и осем, вместо на двадесет и седем.

Устата ѝ отново остана отворена.

— Готов си да остарееш с една година?

— За да прекарам един ден с теб, да.

— Това е толкова сладко — тя се изпъна на леглото с лице към него. — Но сигурен ли си, че трябва да си сладък? Имам предвид, ти си буден, а лошите спят.

Усмивката му се разшири. Тя бе точно толкова войн, колкото него.

— Значи искаш да ги посека, докато са неспособни да се защитават?

Тони трепна.

— Осъзнавам, че не е много благородно, но те биха го направили на мига.

— Да, така е, затова трябва да сме сигурни, че никога няма да намерят лекарството. — Той се протегна да махне една мокра кърпа от бузата ѝ. — Всъщност бих се изкушил да ги избия всички и да приключим с цялата каша, но ги пазят двадесет руски мафиоти въоръжени до зъби.

— Ох — тя направи физиономия. — Това няма да е много приятно.

— Така е. Откакто Роман ги посети през деня, те са изключително предпазливи. — Той прокара пръст по челюстта ѝ. — А го има и проблема с това да се превърна на въглен, ако изляза на слънце.

— Тогава предполагам, че трябва да останем вътре.

— Да.

Иън плъзна пръста си по ухото ѝ.

— Предполагам, че можем да измислим нещо, с което да запълним времето. — Очите ѝ блеснаха, когато погледна към долнището на пижамата му. — Изглежда, че ти си го измислил преди мен.

Той се усмихна иронично.

— Един мъж трябва да е винаги подготвен.

Беше истина, че докато лежеше в леглото, чакайки я да пристигне, се бе възбудил само при мисълта да се люби с нея. Знаеше, че сега очите му са червени. Стаята бе в червени сенки, а кожата на Тони изглеждаше розова и изпълнена с кръв. Щеше да е предизвикателство да запази контрол. Нарочно се бе наситил със синтетична кръв, за да го направи по-лесно.

Начинът, по който го бе гледала, когато бе освободил всичките си вампирски сили в библиотеката на доктор Проктър — това бе изпитало контрола му до край. Бе чул как препуска сърцето ѝ. Бе подушил възбудата ѝ. Искаше му се да скочи върху нея и да забие зъби във врата ѝ.

Венците му изтръпнаха и той падна по гръб, стискайки очи. Контрол. Не смееше да се люби с нея, ако не можеше да се контролира.

— Добре ли си? — прошепна тя.

— Не искам да ти влияя по никакъв начин. Ако останеш в леглото ми, това трябва да е твое решение. Но знай, че ще те любя.

— Е, аз точно на това разчитам.

Гласът ѝ звучеше приглушено, след това нещо меко падна на лицето му.

Той го отметна настрани и отвори очи. В ръката му имаше синя риза. Нейната риза. Тя седеше до него, плъзгайки презрамките на

сутиена по раменете си. Медальонът с форма на сърце, който ѝ бе дал, лежеше между гърдите ѝ.

— Сигурна ли си?

— Да не би да изглеждам несигурна?

Тони метна сутиена си на пода.

Той скочи, карайки я да легне по гръб.

— Обичам решителните жени.

Тя се усмихна.

— Аз обичам агресивните мъже.

Иън разтвори ръка върху ребрата ѝ.

— Знам, че не ме познаваш от много дълго време.

— Но те чаках с години.

— В продължение на векове. Мисля, че сърцето ми те разпозна още първата нощ, в която се срещнахме. Просто отне още няколко нощи на мозъка ми да навакса.

Тя докосна лицето му.

— И при мен бе по същия начин.

Той плъзна ръката си нагоре, за да покрие гърдата ѝ.

— Искам да знаеш, че ще ти бъда верен. Обичам те. Това никога няма да се промени.

— О, Иън — тя обви ръце около врата му. — Аз също те обичам.

Той се наведе да целуне устните ѝ. Бяха меки и влажни и се отвориха подканващо. Завъртя езика си вътре, изучавайки и вкусвайки сладостта ѝ. Тя потръпна под него — толкова крехка в своята смъртност, но толкова силна в страстта си. Тони бе всичко, което той не бе. Всичко, което жадуваше. Живот и светлина. Чиста и добра.

Езикът ѝ се плъзна по зъбите му, след това се уви смело около острия връх на единия му кучешки зъб. Той изстена. Дали осъзнаваше, как си играе с опасността? Тя притисна езика си към върха му.

Иън прекъсна целувката, поемайки си рязко въздух. Кожата ѝ, шията ѝ, гърдите ѝ — изглеждаха невероятно вкусни през червения му поглед.

— Господи, желая те.

Обсипа с целувки гърлото и гърдите ѝ. Бумтящото ѝ сърце ехтеше в ушите му: колкото по-бързо биеше то, толкова повече се разпалваха пламъците на страстта му. Иън плъзна ръка зад гърба ѝ и я повдигна във въздуха. Гърбът ѝ се изви, притискайки гърдите ѝ към

устата му. Със стон тя отмести ръце настрани и остави тялото си на неговите нужди.

И Иън наистина се нуждаеше от нея. Всеки сантиметър от нея. Захапваше и смучеше зърната ѝ, докато те не станаха твърди в устата му. Засмука едното и леко ощипа другото. Когато дръпна и двете, тя ахна.

— О, моля те.

Тя хвана тениската му и я дръпна.

Той я измъкна през главата си и я хвърли. После разкопча колана ѝ и се насочи към ципа на панталоните ѝ.

— По дяволите, никога не съм си мислил, че ще свалям мъжки панталони.

Тя се разсмя и се опита да му помогне, като повдигна ханша си във въздуха. Той изстена при гледката. Издърпа панталоните ѝ до глезените, но там спря заради обувките ѝ. С едно бързо движение на китката те полетяха във въздуха. Чорапите и панталоните ѝ ги последваха.

— Обичам краката ти.

Хвана глезена ѝ и повдигна голия ѝ крак, за да може да целуне пресеца ѝ.

— Свали си панталона.

— Сега?

Той погъделичка задната страна на коляното ѝ.

Кракът ѝ трепна.

— Да. Сега.

Постави глезена ѝ на рамото си, след това се повдигна на колене, за да свали долницето на пижамата си. Ерекцията му изскочи.

Тони се подпря на лакти, за да има по-добра гледка.

— Леле.

— Надявам се, че не очакваш да танцувам наоколо като онзи мъж от Палави дяволи.

Иън хвърли долницето на пода.

— Кой мъж? — измърмори тя, а очите ѝ не се отлепваха от слабините му.

Колкото повече го гледаше, толкова по-голям ставаше той. Ако продължаваше така, Иън нямаше да издържи още дълго. Трябваше да я разсее, при това бързо.

— Сега, до къде бяхме стигнали? — попита я и целуна глезена ѝ.

— Не — тя свали крака си от рамото му и се наведе напред. — Искам да те докосна.

Тони обви ръка около ерекцията му.

— Ох, девойче. Няма да успея да издържа още дълго.

— О, хайде де — тя го стисна леко. — Ти си силен мъж.

— Да — той остана без дъх, когато тя закачи връхчето му с палец. Вече се бе появила една капчица и тя я разнесе наоколо. — Силен съм — той стисна зъби. — Аз съм войн.

— Истински мъжага.

Тони го бутна назад върху леглото.

Главата му бе наполовина извън леглото. Той ахна, щом устата ѝ го пое. И смачка завивката в юмруци. Можеше да издържи това. Не бе някой младок.

— Аз... аз пораснах с няколко сантиметра през лятото.

Дълбоко от гърлото ѝ се чу звук на одобрение. Пръстите ѝ гъделичкаха топките му, след това ги стиснаха. Езикът ѝ се въртеше около пениса му. Стаята се завъртя около него. Не можеше да повярва. Случващото се бе различно от всичкия секс, който бе правил през вековете. Може би защото снаряжението му бе по-различно — по-голямо и по-зряло. Или може би бе, защото Тони бе... Тони. Тя се любеше с него. Той не искаше това да свърши никога.

Но щеше да се случи при това дяволски скоро.

— Не! Тони!

Тя погледна към него точно когато изгуби контрол. Със стон той свърши върху гърдите ѝ. Бе запазил достатъчно самообладание, за да се извърне от нея. Покрусен той се изхвърли по целите завивки на Роман. И проклетото нещо не спираше да излиза.

— Ох, девойче. Толкова съжалявам. Не съм свикнал с този дълъг... Не го контролирах както трябва.

Иън сведе глава, прекалено засрамен, за да я погледне.

Звукът на смях прекъсна тишината. Той погледна намусено към нея. Тя се търкаляше от страна на страна, смеейки се толкова силно, че очите ѝ се бяха насълзили.

Лицето му почервения.

— О, това със сигурност е мечтата на всеки мъж, да му се присмиват в леглото.

— Иън, толкова си сладък. О, боже! Пенисът ми е прекалено голям. Извън контрол е! — Тя имитира шотландския му акцент и се разсмя отново. — Горкото бебе. Толкова е тъжно, че си свръхнадарен. Мисля, че ще се наложи да поплача.

Той я погледна намръщено.

— Ти със сигурност се наслаждаваш на това.

— Разбира се — тя седна и изтри очите си. — Въодушевена съм, че мога да те накарам да изгубиш контрол.

— Наистина ли?

— О, да! Това е вдъхващо сила — тя сви мускули. — Обикновената смъртна кара якия, безсмъртен вампир да изгуби контрол. Чувствам се като супержена!

— Това ти харесва?

— Господи, да.

Тони притисна ръка към гърдите си, след това се разсмя отново, щом пръстите ѝ докоснаха спермата му. Хвана края на чаршафа и избърса ръката и гърдите си.

Иън бе удивен. Той можеше да се посрами пред Тони и тя все още да го обича. Бе най-големият късметлия на земята.

— И трябва да си призная, че наистина оценявам тези допълнителни сантиметри. — Погледът ѝ падна върху чатала му. — Великолепен си.

— Благодаря ти. — Вече се чувстваше много по-добре. — Лесно мога да бъда убеден отново да изгубя контрол, щом това те прави толкова щастлива.

Устата ѝ трепна.

— Много благородно от твоя страна.

— Живея, за да служа. Фактически, сега, когато не съм в опасност да избухна, мога да отделя повече време на това да ти доставя удоволствие.

Тя повдигна вежди.

— Звучи добре.

— Да — той прокара пръсти по голия ѝ крак. — Ще си поставя за цел да те накарам да изгубиш контрол.

— Как да не обичаш един мъж с мисия.

Той повдигна вежда.

— Свали си бельото, девойче.

Тя се изкиска и легна назад.

— Слушам ви, средновековни воине — Тони пъхна палците си в ластика на бикините си и бавно ги смъкна. — Може да се забавлявате с тялото ми.

— Така и ще направя.

Той се наслаждаваше на начина, по който тя движеше бедрата си. Свали бикините до средата на бедрата си, но в позицията си не бе способна да стигне по-далеч.

— Ще бъдеш ли така любезен да ми предложиш малко помощ?

— С удоволствие, скъпа лейди.

Той закачи пръст в бельото ѝ и го смъкна по краката ѝ.

— Благодаря ви, сър любезни.

Южняшкият ѝ акцент се чу доста по-отчетливо и тя го погледна страстно.

Той се подсмихна. Трябваше да се досети, че това да се люби с Тони няма да може да се сравни с нищо, което е преживявал досега. Тя изпълваше сърцето му с радост.

— За мен е истинско удоволствие, красива лейди.

Иън хвърли бикините ѝ във въздуха. Щом те надвиха гравитацията, той погледна нагоре и ги забеляза да висят от полилея.

Тони отново привлече вниманието му, като премести единия си крак надясно, а след това със съблазнително движение на бедрата си, плъзна другия наляво.

— Надявам се, да се насладите на гледката.

— Определено.

Той можеше да види как влагата блести по нежните ѝ гънки. Иън пое дълбоко въздух, наслаждавайки се на аромата на възбудата ѝ.

— О, девойче ти си най-красивата сред всички красиви девизи.

— Хмм. Прекалено мил си. — Тя раздвижи провокативно бедра. — Ще се постарая да се пригодя към мъжествения ти размер — каза тя и му се усмихна.

— Ще те ближа, докато не се взривиш от удоволствие.

Очите ѝ станаха огромни.

— Добре.

Той сграбчи глезените ѝ и ги постави около врата си.

— Дръж се, съкровище. Нещата могат да излязат извън контрол.

Тя се изкиска.

Иън сграбчи бедрата ѝ и зарови лицето си в аромата ѝ. Тя ахна, щом той започна да я ближе и се разтрепери, когато я засмука. Проникна с два пръста в нея и я погали леко. Дишайки тежко, тя размърда бедра в ритъма на пръстите му.

Сега бе толкова мокра. Толкова гореща. Толкова красива. А той отново бе твърд. Погледна за последно към мократа ѝ, изпълнена с кръв плът, след това се придвижи към финалния щурм. Размърда езика си, увеличавайки скоростта, както само един вампир може. Краката ѝ се свиха. Ханшът ѝ се повдигна. Почти бе там.

Тони нададе вик и потрепери. Вътрешните ѝ мускули се свиха около пръстите му. Цялото ѝ тяло се разтърси.

Той целуна треперещите ѝ бедра и свали краката ѝ на леглото. Целуна корема и гърдите ѝ. Подпираше се на ръцете си над нея и върхът на ерекцията му докосваше леко копринения ѝ вход.

— Иън.

Тя прокара ръце нагоре по гърба и раменете му.

— Искам да видя любовта в очите ти, когато вляза в теб — прошепна той.

— Имаш я — тя погледна към него. — Обичам те.

Той се плъзна в нея. Завладя го смесица от най-различни чувства. Радост, любов, еротично удоволствие и първичен мъжки триумф, щом я завладя. Възнамеряваше да се любят бавно, но тя бе толкова красива, толкова секси, толкова обичаща, че скоро и двамата се отправиха заедно към освобождаването. Не можеха да бъдат достатъчно близо. Краката ѝ се склучиха около кръста му и телата им се сляха.

Неговият оргазъм настъпи първи. Той се блъскаше в нея със скорост и свирепост, с която можеше да го прави само вампир. Тони извика и свърши разтърсена. Докато тялото ѝ продължаваше да трепери, тя се притисна към него.

— О, боже — задъха се тя, опитвайки да си поеме въздух.

Той допря челото си до нейното, докато дишането им бавно се нормализира.

— Надявам се, че не съм те наранил — прошепна той.

— Не. Беше... прекрасно. Зрелищно. Разтърсващо.

— Да.

Той падна до нея и я придърпа към себе си.

Очите ѝ се затвориха.

— Изтощи ме.

— Да.

Иън затвори очи и потърка брадичката си в косата ѝ. Един мъж лесно можеше да пожелае цяла вечност прекарана така.

Тони се събуди, осъзнавайки бавно, че е гола и ѝ е студено. Тя седна. В приглушената светлина, която се прокрадваше през откритата врата на банята, забеляза Иън до себе си. Погледът ѝ се плъзна надолу по голото му тяло и се върна обратно на лицето му. Поразително красив мъж. Толкова секси. И бе толкова мил, да остарее с една година само за да бъде с нея. Дали действието на лекарството бе преминало? Той определено изглеждаше мъртъв за околния свят.

Тя погледна към часовника на масичката до леглото. Господи, бе почти обяд. Карлос и Хауърд сигурно се чудиха какво се е случило с нея. Тя издърпа чаршафа да покрие гърдите на Иън. След това отиде до банята и си взе един топъл душ.

Влезе на пръсти в спалнята с една хавлия, омотана около главата си и друга около тялото си. Откри ризата си на пода от едната страна на леглото, а сутиена си от другата. Погледна към полилея от ковано желязо над леглото. Бикините ѝ висяха на едно от разклоненията му. Съмняваше се, че ще може да ги стигне, дори ако се качи на леглото. Жалко, че не можеше да левитира като вампирите.

Може би щеше да открие нещо, с което да бутне бикините си долу. Погледна в гардероба и се усмихна на килтовете, които висяха там. Погали мекия пуловер на Иън и се наведе да подуши аромата му. Забеляза черните кожени панталони, които бе облякъл вечерта, в която спасиха Бри. Зад тях бе смокингът, който облече за ролята си на Дракула. След това бе вампирската пелерина.

Прокара пръсти по гладкия, черен сатен. Изправената яка беше толкова готина. Погледна към Иън, който все още бе мъртъв за света.

Е, защо не, по дяволите? Пусна хавлиите на пода и взе пелерината. Завъртя се наоколо, размахвайки я като матадор. След това я метна на раменете си и завърза връзките около врата си. Събра краищата, за да може, щом повдигне ръце да се разпери. Тя пребяга през стаята, оставяйки пелерината да се вее зад нея. След това изпълни няколко удара в стил Пасо Добле. Щастлива с постигнатото Тони сви

десния си лакът, оставяйки пелерината да покрие долната част на лицето ѝ. Подобно на Снидли Уиплаш^[1], тя профуча през стаята.

Скочи върху долния край на леглото и вдигна ръце. Впери зловещ поглед в Иън и каза с призрачен, нисък глас:

— Аз съм твоята господарка.

— Като девица — отговори ѝ женски глас.

Тони подскочи и се завъртя. Това трябва да бе нейният телефон. Панталоните ѝ бяха някъде на пода. Мадона обяви, че е докосната за съвсем пръв път.

— О, млъкни — Тони скочи от леглото и тръгна през стаята, търсейки панталоните си. — Ти си девица точно колкото и аз.

— По това може да се поспори — чу се един мъжки глас.

Тя изписка и се завъртя.

— Иън?

— Тони?

Той погледна изненадано костюма ѝ или по-точно липсата на такъв.

Тя стисна краищата на пелерината заедно в опит да прикрие голото си тяло.

— Мислех, че си мъртъв. Отново.

Устата му трепна.

— Не бих пропуснал това за нищо на света.

Лицето ѝ пламна.

— Като девица — подигра ѝ се Мадона.

Тя измъкна телефона от джоба на панталона си.

— Ало?

— Мепіа, какво стана с теб? — попита Карлос. — Отиде да провериш Иън горе и не слезе.

— Аз... добре съм. Иън също е добре — тя погледна към леглото.

Той ѝ се хилеше насреща.

— Да не заспа? — попита Карлос. — Знам, че бе изморена тази сутрин.

— Аз... явно съм заспала леко. Съжалявам.

— Няма проблем. Нищо не се е случило. Просто си помислих, че може да си гладна. Хауърд приготвя сандвичи в кухнята. Искаш ли един?

— Аз... ъъ...

Тя наблюдаваше как Иън се запъти покрай нея към офиса. Гледката отзад бе прекрасна. Той извади бутилка с кръв от малкия хладилник в мокрия бар и я сложи в микровълновата.

— Тони, какво става? — настоя Карлос. — Трябва ли ти помощ там горе?

— Не! Аз... аз наистина съм добре.

— Той е буден, нали? — настоя да узнае Карлос. — Или е това, или си развила някои вкусове, които са прекалено извратени.

— Добре де, той е буден — призна тя.

— Хауърд ми разказа за лекарството „Остани буден“ — отвърна Карлос. — Предполагам, че вие двамата се възползвате добре от него?

— О, да.

Карлос се изхили.

— Сiao, meпina.

Той затвори.

— Те знаят какво правим?

Иън извади бутилката си от микровълновата и изсипа кръвта в една чаша.

— Да — тя пусна телефона си и влезе в офиса. — Дали ще си навлечем големи неприятности?

— Точно в момента никой не може да се свърже с Конър, така че не се притеснявай за това. — Иън отпи от чашата си, докато я наблюдаваше как приближава. — Пелерината стои много по-добре на теб, отколкото на мен.

— Не мисля, че гледаш пелерината.

Тя я разтвори и разкри тялото си за миг.

Иън се усмихна и отпи отново.

— Случи се нещо невероятно.

— О, да, сексът беше страхотен.

Тя седна на стола до бара.

Той се разсмя.

— Това също. Но, Тони, аз наистина заспах. — Той се наведе към нея, подпирайки лакти на бара. — Беше толкова странно. Не съм спал от векове.

— Леле.

Иън отпи още от кръвта.

— Бях забравил какво е чувството. Мъртвешкият сън е толкова... празен. Нищо повече от смърт и пълна забрава. Но това бе толкова прекрасно и...

— Спокойно?

Очите му заблестяха от влага.

— Сънувах. Сънувах теб.

— Ох... боже.

Тя забеляза, че сълзите в очите му бяха червеникави.

Той докосна лицето ѝ.

— Не бих помислил, че това изобщо е възможно.

Тя хвана ръката му.

— Какво сънува?

Устата му се изви в усмивка.

— Направи ми стриптийз с вампирска пелерина.

— Наистина ли? — Щом той се разсмя, тя му се намуси. — Много смешно. Какво сънува?

Очите му се смекчиха.

— Някой ден ще ти кажа.

— Хмм.

Тони стана от стола. Отдалечи се от него, след това праметна едната страна на пелерината зад гърба си и разкри едно заоблено бедро.

— Имам си начини да те накарам да говориш.

Тя ахна, когато той стигна до нея с вампирска скорост.

— Аз имам начини да те накарам да викаш.

Иън развърза връзките на врата ѝ и бутна пелерината от раменете ѝ.

Сатенената материя падна на пода с червената страна отгоре. Иън я вдигна на ръце, след това я постави да легне върху червения сатен.

— Е, защо не? — тя го погледна кисело. — Вече изцапахме всичко друго на това място.

Смеейки се, той се придвижи до бара с вампирска скорост и взе чашата си, в която бе останало малко кръв.

— Даде ми една идея.

— Ще направиш петно на килима?

— Не.

Той коленичи до нея и капна от кръвта върху гърдите ѝ и надолу по торса ѝ.

— Иуу. Надявам се да изчистиш това.

Тя забрави да бъде възмутена, когато езикът му облиза кръвта от гърдите ѝ. Той проследи дирята от кръвта надолу по торса ѝ и облиза последната капка от пъпа ѝ.

Тя се заизвива върху червения сатен, наслаждавайки се на упадъчното чувство, което предизвикваше по гърба ѝ. Иън се върна на гърдите ѝ и ги засмука. Тя усети зъбите му да я захвалят съвсем леко и си спомни как изглеждаше с изскочили зъби напълно превъплътен в Дракула. Очите му светеха сини, пълни с вампирска сила, след това станаха червени, когато бе погледнал гладно към нея. Старите следи от ухапвания по гърдите и торса ѝ я погъделичкаха, но не от страх или отвращение.

Тя усети желание. И нужда.

— Иън.

Той погледна към нея и червеният блясък в очите му я прониза дълбоко. Белезите от ухапванията сякаш горяха.

Прокара пръсти през дългата му черна коса и стисна главата му.

— Ухапи ме.

Той премигна.

— Не. Не казвай това. Няма да те използвам за храна. Не съм гладен.

— Аз съм. Вътре в мен има огромен... глад.

— Тони, ти реагираш на вампирските ми сили. Ще се опитам да ги заглуша.

— Не, освободи ги.

Той я изучаваше любопитно.

— Знаеш ли какво искаш от мен? Ти си била нападната. Имаш ужасни спомени.

— Искам да превърна ужаса в нещо красиво. Можеш ли да направиш това?

— Мога да направя така, че да не те боли. Но това е илюзия. Контрол над съзнанието. А аз знам как се чувстваш относно това.

— Не се страхувам от твоя контрол. Обичам те.

Той се поколеба и се намръщи.

— Направи го. Направи всичко. Искам да изпитам всичко с теб.

Той затвори очи.

— Толкова си изкушаваща. Мога да подуша кръвта ти, гореща и вкусна. Мога да я чуя как се движи в теб и ме призовава.

— Вземи ме.

Очите му се отвориха и тя ахна заради изумителния им син цвят. Вълна от леденостуден въздух докосна челото ѝ, след това се разля по тялото ѝ, карайки кожата ѝ да настръхне.

С теб съм. Гласът му проехтя в съзнанието ѝ и тялото ѝ изтръпна, сякаш дъхът му я докосна. Той захапа леко врата ѝ. Ние ще споделим съзнание, тяло и кръв. Облиза врата ѝ и тя ахна, когато усети същото и между краката си.

Трябваше да е илюзия. Но каква илюзия само. Всеки допир до шията ѝ проехтяваше и по-надолу по тялото ѝ. Нуждата ѝ стана още по-отчаяна, а трепетът прерасна в туптящи пулсации настояващи за удовлетворение.

Тя обви крака около него.

— Вземи ме сега.

Зъбите му изскочиха с тих свистящ звук, който я изпълни с копнеж по него. Тя се разтрепери, щом ерекцията му се докосна до нея, а зъбите му нежно одраскаха врата ѝ. Скоро, скоро щеше да се случи.

Иън нахлу в нея с такава сила, че тя едва забеляза бодването във врата си. А после я любеше, вземаше тялото и кръвта ѝ. *В теб съм по всеки възможен начин. Ти си моя и аз съм твой.*

С всяко засмукване на шията ѝ я заливаше вълна от удоволствие. След това той се отдръпна от врата ѝ. *Не искам да вземам прекалено много.* Облиза раните от ухапването и вълните продължиха, засилени от всеки тласък.

Той усили темпото. *Мога да усетя, че приближаваш върха. Ще го достигнем заедно.*

Така и стана. Тони извика точно когато чу стона му от удоволствие да кънти в съзнанието ѝ. Никога не бе усещала нещо подобно. Телата им потрепваха заедно сякаш танцуваха. Умовете им пулсираха в споделеното удоволствие. Невероятно, помисли си тя, или пък той го помисли? Вече не можеше да различи кой, кой е. Бяха едно цяло.

— Иън — прошепна тя, щом дишането им стана отново нормално.

Дори дъхът им бе в синхрон.

Можеш ли да усетиш колко много те обичам? Гласът му изпълни ума ѝ.

Заля я топла вълна, която предизвика сълзи в очите ѝ. След това хладнината се отдръпна от нея и него вече го нямаше. Нямаше го от ума ѝ, но лежеше до нея и очите му преливаха от любов.

И тогава изведнъж разбра, че нищо нямаше да я спре да прекара живота си с Иън. Нито приятелство, нито злодеи можеха да я спрат да го обича.

Дори смъртта не можеше да ги раздели.

---

[1] Зъл герой от анимационния филм „Dudley Do-Right of the Mounties“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Същата вечер, точно след залез, Тони седеше в салона заедно с Иън, Карлос, Хауърд и останалите вампири и гледаше Дигиталния вампирски канал. Стоун Кауфън от Нощните новини бърбеше безспир. Финиъс и Джак караха всички да се смеят като имитираха отегчителния водещ.

Стоун обърна глава.

— Какво означава това?

Камерата се завъртя и Тони ахна. Йедрек Янов се приближаваше към бюрото на водещия с пистолет в ръка.

— Хванете го — нареди той и един Бунтовник от руснаците се спусна покрай него и хвърли сребърно въже около Стоун Кауфън.

— Какво правите? — попита водещият. — Това е напълно незаконно.

— Към мен! — заповяда Йедрек и камерата се насочи към него. — Ти, оператора, ще правиш каквото ти казвам, ако искаш да живееш.

Камерата не трепна.

Йедрек кимна.

— Така, сега покажете на публиката ни какво имаме зад врата номер едно.

Той посочи надясно.

Камерата се фокусира на вратата. Юри и Станислав влязоха в студиото, всеки от тях влачеше по един заложник.

Тони ахна.

— Хванали са Корки Кърант.

— И още една жена — измърмори Иън.

— Аз съм „за“ да го оставим да убие Корки — каза Финиъс.

— Шшт.

Иън увеличи звука, щом Йедрек проговори отново.

— Както виждате превзели сме ДВК. Редовните програми са прекъснати заради доста по-интересно предаване. Иън МакФий, имаш

двадесет минути да донесеш лекарството „Остани буден“ или ще започна да екзекутирам хора на живо по телевизията.

Тони остана изумена и безмълвна, докато мъжете започнаха да говорят едновременно. Колко мъже имаше Йедрек? Кой знаеше разположението на ДВК?

Вампирите изведнъж скочиха на крака.

— Извинявайте! — чу се мъжки глас от фоайето. Грегори влезе в салона. — Не исках да активирам алармата.

Дугъл се втурна във фоайето да я изключи.

Грегори погледна към телевизора.

— Видях какво става. Реших, че трябва да ви предупредя в случай че не сте разбрали.

— Знаеш ли местоположението на ДВК? — попита Иън.

— Да. Правил съм няколко реклами там. Имате ли хартия? — попита Грегори.

Тони изтича до бюрото. Взе няколко листа и химикали и ги остави върху квадратната масичка за кафе.

Грегори седна на един от диваните и започна да чертае.

— Финиъс, Дугъл, идете долу — нареди Иън. — Донесете оръжие. Хауърд, знаеш ли къде е ДВК?

— В Бруклин е — изправи се Хауърд. — Искаш да ида дотам?

Иън прокара ръка през косата си, докато обмисляше.

— Не искаме да се телепортираме право в капана им, така че трябва да нападнем отвън.

— Съгласен — каза Золтан.

Вниманието им бе привлечено от писък, който се чу от телевизора.

— Изгаряш ми кожата, копеле! — пищеше Корки Кърант, докато Юри обвиваше китките ѝ със сребърно въже.

Другата жена изскимтя, когато я вързаха.

Стоун Кауфън погледна любопитно към въжетата си.

— Не разбирам какво мислите, че ще спечелите така.

Йедрек се изсмя подигравателно.

— Светът. С лекарството „Остани буден“, ще господствам над вампирския свят.

Стоун го погледна безизразно.

— Не съществува подобно лекарство.

— Разбира се, че съществува. Иън МакФий го използва. Така е остарял — Йедрек се премести зад Корки и плъзна ръка по врата ѝ. — Трябва да ви благодаря, госпожице Кърант. Вие бяхте тази, която привлече вниманието ми към него.

Очите на Корки се разшириха, когато хватката му се затегна.

— Щом съм ти помогнала, тогава защо не ме пуснеш?

Йедрек наклони главата ѝ назад и я принуди да го погледне.

— Обичам да гледам как умират блондинки. Не е ли така, Надя?

Камерата се премести върху една малка брюнетка до Стоун.

— Доставя удоволствие на господаря, когато убивам някоя блондинка — прошепна тя.

— Не може да ме убиеш! — извика Корки. — Аз имам фенове. — Тя погледна към другата заложничка до нея. — Убий Тифани. Блондинка е. А и спа с приятеля ми.

— Не! — извика Тифани. — Твърде млада съм, за да умра. И прекалено красива.

— Красива? — изсумтя Корки. — Мъжете сигурно ти казват това, за да преспят с теб.

— Това не е вярно. Стотици мъже са ми казвали, че съм красива.

— И с колко от тези мъже си спала? — озъби се Корки.

Очите на Тифани се разшириха.

— Достатъчно! — Йедрек завъртя очи. — Юри, запуши им устите, преди да съм ги убил още сега.

Юри залепи устата на Тифани с парче тиксо.

Корки се опита да се измъкне от въжетата.

— Не можете да ме убие! Аз съм интересна. Убийте Стоун! Той е дяволски скучен.

— Ей, аз... — запелтечи водещият. — Това е неуместно. Аз се намирам за доста интересен.

Йедрек задържа главата на Корки, докато Юри залепи тиксото върху устата ѝ, след това се обърна да огледа Стоун, който се вгледа безизразно в него.

— Какво правиш?

Стоун премигна.

— Чета новините.

Йедрек се запъти към него.

— И?

— Имам... хубава коса.

Полякът завъртя очи.

— Този мъж е скучен. Дори не мога да усетя някакъв страх в него. Пусни го.

Стоун изглеждаше леко изненадан.

— Мога да кажа, че това са доста добри новини.

Надя отвърза сребърните въжета от него и го заведе до вратата. Корки се опита да го спъне, когато минаваше покрай нея.

Йедрек застана пред двете русокоси заложнички.

— Сега въпросът е коя от вас да убия първо? Или може би Иън МакФий ще дойде, за да ви спаси.

Корки и Тифани се бореха с въжетата.

Йедрек се усмихна.

— Точно така. Покажете ми страха си. Нека да се лее от порите ви, за да мога да се насладя на аромата му. — Погледът му се сниши към огромния бюст на Корки. — За тази ще ни трябва доста дълъг кол.

Юри се изсмя.

— Да, господарю.

Писькът на Корки бе заглушен и отчаян.

Йедрек си пое дълбоко въздух.

— Ах, ароматът на страха — той се обърна към камерата. — Страх ли те е, Иън МакФий? Ще оставиш ли тези жени да умрат и целият вампирски свят да те запомни като страхливец?

— Върви, по дяволите — измърмори Иън.

— Готов съм — обяви Грегори.

Той бе начертал детайлна схема на ДВК с вампирска скорост.

Финиъс и Дугъл нахлуха в стаята, ръцете им бяха пълни с оръжия. Те ги оставиха на пода.

— Хауърд и Карлос, вържете се и тръгвайте — нареди Иън.

Докато двамата смъртни вземаха мечове, колове и кинжали, Тони погледна към Иън. Дали той имаше други планове за нея, или се опитваше да я изолира от случващото се?

— Иън?

Очите му срещнаха нейните.

— Можеш ли да останеш тук?

Тя поклати глава.

— В добро или лошо. Аз съм с теб.

Болезнено изражение се изписа за миг на лицето му.

— Добре. Върви с Хауърд.

Тя бързо събра няколко оръжия.

— Открийте тъмно, изолирано място наблизко — каза Иън. — Обадете се и ние ще се телепортираме. Дотогава ще сме съставили план.

— Добре — Хауърд се обърна към Карлос и Тони. — Да вървим.

Хауърд кара като луд по пътя към ДВК.

— Тони, не влизай в битка с някой вампир. Прекалено бързи и силни са. Ще използват контрол над съзнанието ти, за да те спрат.

— Разбирам.

Тя не можеше да се сравнява с тях. Вампирите винаги щяха да са по-силни. Дори Хауърд и Карлос имаха способности, които тя никога не би могла да притежава.

Хауърд шофираше по моста Бруклин.

— Карлос, ако се опитат да повлияят на съзнанието ти, преобрази се. Не могат да ни контролират, когато сме в животинска форма.

— Ще бъда готов за тях — отвърна Карлос.

Тони се обърна да погледне към приятеля си на задната седалка.

— Внимавай — прошепна тя.

— Ти също, меніна — намигна ѝ Карлос.

Тони опипа нервно дървените колове в скута си.

— Чудя се колко мъже има Йедрек.

— В студиото с него имаше двама мъже и една жена — каза Хауърд. — При последната проверка, руското сборище разполагаше с около дузина.

— Значи може да има още десетима пръснати из сградата — пресметна Карлос.

Тони преброи наум колко бяха те. Трима смъртни и шест вампира. Иън, Финиъс, Дугъл, Золтан, Джак и Грегори.

Хауърд паркира в една тъмна алея до паркинга на ДВК. Веднага се обади в къщата и след секунди шестимата вампира бяха там напълно въоръжени. Лунната светлина блестеше върху мечовете и кинжалите им. Иън обясни плана. Всички мъже кимнаха, но Тони поклати глава.

— Не, Иън. Прекалено е опасно за теб.

— Аз съм този, който той иска. Това е най-добрият начин.

— Шшт — Финиъс вдигна ръка. — Някой идва.

Мъжете напуснаха алеята и скоро Тони чу вик.

— Казах, че няма нужда от насилие.

Тони премигна. Това бе Стоун Кауфън.

— Какво правиш тук? — настоя да узнае Иън, докато Финиъс влачеше водещия напред.

— Вие от добрите ли сте? — попита Стоун. — Надявах се, че ще дойдете. Искам да помогна. — Той приглади идеалната си коса. — Искам да участвам в екшъна, защото аз не съм скучен!

— Шшт — скара му се Иън. — Можеш ли да използваш меч?

— Не, но наистина съм много добър с четката за коса. Ох, и знам къде има таен вход. Това ще помогне ли?

— Да. Ще вкараш смъртните през тайния вход — нареди Иън. — Грегори, иди с тях. Останалите знаете какво да правите. Да вървим.

Той се запъти към края на алеята.

Тони изтича към него.

— Иън, моля те не прави това. Трябва да има и по-добър начин.

— Пресметнал съм всички варианти, Тони. Ако нападнем, Йедрек ще убие заложниците. По този начин, той ще мисли, че е спечелил и ще бъде по-лесно да го победим. — Погледна я притеснено. — Ако те помоля да останеш тук, ще го направиш ли?

— Знаеш, че не мога. Трябва да бъда там за теб.

Иън въздъхна.

— Не се опитвай да се пребориш с някой Бунтовник.

— Да, да, вампирите са по-силни. Чувала съм го и преди. Не съм достатъчно добра.

Иън спря и хвана ръката ѝ.

— Никой не е по-важен за мен от теб. Не ме обвинявай, че съм ужасен за безопасността ти.

— И аз изпитвам същото към теб.

— Ще съм добре. Довери ми се.

Той целуна челото ѝ, след това заобиколи алеята и навлезе в паркинга на ДВК.

Тони отправи една безмълвна молитва за него. Горещи сълзи изгаряха очите ѝ, но тя премигна, за да ги прогони. Сега не беше време за това.

Финиъс, Дугъл, Золтан и Джак се прокрадваха бавно в паркинга, като се прикриваха, докато Иън вървеше направо към входната врата.

— Да вървим — Хауърд посочи на нея, Карлос, Грегори и Стоун да го последват. Те се промъкнаха покрай края на паркинга, като се придържаха към сенките. Спряха се зад две големи коли, за да наблюдават.

Иън се доближи до входа, където двама Бунтовници, оставени на пост, насочиха оръжията си към него. Той вдигна ръце.

— Аз съм Иън МакФий. Донесох лекарството за Йедрек.

Единият пазач остана с оръжие, насочено към Иън, докато другият го претърси.

— Не е въоръжен.

— Ами чантичката?

Бунтовникът насочи пушката си към кожената торбичка отпред на килта на Иън.

— Това е споран — Иън го отвори и им показа шишенце, в което имаше зелена течност. — Трябва да доставя това лично.

Тони затаи дъх. Дали наистина носеше от лекарството у себе си?

Пазачът провери спорана на Иън.

— Вътре няма нищо друго. Пусни го.

Той отвори вратата и посочи на Иън да влезе.

Пазачите огледаха паркинга и щом не видяха нищо, и двамата влязоха в сградата, за да ескортират Иън до Йедрек.

След около пет минути Тони забеляза размазано движение, когато Финиъс и Дугъл минаха с вампирска скорост през неохранявания вече вход. Те влязоха в сградата. Други две фигури се прокрадваха в сенките. Золтан и Джак бяха от двете страни на вратата, притиснати към стената.

Грегори изруга.

— Току-що се включи алармата. Сигурно има някой Бунтовник в офиса на охраната и е забелязал момчетата ни.

— Знаехме, че това може да се случи — прошепна Хауърд.

— Хубавото е, че студиото е звукоизолирано — отбеляза Грегори. — Йедрек не може да чуе алармата.

Тони си припомни плана, който Иън им бе разяснил в алеята. Финиъс и Дугъл трябваше да обезвредят офиса на охраната по възможно най-бързия начин.

Двамата пазачи, които бяха придружили Иън се върнаха. Те изтичаха през входната врата с извадени мечове, но не успяха да стигнат далече. Золтан и Джак скочиха върху тях и със светкавична скорост ги превърнаха в купчинки прах, посипани върху улицата.

Золтан и Джак прибраха кинжалите и извадиха мечовете си. След това се втурнаха навътре. Тяхната задача бе да обиколят сградата и да убият всеки Бунтовник, който срещнат. От това, което Тони бе видяла те бяха напълно способни да си свършат работата.

— Добре, Стоун, да вървим — нареди Хауърд и побутна водещия.

Те изтичаха до стената на сградата. Стоун премести една тежка саксия и разкри врата на земята до сградата. Той дръпна металната халка, за да отвори вратата и разкри стълбище, водещо към мазето.

Хауърд извади малко фенерче от колана си и го включи.

— Да вървим.

— Това е складът — прошепна Стоун, щом стигнаха долу. — Никой не слиза тук, освен Тифани и шефът, когато искат да...

— Сещаме се — измърмори Грегори. — Заведи ни до стълбището, което е най-близо до апаратната.

— Насам.

Стоун ги поведе през огромния склад и нагоре по едно стръмно стълбище.

— Първо аз — Грегори извади меча си.

— Разбира се — Стоун го остави да мине.

Грегори откряна вратата и надникна навън.

— Чисто е.

Той ги поведе по един празен коридор. Звукът на блъскащи се остриета се чуваше в далечината. Докато Тони минаваше под една охранителна камера, тя можеше само да се надява, че ги наблюдаваха Финиъс и Дугъл, а не Бунтовниците.

— Това е — каза Грегори и спря пред една врата, на която имаше табела с надпис Апаратна.

Отвътре се чуваше сблъсък на остриета. Грегори отвори вратата рязко. Тони го последва точно навреме, за да види как Золтан прерязва със сабята си врата на един Бунтовник, след това го прониза в сърцето. Мъртвият вампир се превърна в пепел.

Золтан се завъртя с лице към тях и се поклони.

— Стаята е на ваше разположение — каза той и се втурна към вратата.

— Леле — Тони наблюдаваше как той изчезна зад ъгъла.

— Радвам се, че е на наша страна — прошепна Карлос.

Грегори изпсува.

— Вижте това.

Той посочи към стената заета от дванадесет монитора.

Тони ахна. Всички монитори показваха една и съща сцена — студиото, където се записваха Нощните новини. Иън бе останал само по килт, а Надя обвиваше сребърни въжета около голите му гърди. По кожата му се появяваха червени рани, а съскащият звук караше стомахът на Тони да се обръща.

— Трябва да го измъкнем оттам.

Тони извади кинжала от колана си.

— Ще го направим, скоро — отвърна й Грегори. — Иън искаше да се уверим, че останалата част от сградата е под наш контрол и колкото се може повече Бунтовници са убити, преди да направим последния си ход към Йедрек.

Хауърд пазеше до вратата, докато всички наблюдаваха мониторите, без да могат да помогнат на Иън.

— Получи си лекарството — каза Иън през стиснати зъби. — Пусни заложниците.

Йедрек вдигна шишенцето със зелената течност.

— Как мога да съм сигурен, че това наистина е лекарството „Остани буден“? Може да си го напълнил с отрова. Отрова ли е, МакФий?

Иън се вгледа в него.

— Отрова ли е? — извика Йедрек.

Надя обви част от сребърното въже около врата на Иън и го дръпна силно. Вратът му изцвърча.

Тони преглътна трудно, когато горчилката се надигна в гърлото й.

Иън не отмести поглед от Йедрек.

— Не е отрова. Опитай и ще видиш.

Йедрек кимна бавно.

— Искаш да го изпия.

Той се запъти към Корки и отлепи тиксото от устата ѝ. Тя изпищя.

— Това боли, копеле.

— Това може да боли още повече. Дръж я! — нареди Йедрек и Юри задържа главата на Корки неподвижно.

Корки стисна устни, но Йедрек хвана носа ѝ и го задържа, докато тя не отвори уста, за да си поеме въздух. Полякът изсипа част от зелената течност в гърлото ѝ.

В апаратната, вратата се отвори бавно и Финиъс надникна вътре.

— Не стреляй — каза той на Хауърд.

— Обезвредихте ли офиса на охраната? — попита Бар.

— Да, оставих Дугъл там. Золтан и Джак са на последна обиколка. Почти сме готови да нападнем Йедрек.

— Слава Богу. — Тони посочи към мониторите. — Видяхте ли какво причиняват на Иън?

— Да. — Финиъс се намръщи. — В офиса на охраната има монитор, който показва какво се излъчва в момента. По-важното е, че целият вампирски свят вижда какво причиняват на Иън. А той има доста фенове.

— Е, и? — Тони не искаше да чува за всички вампирки, които все още искаха да се срещат с Иън.

— Работата е там, че те се появяват отвън — каза Финиъс. — Можехме да виждаме паркинга на мониторите и там има петдесет ядосани вампирки. Всички те скандират, че Иън МакФий трябва да бъде освободен.

— Господи — ахна Тони.

— Навън нещата загрубяват — продължи Финиъс. — Тези жени имат камшици и бейзболни бухалки.

— Имам идея — Грегори отиде до стената, до която имаше етажерки и взе една камера. Включи я и погледна към мониторите. — Как да накарам това да се покаже на мониторите?

— Ето.

Стоун отиде до контролния панел и натисна няколко копчета. На долния монитор се показаха те в апаратната, заснети от камерата на Грегори.

— И как да направим така, че това да се излъчва на живо? — попита Грегори.

Стоун им показа кои копчета да използват. Той подаде слушалките на Карлос и взе по-малки за себе си.

— Ще ти кажа, когато сме готови — Грегори тръгна към вратата.
— Да вървим, Стоун.

Финиъс и Хауърд пазеха, докато Карлос изучаваше контролния панел. Тони наблюдаваше мониторите, чудейки се как се справя Иън. В момента не можеше да го види, защото камерата все още бе фокусирана върху Корки. Целият вампирски свят чакаше да види дали тя щеше да умре отровена.

— Как се чувстваш? — попита я Йедрек.

— Аз... добре съм.

— Нищо ли не чувстваш?

Корки го изгледа злобно.

— В действителност се чувствам страхотно. Пълна с енергия, все едно мога да ритам задника ти по целия път до Китай.

— Запуши й устата — каза Йедрек и Юри залепи тиксото върху устните й.

Йедрек премина през стаята и спря пред Иън.

— Пълна с енергия? Това звучи добре.

Той вдигна шишенцето и изпи цялото му съдържание.

После се изсмя подигравателно в лицето на Иън.

— Осъзнаваш ли какво ще се случи сега, МакФий? Слънцето ще изгрее и ти ще заспиш, а аз ще остана буден. Ти ще си първият, който ще убия.

Иън остана мълчалив.

— Господарю? — обади се Юри колебливо. — Ами ако и той е взел от лекарството?

Йедрек рязко се обърна към Иън, който просто го гледаше.

— Това няма да е от значение. Просто ще го оставим вързан. Няма да може да се защитава.

— Господарю! — обади се друг мъжки глас и камерата се завъртя към вратата, през която влезе Станислав. — Господарю, вампирите навлязоха в сградата.

Йедрек стисна зъби.

— Да не би да трябва да ти казвам какво да правите? Просто ги убийте.

Станислав пребледня.

— Те бяха прекалено бързи. Аз... аз не мога да намеря никой от хората ни.

— Какво? — извика Йедрек.

— Вижте! — Тони посочи долния монитор. Грегори и Стоун бяха на паркинга. — Те са готови.

Карлос натисна копчето и се обади в слушалките си.

— В ефир сте.

Лицето на Стоун изпълни почти всички монитори, докато Йедрек остана на монитора на долния ред.

— Аз съм Стоун Кауфън и предавам на живо от паркинга на ДВК — извика водещият. — Както може да видите, това определено не е скучно! Над петдесет вампирки и няколко вампира са се събрали тук, за да подкрепят Иън МакФий, който е държан като заложник в сградата. В действителност още вампири се телепортират тук, докато говоря.

Грегори премести камерата върху побеснялата тълпа. Те размахваха юмруци и бейзболни бухалки във въздуха.

— Освободете Иън! Освободете Иън!

— Тук е водачът им — продължи Стоун и Грегори насочи камерата обратно към него. — Ванда Барковски, имате ли какво да ни кажете?

Ванда вдигна юмрук, стиснала камшика си.

— Ще си платиш, Йедрек! Никой не наранява нашия Иън МакФий. Ние обичаме Иън!

Тълпата поде вика й.

— Ние обичаме Иън! Ние обичаме Иън!

— О, моля ви се — измърмори Тони от апаратната.

— Вижте това.

Карлос увеличи звука на монитора, показващ студиото, където Йедрек размахваше ръце из въздуха.

— Какво става, по дяволите? — Полякът погледна към монитора в студиото. — Какво прави Ванда Барковски по националната телевизия? Как ми открадна мястото?

— Вампирите сигурно са превзели апаратната — обясни Станислав.

Йедрек се завъртя и погледна Бунтовника убийствено.

— Те са ме отрязали? Това е моето шоу! — той извади пистолета от колана си, спусна се към Иън и притисна дулото му към челото на Иън.

— Пуснете ме отново в ефир, веднага!

Тони ахна.

— Карлос, бързо.

— Спокойно.

Той върна отново Йедрек в ефир.

Полякът погледна към монитора и се видя.

— Така ми харесва повече. Станислав, Юри, идете и завземете отново апаратната!

— Да, господарю!

Те изтичаха от студиото.

Тони преглътна и затегна хватката си върху кинжала си.

— Те идват.

Карлос скочи на крака и извади ножа си. Хауърд застана на позиция до вратата с кинжал в ръка.

Финиъс вдигна меча си.

— Аз ще поема единия. Вие тримата се заемете с другия.

Вратата се отвори с трясък. Станислав се спусна към Финиъс и мечовете им се сблъскаха.

Юри се спря, щом видя Карлос и Тони.

— Смъртни — изсумтя той. След това насочи меча си към тях. — Това ще е прекалено лесно.

Със звук подобен на мечешко ръмжане, Хауърд се метна на гърба на Юри и го намушка отстрани. Руснакът извика и хвърли Хауърд от гърба си с такава сила, че той прелетя през стаята и се блъсна в стената с етажерките. От всякъде полетяха предмети и се посипаха върху Хауърд. Той не помръдна.

Юри изсъска, пое си въздух и погледна към кървящата си рана.

— Ще си платите за това.

Той вдигна меча си и нападна.

Карлос се наведе, а Тони отскочи настрана. Тя чу вика на Финиъс и погледна към него. О, не! Станислав бе успял да намушка Финиъс в рамото.

Покрай нея премина едно размазано петно и тя се завъртя, вдигайки кинжала си.

— Не! — извика Карлос.

Юри я хвана изотзад. Притисна върха на меча си във врата ѝ.

— Пуснете оръжията си — мечът прониза кожата ѝ. — Пуснете ги!

Тя пусна кинжала си на пода.

— Отстъпете! — извика Юри.

С посърнало изражение, Карлос отстъпи назад. Сблъсъка на мечове продължи да еhti в ушите ѝ, докато Финиъс и Станислав продължаваха да се бият. Тихо ръмжене се чу от Карлос, когато той разкъса ризата си. Тя осъзна, че той ще се превърне.

Юри изпсува и Тони ахна, когато всичко стана черно.

ГЛАВА 26

Тони се материализира насред престрелка. Юри се притисна към пода, издърпвайки я със себе си, докато куршумите летяха над главите им. Тя се огледа бързо наоколо. Корки и Тифани бяха паднали на пода и се опитваха да се измъкнат.

Йедрек стреляше по Джак и Золтан. Вероятно двамата току-що бяха нахлули в студиото. Джак скочи зад бюрото на Стоун Кауфън, докато Золтан се спусна в обратна посока, скривайки се зад една камера. Операторът се бе свил на пода до своята камера.

Пистолетът на Йедрек издаде празен звук. Проклинайки, той го хвърли настрани и извади меча си. Золтан се спусна напред, за да го посрещне, докато Джак хукна към Иън и му даде един кинжал.

— Спри! — Надя се спусна към Джак с изваден меч.

Джак нанесе удар, принуждавайки я да отстъпи.

— Не! — Юри хукна напред, за да помогне на Надя.

С бърз удар, Джак почти преряза ръката на Юри. Шурна кръв. Надавайки писък, Юри падна на пода. Джак го превърна на пепел и се спусна към Надя.

Тони преглътна трудно. Не можеше да остави това насилие да я уплаши. Мечът на Юри лежеше на пода и тя го сграбчи. Изправи се на крака, залитайки, но леденостуден пристъп я върна на пода. Познатите смразяващи вълни преминаха през нея, замразявайки тялото ѝ.

Не можеш да се движиш. Командата на Йедрек прозвуча в главата ѝ.

Той се спусна с вампирска скорост към нея.

— Ще пуснете мечовете си!

Насочи собственото си оръжие към сърцето на Тони.

Тя се вгледа в острия край, готов да я убие. Тялото ѝ не можеше да помръдне. Дори главата си не можеше да завърти. С края на окото си видя ужаса изписан върху лицето на Иън.

По пода изпопадаха мечове. Джак и Золтан се предадоха.

О, господи, ами ако Йедрек ги убие? Ами ако убие Иън? И всичко това само защото тя не бе способна да функционира на тяхното ниво. Стар, познат срам премина през нея. Винаги недостойна. Никога достатъчно добра.

— Вържи ги — нареди Йедрек.

Надя метна сребърно въже около китките на Джак.

Йедрек тръгна към тях.

— Какво да правя с вас двамата? Да ви убия ли сега? Джакомо, прочутият син на Казанова. — Той застана пред Золтан. — И могъщият господар на сборището на Източна Европа. Трябва да вържа и двама ви на някой стълб и да оставя изгрева да ви изгори до смърт.

Тони забеляза, че Иън е прерязал сребърното въже около гърдите и китките си. Той прибра част от въжето в спорана си. Надя бе прекалено заета с връзването на новите зложници, а Йедрек бе твърде ангажиран да им се надсмива, за да забележи.

Тя трябваше да помогне на Иън. Горките му гърди и ръце бяха покрити с червени белези. Господ да ѝ е на помощ, не можеше да лежи безпомощно тук, докато той се опитваше да спаси всички. И как можеше да спаси някой от тях, докато Йедрек държеше положението под контрол, като заплашваше да я убие? Налагаше се да се бори с това. Някак трябваше да отхвърли контрола на Йедрек.

Тони се съсредоточи върху Иън. Върху това колко го обича. Колко силно иска да му помогне. Пръстите ѝ трепнаха. Погледна към Йедрек и Надя. Те бяха с гръб към нея, докато измъчваха Джак и Золтан. Ръката ѝ отскочи странно към дървения кол на колана ѝ. Бавно тя затвори ръката си около него.

Обърна глава и видя, че Иън я наблюдава. Той кимна леко.

Разчиташе на нея. Тони се съсредоточи още по-силно. Любовта ѝ към Иън трябваше да е по-могъща от силата на Йедрек.

— Йедрек, откри ли как бе изигран? — попита Иън и полякът се обърна към него. — Наистина ли си мислиш, че ти дадох лекарството „Остани буден“? В онова шишенце имаше обикновена енергийна напитка.

Лицето на Йедрек стана червено от гняв.

— Сега ще те убия!

Бунтовникът се спусна с вдигнат меч към Иън, който се сниши, за да вземе меча на Джак и скочи на крака, за да се защити от първия

удар на Йедрек.

Сега, когато умът на поляка бе съсредоточен в битката, Тони се пребори по-лесно с контрола му. Тя се изправи на крака.

Мечът на Иън се движеше със светкавична скорост и бе ясно, че Бунтовника е по-слабият противник. С рязко движение на китката, Иън изпрати меча му във въздуха.

Йедрек заотстъпва назад.

Със свободната си ръка Иън извади сребърното въже, което бе прибрал в спорана си.

— Не, този път няма да се телепортираш.

Той пусна меча си и се хвърли напред, мятайки въжето около Йедрек. Издърпа Бунтовника до гърдите си.

Полякът се въртеше и риташе, но Иън го държеше здраво.

— Сега, Тони!

Докато тичаше напред, тя видя шока изписан върху лицето на Йедрек. Обикновен смъртен бе на път да го убие.

Той я нападна с вълна от психическа сила. Ти си под мой контрол. Пусни този кол веднага!

Ръката ѝ трепна. Ледена сила премина през нея, заплашвайки да я замрази на място. Тя насили краката си да вървят напред. Една стъпка. Две.

Очите на Йедрек се разшириха.

— Не! Ти ще се страхуваш от мен! Ще изпиташ силата на страха!

— Ще ти покажа какво е страх, копеле!

Тя прониза сърцето му с кола.

Викът му замря, щом тялото му се разпадна.

Умът ѝ бе свободен. Тя пусна кола и той падна върху купчината пепел.

Иън хвърли сребърното въже настрани.

— Тони — той я придърпа в обятията си. — Ти беше невероятна.

Тя се облегна на него, затваряйки очи с облекчение. Йедрек бе мъртъв.

— За да доставя удоволствие на господаря, аз ще убия блондинката — прошепна един глас зад нея.

— Не!

Иън издърпа Тони настрани.

Тялото ѝ се разтърси, когато един кинжал я прободде от страни. Изумена, видя как Иън сграбчи Надя, но тя се телепортира. Тони погледна към кинжала, който се бе забил в нея. Колко странно. Тогава през тялото ѝ премина изгаряща болка и я прати в безсъзнание.

Паниката сграбчи Иън. Той вдигна Тони на ръце и кинжалът падна на пода. Явно раната не бе прекалено дълбока. Това бе добър знак. Но тя губеше твърде много кръв.

Той погледна умоляващо към камерата.

— Роман, Конър, ако ме чувате, елате в Роматех. Моля ви.

Вратата се отвори с трясък и Финиъс, Дугъл и Карлос нахлуха вътре. Иън знаеше, че те могат да се оправят със заложниците, затова се телепортира направо в Роматех.

— Ласло! — той се придвижи с вампирска скорост в операционната.

— Тук съм! — Химикът му отвори вратата. — Видях какво се случи по телевизията. Остави я на масата.

Той изтича до мивката, за да измие ръцете си.

Иън постави Тони на операционната маса. Пред него се раздвижиха фигури. Роман се материализира, държейки Шана, докато Конър се появи, носейки Константин на ръце.

— О, благодаря на бога — издиша Иън. — Тя... тя губи прекалено много кръв.

Чаршафът под нея вече бе станал червен.

Роман и Шана отидоха до мивката да се измият. Конър изчезна, след това се появи с Радинка.

Ласло сложи чифт хирургически ръкавици.

— Осъзнаваш ли, че може да се наложи да иде в болница?

— Да, разбира се.

Иън не знаеше как да помогне. Той свали обувките и чорапите на Тони.

Ласло взе чифт ножици и започна да реже ризата ѝ. Иън откопча колана ѝ и го измъкна изпод нея.

— Иън, отдръпни се.

Роман сложи ръкавиците си.

— Не мога да я изгубя.

Иън трепна, когато Конър го сграбчи и го издърпа настрана.

— Отдръпни се от пътя им, момко. Остави ги да си свършат работата.

— Тони лошо ли е наранена? — попита Константин, а долната му устна потрепери.

— Тя ще се оправи — каза Конър.

— Как е тя? — попита Радинка.

— Тя ще се оправи — повтори Конър, докато ѝ подаваше Тино.

Радинка се насили да се усмихне.

— Разбира се, че ще се оправи — тя излезе от стаята с малкото момче. — Нека да почакаме отвън.

Иън наблюдаваше безпомощно, докато Тони лежеше на масата, кървейки.

— За бога, не мога да я изгубя.

— Тя ще се оправи, момко — прошепна Конър.

Иън се обърна към него.

— Обичам я и няма да ти позволя да я уволниш. Не ме интересува какво казват правилата.

— Успокой, се момко. Никой не иска да я уволнява. Видяхме какво направи тя по телевизията. Надви контрола на вампир и заби кол в един ужасен Бунтовник. Това наистина бе невероятно постижение за един смъртен.

— Тя е невероятна. — Иън погледна към Роман. — Трябва да я излекуваш!

— Ще направим всичко по силите ни — спокойно каза Роман. — Раната е повърхностна. Не са пострадали жизненоважни органи. — Той погледна към монитора, който Шана бе закачила, за да показва жизнените показатели на Тони. — Кръвното ѝ налягане е много ниско, но това не е необичайно.

Той хвърли една окървавена превръзка в металното кошче.

Ласло му подаде друга.

— Можем да ѝ направим преливане. Тя е АБ положителна.

— Направете каквото трябва! — настоя Иън. — Няма да я изгубя!

— Успокой се. — Шана се отправи към него, носейки поднос с марли и някакво шише, което без съмнение съдържаше нещо ужасно. — Изгорен си. Нека те почистим.

Иън махна ръка с пренебрежителен жест.

— Не ме интересува. Ще се излекувам по време на сън.

— Иън — остро каза Шана. — Тези рани трябва да зараснат добре.

Той изръмжа.

— Добре.

Изтърпя щипещото лекарство, което тя използва върху раните му. Така му се падаше като се бе провалил в това да защити Тони. Бе толкова облекчен, да я държи в обятията си, че не бе забелязал как Надя се промъква към тях.

— Всичко това е по моя вина.

Той не откъсваше поглед от Тони, лежаща на операционната маса. Изглеждаше толкова бледа.

— Не я издърпах достатъчно бързо.

— Видяхме всичко по телевизията — каза Шана. — Беше ужасно. Всичко се случваше толкова бързо.

— Да — съгласи се Конър. — Ти се справи добре, момко. Бунтовниците изгубиха около десет мъже, а ние не изгубихме нито един.

Но той не бе успял да опази Тони. Иън я погледна тъжно.

— Можеш ли да я оправещ?

— Опитваме се — каза Роман. — Но ние не сме хирурзи.

Ласло кимна.

— Никога не ни се е налагало да лекуваме вътрешни наранявания. Вампирите винаги се лекуват естествено вътрешно.

— Заради вампирската кръв — Роман погледна към Ласло. — Винаги съм бил любопитен относно това, колко лековита всъщност е кръвта ни. Ами ако и прелеем вампирска кръв вместо обикновената синтетична кръв?

Ласло се заигра с едно от копчетата на престилката си.

— Може да й дадем успокоително, за да я държим в безсъзнание. Това може да симулира мъртвешкия сън достатъчно, за да може вампирската кръв да започне да я лекува вътрешно.

— Да не би да планирате да я превърнете? — попита Шана. — Трябва да имаме позволение й.

— Това няма да я превърне — обясни Роман. — Трябва да е пресушена напълно и във вампирска кома. А след това трябва да пие от

вампир и да погълне кръвта, за да се превърне. Това ще я остави смъртна, но ние ще разберем дали вампирската кръв ще я излекува.

Ласло кимна.

— Ще е много интересно да разберем дали ще проработи.

Шана погледна двамата мъже със съмнение.

— Искате да експериментирате с нея. Няма ли да е по-безопасно да я заведем в болница?

— В болницата ще трябва да я оперират — започна да спори Роман. — Ако теорията ни проработи, тя ще се излекува естествено и по-бързо.

— Наистина — Ласло изви копчето си. — Много бързо ще може да кажем дали теорията ни работи, или не. Ако не работи, тогава ще я заведем в болница.

— Тогава нека да започваме. — Иън се отправи към операционната маса. — Ще ѝ дам от моята кръв.

— Трябва да се убедим, че кръвта ти е съвместима с нейната. — Ласло намаза ръката на Иън с антисептик.

— Би трябвало да е. През цялото време пия АБ положителна.

— Ясно.

Роман погледна към следите от ухапване по шията на Тони и се намръщи на Иън.

— Аз... аз не съм я принудил.

— Кога? — Ласло почисти ръката на Тони и постави иглата.

— Преди около девет часа. — Когато Иън получи няколко объркани погледа, той обясни. — Взех от лекарството „Остани буден“, за да имаме малко време насаме.

Конър измърмори някакво проклятие под носа си.

Роман размени развеселен поглед с жена си.

— Е, тъй като твоята кръв е дошла от Тони ще е напълно съвместима.

Ласло избута второ легло до операционната маса.

— Качвай се.

Иън легна: скоро кръвта му се вливаше директно в Тони. Роман и Ласло наблюдаваха отблизо раната ѝ, докато Шана следеше жизнените ѝ показатели.

— Кървенето спря — прошепна Роман.

Ласло се заигра с копчето си.

— Това е добър знак.

— Кръвното налягане все още е прекалено ниско — измърмори Шана.

— Сър, мисля, че тъканта се затваря — възкликна Ласло.

— Да, получава се — обяви Роман. — Нека я зашием.

Тридесет минути по-късно, раната на Тони продължаваше да се оправя, но жизнените ѝ показатели все още бяха проблемни. Преливането бе оставило Иън слаб и гладен, затова той лежеше на леглото, докато изпи няколко чаши синтетична кръв. АБ положителна, в случай че Тони се нуждае от още преливане.

От чакалнята се чу радостен вик. Съобщението на Конър за възстановяването на Тони се бе приело добре.

Шана поклати глава.

— Все още не трябва да празнуваме. Тя има температура.

Иън отправи безмълвна молитва за Тони, докато слизаше от леглото. Конър му бе донесъл една синя риза от офиса на охраната. Той я облече и надникна през вратата, за да види кой е в чакалнята.

Остана с отворена уста. Всички бяха там. Жан-Люк и Хедър от Тексас. Ангъс, Ема и Роби. Золтан и Джак също. Изгорените им китки бяха превързани от Ласло. Дугъл бе там, ненаранен.

Рамото на Финиъс бе превързано.

Иън отиде до него.

— Наранили са те?

— Това е нищо — Финиъс махна пренебрежително с ръка. — Стан успя да ме бодне леко, това е всичко.

— Приключи ли с него?

— Ще ми се — Финиъс се намръщи. — Когато Карлос се превърна в пантера, той откачи и избяга. Изтича направо на паркинга и жените там почти го разкъсаха на парчета, преди да успее да се телепортира.

— Значи все още е жив.

— Да — Финиъс сви рамене и трепна. — От сега нататък ще трябва да си пазя гърба.

— Не се тревожи — каза Дугъл. — Ние ще ти пазим гърба.

Иън забеляза Карлос да стои между Сабрина и Теди. Той сигурно им се бе обадил.

Теди се ухили, когато той ги приближи.

— Ей, човече, чух, че сте победили злите сили.

— Тони уби Йедрек — каза Иън. — Тя бе невероятна.

Сабрина изсумтя.

— Можеше да се убие. Казах ѝ да стои настрана от вас... вампирите. Около вас не е безопасно.

— Смъртният свят също е опасен — каза ѝ Карлос.

— Но Тони няма работа да се опитва да се бие със зли вампири — настоя Сабрина. Тя се вгледа в Иън. — Кълна се, ако нещо се случи с нея, ще те съдя до дупка. Аз ще...

Тя млъкна, щом Константин се качи на стола до нея.

— Господи, момченце как влезе тук? Какво правиш с тези... хора?

— Това са моите приятели — каза Константин. — Притеснявам се за Тони.

— Тони ще се оправи — каза Иън на малкото момче.

Просто се надяваше това да е истината.

Константин се усмихна на Иън с една от ярките си ангелски усмивки.

— Добре. Аз харесвам Тони.

— Кой си ти? — прошепна Сабрина.

— Аз съм Константин. Мама е като теб, а тати е вампир.

Очите на Сабрина се изпълниха с ужас.

— О, боже мой.

Тя трепна, когато Константин докосна ръката ѝ.

Детето я погледна с големите си сини очи.

— Всичко ще се оправи.

Ужасеното изражение на Сабрина бавно се стопи. Тя погледна надолу към ръката на Константин.

— Какво направи?

— Ти бе наранена — каза Тино. — Сега по-добре ли се чувстваш?

— Да — Сабрина го погледна учудено. — Така е.

Това даде една идея на Иън.

— Тино, искаш ли да видиш Тони?

Константин скочи от мястото си.

— Да! Аз харесвам Тони.

Иън взе момчето на ръце.

— Все още я боли. Мислиш ли, че можеш да я накараш да се чувства по-добре?

— Ще се опитам.

За краткото време, което отне да занесе Константин до операционната, Иън забеляза, че болката от изгарянията му бе намалела.

— Здравей, мамо! Здрависти, тате! — Константин се усмихна на родителите си.

— Господи — Шана го взе от Иън. — Мислих, че досега си заспал.

— Искам да видя Тони — обяви Тино.

Шана се поколеба.

— Тя не се чувства много добре, скъпи.

Константин засмука долната си устна.

— Искам да ѝ помогна. Аз харесвам Тони.

— Добре, скъпи.

Шана го остави на леглото, до това на Тони.

Той се протегна да я докосне, но издърпа ръката си.

— Боля я много.

Той легна до нея и обви малките си пръсти около ръката ѝ.

— Вижте това.

Роман посочи към мониторите, следящи жизнените ѝ показатели.

— Температурата ѝ спада — прошепна Шана.

Константин се прозя, докато гледаше Тони.

— Тя ще бъде като мен — клепачите му се затвориха и той заспа дълбоко.

— Благодаря ти, Тино — Иън поглади русите къдрици на малкото момче.

Тони щеше да се оправи.

Тя се събуди бавно, сякаш излизаше от дълбока, тъмна дупка.

— Виж. Събужда се.

— Благодаря ти, боже.

Чу гласа на Карлос, последван от този на Сабрина. Очите ѝ се отвориха. Лицата им изплуваха пред нея, очертанията им бяха

размазани и неясни. Тя забеляза друг човек до края на леглото. Иън? Премигна, опитвайки да се фокусира. Какво не бе наред с очите й?

— Здравсти, Тони — каза третият човек.

— О — тя преглътна огорчението си. — Здравсти, Теди.

— Как се чувстваш, menina? — попита Карлос.

— Добре съм, поне така мисля. — Тя вдигна ръка, за да потърка очите си. — Очите ми парят.

— Опасявах се, че това ще се случи — каза Сабрина. — Те не са осъзнали, че носиш лещи. — Тя зарови из чантата си и извади едно малко огледало.

Тони седна.

— Внимателно — Карлос хвана дистанционното за леглото. — Нека да наглася леглото ти.

С механично бучене, горната част на леглото се вдигна, за да подкрепя гърба й.

— В болница ли съм? — попита Тони.

— Не, това е операционната стая в Роматех — обясни Карлос. — Иън те доведе тук.

Тони се опита да се съсредоточи върху огледалото. Тя свали една от лещите и я подаде на Сабрина.

— Къде е Иън? Колко е часът?

Тя свали и другата леща.

— Малко след пет.

Сабрина хвърли лещите в кошчето.

— Сутринта? — Тони премигна.

— Следобед — каза Теди. — Спа цял ден.

Тони го погледна. След това насочи погледа си към Карлос и Сабрина, преди да огледа стаята.

— О, господи!

— Какво не е наред?

Сабрина побърза да дойде до нея.

— Зрението ми. То е... перфектно е. Без лещите.

Тя подаде огледалото на Сабрина и се огледа отново из стаята. Зрението й бе повече от перфектно. Можеше да прочете ситния шрифт на плаката от другата страна на стаята над мивката. Там се описваше правилната процедура за миене на ръце.

Тони улови как Карлос и Сабрина си разменят притеснени погледи. Нещо не бе наред. Тя повдигна чаршафа и одеялото, за да се погледне отстрани. Последния път, когато го бе направила, в нея имаше забит кинжал. Докосна леко мястото, очаквайки да усети някаква болка. Нищо.

Под чаршафа тя издърпа болничната нощница и погледна. Там имаше лек белег, едва забележим. Докосна го. Нямахше болка или чувствителност. И всички следи от ухапване по гърдите ѝ бяха изчезнали.

В нея се надигна тревога. Трябва да е спала седмици, за да бъде толкова възстановена.

— Колко време бях в безсъзнание? В кома ли съм била?

— Menina — Карлос докосна ръката ѝ. — Беше ранена миналата вечер.

— Миналата... но това няма смисъл — тя хвана ръката му. — Кажи ми какво се случи.

Той трепна.

— Тони, успокой се. На път си да строшиш костите ми.

Тя пусна ръката му. Безпокойството ѝ нарасна в пълна паника.

— Нараних ли те?

Карлос размърда пръстите си.

— Изглежда си доста по-силна.

— О, боже мой.

Сабрина отстъпи назад с разширени от страх очи.

— Някой ще ми каже ли какво се е случило?

Тони хвана преградата на леглото, за да я свали и да стане от леглото. Натисна я леко и тя се чупи цялата.

Сабрина ахна.

— Тя е Суперуомън! — обяви Теди, ухилен.

— Какво?

Тони пусна преградата на леглото и тя падна на пода.

— О, не.

Превъзходно зрение, суперсила. Дали още беше жива? Тя докосна зъбите си, за да види дали няма да намери остри кучешки зъби.

— Успокой се, menina — Карлос я потупа по рамото. — Ти не си вампир.

Тя въздъхна с облекчение.

— О, слава на бога. Не че имам нещо против тях. В действителност ги харесвам и обичам Иън. Но наистина не би ми харесало да умра и да пропусна живота. Имам предвид радвам се, че все още съм жива. Наистина обичам да ям. — Господи тя бърбореше като идиот. — Просто съм толкова объркана. Как оздравях толкова бързо?

Точно тогава Иън влезе в стаята, носейки две вази с цветя. Той се ухили на Тони.

— Будна си. Как се чувстваш?

— Зрението ми е перфектно.

Тя го огледа. Той изглеждаше прекрасно в дънките и синия си пуловер, който подчертаваше очите му.

— Това е добре.

Иън остави вазите на шкафа.

— Преди нямах перфектно зрение — каза Тони.

— Какво си й направил? — настоя да узнае Сабрина. — Тя... тя разкъсва мебели с голи ръце!

— Тя е Суперуомън — обяви Теди.

Иън погледна към счупената преграда на пода.

— Беше случайност — каза Тони. — Не исках да го направя. Просто я натиснах леко и...

Иън кимна.

— Мислихме, че нещо подобно може да се случи. Може да имаш повишени сетива и способности.

Тони преглътна трудно.

— Какви способности?

— Ще бъдеш много силна и бърза — Иън тръгна към нея. — Константин бе този, който ни накара да го осъзнаем, когато каза, че ще си като него — смъртна, но със специални сили. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Да има нещо против? — попита Теди. — Това е страхотно! Тони ще бъде като биомеханичната жена^[1], но без металните части.

Тони стоеше там изумена. Погледна към Сабрина, а приятелката ѝ я наблюдаваше шокирана.

— Как... какво направихте?

— Направихме ти преливане на кръв — Иън приседна на края на леглото. — Моята кръв.

— Напълни ли сте я с вампирска кръв? — попита Карлос.

— Страхотно — прошепна Теди.

— Да не се опитваш да я превърнеш във вампир? — попита Сабрина.

— Не — Иън сложи ръка на крака на Тони. — Просто се опитвахме да я излекуваме. Вампирите се лекуват естествено по време на сън, заради кръвта си. Решихме, че моята кръв може да помогне на Тони да се излекува. Така и стана. Почти. — Той сви рамене. — Константин също помогна.

Сабрина се приближи до леглото.

— Онова мило момче е помогнало да излекувате Тони? Той... той помогна и на мен.

— Срецнала си Константин? — попита Тони.

Сабрина кимна.

— Ти беше права. Той наистина е много специално дете. — Тя се обърна към Иън в края на леглото. — Значи Тони все още е смъртна?

— Да. Напълно нормална, като изключим това, че има някои допълнителни способности. Не сме напълно сигурни какви сили ще има.

Тони легна назад в леглото. Дали щеше да може да левитира, или да се телепортира?

— Аз... аз наистина съм Суперуомън?

Иън се усмихна.

— Просто съм доволен, че не те изгубих. Никога не съм бил толкова уплашен през живота си.

— О, Иън. — Тя протегна ръка към него и той се плъзна по леглото, за да хване дланта ѝ и да я целуне. — Ти как си? Имаше толкова много ужасни изгаряния.

— Всички заздравяха.

Той се наведе още по-близо и целуна челото ѝ.

— Сигурно си гладна. — Карлос кимна на Теди и Сабрина да дойдат с него. — Ще ти намерим някаква храна.

— Ще се върнем — Сабрина я погледна притеснено и излезе от стаята.

Иън я огледа внимателно.

— Как се чувстваш, съкровище?

— Прекрасно — тя обви ръце около врата му и го прегърна. — Толкова се радвам, че всичко свърши. И обичам тези цветя. Мога да ги подуша отгук.

— Да, имаш по-развити сетива. Белите лилии са от мен, а червените рози са от Ванда.

— Ванда?

Иън се ухили.

— Излъчиха как уби Йедрек Янов по ДВК. Ти си герой. А Ванда е много щастлива от смъртта му. Мисля, че има някаква лоша история с него. Както и да е, тя искаше да ти предам, че е грешала за теб. Каза, че сме идеални един за друг и трябва да ми се нахвърляш при всеки удобен случай.

— Това ли каза?

Устата на Иън трепна.

— Е, аз добавих последната част.

Тони изсумтя.

— Радвам се, че Ванда е решила, че съм достатъчно добра. Поне сега ще е така, когато имам някои вампирски способности. Винаги ме е дразнило това, че вие момчета сте по-силни.

— Тони, не казвай това. Аз никога не съм те считал за нещо друго, освен достойна. Ти винаги си била смела и безстрашна. Спаси приятелката си от алчния ѝ чичо. И виж какво направи миналата нощ. Ти победи контрола на Йедрек. Той отчаяно се опитваше да те спре да не го прободеш с кола, а ти не спираше да приближаваш. Беше невероятно. Не знам как го направи.

— Ти не знаеш как? — тя докосна лицето му. — Беше много просто. Любовта ми към теб бе много по-силна от неговата омраза.

Иън хвана ръката ѝ и я целуна.

— Обичам те, Тони. Възхищавам ти се и те уважавам. Точно такава, каквато си. Не се нуждаеш от вампирска кръв, която да тече във вените ти, за да бъдеш достойна. Ти винаги си била супержена.

Сълзи изпълниха очите ѝ. Заслужавам да бъда обичана.

Иън стисна леко ръката ѝ.

— Трябва да ти кажа, че новите ти способности може и да не са постоянни. Телата ни подменят кръвта си с времето. Разбира се, ако

искаш да останеш с някои вампирски сили, аз ще бъда щастлив да споделя кръвта си с теб.

— Аз също ще споделя моята с теб — тя се усмихна. — Стига любовта ни да е постоянна, това е всичко, което има значение.

Той я придърпа в обятията си.

— Винаги ще имаш моята любов.

---

[1] Героиня от американски сериал. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Коледа

Облечен в костюм на Дядо Коледа, Иън остави на изтъркания килим голямата си червена торба. Той се бе телепортирал заедно с Тони, която бе облечена в елфския си костюм под червеното си вълнено палто. Дървената къща в провинциална Вирджиния бе малка — достатъчно малка, че се наложи да са много тихи. Той можеше да чуе как родителите хъркат в близката спалня, а четирите им деца спяха във втората спалня.

Сабрина им бе дала информация за семейството. Бащата бе ранен в инцидент във фермата и те едва свързваха двата края. Под коледното дърво имаше само четири малки подаръка обвити във вестник.

Иън отвори торбата си, а Тони му помогна да извади няколко кутии с топли зимни дрехи. Пластмасова торба, в която имаше замразена пуйка. След това дойде ред на играчките — видеоигра, няколко книги и красива кукла за малкото момиче.

С празна торба, Иън хвана Тони, за да се телепортират. Тя посочи към покрива. Правейки кисела физиономия, той изпълни желанието ѝ.

Приземиха се на покрива, в сняг до колене.

Той я задържа здраво.

— Защо искаше да дойдем тук?

— Това е повече в стила на Дядо Коледа. Къде ще идем сега?

— Обратно в Роматех. Торбата ми е празна — той докосна червения ѝ нос. — Сигурна ли си, че искаш да пътуваш с мен? Изглеждаш полузамръзнала.

— Така е, но това е прекалено готино. Като си помисля за тези хора как се събуждат сутринта и намират всички неща... страхотно е!

Тя обви ръце около врата му.

— Внимателно — той разшири позицията си. — Тези покриви могат да са доста хлъзгави.

Тони се сгуши в него, след това погледна надолу.

— Или имаш нещо в джоба, или си се въодушевил.

— И двете.

Той бръкна в джоба на червените си панталони и напипа малката черна кутийка. Дали трябваше да ѝ го даде сега? Когато се върнат в Роматех, ще бъдат заобиколени от шумни хора, бързаци да раздадат подаръците тази нощ.

Той се огледа наоколо. Звездите блестяха в ясното небе. Лунната светлина огряваше покритите със сняг пасища. Въздухът ухаеше на кедър и пресен сняг.

— Мястото е прекрасно, нали?

— Да. Много спокойно. — Тя облегна глава на рамото му. — Имам подарък за теб в градската къща. Но преди да ти го дам, се надявах, че ще ми разкажеш за онзи твой сън, който имаше за мен.

Той целуна челото ѝ.

— Сънувах, че си бременна. С нашето дете.

— Наистина ли? — Тя се отдръпна назад, за да го погледне. — Защо не ми каза?

— Не исках да те тласкам към нещо, което ти може би не желаеш. — Макар че той се надяваше, че тя ще иска деца. Иън извади черната кутия от джоба си. — Имам подарък за теб, ако го желаеш. Надявам се, че ще ти хареса — той отвори кутийката и ѝ показа пръстена.

— О, боже — тя взе кутийката. — Толкова е... красив.

Иън падна на едно коляно.

— Дайтона Лин Дейвис, ще се... — под него снегът се размърда, после изведнъж част от него се плъзна надолу по покрива, отнасяйки Иън със себе си.

— Иън! — извика тя.

Той полетя през ръба на покрива и падна по гръб върху големия куп от сняг.

— Ох.

Иън видя как Тони се спуска по покрива като сърфист. Тя скочи от ръба и се приземи близо до него. Смееше се.

— Това да си Суперуомън си има своите предимства. Добре ли си?

— Опитвах се да ти предложа.

Той започна да се изправя.

— Да! — тя се хвърли върху него, блъскайки го отново в снега.
— Да, ще се омъжа за теб.
Иън се ухили.
— Надявам се, че не сме изгубили пръстена?
— Не. Ето го тук.
Тони му показва кутийката.
Той издърпа ръкавицата ѝ, за да може да го постави на пръста ѝ.
— Не знаех какво друго да ти взема за Коледа.
Тя го прегърна там, сред снега.
— Единственото, което искам за Коледа, е моят вампир.

Издание:

Автор: Керелин Спаркс

Заглавие: Коледно желание

Преводач: Димитрия Петрова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК Тиара Букс

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Редактор: Яна Иванова

Коректор: Гергана Димитрова

ISBN: 978-954-2969-29-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5130>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.